

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

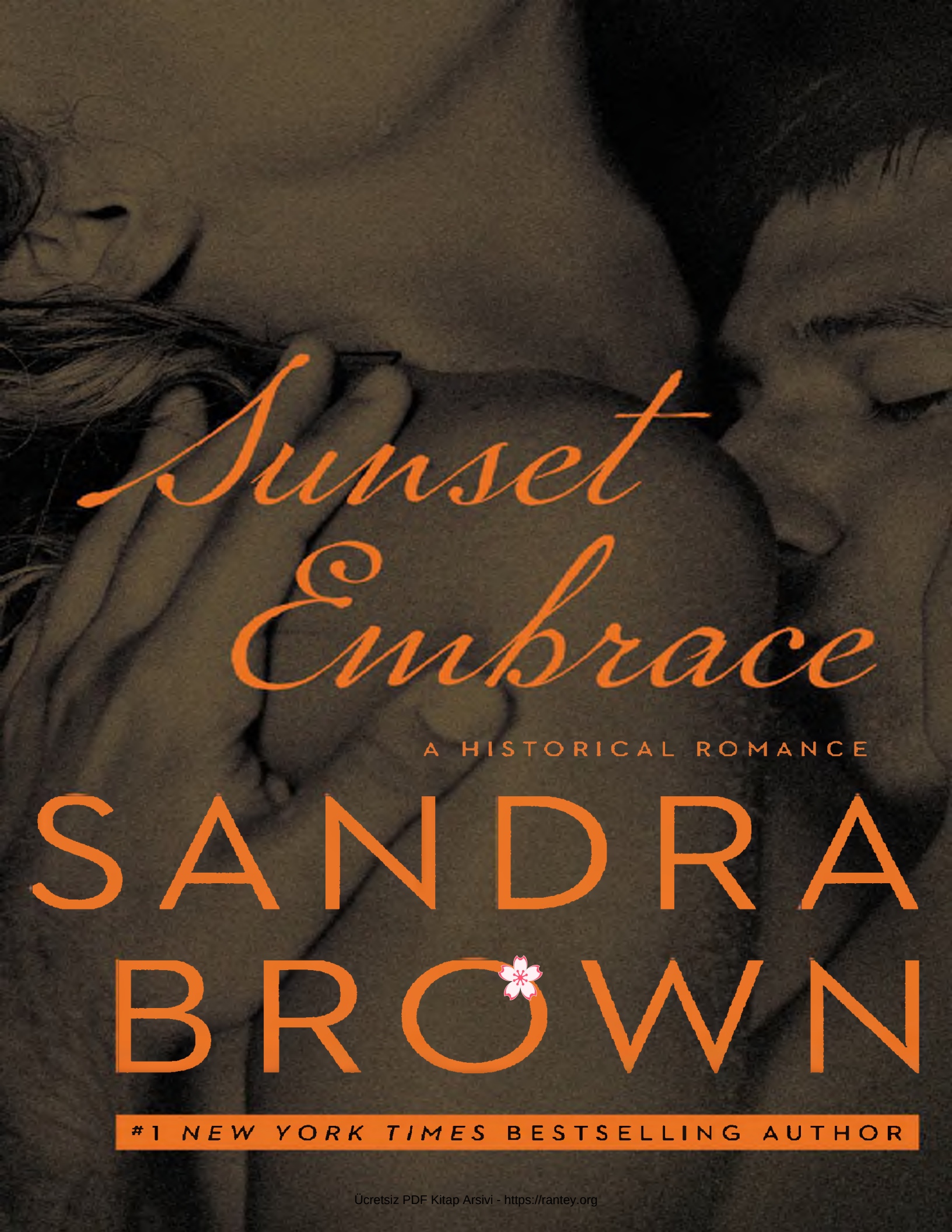
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple embracing in a sepia-toned photograph. The woman is on the left, her face partially visible, and the man is on the right, his face partially visible. They are both looking down, and the woman's hand is resting on the man's chest. The overall mood is intimate and tender.

Sunset Embrace

A HISTORICAL ROMANCE

SANDRA
BROWN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

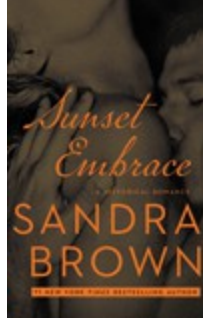
Gün Batımı Kucaklaşması

Sandra Brown

GRAND CENTRAL
PUBLISHING

NEW YORK BOSTON

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler](#)

[Sürtünmenin](#)

[Önizlemesi](#)

[Haber Bültenleri](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığı anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak istiyorsanız, permissions@hbgusa.com adresinden yayıncıyla iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Birinci Bölüm

Tanrı neden ölmeyi bu kadar acı verici hale getirmiş? diye merak etti genç kadın.

Alt vücudunu bir başka ağrı kasıp kavururken, şişkin karnını sımsıkı tuttu ve uyluklarına doğru süzüldü. Ağrı geçince, yaralı bir hayvan gibi zorlukla nefes alıp, birkaç dakika içinde tekrar başlayacağını bildiği bir sonraki saldırıya karşı güç toplamaya çalıştı. Şüphesiz ki bu saldırı gelecekti, çünkü bebeği doğmadan önce ölmesine izin verilmeyeceğini düşünüyordu.

Titreyerek titredi. Yağmur soğuktu, her damla cildini delen küçük iğneler gibiydi ve yırtık pırtık elbisesini ve beceriksiz düğümlerle bir arada tutmayı başardığı birkaç iç çamaşırını sıırılsıklam etmişti. Paçavralar, nemli bir kefen gibi ona yapışmıştı, onu bataklık zemine, acımasız ağrı kadar sağlam bir şekilde bağlayan, mide bulandırıcı bir ağırlık. Kemiklerine kadar üşümüştü, ama saatlerce süren acı verici doğumun ardından ter, cildini yapışkan bir tabaka ile kaplamıştı.

Ne zaman başlamıştı? Dün gece, gün batımından hemen sonra. Gece boyunca, belinin alt kısmındaki ağrı şiddetini artırmış, sonra da belinin ortasına doğru yayılmış ve öfkeli yumruklar gibi rahmini burkmuştu. Bulutlarla kaplı gökyüzü, günün saatini belirlemeyi zorlaştırıyordu, ama o, saatin sabahın ortası olduğunu tahmin ediyordu.

Bir sonraki kasılma içini burktuğunda, başının üzerindeki gri gökyüzüne karşı ağaç dallarının yapraklı desenine odaklandı. Yağmur bulutları, Tennessee'nin vahşi doğasında tek başına yatan, yirmi yaşında bile olmayan, bebek olarak, hatta insan olarak bile düşünmek istemediği bir varlığı doğuran kadına aldırış etmeden hızla geçip gitti.

Yanağını, geçen sonbahardan kalma ıslak, çürümüş yapraklarla dolu yatağına çevirdi ve gözyaşlarının yağmurla karışmasına izin verdi. Bebeği utanç ve aşağılanma sonucu dünyaya gelmişti ve doğmak için bundan daha mutlu bir anı hak etmiyordu.

"Tanrım, şimdi ölmeme izin ver," diye dua etti, karnında bir başka kasıntı hissettiğinde. Yaz gök gürültüsü gibi, karnında gürledi, hız kazanarak vücudunun duvarlarına çarptı, tıpkı gök gürültüsünün dağ yamaçlarına çarpmış gibi. Gök gürültüsü dağ eteklerinde yankılanırken, acı da onun içinde yankılandı.

Dün akşam ağırları görmezden gelmeye çalışmış ve yürümeye devam etmişti. Bacaklarının arasından su fışkırınca yatmak zorunda kalmıştı. Durmak istememişti. Her gün, onunla şimdiye kadar kesinlikle bulunmuş olan ceset arasında birkaç kilometre daha mesafe anlamına geliyordu. Cesedin çürümesini ve asla bulunmamasını umuyordu, ama böyle bir şansa gerçekten inanmıyordu.

Şu anda çektiği bu acımasız acı, şüphesiz Tanrı'nın, yaratıklarından birinin ölümüne sevindiği için verdiği cezaydı. Bunun yanı sıra, dokuz ay boyunca rahminde taşıdığı hayata da hiç ilgi duymuyordu. Günahkar olmasına rağmen, vücudundan atılmak için bu kadar çabalayan hayatı asla görmemek için dua etti. Önce kendisinin ölmesi için dua etti.

Bir sonraki nöbet, hepsinden daha şiddetliydi ve onu yarı oturur pozisyona getirdi. Dün gece, pembe renkli sel yüzünden bloomerları mahvolduğunda, onları çıkarıp bir kenara atmıştı. Şimdi giysiyi aldı ve yağmur ve terle ıslanmış yüzünü onunla sildi. Hem korkudan hem de acıdan kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Vücudunun son isyanıyla kendini parçalandığını hissetmişti. Elbisesi'nin yıpranmış eteğini ve eteğinin örümcek ağı gibi kalıntılarını kaldırdığı dizlerinin üzerine toplayarak, elini bacaklarının arasına dikkatlice indirdi ve o bölgeye dokundu.

"Ohhh..." diye inledi ve ağlamaya başladı. Açılmıştı, genişlemişti. Parmak uçları bebeğin başına dokunmuştu. Eli kan ve sümükle kaplıydı. Ağzı dehşetle açıldı, ama çıkan ses, dokuz ay boyunca rahatça barındırdığı yabancı maddeyi ortadan kaldırmaya çalışırken vücudu gerilip sıkıştıkça çıkan keskin bir acı çılgınlığıydı.

Dirsekleriyle kendini kaldırdı, bacaklarını genişçe açtı ve baskı uygulayarak aşağı doğru itti. Kan, kulak zarlarına ve sıkıca kapalı gözlerinin arkasına vuruyordu. Çeneleri sıkılmaktan ağrıyordu; dudakları geriye çekilerek korkunç bir maskeye dönüşmüştü. Kısa bir ara sırasında, ciğerlerine değerli havayı soludu. Sonra acı tekrar geldi. Ve tekrar.

Çılgılık attı, son enerjisini son bir itişte harcadı, tüm vücut ağırlığını ikiye ayrılan o dar yere yönlendirdi.

Ve sonra ondan kurtuldu.

Yorgunluktan geriye düştü, nefes nefese kaldı ve şimdi yüzünü serinleten yağmur damllarına minnettardı. Yoğun ormanda, ciğerlerinin körük gibi inip kalkması ve yağmurun şiddetle damlaması dışında hiçbir ses yoktu. Sesin yokluğu ürkütücü, şaşırtıcı ve garipti. Az önce doğurduğu bebekten hiçbir yaşam çılgılığı gelmemişti, hiçbir hareket yoktu.

Daha önceki duasını hiçe sayarak, tekrar oturmak için çabaladı ve uzun eteğini kenara çekti. Hayatı hiç tatmadan, uyluklarının arasında ölü olarak yatan, mavimsi bir et topundan biraz daha fazlası olan bebeği gördüğünde, acılı ve kederli hayvan sesleri yaralı dudaklarından döküldü. Onu besleyen kordon, onun ölüm aracı olmuştu. İpliksi doku, bebeğin boğazına sıkıca dolanmıştı. Yüzü buruşmuştu. Dünyaya intihar niteliğinde bir dalış yapmıştı. Kız, bebeğin ölmeyi seçip seçmediğini merak etti, annesi tarafından bile hor görüleceğini içgüdüsel olarak bilerek, aşağılanma dolu bir yaşam yerine ölümü tercih etmiş olabileceğini düşündü.

"En azından, küçüğüm, hayatın acısını çekmek zorunda kalmadın," diye fısıldadı.

Süngerimsi zemine geri düştü ve ağlayan gökyüzüne boş boş baktı, ateşli olduğunu ve muhtemelen hezeyan gördüğünü, rahimde kendilerini öldüren bebekler hakkındaki düşüncelerin delice olduğunu biliyordu. Ama bebeğinin, onun istediği kadar yaşamak istemediğini, tıpkı şu anda onun istediği gibi ölmek istediğini düşünmek onu rahatlattı.

Kendi bebeğinin ölümüne sevindiği için af dilemesi gerekirdi, ama çok yorgundu. Tanrı elbette onu anlayacaktı. Sonuçta, ona bu kadar acı çektiren O'ydu. Artık dinlenmeyi hak etmiyor muydu?

Yüzüne şifalı bir merhem gibi yağın yağmurdan gözlerini kapattı. Bu tür bir huzuru daha önce hiç hissetmemişti. Bunu memnuniyetle karşıladı.

Artık ölebilirdi.

* *

"Sence öldü mü?" genç ses boğuk bir şekilde sordu.

"Bilmiyorum," diye biraz daha yaşlı bir ses fısıldadı. "Onu dürt ve

bak."

"Onu dürtmeyeceğim. Sen dürt."

Uzun boylu, sırık gibi çocuk, hareketsiz yatan kızın yanına diz çöktü. Babasının öğrettiği gibi, tüfeğini namlusu yukarı bakacak şekilde ağaç gövdesine dayadı. Kızın yanına uzanırken elleri gergin bir şekilde titriyordu.

"Korkuyorsun, değil mi?" diye meydan okudu genç çocuk.

"Hayır, korkmuyorum," diye tısladı büyük olan. Bunu kanıtlamak için, işaret parmağını uzattı ve kızın üst dudağının yanına, ona tam olarak dokunmadan koydu. "Nefes alıyor," dedi rahatlamış bir şekilde. "Ölmemiş."

"Ne dersin... Tanrım, Bubba, elbisesinin altından kan akıyor."

Bubba refleks olarak geri atladı. Kardeşi Luke haklıydı. Elbisesinin eteğinin altında, dizlerini zar zor örten bir kan gölü oluşuyordu. Çorap giymiyordu ve ayakkabılarının derisi çatlamış ve soyulmuştu. Bağcıkları defalarca kopmuş ve birbirine düğümlenmişti.

"Sence vurulmuş olabilir mi? Belki de bakmalıyız

"Biliyorum, biliyorum," dedi Bubba sabırsızca. "Kapa çeneni." "Anneme küfür ettiğini söyleyeceğim, eğer..."

"Kapa çeneni!" Bubba dönüp küçük kardeşine baktı. "O sana kampta çok gürültü yaptığın için kızdıktan sonra, yaşlı Bayan Watkins'in çamaşır suyuna işediğini söyleyeceğim." Luke iyice korkmuştu ve Bubba kıza geri döndü. O sabah gerçekten avlanmak istediğine inanamadan, kızın eski kahverengi elbisesinin eteğini dikkatlice kaldırdı. "Lanet olsun!" diye bağırdı, eteği bırakıp ayağa fırladı. Ne yazık ki, kirli kumaş, kızın ince bacaklarının arasında yatan cansız bedeni örtmek için geri düşmedi. İki çocuk da ölen bebeğe dehşetle baktılar. Luke boğazından garip bir ses çıkardı.

"Kusacak mısın?" diye sordu Bubba.

"Hayır." Luke zorlukla yutkundü. "Sanmıyorum," dedi daha az emin bir sesle. "Git annemi çağır. Babamı da. Onu arabaya geri taşımak zorunda kalacak. Geri dönüş yolunu bulabilir misin?"

geri dönüş yolunu bulabilir misin?"

"Tabii ki," dedi Luke küçümseyerek.

"O zaman git. Hâlâ ölebilir, biliyorsun."

Luke başını bir yana eğdi ve genç kadının solgun yüzünü inceledi. "Görünüşü çok güzel. Ben yokken ona bir daha dokunacak mısın?"

"Git hadi!" diye bağırdı Bubba, kardeşine tehditkar bir tavırla dönerek.

Luke, güvenli bir şekilde alaycı bir cevap verebilecek kadar uzaklaşana kadar ağaçların arasında gürültüyle ilerledi. "Görmemesi gereken bir şeye bakarsan bunu anlarım. Ve anneme söylerim."

Bubba Langston bir çam kozalağı aldı ve iki yaş küçük kardeşine fırlattı. Kozalak hedefi ıskaladı ve Luke kaçtı. Luke gözden kaybolduğunda, Bubba kızın yanına diz çöktü. Alt dudağını ısırıktan sonra ölü bebeğe bir kez daha baktı. Sonra, sadece işaret parmağı ve başparmağının uçlarını kullanarak, kızın eteğinin kenarını kaldırdı ve bebeği örtmek için eteği hareket ettirdi.

Alnında ter damlaları oluşmuştu, ama bebeği artık göremeyince kendini daha iyi hissetti. "Hanımefendi," diye fısıldadı. "Hey, hanımefendi, beni duyuyor musunuz?" Korkarak omzuna hafifçe dokundu. Kadın inledi ve başını bir yana, sonra tekrar geriye attı.

Daha önce hiç birinde böyle bir saç görmemişti. Dallar ve yapraklarla kaplı ve yağmurla ıslanmış olsa da, oldukça güzel, kıvrırcık ve biraz da vahşi görünüyordu. Rengi de daha önce gördüklerine benzemiyordu. Tam kırmızı da değildi, tam kahverengi de değildi, ikisinin arasında bir renkti.

Boynuna deri bir kayışla asılı olan matarasını çıkardı ve kapağını açtı. "Hanımefendi, bir şeyler içmek ister misiniz?" Cesurca, metal musluğu kadının gevşek dudaklarına bastırdı ve üzerine az miktarda su döktü. Kadın diliyle nemi yaladı.

Bubba, kızın gözlerini açıp ona belirsiz bir şekilde baktığını hayranlıkla izledi. Kız, yaklaşık on altı yaşında, endişeyle üzerine eğilen, gözleri fal taşı gibi açılmış bir çocuk gördü. Saçları o kadar açıktı ki neredeyse beyazdı. O bir melek miydi? Kız cennette miydi? Öyleyse, burası hayal kırıklığı yaratan bir şekilde dünyaya benziyordu. Aynı gökyüzü, aynı ağaçlar, yağmurla dolu orman. Uylukları arasında aynı acı. Kız henüz ölmemişti! *Hayır, hayır, çocuk, git buradan. Ölmek istiyorum.* Gözlerini tekrar kapattı ve daha fazla bir şey bilmiyordu.

Genç kadının hayatından endişe eden ve kendini çaresiz hisseden Bubba, ağacın altındaki nemli toprağa çöktü. Annesi ve babasının, yazın başlarında yemyeşil çiçeklerle kaplı yoğun çalılıklar arasında ilerlerken çıkardıkları gürültüyü duyana kadar gözleri kadının yüzünden hiç ayrılmadı.

"Luke'un bir kız hakkında gevezelik ettiği Şey neydi, evlat?" diye sordu Zeke Langston en büyük çocuğuna.

"Gördünüz mü, size söylemiştim anne, baba," dedi Luke heyecanla parmağıyla işaret ederek. "ŐŐte orada."

" ekilin önümden, hepiniz, bırakın da bu zavallı kıza bakayım." Annesi sabırsızca erkekleri kenara itti ve kızın yanına çömeldi.  nce solgun yanaklarına yapıŐan nemli saçları kenara çekti. " ok güzel, değil mi? Acaba burada tek başına ne arıyor?"

"Bir bebek var, anne."

Ma Langston Bubba'ya, sonra kocasına baktı ve başını sallayarak sessizce çocukların dikkatini başka yöne çekmesini işaret etti. Onlar arkalarına döndüklerinde, Ma kızın elbisesini kaldırdı. Daha kötüsünü de görmüştü, ama bu manzara yeterince korkunçtu. "Tanrı merhamet etsin," diye mırıldandı. "Zeke, bana yardım et. Siz  ocuklar arabaya gidin ve Anabeth'e uygun bir sedye hazırlamasını söyleyin. Ateşi iyice yakın ve su ısıtıcısını kaynatın."

Maceranın en ilginç kısmını ka ıracakları için hayal kırıklığına uğrayan çocuklar, hep birlikte itiraz ettiler. "Ama anne..."

"Gidin, dedim."  kisi de annelerinin öfkesini üzerlerine  ekmektense, Pazar günü dinlenmek için mola veren vagon trenine doğru sürünerek gittiler.

"Durumu kötü, değil mi?" diye sordu Zeke, karısının yanına çömelerek.

"Evet. Öncelikle plasentayı çıkarmak lazım. Zaten zehirden ölebilir."

Sessizce bilinçsiz kızın üzerinde çalıştılar. "Bunu ne yapmalıyım anne?" diye sordu Zeke.  l  bebeği ve doğa kalıntılarını bir sırt çantasına koyup sıkıca bađlamıŐtı.

"G m onu. Birkaç gün mezarı ziyarete gidecek durumda olacağını sanmıyorum. Geri gelip görmek isterse diye yeri iŐaretle."

"Hayvanların ulaŐmaması için üzerine bir kaya koyacağım," dedi Zeke ciddiyetle ve yanında getirdiği k  k kürekle sığ bir mezar kazmaya başladı.  Őini bitirip ellerini bandana mendiline silerken, "Kız nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ kanıyor, ama yarasını sıkıca sardım. Burada yapabileceğimiz her Şeyi yaptık. Onu taŐıyabilir misin?"

"Onu kaldırmama yardım edersen."

Zeke kızın dizlerinin altından ve sırtından tutup onu ince göğsüne kaldırdığında, kız canlandı ve zayıf bir şekilde kollarını sallayarak itiraz etti. Sonra ince uzuvları gevşedi ve kız yine cansız hale geldi. Başı Zeke'nin koluna geriye doğru düşerken boğazı kavis yaptı.

"Saçı komik görünüyor, değil mi?" diye Zeke, kötü niyetle değil, yorum yaptı. "Daha önce bu rengi gördüğümü söyleyemem," diye Ma, dalgın bir şekilde cevap verdi ve yanlarında getirdikleri eşyaları toplarken. "Acele etsek iyi olur. Yine yağmur yağmaya başladı."

* * *

Bacaklarının arasındaki yer yanıyordu. Boğazı kaşınıyor ve ağrıyordu. Vücudunun her yeri sıcak ve ağrıyordu. Yine de etrafını saran bir rahatlık hissi vardı. Kuru ve sıcaktı. Sonunda cennete mi gitmişti? Sarı saçlı çocuk onu ölüme terk mi etmişti? Bu yüzden mi kendini bu kadar güvende ve huzurlu hissediyordu? Ama cennette acı çekmemesi gerekiyordu ve o acı çekiyordu.

Gözlerini zorla açtı. Beyaz bir tuval tavan onun üzerinde kavisliydi. Yattığı paletin yanındaki kutunun üzerinde bir fener yanıyordu. Bacakları arasındaki ağrı izin verdiği kadar bacaklarını uzattı ve yumuşak yatağa alışmaya çalıştı. Ayakları ve bacakları çıplaktı, ama üzerine beyaz bir gecelik giydirilmişti. Elleri vücudunda huzursuzca hareket ediyordu ve neden bu kadar garip hissettiğini merak ediyordu. Sonra karnının düz olduğunu fark etti.

O anda tüm korkunç anılar dalga dalga geri geldi. Korku, acı, bacaklarının arasında mavi ve soğuk bir şekilde yatan ölü bebeği görmenin dehşeti. Gözleri yaşlarla doldu.

"Hadi ama, yine ağlamaya başlamayacaksın, değil mi? Saatlerdir uykunda aralıklı olarak ağlıyorsun."

Yanaklarından gözyaşlarını silen parmaklar, lambanın yumuşak ışığında büyük, iştten sertleşmiş ve kırmızıydı, ama yüzünde iyi hissettiriyordu. Kulağına gelen, nazik endişeyle dolu ses de öyle. "Al, bu çorbadan biraz içmeye hazır mısın? Çocuklar seni bulmadan önce bu sabah yakaladıkları tavşanlardan birinden yaptım." Kadın kıza bir kaşık dolusu çorba yedirdi. Kız boğulmamak için yoğun sıvıyı yuttu ve çorbanın lezzetli olduğunu fark etti.

tadı güzeldi. Açtı.

"Neredeyim?" diye sordu çorbayı yudumlarken.

"Vagonumuzdayız. Benim adım Ma Langston. Seni bulanlar benim çocuklarımdı. Hatırlıyor musun? Onları çok korkuttun." Kadın kıkırdadı. "Luke bu hikayeyi trende herkese anlatıyor. Texas'a giden bir vagon treninde olduğumuzu söylemiş miydin?"

Bu, bir seferde sindirmek için çok fazla bilgiydi, bu yüzden kız çorbayı yutmaya konsantre oldu. Çorba midesini sıcak bir şekilde dolduruyor, rahatlık ve güvenlik hissini artırıyor. Haftalardır kaçıyor, takip edilme korkusuyla, birkaç gün hariç, barınak bulamamış, açık havada uyumuş, ormanda toplayabildiği yaz mahsullerini yemişti.

Ona bakan kemikli yüz hem sert hem de nazikti. Bu yüze karşı tartışmayı kaybeden çok az kişi olurdu, ama bu yüzden nezaketsizlik görecektir çok az kişi de olurdu. Seyrek, fare rengi gri kahverengi saçları ensesinde dağınık bir topuz halinde toplanmıştı. Kalın beline sarkan kocaman göğüsleri olan iri bir kadındı. Temiz ama solmuş pamuklu kumaştan giysiler giymişti. Cildinde ince çizgiler vardı, ama bunun aksine yanakları kız gibi pembeydi. Sanki iyiliksever bir tanrı eserine bakmış, onu çok sert bulmuş ve sert kenarları yumuşatmak için o pembe yanakları boyamış gibiydi.

"Yeterince yedin mi?" Kız başını salladı. Kadın teneke kaseyi kenara koydu. "Adını bilmek isterim," dedi, sesi belirgin bir şekilde yumuşadı, sanki yaklaşan konunun hoş karşılanmayacağını hissetmiş gibi.

"Lydia."

Pürüzlü kaşları sessiz bir soru işareti gibi yukarı kalktı. "Bu isim tek başına çok güzel, ama ona uygun başka bir şey yok mu? Ailen kim?"

Lydia başını çevirdi. Çocukluğunun ilk yıllarından hatırladığı annesinin yüzünü hayal etti; güzel ve genç, umutsuzluktan ölen bir kadının solgun, boş yüzü değil. "Sadece Lydia," dedi sessizce. "Ailem yok."

Ma bunu sindirdi. Kızın elini tutup hafifçe sıktı. Açık kahverengi gözler ona döndüğünde, yumuşak bir sesle, "Bir bebek doğurdun, Lydia. Kocan nerede?" diye sordu.

"Öldü."

"Ah! Ne yazık." "Hayır.

Öldüğüne sevindim."

Ma şaşkındı ama çok kibardı ve kızın fiziksel durumu nedeniyle daha fazla soru sormaya çekiniyordu. "Ormanda tek başına ne yapıyordun? Nereye gidiyordun?"

Lydia'nın dar omuzları umursamaz bir omuz silkmeye "Hiçbir yere. Hiçbir yere. Ölmek istedim."

"Saçmalık! Senin ölmene izin vermeyeceğim. Ölmek için çok güzelsin." Ma, bu garip kıza karşı hissettiği ani duyguyu gizlemek için zayıf vücudu örten battaniyeyi sertçe düzeltti.

Ma'nın acıma duygusunu uyandırdı. Fener ışığında solgun ve hayalet gibi parlayan yüzünde trajedi izleri vardı. "Biz, babam ve ben, senin erkek bebeğini ormanda gömdük." Lydia'nın gözleri kapandı. Bir erkek. Çocuğunu bir anlık gördüğünde fark etmemişti bile. "İstersen, birkaç gün trenin arkasında kalabiliriz ve kendini hazır hissettiğinde mezarı görmeye gidebilirsin."

Lydia öfkeyle başını salladı. "Hayır. Görmek istemiyorum." Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Anne elini okşadı. "Ne acı çektiğini biliyorum, Lydia. Yedi çocuğum var, ama ikisini gömdüm. Bir kadının yapması gereken en zor şey bu."

Hayır, değil, diye düşündü Lydia. Bir kadının yapmak zorunda olduğu çok daha kötü şeyler var.

"Şimdi biraz daha uyu. Ormanda öyle uzanarak üşümüş olmalısın. Ben seninle kalacağım."

Lydia şefkatli yüze baktı. Henüz gülümsemeyi başaramıyordu, ama gözleri minnetle yumuşadı. "Teşekkür ederim."

"İyileştiğinde bana teşekkür etmek için bolca vaktin olacak." "Seninle kalamam. Gitmem... gerekiyor."

"Bir süre hiçbir yere gitmek istemeyeceksin. Bize katlanabildiğin sürece bizimle kalabilirsin. İstersen Teksas'a kadar." Lydia itiraz etmek istedi.

Böyle iyi insanlarla yaşamaya layık değildi. Onlar onun hakkında, onun hakkında... Gözleri uykuya daldı.

* *

Elleri yine üzerindeydi, her yerinde. Ağzını açıp

çığlık atmak için ağzını açtı ama tuzlu ve kumlu avucuyla ağzını kapattı. Diğer eli, yırtılana kadar geceliğinin yakasını tırmaladı. Göğüsleri, acı vermekten zevk alan nefret dolu, nemli eli tarafından sıkıştırıldı. Dişlerini avucunun etine geçirdi ve kulaklarında çınlama ve çenesinde zonklama bırakan bir tokatla cezalandırıldı.

"Bana karşı gelme, yoksa bizim hakkımızda o titiz annene söylerim. Ona bizim yaptıklarımızı bilmesini istemezsin, değil mi? Sanırım bu onu çileden çıkarır. Seni hamile bıraktığımı öğrenirse ölür, sence de öyle değil mi?"

Hayır, Lydia annesinin bilmesini istemiyordu. Ama onun bunu ona tekrar yapmasına nasıl dayanabilirdi? Zaten kalçalarını onun uyluklarına sürtüyor, onları açmaya zorluyordu. Parmakları onu acı verici bir şekilde dürtüyor, taciz edici, incitici bir şekilde yokluyordu. Ve o iğrenç uzuv yine onun bedenine giriyordu. Tırnaklarıyla onun yüzünü tırmaladığında, o güldü ve onu öpmeye çalıştı. "Sen dayanabiliyorsan ben de dayanabilirim," diye alay etti.

O, onunla mücadele etti. "Hayır, hayır," diye hıçkırdı. "Çıkar onu. Hayır, hayır, hayır..."

"Ne oldu, Lydia? Uyan. Bu sadece kötü bir rüya."

Sakinleştirici ses, kabusunun onu attığı cehennem derinliklerine ulaştı ve onu oradan çıkardı. Langstonların vagonunun yumuşak rahatlığına geri döndü.

Onu inciten Clancey'nin tecavüzü değil, onun bebeğinin doğumu sonucu ortaya çıkan acıydı. Tanrım, Clancey'nin cinsel istismarının anısıyla nasıl yaşamaya devam edebilirdi? Onun iğrenç tohumundan bir bebek sahibi olmuştu ve artık bu dünyada yaşamaya layık değildi.

Ma Langston öyle düşünmüyordu. Kız, kabusundan korkarak Ma'nın yıpranmış elbisesinin kollarını tutarken, yaşlı kadın Lydia'nın başını derin göğsüne yaslayarak yatıştırıcı sözler fısıldadı. "Sadece bir rüyaydı. Biraz ateşin var ve bu da kabus görmene neden oluyor, ama benimle birlikte olduğun sürece sana hiçbir şey zarar veremez."

Lydia'nın korkusu yatıştı. Clancey ölmüştü. Onu ölü yataarken görmüştü, kanı kafasından akarak çirkin yüzünü kaplıyordu. Artık ona dokunamazdı.

Minnettarlıkla başını annesinin göğsüne ağır ağır bıraktı. Neredeyse uykuya dalmışken, annesi onu Lydia'ya kuş tüyü gibi gelen yumrulu yastığa yatırdı. Son birkaç aydır çam iğneleri veya samandan yatak yapmıştı. Bazı geceler o kadar şanslı olmamış,

ama bir ağaç gövdesine yaslanarak elinden geldiğince uyumuştı.

Ma elini tutmaya devam ederken, tatlı, kara bir unutkanlık onu yine derinliklerine çekmişti.

* * *

Lydia ertesi sabah, çayır arabasının sallanmasıyla uyandı. Tekerleklerin ritmik dönüşüyle tencere ve tavalar tıkırdadı. Deri koşum takımları gıcırdadı, metal tokalar neşeyle çınladı. Ma atlara talimatlar veriyordu. Her talimatını bir kırbaç şakırtısıyla vurguluyordu. Neredeyse aynı tonda, çocuklarından biriyle canlı bir diyalog sürdürüyordu. Sohbeti hem tavsiye hem de öğüt niteliğindeydi.

Lydia yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve başını hafifçe çevirdi. Geniş, meraklı mavi gözlü beyaz saçlı bir kız, ona dokunacak kadar yakın bir mesafede oturmuş, ona bakıyordu.

"Anne, uyandı!" diye bağırdı. Lydia ani sese irkildi.

"Sana söylediğimi yap," diye cevapladı anne arabadan. "Şimdi duramayız." Kız, şaşkın Lydia'ya baktı. "Ben Anabeth."

"Ben Lydia," dedi boğuk bir sesle. Boğazı taş gibi hissediyordu.

"Biliyorum. Annem kahvaltıda bize söyledi ve artık sana 'kız' demeyin, yoksa çenemizi kırar dedi. Aç mısın?"

Lydia cevabını düşündü. "Hayır. Susadım."

"Annem ateşin yüzünden susayacağını söyledi. Bir matara su ve bir matara çay var."

"Önce su." Lydia derin bir yudum aldı. Bunun ona ne kadar enerjiye mal olduğu karşısında şaşırdı ve zayıf bir şekilde geriye yaslandı. "Belki sonra biraz çay içerim."

Langstonlar hayatı ve tüm işlevlerini doğal kabul ediyorlardı. Anabeth, Lydia'nın tuvaletini yapabilmesi için kalçalarının altına bir leğen kaydırduğunda Lydia utanmıştı, ama kız nazik ve gerçekçiydi ve leğeni vagonun arkasında boşaltmak zorunda kalmaktan hiç rahatsız görünmüyordu.

Öğle molasında, tren hem insanlar hem de hayvanlar için dinlenmek üzere durduğunda, annem vagona tırmanarak Lydia'nın bacaklarının arasına yerleştirdiği bez pedini değiştirdi.

"Kanama çok fazla değil. Kadınlık organların iyileşiyor gibi görünüyor

iyileşiyor gibi görünüyor, ama birkaç gün daha ağır olacak."

Annemin açık sözlülüğünde kaba bir yan yoktu, ama yine de Lydia bu şekilde incelenmekten utanıyordu. Son on yıldır yaşadığı yeri düşününce, bazı duyarlılıklarının hala bozulmamış olmasına sevindi. Annesi, Russell çiftliğine taşınmadan önce ona bazı incelikleri aşlamış olmalıydı. Çoğu insanın onu, ilişkisi nedeniyle beyaz çöp olarak gördüğünü biliyordu. Kasabaya gittiklerinde, ki neyse ki bu çok sık olmuyordu, onlara kötü sözler söyleniyordu. Lydia tüm kelimeleri anlamıyordu, ama aşağılayıcı tonu fark etmeyi ve ondan korkmayı öğrenmişti.

Defalarca utanmış ve annesiyle kendisinin Russell'lar gibi olmadıklarını haykırmak istemişti. Onlar farklıydılar. Ama kirli, yırtık pırtık, yalınayak bir kıza kim inanırdı ki? O da Russell'lar kadar itibarsız görünüyordu, bu yüzden o da alay konusu olmuştu.

Ama görünüşe göre bazı insanlar o kadar aceleci davranmamışlardı. Langstonlar öyle değildi. Onlar, onun kirli, yırtık pırtık giysilerini umursamamışlardı. Kocasız olmadan çocuk sahibi olduğu için onu hor görmemişlerdi. Ona saygın bir insan gibi davranmışlardı.

Kendini saygın hissetmiyordu, ama dünyadaki her şeyden çok, saygın olmak istiyordu. Russell'ların ona bulaştırdığı lekeyi silmek yıllar alabilirdi, ama denerken ölecek olsa bile, ondan kurtulacaktı.

Gün boyunca Langston ailesinin üyelerini tek tek tanıdı. Onu bulan iki çocuk, annelerinin tanıtımıyla utangaç bir şekilde başlarını vagona eğdiler. "Bu benim en büyük oğlum Jacob, ama herkes ona Bubba der. Diğeri ise Luke." "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Lydia yumuşak bir sesle. Artık hayatını kurtardıkları için onlara kızgın değildi. Clancey'i hatırlatan son şeyden kurtulduğu için artık her şey o kadar da kasvetli görünmüyordu.

Sarışın çocuklar solgun saçlarının köklerine kadar kızardılar ve "Rica ederiz" diye mırıldandılar.

Anabeth, girişken ve enerjik bir on iki yaşındaydı. Ayrıca Marynell, Samuel ve Atlanta da vardı, aralarında neredeyse bir yaş fark vardı. Bebek Micah, üç yaşında iri yarı bir çocuktü.

Zeke, kel kafasından şapkasını çıkarıp, o akşam geç saatlerde vagonun ucundan ona seslendi. "Burada olduğunuz için mutluyum, bayan... şey... Lydia." Gülümsedi ve Lydia, ağzının ön tarafında sadece iki dişi olduğunu fark etti.

"Sana bu kadar zahmet verdiğim için üzgünüm." "Zahmet değil," dedi Zeke önemsiz bir tavırla.

"Mümkün olduğunca çabuk yolunuzdan çekileceğim." Nereye gideceğini veya ne yapacağını bilmiyordu, ama zaten beslemesi gereken çok sayıda çocuğu olan bu cömert aileye yük olmak istemiyordu.

"Hayır, hayır, bunu dert etme. Kendini toparla, sonra bir çaresine bakarız."

Langstonlar'ın hepsi bu tutumu paylaşıyor gibiydi. Ama Lydia, trenin diğer yolcularını merak ediyordu. Kocaları olmadan vahşi doğada ölü bir bebek doğuran kız hakkında spekülasyonlar yapılmış olmalıydı. Anne, "zavallı talihsiz kız" hakkında bilgi almak için gelen en nazik ziyaretçileri bile kabul etmemiş, sadece kızın hayatta kalacak gibi görüldüğünü ve yakında onunla tanışacaklarını söylemişti.

Lydia'nın Langston ailesi dışında vagon trenindeki ilk karşılaşması, gece yarısı vagonun çıtalarına gelen yüksek sesli bir vuruşla oldu. Clancey'nin ölümden dirilip peşine düştüğünden emin olarak, göğüslerine çarşafı sıkıca tutarak dik oturdu.

"Sakin ol, Lydia," dedi annem, onu yastığa bastırarak.

"Ma Langston!" sabırsız bir erkek sesi duyuldu. Ağır bir yumruk bagaj kapağına vurdu. "Ma, lütfen. Orada mısın?"

"Lanet olsun, bu bağırışlar da neyin nesi?" Lydia, Zeke'nin vagonun dışından homurdandığını duydu. O ve çocuklar vagonun altında yataklarda uyuyorlardı.

"Zeke, Victoria doğum yapıyor. Annem ona bakabilir mi?" Ses boğuk, alçak ve endişeyle doluydu. "Akşam yemeğinden sonra kendini kötü hissetmeye başladı. Bu kesinlikle doğum, sadece hazımsızlık değil."

Bu sırada anne vagonun sonuna sürünerek gelmiş ve kanvas perdeleri kenara itmişti. "Bay Coleman? Siz misiniz? Karınız doğum mu yapıyor? Doğum zamanı gelmemiştii sanıyordum..."

"Ben de öyle düşünmüştüm. O..." Lydia, adamın sesinde titreyen şiddetli korkuyu duydu. "Acı çekiyor. Gelir misiniz?"

"Yola çıkıyorum." Ma vagona geri döndü, botlarını aldı ve hızla giydi. "Şimdi sakın ol," dedi Lydia'ya sakın bir sesle, hızlı hareketlerinin aksine. "Anabeth hemen burada olacak. Bana ihtiyacın olursa hemen gelir." Örgü şalını

"GörünüŖe göre bir bebek daha doğmak üzere."

İkinci Bölüm

Ertesi sabah arabalar yola çıktığında Ma henüz dönmemişti. Kampta, Bayan Coleman'ın hala doğumda olduğu ve onun yüzünden trenin bir gününü kaybetmemesi için ısrar ettiği haberi yayıldı. Bubba, Bay Coleman'ın arabasını sürmeyi teklif ederken, Zeke Langston'ların arabasını sürdü.

Annesinin yokluğunda, en büyük kızı olan Anabeth yemekleri pişirmeyi ve küçük çocuklara bakmayı üstlendi. Annesi gibi soğukkanlı bir yetkinlikle Lydia'ya baktı. Lydia, kızın doğum süreci hakkındaki bilgisine hayran kaldı.

Anabeth kirli pedlerden birini topaklarken, "Bunu benim için yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diye özür diledi.

"Ne var ki, annemin son iki bebeği için de yaptım ve on yaşından beri adet görüyorum. Önemli bir şey değil."

Öğlen tren durduğunda, annem geri gelip, Bayan Coleman'ın bir oğul doğurduktan yarım saat sonra öldüğünü üzülen haber verdi.

"O kadar narin, minik bir kadındı ki. Tabii Bay Coleman deli gibi davranıyor, onu bu yolculuğa çıkardığı için kendini suçluyor. Ona, doğumun Eylül'de olacağını, Jefferson'a vardığımızdan çok sonra olacağını söylemişti. Bu onun suçu değil, ama durumu pek iyi karşılamıyor."

"Bebek?" diye sordu Zeke, kahvaltıdan kalan kurumuş, sert bir bisküviyi ağzına atarken.

"Gördüğün en zayıf çocuk. Ağlayacak gücü bile yok. Bugün bu dünyadan ayrılrsa hiç şaşırmam." Ailenin konuşmasını duyan Lydia ile konuşmak için kendini vagona attı. "Nasılsın, Lydia?"

"İyiyim, Bayan Langston."

"Lütfen bana anne de. Anabeth sana iyi bakıyor mu? Burada olmadığım için üzgünüm"

burada olamadığım için üzgünüm, ama o küçük çocuk çok kötü durumda."

"Elbette," diye mırıldandı Lydia. "Ben iyiyim. Mümkün olduğunca çabuk, sizin yükünüzden kurtulacağım."

"Benim sözüm geçerse hayır. İyi olduğundan emin misin? Biraz kızarmış görünüyorsun." Nasırlı elini Lydia'nın alnına koydu. "Hâlâ ateşin var. Anabeth'e öğleden sonra başına soğuk bir bez koymasını söyleyeceğim."

Lydia'nın yeni bir rahatsızlığı vardı, ama annesinin yükünü artırmak istemediği için şişmiş ve ağrıyan göğüslerinden bahsetmedi. Tren, Bay Coleman'a saygı göstererek durduğu için, gün boyu uyukladı. Anabeth ona aceleyle hazırladığı doyurucu bir akşam yemeği yedirdi. Akşam yemeğinden sonra herkes Bayan Coleman'ı gömmek için toplanacaktı.

Kamp sessizleşti. Lydia yatağında yatarak kanvas tavana bakıyordu. "Rock of Ages" şarkısının söylenmesi dışında mezar töreninden hiçbir şey duymadı. Kendini şaşırtarak, şarkının sözlerini mırıldandı. En son ne zaman kiliseye gitmişti? On, on iki yıl mı? Yine de o ilahinin sözlerini hatırlayabiliyordu. Bu onu mutlu etti. Gülümsayarak uykuya daldı ve Langston klanı hüzünlü bir şekilde vagona geri döndüğünde bile uyanmadı.

Ertesi gün bir önceki gün gibi geçti, ama Lydia kendini pek iyi hissetmiyordu. Geceliğinin altında göğüsleri şişmişti ve Anabeth ona bakarken ya da yiyecek veya içecek getirirken onları saklamaya çalışıyordu. Göğüsleri zonkluyor ve patlayacakmış gibi doluydu. Geceliğinin içine baktı ve meme uçlarının kızarmış ve tahriş olmuş olduğunu görünce paniğe kapıldı. O kadar hassastılar ki, geceliğin ağırlığı bile onları rahatsız ediyordu.

Ma hala Coleman'ın bebeğine bakıyordu ve çocuklar ve Zeke vagonun altına uyku tulumlarını serdikten çok sonra geri döndü. Anabeth, Marynell ve Atlanta vagonun diğer tarafında derin uykudaydılar. Lydia uyanıktı, huzursuz ve ağrılıydı. Ma yorgun bir şekilde vagona tırmandığında Lydia hafifçe inliyordu.

"Tanrı merhamet et, Lydia, neyin var? Hasta mısın?" Annem genç kadının üzerine eğildi.

"Özür dilerim. Ben... göğüslerim."

Ma, geceliğin düğmelerini açıp Lydia'nın sütle şişmiş göğüslerini incelemek için hiç vakit kaybetmedi. "Tanrım. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Tabii ki sütün var ve bebeğin yoksa ağrır."

" Aniden sözünü kesti ve başını bir yana eğdi, sanki bir solucan görmüş bir serçe gibi hızlı bir hareketle.

"Hadi, Lydia. Benimle geliyorsun."

"Nereye?" Ma, Lydia'nın üstündeki battaniyeyi çekip onu kaldırırken Lydia nefes nefese kaldı. Hareketleri sert değildi, sadece verimliydi. "Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Önemli değil," dedi Ma, Lydia'yı kollarından tutup çömelme pozisyonuna gelmesine yardım ederken zorlukla nefes alıyordu. "Anne sütün var ama bebeğin yok, ve hayatta kalmaya çalışan bir bebek var. Ona annelik yapmalısın."

Ma, onu iki gündür neredeyse hiç durmadan ağlayan o bebeğin yanına götürmeyi planlıyordu. Acınası mızızlanma sesleri, uyuyan kampın her yerinde duyulabiliyordu. Ma, onu çılgın sesli adamın yanına götürüyordu. O gitmek istemiyordu. Kimsenin ona merakla bakmasını ve neden bebeğini ormanda tek başına doğurduğunu merak etmesini istemiyordu. Langston'ların vagonunun rahat güvenliğini tattıktan sonra, oradan ayrılmaktan korkuyordu.

Ama bu konuda başka seçeneği yok gibiydi. Annesi omuzlarına bir şal attı ve onu nazıkçe kamyonetin arka kapısının basamaklarından aşağı itti. "Ayakkabıların çıplak ayakla pek farkı yok, o yüzden şimdilik ayakkabısız yürüyeceksin. Taşlara basmamaya dikkat et."

Günlerdir ilk kez ayakları yere değdiğinde hissettiği sarsıntı, başını döndürdü. Sarsıntı, tığ işi şal dışında tek giysisi olan geceliğin altında serbestçe sallanan göğüslerini acıttı. Saçları taranmamıştı. Saçlarının karışık ve keçeleşmiş olduğunu biliyordu. Annesi uyluklarının içinden kanı ve doğum sıvısını yıkamıştı, ama Lydia günlerdir yıkanmamıştı. Çok kirliydi.

Topukları protesto edercesine yumuşak, nemli toprağa gömüldü. "Lütfen anne, kimsenin beni görmesini istemiyorum."

"Saçmalık," dedi annesi kararlı bir şekilde ve onu kolundan tutup kampta içinde ışık yanan tek vagona doğru sürükledi. "Bu bebeğin hayatını kurtarabilirsin. Kimse senin nasıl görüldüğünü umursamayacak."

Ama umursayacaklardı. Lydia umursayacaklarını biliyordu. Daha önce beyaz çöp olarak adlandırılmıştı. İnsanların ne kadar acımasız olabileceğini çok iyi biliyordu.

Işıklı vagona vardıklarında Ma yumuşak bir sesle "Bay Grayson" diye seslendi. Açıklığın üzerine asılı olan brandayı geriye çekti. "Bana biraz yardım edin." Lydia'nın sırtını öne ve yukarı doğru itti ve kız

vagona çıkmaktan başka seçeneği kalmadı. Uyluklarının arasındaki sıkı deri acı verici bir şekilde gerildi ve kız yüzünü buruşturdu. Mavi gömlek kollu bir çift güçlü kol, ona yardım etmek için uzandı. Ma hemen arkasındaydı.

Üç yabancı yüz yüze geldiğinde bir anlık bir karışıklık yaşandı. Gri saçlı adam, karşısındaki kıza şaşkınlıkla baktı. Yanındaki zayıf kadın şaşkınlıkla nefesini tuttu. Lydia, onların şaşkın bakışlarından kaçınmak için gözlerini indirdi.

"Bu, vagonumuzun şoförü Bay Grayson," dedi annesi Lydia'ya.

Lydia başını eğik tutarak vagonun tahta zeminine basan kirli çıplak ayaklarına bakmaya devam etti ve tanıtımı onaylamak için sadece başını salladı. "Ve bu da Bayan Leona Watkins." Ma, alçak bir taburede oturan, koyu renkli başını ellerine gömmüş, dirseklerini dizlerine dayamış adama saygıdan fısıldayarak konuşuyordu.

İlk konuşan kadın oldu. "Bu kim... ve neden neredeyse çıplak halde ortalıkta dolaşıyor? Ah, bu senin oğullarının bulup getirdiği kız. Böyle bir... kişiyi... bu vagona getirmenize şaşırdım, özellikle de böyle bir zamanda. Bu bir ölüm nöbeti ve..."

"Belki de değil," diye tersledi Ma, sesinden diğer kadına karşı açıkça duyduğu hoşnutsuzluk belliydi. "Bay Grayson, bu kız önceki gün bir bebek doğurdu. Sütü var. Bay Coleman'ın bebeği emerse diye düşündüm ..."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Bayan Watkins, üzüntüyle. Lydia, kirpiklerinin altından, kadının cılız elini zayıf göğsüne kaldırıp, sanki kötü bir ruhu uzaklaştırmak istercesine elbisesinin önünü tuttuğunu gördü.

Ma, Leona Watkins'in onaylamamasından yılmadı ve vagon şoförüne hitap etmeye devam etti. "Lydia onu emzirebilirse, zavallı küçük bebek henüz kurtulabilir."

Watkins hanım, Bay Grayson bir yorum yapamadan sözünü kesti. Hararetli bir tartışma başlarken, Lydia, görüş alanının elverdiği ölçüde arabayı inceledi. Köşede yığılmış yorganlar, Langston arabasında kendisine örtülenlerden daha kaliteli kumaş parçalarından yapılmıştı. Birinin yorgan desenine saten kurdele işlenmişti. Bir kutu porselen tabakların yanında, bir çift zarif, yüksek düğmeli beyaz çocuk ayakkabısı duruyordu.

Gözleri daha uzağa kaydı ve bir çift siyah çizmeye takıldı. Artık birbirinden oldukça uzak duran bu çizme, uzun baldırları kaplayan diz boyu çizmelere benziyordu. Çizmeler aşınmıştı, ama belli ki en kaliteli deriden yapılmıştı. Uzun ve düzgün şekilli bir ayağa uyuyorlardı. Topukları yaklaşık bir inç yüksekliğindeydi ve siyah cilalı tahtadan yapılmıştı. Bu çizmeleri giyen adam, kaval kemiğinin uzunluğuna bakılırsa uzun boylu olmalıydı.

"Sana uygun olmadığını söylüyorum." Bayan Watkins'in itirazları ses ve şiddet olarak artmıştı. Pençe gibi bir el Lydia'nın çenesini kavradı ve başını yukarı doğru çekti. Lydia, tüm eti ve hayatı sökülmiş bir yüze bakıyordu. Yüz dar ve çıkıntılıydı. İnce burnun köprüsü bıçak sırtı kadar keskin ve sert. Sık sık sert bir şekilde büzülerek onaylamadığını gösteren dudaklarda, yayılan ince çizgilerden oluşan bir ağ vardı. Gözler sesine uyuyordu. Eleştirici ve kötü niyetliydi.

"Sadece ona bak. O bir pislik. Bakarak anlaşılıyor. Muhtemelen bir... fahişe - Tanrı bu kelimeyi söylediğim için beni affetsin - ve bir bebeği var. Muhtemelen ondan kurtulmak için kendi elleriyle öldürdü. Babasının kim olduğunu hiç bilmediğinden eminim."

Kadının söylediklerine hayret eden Lydia, ona sessizce baktıktan sonra yumuşak bir "Hayır!" diye mırıldandı.

"Bayan Watkins, lütfen," diye diplomatik bir şekilde araya girdi Bay Grayson. O, hayırsever bir adamdı, ancak bu sefer Bayan Watkins'e hak veremekteydi. Genç kadının bakışları gerçekten vahşiydi. Giyinme ve bakımında, ya da alışılmadık kehribar rengi gözleriyle onlara utanmadan bakışlarında, zerre kadar incelik yoktur.

"Öyle değil!" dedi annem. "Ama öyle olsa bile, Leona Watkins, bu trende bu bebeğe başka kim bakabilir? *Sen mi?*"

"Asla!"

"Doğru," diye tersledi Ma. "Muhtemelen o buruşuk memelerinden bir damla süt bile sağamadın..."

"Anne, lütfen," dedi Bay Grayson yorgun bir sesle.

Leona Watkins'in gözleri öfkeyle parlıyordu, ama sessiz kaldı, kendini dikleştirdi ve tüm durumu küçümseyerek burun deliklerini sıktı.

Ma onu görmezden geldi. "Bay Grayson, bu vagon trenindeki her canı korumak sizin göreviniz, oradaki bebek de dahil. Zavallı küçük şeyi dinleyin. Yirmi aileden, süt veren tek kadın

Lydia o bebeğin tek umududur. Şimdi, onun hayatını kurtaracak mısınız yoksa açlıktan ölmesine izin mi vereceksiniz?"

Leona Watkins, küçümsemeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. Bay Grayson, işgüzar Ma Langston'ın önerdiği şeyi yapmaya karar verirse, sonuçları için tüm sorumluluğu reddediyordu. Langston kadınının dayanılmaz derecede sıradan olduğunu hep düşünmüştü ve şimdi Ma bunu kanıtlıyordu.

"Önemli olan tek görüş Bay Coleman'ın görüşüdür," dedi Hal Grayson. "Ross, bu konuda ne dersin? Bu kızın, oğlunun hayatını kurtarması ihtimaline karşı onu emzirmesini ister misin?"

Lydia hepsine sırtını dönmüştü. Onların kendisi hakkında ne düşündükleri umurunda değildi. Kendini yeterince iyi hisseder hissetmez, kimsenin onu tanımadığı, geçmişi olmadan yeni bir başlangıç yapabileceği bir yere gidecekti. Bilinçsizce, bebeğin flanel ile kaplı boş bir elma kasasında yattığı vagonun yanına doğru çekildi. Küçük, mücadele eden hayatı izlerken, babasının ayağa kalkarken çıkardığı sesleri duydu.

Ross Coleman başını kaldırıp ayağa kalktığı anda Lydia'nın sırtı ona dönüktü. Ross, arabasında büyük bir kargaşaya neden olan ve Victoria'nın ölümünün yasını tutmasını engelleyen kıza doğru baktı. İlk olarak kızın saçlarını fark etti. Saçları, kurumuş yapraklar ve kim bilir başka nelerle dolanmış, düzensiz buklelerden oluşan gerçek bir çalı çırpısı gibiydi. Hangi kadın saçlarını açık bırakarak dolaşır ki? Ross Coleman'ın bildiği tek bir tür vardı.

Arkadan bakıldığında, geceliğiyle çok zayıf görünüyordu. Etek ucundan çıkan ayak bilekleri inceydi. Ayakları küçüktü. Ve kirliydi. Tanrım. Yaşadığı acı günlerin ardından bu tür bir rahatsızlığa ihtiyacı yoktu.

"O kızın bebeğime dokunmasını istemiyorum," diye tiksintiyle mırıldandı. "Lütfen hepiniz beni ve oğlumu rahat bırakın. Ölmesi gerekiyorsa, huzur içinde ölsün."

"Tanrıya şükür, buralarda mantıklı düşünen biri varmış."

"Kapa çenenin," dedi Ma, Ross'a ulaşmak için Leona Watkins'i kenara iterek. "Siz mantıklı bir adamsınız, Bay Coleman. Neden Lydia'nın oğlunu emzirmesine izin verip en azından onun hayatını kurtarmaya çalışmıyorsunuz? Aksi takdirde açlıktan ölecek."

"Her şeyi denedik," dedi Ross sabırsızca. O,

kalın, koyu renkli saçları ve sinirli parmakları vardı. "Biberondan inek sütü içmek istemedi. Dün gece kaşıkla verdiğimiz şekerli suyu da içmedi."

"Anne sütü gerekiyor. Ve o kızın meme uçlarından süt akıyor."

"Aman Tanrım," dedi Leona Watkins.

Ross kıza bir kez daha baktı. Kız, onunla soluk fener ışığı arasında duruyordu ve ince geceliği vücudunun hatlarını görünür kılıyordu. Göğüsleri gerçekten ağır görünüyordu. Onların şehvetli görünümü onu tiksindiriyordu. Neden sadece gecelik giyerek ortalıkta dolaşıyordu? Doğumdan sonra hasta olsa bile, namuslu hiçbir kadın başkalarının, özellikle de erkeklerin onu bu şekilde görmesine izin vermezdi. Dudakları tiksinti ile kıvrıldı ve kızın hangi genelevden çıkarıldığını merak etti. Victoria onu görünce dehşete kapılırdı.

"Victoria'nın bebeğini bir fahişenin emzirmesine izin vermeyeceğim," dedi sert bir sesle. "Sen de benim kadar onun durumunu bilmiyorsun."

"O bir pislik!" diye bağırdı. Victoria'nın haksız ölümünden beri dünyaya karşı beslediği öfke sonunda patlak verdi. Kız, uygun bir günah keçisi olmuştu. "Onun nereden geldiğini, kim olduğunu bilmiyorsun. Sadece bir tür kadın, ona bakacak bir kocası olmadan bebek sahibi olur."

"Belki bir zamanlar öyleydi, ama savaştan beri değil. Ve tüm kırsal kesim, her şeyi ve güneydeki herkesi artık kendilerine ait olduğunu düşünen asi, işe yaramaz ve Yankee fırsatçılarla dolup taşıdığından beri de değil. Onun ne kadar acı çektiğini bilmiyoruz. Unutma, iki gün önce kendi bebeğini kaybetti."

Lydia tartışmaya aldırış etmedi. Dikkatini bebek çekmişti. Cildi sağlıklı bir solgunluktaydı. Lydia kendi bebeği dışında hiç yeni doğmuş bebek görmemişti. Bu bebek daha da küçüktü ve cılızlığı onu endişelendirdi. Bu kadar küçük bir şey yaşayabilir miydi?

Sıkı yumruklar halinde büzülmüş parmakları neredeyse şeffaftı. Gözleri kapalıydı ve hafif, sık nefesler alıyordu. Karnı titreyerek inip kalkıyordu. Ağlaması kesik kesikti, sanki sık sık durup dinlenmek ve azalan nefesini toplamak zorunda kalıyormuş gibi. Ama zayıf ağlaması aralıksızdı. Ve Lydia'ya Lorelei'nin şarkısı gibi geliyordu. Onu acımasızca çocuğa çekiyordu.

Rahminin derinliklerinde, doğum sancılarına benzeyen ama ağrısız bir çekilme hissetti. Kalbi genişliyor,

zaten şişmiş göğüslerini dolduruyordu. Göğüsleri, zengin süt akışından değil, yardım etme ihtiyacı, anne şefkati gösterme dürtüsünden dolayı karıncalanıyordu.

Hareket ettiğini fark etmeden, parmağıyla bebeğin pürüzsüz yanağına dokundu. Sonra eli, avucunun içine kolayca sığan bebeğin başının altına kayd. Ona zarar vermekten korktuğu için yavaşça hareket ederek, diğer elini bebeğin poposunun altına kayd. ve onu sandıktan kaldırdı. Buruşuk, benekli yüzüne bakarak, alçak, üç ayaklı bir tabureye oturdu.

Bebeğin ince bacakları çırpındı ve ayakları karnına tekme attı. Onu yana çevirip kolunun kıvrımına yerleştirdi. Küçük baş sallandı ve buruşuk yüzü dolgun göğsüne yapıştı. Lydia, kuş gibi ağız ona dönünce büyülenmiş ve hayranlıkla izledi. Ağız açıktı ve bir şey arıyordu.

Sakin bir şekilde, ödünç aldığı geceliğin ilk düğmesine elini uzattı ve düğmeyi açtı. Sonra ikinciye. Diğerleri de onu takip etti, ta ki giysiyi sol omzundan sıyırıp göğsünden aşağıya doğru çekebilene kadar. Serbest eliyle göğsünü bebeğin yüzüne doğru kaldırdı. Ağzı açıldı, dolaştı, meme ucunu bulana kadar aradı. Çocuk hemen ona yapıştı ve açgözlülükle emmeye başladı.

Bebeğin ağlamasının aniden kesilmesi, vagonun arkasındaki şiddetli tartışmayı anında durdurdu. Ross'un kalbi ikiye bölündü. İlk düşüncesi, oğlunun öldüğüydü. Oğlunu hareketsiz ve ölü olarak görmeyi bekleyerek hızla döndü, ama endişeli gözlerinin karşısına çıkan manzara onu daha da şaşırttı.

Kız, oğlunu kucağında tutuyordu. Bebek, kızın cömert göğsünü hırsla emiyordu. Sütü kabarcıklar, bebeğin hevesli ağzında ve koyu renkli meme başı çevresinde köpürüyordu. Kız, göğsünü bebeğin ağzına daha derine sokarken, ona yumuşak bir şekilde şarkı söylüyordu. Ross, kızın yüzünü, yüzüne düşen asi saçları nedeniyle göremiyordu.

"Peki," Ma memnuniyetle homurdandı, "sanırım söylenmesi gereken her şey söylendi. Bay Grayson, neden Leona'yı arabasına kadar eşlik etmiyorsunuz? Ben buradaki işleri halledip Lydia'yı yerleştireceğim."

"Yerleşmek mi!" diye bağırdı Leona. "Elbette Bay Coleman'ın arabasında kalmayacaktır."

Coleman'ın arabasında kalmayacak. Bu uygunsuz."

"Gelin, Bayan Watkins," dedi Hal Grayson. Kendi yatak takımına dönmek için sabırsızlanıyordu. Bu günlerde şafak çok erken söküyordu ve Bayan Coleman'ın ölümü Teksas'a yapılan yolculuğun heyecanını gölgelemişti.

Özellikle vagon şefi olmayı istememişti, ama seçilmişti ve ona güvenenlerin hayal kırıklığına uğramaması için elinden geleni yapacaktı. "Sabahleyin her şeyi halledeceğiz. Bu arada uygunsuz bir şey olmayacağından eminim." Protesto eden kadını neredeyse vagondan çekip çıkardı.

Onlar gittikten sonra, Ma, kızı sert bir bakışla izleyen Ross Coleman'a baktı. Ma nefesini tuttu ve onun ne yapacağını merak etti. Hoş birine benziyordu, yeterince dost canlısıydı ve karısına Sheba Kraliçesi gibi davranıyordu.

Ama gözlerinde sürekli bir çalkantı vardı ve bu, Ma'ya bu adamın görünüşünden daha fazlası olduğuna inandırıyor. Hareketleri biraz fazla hızlıydı, gözleri biraz fazla keskin ve kaygandı, hayatı yeterince görmüş ve ona karşı temkinli olan bir adama ait olamayacak kadar. Şu anda, kendi içinde bir savaş veren bir adama benziyordu, çünkü ince yapılı kaslarının her biri derisinin altında gerginleşmişti.

Ross, kalabalık vagonun zemininde ayaklarını zorla hareket ettirdi. Oğlu açgözlülükle emziriliyordu. Artık ağlamıyordu. Bu değersiz kız, bir yabancı, oğlunu tutuyor ve emziriyordu, ve o, Ross, orada durmuş bunun olmasına izin veriyordu. Victoria bunu görseydi ne düşünürdü?

Ross, oğlunun dünyaya gelmesiyle birlikte, Victoria'nın bükülmüş, şişmiş ve terleyen vücudunu, son nefesini verişini düşünerek irkildi. Hayır, başka hiçbir kadın, özellikle de ahlaksız bir kadın, Victoria Gentry Coleman'ın oğlunu büyütecekti. Bu bir kutsal şeye saygısızlık olurdu. Böyle bir şeye izin verse, nasıl yaşayabilirdi? Ama ilkelerine bağlı kalarak çocuğunun ölmesine izin verse, nasıl yaşayabilirdi?

Alması gereken karar arasında kalmış, taburenin önüne çömelmiş, oğlunun ağzının cömert göğsü açgözlülükle emişini izliyordu. Kremsi mükemmelliğini bozan tek şey, harita üzerindeki çizgiler gibi koyu meme ucuna doğru uzanan soluk mavi damarlardı. Ross buna hayran kalmıştı ve gözlerini zorla kızın yüzüne çevirmek zorunda kaldı.

Göz kapaklarının yavaşça, özenle yavaşça kalkmasını izledi. Kalın kirpikleri sonunda kalktı ve o da doğrudan gözlerine baktı. Birbirlerine karşı tepkileri eşit derecede şaşkınlık ve yoğunluktaydı, ancak bunu gizli ve sessiz tutmaya çalıştılar.

Ross, kadınsılığın içine batmış gibi hissetti. Kadınsılık onu çevreliyordu,

burun deliklerini, boğazını dolduruyordu. Kız, şehvetin vücut bulmuş haliydi ve Ross kendini bu şehvetin içinde boğulurken buldu ve karısının yakın zamanda vefatı nedeniyle bundan nefret etti. Bir adamın bataklıkta nefes almaya çalışması gibi, yüzeye çıkmak için mücadele etti. Tekrar düzenli nefes alabildiğinde, zorla mesafeli bir tavırla kızı değerlendirdi.

Gözleri kalın kahverengi kirpiklerle çevriliydi ve uçları altın rengindeydi. Göz bebekleri, bir erkeğin boğazından kayıp içini sıcak bir kucaklama ile saran pahalı türden, yıllanmış burbon rengindeydi. Gözleri, onun vahşi doğasını simgeleyen, pervasız saçlarıyla neredeyse aynı sıra dışı renkteydi.

Cildi açıktı, ama sanki çok fazla güneşe maruz kalmış gibi görünüyordu. Güzel şekilli, ama biraz küstah burnunda hafif bir çil vardı. En çok ağzı onu rahatsız ediyordu. Dolgun alt dudağı dikkat çekiyordu ve bir erkeğin buna boyun eğmemesi için ölmüş olması gerekirdi. Bu yüzden denemedi, ama ağzının saf şehvetinden onu utandırmak umuduyla doyasıya baktı. Bunun yerine, dili o baştan çıkarıcı dudağı nemlendirmek için dışarı çıktı. Ross midesinin yine bulandığını hissetti ve gözlerini tekrar kadının gözlerine çevirdi.

O, kim olduğu ya da göğüsleri ona açık bir şekilde oturuyor olmasından hiç utanmıyor gibiydi, o da bakmak istemediğine yemin etmişti. Gözleri cesurdu, onu değerlendirdiği kadar onu da dikkatle inceliyordu. Kirpiklerinin utangaçça titremesi, başını utangaçça eğmesi, alçakgönüllülük belirtisi yoktu.

O bir fahişeydi. Fahişe olmak için doğmuştu. O kadar çok fahişeyle birlikte olmuştu ki, işaretleri tanımak, gözlerinde gizli kalmış meydan okumayı görmek, damarlarında akan sıcak kanı hissetmek için fazla deneyimliydi. O, onun nazik, hanımefendi karısı Victoria'nın tam zıttıydı. Bu, kızı hor görmek için yeterli bir sebepti.

Lydia, somurtkan ifadesinin en ufak bir yumuşamasıyla, onun şimdiye kadar gördüğü en güzel yüzlerden biri olabileceğini düşündü. Kesinlikle en dikkat çekici yüzlerden biriydi. Gözleri onunla ilk kez buluştuğunda kesin bir nefes darlığı hissetmişti ve bu gerginliğin nereden geldiğini bilmiyordu.

Adamın acilen tıraş olması gerekiyordu. Çenesi koyu renkli sakallarla kaplıydı. Kalın siyah bıyığı üst dudağının köşelerinde kıvrılıyordu. Alt dudağı düz ve sert bir ifadeyle, yeşil gözleriyle onu delip geçiyordu.

Gözleri. Onları inceledi. Nadir görülen gözlerdi. Daha önce hiç görmediği kadar yeşildi. Kısa siyah kirpikler gözlerini çevreliyordu. Kirpikler sivri kümeler halinde toplanmıştı. Görüldüğü gibi ıslak olup olmadıklarını görmek için parmağını kirpiklerin üzerinde gezdirmek istedi. Kaşları kalın ve ürkütücüydü.

Gece yarısı siyahı saçları, başka hiçbir tonla hafifletilmemiş, dalgalı tutamlar halinde başına yaslanmış, kulaklarının üstüne ve gömleğinin yakasına kadar kıvrılmıştı.

Onun önünde çömelmiş haliyle devasa görünüyordu, ama o onun vücuduna bakmadı. Erkek vücutları onu korkutuyor, tiksindiriyordu. Onun sert bakışları, korkularını hafifletmeye hiç yardımcı olmadı. O izlerken bile, adamın gözleri tehditkar bir şekilde kısıldı, sanki ciddi bir ceza planlıyormuş gibi. Ne için, tahmin edemiyordu. Gözleri bir an için dalgalandı, sonra tekrar bebeğe döndü, bebek hala göğsünden emiyordu.

"Lydia, taraf değiştirme zamanı," dedi annesi nazikçe, bir şekilde Lydia ile çocuğun babasının arasına sıkışmayı başardı.

"Ne?" diye sordu kız boğuk bir sesle. Adam onu rahatsız ediyordu. Clancey'nin yaptığı gibi değil, ama yine de onu rahatsız ediyordu. Ayağa kalkıp ondan uzaklaştığında, devasa vücudu vagonun içini küçültmüş gibi görünüyordu. Vagonun sınırları aniden boğucu hale geldi ve Lydia, bebeğin daha önce yaptığı gibi nefes nefese kaldığını fark etti.

"Önce bir göğüs, sonra diğeri. Böylece süt akışı dengelenir." Ma bebeği ondan uzaklaştırdı. Ağzı meme ucunu sıkıca kavramıştı ve ağzı serbest kaldığında tekrar ağlamaya başladı. Lydia'nın diğer koluna yerleştirildiğinde, diğer göğsü emmeye hiç vakit kaybetmedi.

Mutlu, spontane kahkahalar vagonu doldurdu. Lydia saçlarını geriye attı ve boğuk bir kahkaha attı. Gözleri fenerin ışığını yansıtıyordu. Güneş ışığıyla parıldayan viski gibi ışıldıyorlardı. Sonra Ross'un gözleriyle buluştular ve tüm ışık aniden kayboldu. Ross, vagonun diğer ucundan ona açıkça düşmanca bakıyordu.

"Çocuk işini bitirince, seni gece için yerleştiririm," dedi anne, kıza ve bebeğe gülümseyerek.

"O kalmayacak. O işini bitirince, onu buradan çıkarın." Erkek sesi, keskin bir bıçak gibi vagonun atmosferini yararak geçti.

Ma, yumruklarını geniş kalçalarının yanlarına koyarak Ross'a döndü. "Sizce o yine acıkmayacak mı, Bay Coleman? Ne yapmayı düşünüyorsunuz, her akşam yemeği vaktinde onu kampın öbür ucundaki vagonunuza mı götüreceksiniz? Yoksa onu kendiniz mi taşıyacaksınız? Bana kalırsa bu, bebek için zorluklar bir yana, birisi için gereksiz bir sürü adım anlamına gelir.

"Lydia'yı almakta bir sakınca görmedim ve bebeği hayatta olsaydı onu da alırdım, ama bebeğinizi kendi vagonunuzda daha fazla yer ve daha fazla huzur ve sessizlik varken burada barındıramam," diye öfkeyle sözlerini bitirdi.

Ross gururlu bir şekilde dik durdu, ama yine de başını ve omuzlarını eğerek vagonda dik durabildi. "Oğlum için senin yardımına muhtaç olmak istemiyordum, ama kız burada kalamaz."

"Adı Lydia," dedi annem. "Neden burada kalamaz? Gündüzleri çocuğa kim bakacak? Sen ava ya da keşfe çıkıyorsun. En iyi ihtimalle atları sürüyor olursun. Çocuk huysuzlanmaya başlarsa ona kim bakacak, ha?"

Bay Coleman'ın bıyığının ucu dişlerinin arasında sıkışmış ve itirazlar zihninde dolaşırken onu ısıırıyordu. "O *temiz* bile değil."

"Hayır, değil. Ormanda tek başına bir bebek doğurdu. Ne kadar temiz olabilir ki? Ateşi olduğu için onu yıkamadım, başka bir ölümün sorumluluğunu üstlenmek istemedim. Kanamasından bahsediyorsan, o da senin o nazik ve düzgün karının yapmayacağı bir şey yapmıyor. Bir iki gün içinde durur, o zamana kadar Anabeth ya da ben ona bakmaya geliriz."

Lydia başını bebeğin üzerine eğik tutarken, tüm vücudu utançtan kızardı. Anlaşılan annemin açık sözlülüğü Bay Coleman'ı da suskun bırakmıştı, çünkü bir süre hiçbir şey söylemedi. Vagonda gerginlik hakimdi. Kışın soba ısı yaydığı gibi, o da düşmanlık yayıyordu.

Sonunda bebek karnını doyurdu. Lydia geceliğini göğüslerini kapatacak şekilde katladı ve Ma'nın bebeği geçirtme talimatlarını izledi. Bebek şiddetli bir geçirme yaptı.

Ross, artan, çaresiz bir öfkeyle bu sahneyi izledi. O fahişenin yatağında kaç erkeği ağırladığını kim bilebilirdi, ama yine de orada, çocuğu emziren namuslu bir kadın gibi davranıyordu. Onun çocuğu. Victoria'nın çocuğu. Ama başka

seçeneği vardı ki? Oğlunun yaşamasını istiyordu. ocuk, şiddetle sevdiği kadına olan tek bağı olacaktı.

Gereksiz yere yüksek sesle ksrd. "Tamam, kalabilir. Geçici olarak. Onu tek başıma besleyip bakmanın bir yolunu bulur bulmaz, buradan çıkaracağım. Anlaşıldı mı? Ben hayırsever bir hastane işletmiyorum. Ayrıca, onun gibi bir kadının Victoria'nın bebeğine bakmasını istemiyorum. Kendi bebeği için zgnm, ama muhtemelen ölmesi daha iyi oldu. Ya Bayan Watkins'in dediği gibi bir fahişe, ya da ailesini utandıran bir kız, ya da kocasından kaçan bir kadın. Her halükarda, oğluma bakmasını istediğim türden bir kadın değil. Hayat memat meselesi olmasaydı, kalmazdı. şimdi, bu şartlar altında, hala kalmak istiyor musun?" diye sordu, huzur içinde uyuyan oğluna şefkatle bakan kıza.

Kız başını kaldırıp onun parıldıyan yeşil gözlerine baktı. "Bebeğin adı ne?"

Ross, onun yumuşak sorusuna şaşırdı. "Uh... Lee. Adını Lee koydum."

Kız, bebeğe gülümsedi ve onu sıkıca kucakladı. Eli, koyu renkli tüylü saçlarıyla kaplı başını okşadı. "Lee," diye sevgiyle mırıldandı. Babasına ifadesiz bir bakışla bakarak, "Lee'ye ihtiyacı olduğu sürece ona bakacağım, Bay Coleman," dedi. Bir an durakladıktan sonra, "Bu, sizin gibilere katlanmak anlamına gelse bile," diye ekledi.

Üçüncü Bölüm

Senin gibilere katlanmak. Senin gibilere katlanmak.

Ross, bu sözler kafasında yankılanırken, koşum takımını acımasızca çekti. Kim olduğunu sanıyordu da ona bu şekilde konuşuyordu? Öfkesinin arabayı çeken atlara yönelik olmadığını belirtmek istercesine atın kıcını okşadı.

Birkaç dakika önce doğu gökyüzünde ilk pembe ışıklar belirdiğinde yeniden yaktığı ateşe geri döndü. Kahve henüz kaynamamıştı. Her sabah ateşi yakmak, kahve yapmak, hatta Victoria'nın biraz daha uyuyabilmesi için domuz pastırmasını kızartmak onun alışkanlığıydı. Victoria erken kalkmaya alışık değildi, kahvaltısını kendisi hazırlamaya ise hiç alışık değildi ve uzun, zorlu yolculuk günleri onun gücünü tüketmişti.

Ross çıtır çıtır yanan ateşe bakarak, ona neden yalan söylediğini yüzüncü kez sordu kendine. Sadece birkaç aylık hamile olduğunu ve Teksas'a vardıklarından çok sonra doğuracağını söylemişti. İnce yapılı olduğu için yalanı inandırıcı gelmişti. Ancak yolculuğun başlamasından sadece birkaç hafta sonra, büyüyen karnı onu ele vermişti. Ross, karnının bu kadar kısa sürede bu kadar büyüdüğünü fark edip, ona ilk söylediğinden daha ileride olduğunu itaatkar bir şekilde itiraf etmesine rağmen, hamileliğinin ne kadar ilerlediğini hala fark etmemişti. Lee birkaç hafta erken doğmuştu. Yine de, Victoria'nın istediğini elde etmek için ona yalan söylediği gerçeği değişmemişti.

Babasının bebekten haberdar olmasını istememesini anlayabilirdi. Babası Vance Gentry, onun bir işçi ile evlenmesini kabul etmekte yeterince zorlanmıştı. Ama neden kendi kocasına karşı tamamen dürüst olmamıştı?

Ross emaye kahve kabını aldı ve güçlü kahveyi teneke bir bardağa döktü. Yolda, Victoria'nın yanlarında getirmeleri için ısrar ettiği porselen kaplara göre bu tür kapları tercih ediyordu. Kaynar kahveyi yudumlarken, zihnini

zihnini boşaltmaya başladı.

Hayır, Vance Gentry, kızının ahırlarını yönetmesi için işe aldığı adama aşık olmasına pek sıcak bakmamıştı. Gentry, Victoria'nın kocası olacak adamın, onun kadar soylu bir aileden gelmesini istiyordu. Ancak o günlerde, güneydeki köklü ailelerin evlenme çağındaki erkekleri bulmak zordu. Savaş bunun nedeniydi. Victoria seçiminden memnundu ve aylar geçtikçe, çiftlikteki herkes Ross Coleman'ın kocası olduğu fikrine alıştı. Vance hariç herkes. Açıkça düşmanca davranmadı, ama damadına karşı duyduğu kızgınlığı gizleyemedi.

Victoria bu kızgınlığı hissetmişti. Bu yüzden babası at satın almak için Virginia'ya gitene kadar bekleyip Ross'a bebekten bahsetmişti. Ross, Teksas'taki araziye bahsettiğinde, babası dönmeden önce oradan ayrılmak onun fikri olmuştu. Ross, hamileliği ve bebek için endişelenmişti, ama Victoria ona, bebek doğmadan önce yerleşmek için bolca zamanları olacağını söylemişti. Ama bebek doğmuştu. Bebeği vardı, ama Victoria yoktu.

Hayır, Victoria. Onsuz hayatının nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Hayatına çok beklenmedik bir şekilde girmiş ve aynı şekilde aniden çıkmıştı. O, kötü niyetle elinden alınmadan önce, geçici olarak ona ait olan bir armağandı. Artık hayatında ışık, kahkaha, aşk olmayacaktı. Onun yüzünü bir daha göremeyecek, saçlarına dokunamayacak, şarkılarını duyamayacaktı. Onu geri dönülmez bir şekilde kaybetmişti ve bununla başa çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu.

Lee için buna katlanmak zorundaydı. Her gün eşlerini doğum sırasında kaybeden kocalar vardı ve onlar hayatta kalmayı başarmışlardı. O da başaracaktı. Oğlu için iyi bir hayat kuracaktı. Sadece o ve Lee. Yalnız başlarına. Hayır, tam olarak değil.

Artık o kız da vardı.

Kahveyi boğazından aşağıya attı ve Bubba Langston yanına çömeldiğinde bir fincan daha dolduruyordu.

"Günaydın, Ross." Bubba, bir erkeğin olması gerektiği gibi bir örnek olarak gördüğü adamın kendisine ismiyle hitap etmesini söylediğinde, olgunluk ve önem hissetmişti.

"Bubba," diye cevapladı Ross, zihni hâlâ sorunuyla meşgulken.

"Bugün yağmur yağacak mı sence?"

Kötüye işaret eden bulutlar, onları tarayan yeşil gözlere yansıyor. "Belki. Umarım yağmaz. Yağmurdan bıktım. İşlerimizi yavaşlatıyor."

Bubba boğazını temizledi. "Ben... şey... karın için üzgünüm, Ross."

Ross sadece başını salladı. "Kahve?" Çocuğun cevap vermesini beklemeden, başka bir fincan aldı ve kahveyi döktü.

Bir süre sessizce içtiler. Kampta diğerleri uyanmaya başlamıştı. Nemli havada odun dumanı yayılıyordu. Atların koşum takımlarının tıkırdaması ve burunlarını çekmeleri, çocuklar uyanmadan önce eşlerin yumuşak konuşmaları, metal tencere ve tavaların çınlaması, sabahı rahat ve tanıdık seslerle dolduruyordu. Bu tanıdıklık güven vericiydi. Ross, hayatındaki her şeyin birdenbire yabancılaşmış olduğunu hissetti.

"Atları kontrol ettin mi?" diye sordu çocuğa.

"Tabii ki. Söylediğin gibi yulaf çuvalını onlara götürdüm." "Teşekkürler Bubba," dedi Ross, ilk kez gülümsedi.

gençliğinde örnek alacağı bir erkek olsaydı nasıl bir insan olacağını merak etti. Muhtemelen şu an olduğundan farklı olmazdı. Bazı insanlar kötü doğar, hayatı zorluklarla geçirmek için doğar. Victoria Gentry ona aşık olup onunla evlendiğinde, ikinci bir şans verilmiş olduğunu düşünmüştü. Kaybedenler için şans bu kadar. "Bu trende benimle birlikte olup atlarıma bakmana yardım ettiğin için şanslıyım. Teksas'a vardığımızda kendi sürümü kurmak için sahip olduğum tek şey onlar."

Sabahın hafif esintisi çocuğun beyaz saçlarını dalgalandırıyordu. "Haydi ama Ross, bana bakmaları için para ödemesen bile gönüllü olurdum. Babam benim de kendisi gibi çiftçi olmamı istiyor. Teksas'ta yeni bir çiftlik bulup, Tennessee'deki evimiz gibi her yıl sel basmayan bir yerde yeniden başlamak istiyor. Ben çiftçilik yapmak istemiyorum. Senin gibi atlarla çalışmayı tercih ederim, Ross." İdolünün tüm dikkatini üzerine çektiği için sevinçli bir şekilde kendine bir fincan kahve daha doldurdu. "Sen nasıl başladın?"

Çocukla sohbet etmek, Ross'un sorunlarını unutmasını sağlıyordu. Konuşurken, tuzlanmış domuz etinden şeritler halinde pastırma dilimledi. "Şey, yaralandım..."

"Savaşta mı yaralandın?" diye sordu Bubba, gözlerini kocaman açarak.

Ross, kampı çevreleyen yoğun ormana boş boş bakarken gözleri sert ve soğuk bir hal aldı. Cevap verirken sesi alçak ve acıydı. "Hayır. Bir tür kaza." Pastırmayı sıcak tavaya attı. Pastırma cızırdadı ve patladı. "John Sachs adında yaşlı bir adam beni buldu ve kulübesine götürdü. Smoky Dağları'nın tepesindeydi. O bir keşişti. Beni sağlığıma kavuşturdu." Ross güldü. "Çoğunlukla kendi damıttığı içkiyle. Çalışacak kadar iyileştiğimde, vadiye inip

Vance Gentry adında bir adamı görmemi önerdi. Tennessee'deki en iyi damızlık çiftliklerinden birini işletiyordu. Onun için çalışmaya başladım ve Victoria ile evlendim."

"Sonra yaşlı adam, Sachs, sana Teksas'taki araziyi sattı."

Ross, mizahla kırışmış gözleriyle çocuğa baktı. "Sana bu hikayeyi daha önce anlatmış mıydım?"

"Elbette anlattın Ross. Ama dinlemeyi seviyorum."

"Yaşlı Sachs, San Jacinto Savaşı'nda savaşıyordu. Teksas Cumhuriyeti, orada savaşan adamlara arazi hibesi vermişti. Ama o Tennessee'ye geri döndü ve geri dönüp hibesini talep edecek cesareti hiç bulamadı."

Ross, Teksas'ın doğusundaki zengin toprakların bir kısmının kullanılmadan öylece durduğu düşüncesinden çok etkilenmişti. O ve Victoria, oradan ayrılmazlarsa, Victoria'nın babasının etkisi altında sonsuza kadar yaşayacaklarını biliyordu. Ayrıca Ross, kendine ait bir yer, kendi ödüllü at sürüsünü başlatabileceği bir yer, yabancılarla tanıştığında daha rahat nefes alabileceği bir yer istiyordu.

Yaşlı münzevi adamdan araziyi satın almayı teklif etmişti. Adam gülmüş ve yıllar önce Teksas hükümeti tarafından kendisine gönderilen tapuyu ona vermişti. "Ben bu kulübede öleceğim, evlat," demişti. "O araziye ihtiyacım yok. Teksas'a sırf eğlence olsun diye geldim. O savaş benim için büyük bir kavgadan ve çok eğlenceli bir zamandan başka bir şey değildi. O araziyi istiyorsan, senindir."

Victoria'ya taşınma konusunu açtığında, karısı beklediğinden daha fazla heves göstermişti. O, karısından önce gidip araziyi görmek, bir ev yaptırmak, sonra karısını ve bebeği oraya göndermek istemişti. Ama karısı onunla birlikte gitmekte ısrar etmişti.

"Babam yokken temiz bir başlangıç yapmak daha iyi, Ross. McMinn County'de organize edilen o vagon trenine katılalım."

Ross zaten bunu yapmayı planlamıştı. Kalabalık seyahat etmek daha güvenliydi. Ayrıca, oraya vardıklarında eşyaları satın almaya çalışmak yerine, ev eşyalarını yanlarında götürmenin belirgin bir avantajı vardı. İnsanlar Teksas'a akın ediyor, vardıklarında ise çiftçilik için gerekli malzemelerin kolayca bulunmadığını fark ediyorlardı.

Victoria bunu büyük bir macera olarak görmüş ve ayrılışlarını gizli tutmak istemişti. O ise onunla tartışmıştı. Babasının eve dönüp onların hiçbir şey söylemeden gittiğini fark etmesini istemiyordu.

"Lütfen, Ross. Gitmememiz için binlerce neden bulacaktır,

özellikle de bebeği öğrenirse. Bizi asla gitmemize izin vermez."

Ross, iki dilim pastırmayı kalan bir bisküviye sardı ve sandviçi Bubba'ya uzattı. "Kendi sürümü kurmak için at satın alacak kadar para biriktirmiştım. Şimdi Lucky ve gördüğün en güzel beş kısrak var."

"Elbette," diye mırıldandı Bubba, ağzı dolu halde.

"Her gece onlara yaptığın bakım sayesinde." Ross güldü. "Lucky o kısraklara deli gibi aşık."

Genç, Ross'un onayından büyük keyif aldı. Birbirlerine dostça gülümserken, vagondan uyanmış bir bebeğin huysuz ağlaması duyuldu.

Bubba sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi. Kanvasın içinden yumuşak bir anne mırıldanması geliyordu. Sonra sessizlik. Bubba, vagonun açıklığına bakarken yüzü korkutucu bir şekilde kararan Ross'a sorgulayıcı bir bakış attı.

"O... o kız, Lydia. Annem, bundan sonra senin vagonunda kalıp bebeğe bakacağını söyledi."

Siyah bıyığın altındaki dudaklar inceldi. "Öyle görünüyor, evet." Huzursuz ve öfkeli olan Ross, bu enerjiyi başka bir yere yönlendirmesi gerektiğini, yoksa patlayacağını biliyordu. Ayağa kalktı ve vagonun sonuna doğru yürüdü. Bir halı çantasını açarak bir ayna, bir jilet, bir fırça ve bir tıraş kabı çıkardı ve bunları bagaj kapağının üzerine koydu. Sonra gömleğinin yakasını içe doğru katladı. Ateşin yanında bir tencere su ısıtıyordu. Tıraş fırçasını sıcak suya, sonra da kaba batırdı ve kalın, yoğun bir köpük oluşturmaya başladı. Beyaz köpüğü yüzünün alt kısmına sürdü ve ustaca jilet hareketleriyle sabunu ve sakalını kaldırmaya başladı. Bubba kıskançlıkla izliyordu.

"Luke ve ben onu bulduğumuzda durumu çok kötüydü," dedi sohbet eder gibi.

"Öyle miydi?" Ross tıraş bıçağını suda çalkaladı ve başını bir yana eğerek çiviye asmış olduğu aynada daha iyi görebilmek için.

"Elbette öyleydi. Yağmurda yatıyordu, solgun ve ölüm gibi hareketsiz."

Tıraş edilen çene gerildi. "Şimdi hayat dolu ve sağlıklı yerinde."

Ross, fenerin kadının göğüslerine ışık ve gölge düşürdüğünü hatırlamamayı diledi. Gözlerindeki alışılmadık altın rengi

onu büyülemiş, unutmasını engellemişti. Vücuduna unutmasını emretti. Ama unutmadı. Şimdi bile tepki veriyordu.

Kalıtsal özelliği kendini gösteriyordu. Kızın vücudunu fark etmesi ve karısının mezarında henüz soğumamış olması uygun değildi. Lanet olsun! Bir fahişenin piç oğlu olmanın sonucu buydu. Ne kadar saygın insanlarla arkadaşlık edersen et, ne kadar zarif bir kadınla evlenirsen evlen, er ya da geç, istemesen de içindeki sefil taraf üstün gelir. Ne kadar hızlı koşarsan koş, kökenlerinden kaçamazsın.

Vagondaki o fahişeye bir kez bakması yetti, manyetik bir çekim gibi kendini kontrol edemedi. Kendini olduğundan daha iyi gösterme çabası suya düştü. O da kız gibi çöplükten çıkmıştı, ama kendini oradan kurtarmıştı.

Ve Tanrı şahidimdir ki, o tür bir hayata tekrar çekilmeden önce lanetlenirdi. O kadın ya da başka biri tarafından.

Bebek ağladı ve Ross, bebeğin bir memeden diğerine aktarıldığını anladı. Eli titredi. Jiletle kendini kesti ve içinden küfretti. Bubba, Ross'un kaşlarının arasına o derin çizgiyi kazıyan sözlerin ne olduğunu merak ederek, bir ayağından diğerine gergin bir şekilde ağırlığını verdi. Adamı hiç bu kadar sinirli görmemişti. Tabii ki adamın karısı yeni ölmüştü. Muhtemelen bu yüzden yüzünde somurtkan bir ifade vardı ve aynada kendini daha iyi görebilmek için dizlerini büküyordu.

"Sence Mississippi'ye ne zaman varırız, Ross?" "Bir hafta, belki."

"Mississippi'yi hiç gördün mü?"

"Birçok kez." Ross yüzünü kaba bir havluyla sildi ve tıraş suyunu yere döktü. Tıraş bıçağını dikkatlice kuruladı ve diğer tıraş aletleriyle birlikte halı çantasına geri koydu. Gümüş set, geçen Noel'de Victoria'nın hediyesiydi. Vagonun içinde söylenen nazik ninniye dikkatle görmezden gelirken, bunu düşünmeye çalıştı.

"Vay canına. Hiç görmedim," dedi Bubba nehir hakkında. "Sabırsızlanıyorum."

Ross, yüzündeki kasları gevşeterek çocuğa şefkatle baktı. "Görölmeye değer bir şey, evet."

Çocuk gülümsedi. "Bugün arabayı benim sürmemi ister misin?" Ross arabaya hızlıca baktı. "Evet, bunu çok takdir ederim"

Eğer ailenin sana ihtiyacı olmayacağını düşünüyorsan."

"Hayır. Annemin başka işi olursa Luke sürer."

"O zaman Lucky'yi eyerleyip ava çıkacağım. O zamandan beri başkaları bana getirdiklerini yiyorum..." Durdu, yüzünde bir hüzün gölgesi belirdi. "Bugün biraz et bulsam iyi olur."

"Gidip aileme söyleyeyim. Görüşürüz, Ross." Bubba kampın karşısındaki Langstonların arabasına doğru koşmaya başladı. Oradan annesinin bir talim çavuşu gibi emirler yağdırdığı duyuluyordu.

Ross vagonun arkasına baktı. Kanvas kapaklar kapalıydı. Dün gece annesi, Victoria ile paylaştığı yatağa kızı yatırmaya başladığında vagondan çıkmıştı. O zamandan beri vagona girmedi.

Vagonun altında battaniyelere sarılmış ve eyerini yastık olarak kullanmıştı. Aslında bu onu rahatsız etmiyordu. Yetişkin hayatının çoğunu bu şekilde uyumuştı. Tahammül edemediği şey, o kızın, Victoria ile birlikte uyuduğu, Victoria'nın öldüğü yatakta yatmasıydı.

Lydia'ya bakmaya dayanabileceğini sanmıyordu, ama o küstah kız ve onun küstah dili onu kendi mülkünden kovmasına izin vermeden önce lanetlenirdi. Kararlılık ve öfkeyle, kanvas kapakları açtı ve vagona tırmandı.

Lydia uyuyordu. Lee, koruyucu kolu ve göğsü arasında kıvrılmış bir bebekten ibaretti. Onu örten yumuşak pamuğun altında, göğsü nefes alıp verişiyse ritmik olarak inip kalkıyordu. Saçları, kıvrımlı bukleler halinde başının arkasında yayılmıştı.

Kız uyanırsa, orada dikilip ona bakakalacak değildi. Avlanmaya gidecekti, mermiye ihtiyacı vardı. Mermi kutusunu ararken aşırı gürültü çıkardı, oysa kutunun yerini çok iyi biliyordu. Elinde birkaç mermi salladı ve gömleğinin cebine attı.

Arkasını döndüğünde, kız ona bakıyordu. Hareketsiz ve sessiz yatıyordu ve bu çok sinir bozucuydu. Sanki o kızın mahremiyetine tecavüz etmiş gibiydiler, tersi değil. Öfkeyle sandığından bir mendil çıkardı ve boynuna doladı. Kız hala konuşmuyor ve hareket etmiyordu, ama onun her hareketini izliyordu. Neden bir şey söylemiyordu? Önceki gece de pek konuşmamıştı. Belki de aptaldı.

O yoğun, sessiz bakışlara daha fazla dayanamayınca, sinirli bir şekilde sordu: "Kahve ister misin?"

Kız başını salladı, yüzünü çevreleyen bukleler dağıldı. "Evet."

Bu soruyu sorduğu için kendinden nefret etti ve vagonun arkasından dışarı çıktı. Samimi davranmak bile istememişti, ona lanet olası bir hizmetçi gibi hizmet etmek ise hiç istemiyordu. Kahve kabını kaldırıp, kaynar sıvıyı başka bir teneke bardağa döktü. Damlalar eline sıçradı ve ona küfür etmek için iyi bir neden verdi. Bu iyi geldi. Victoria Gentry, babasının ahırında saman atarken onu ilk kez fark ettiğinden beri küfür etmemek için çok uğraşmıştı.

En iyi ihtimalle zayıf olan öfkesini dizginleyerek, kupayı vagona taşıdı, boyuna uyum sağlamak için eğildi ve ona uzattı.

Victoria dilini dudaklarına sürdü. "Belki de Lee'yi başka bir yere götürmelisin. Üzerine dökmekten korkuyorum."

Ross önce buhar çıkan kahve fincanına, sonra bebeğe, sonra da yatakta sırtüstü yatan kıza baktı. Hayatında hiç bu kadar garip ve çaresiz hissetmemişti, belki Victoria ve babasıyla lüks yemek odalarında ilk kez akşam yemeği yediği zaman hariç. Ama o zaman bile kollarının aniden orantısız bir şekilde uzadığını ve ellerinin çok büyüdüğünü hissetmemişti.

Küfürler mırıldanarak, bardağı bir kenara koydu ve oğlunu almak için dizini bükerek eğildi. Uyuyan bebeğe bakarken, elleri uzanmış ama hareketsiz, olduğu yerde donakaldı. Lee'yi ona dokunmadan kaldırması imkansızdı.

Lee de aynı anda bunun farkına varmış gibi, gözlerini ona dikti ve bakışları çarpıştı. Sonra hemen gözlerini indirdi. Bebekten uzaklaşmaya, aralarına mesafe koymaya çalıştı, ama küçük vücudu ona doğru yuvarlandı ve yine ona yapıştı.

Lanet olsun! Böyle mi olacaktı? Kendi evinde, kadının kendisini bir kedi gibi gergin ve sinirli hale getirmesine izin mi verecekti? Ross ellerini öne doğru uzattı. Biri bebeğin sırtına gitti. Diğeri ise kadının ve Lee'nin küçük kafasının arasına sıkıştı. Parmak eklemleri kadının dolgun göğüslerinin kıvrımlarına gömüldü. Alnında ter damlaları belirdi ve hızla çocuğu kaldırıp döndü.

"Bekle!" diye yumuşak bir sesle seslendi. Ross geriye baktı. Aceleyle, Lee'nin battaniyesiyle

Lee'nin battaniyesiyle kadının geceliğinin kumaşını da kaldırmıştı. Kumaş kadının göğüslerinin üzerine gerilmiş, büyük ve koyu renkli meme uçlarını belirginleştirmişti. Ross büyülenmiş gibi durdu.

Kadın uzanıp geceliğini çekti, Lee'yi düşürme korkusuyla parmaklarını gevşetemeyen Ross'un parmaklarından kurtardı. Sonunda gecelik düştüğünde, Ross taburelerden birine gidip oturdu. Aslında, ya oturacaktı ya da düşecekti. Bütün vücudu titriyordu.

"Çabuk kahveni iç," diye huysuzca mırıldandı, Lydia oturur pozisyona geçerken ona bakmadan.

Lydia, uylukları arasındaki sıkışma ve gerilme hissinden hafifçe irkildi, ama ağrı her gün azalıyordu. Bu sabah ateşi de yoktu. Minnettarlıkla, Bay Coleman'ın kenara koyduğu kahve fincanını aldı ve bir yudum aldı.

Fincanın kenarından adamı izledi. Sert yüzünü yumuşatan bir ifadeyle uyuyan oğluna bakıyordu. "Bütün gece uyudu," dedi sessizce.

"Bu sabahın erken saatlerine kadar onu duymadım."

"Aç uyandı." Sesinde kakhaha vardı ve adam başını kaldırıp ona baktı. Garip bir şekilde birbirlerine baktılar, sonra gözlerini kaçırdılar. "Islanmış, değil mi?"

Ross, bebeği kucağına alıp pantolonunun paçasındaki yayılan ıslak lekeye bakarken hafifçe güldü. "Evet."

"Onu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Annem bana gösterebilir. Bebek bezi var mı?"

Ross bir an şaşkın göründü. "Bilmiyorum. Bir bakayım. Belki Victoria..." Adını söylediğinde durakladı. "Belki biraz saklamıştır."

Lydia kahvesini yavaşça yudumladı. "Eşiniz için üzgünüm."

Gözleri sert ve acımasızdı, ona baktıktan sonra tekrar oğluna döndü. Parmağıyla bebeğin alnını okşadı. Eli, bebeğin yüzünün yaklaşık iki katı büyüklüğündeydi. Lekeli kırmızı tenine karşı koyu renkte görünüyordu.

"Neden ölen ben değil de karın hayatta kaldı diye düşünüyorsun, değil mi?"

Koyu renkli başı birden yukarı kalktı. Hareket o kadar ani oldu ki, bebek

irkti, şaşırđı, sonra tekrar babasının kucağında rahatladı. Ross, kadının düşünceğini tahmin etmesinden utanıyordu, ama bunun için özür dileyemezdi. Bu kadar açıkken inkar etmek yerine, kendi sorusunu sordu. "Orada, ormanda tek başına bebek doğururken ne yapıyordun?"

"Gidecek başka yerim yoktu. Orada doğum yaptım, hepsi bu."

Cevabı onu kızdırdı. Victoria'nın soğuk bir mezarda yatarken, Victoria'nın bir çay kaşığı kadar bile değeri olmayan bu kadının bebeğini emzirmesi, içini yakıyordu. "Kimden kaçıyorsun? Kanundan mı?"

"Hayır!" diye bağırdı, şok olmuş bir şekilde.

"Kocandan mı?"

Gözlerini kaçırdı. "Hiç kocam olmadı." "Hmm," diye homurdandı kendini beğenmiş bir şekilde.

Gözlerini tekrar ona çevirdiğinde, gözlerinde bir ateş parladı. Nasıl oturup onu yargılayabilirdi? Onun ne kadar acı çektiğini nasıl bilebilirdi? Daha önce bir adam tarafından aşağılanmıştı; bir daha aynı şeyi yaşamayacaktı. "Dün gece bebeğimin ölmesinin daha iyi olacağına dair söyledikleriniz, Bay Coleman. Haklıydınız. Ölmesi daha iyiydi. Benim için de öyle olurdu. Ölmek istedim. Ama ölmedim."

Çenesini yukarı kaldırdı, saçları başının etrafında dalgalandı. "Her neyse, ben buradayım, karınız yok. Tanrı böyle olmasını uygun görmüş olmalı. *Benim* de sizin kadar başka seçeneğim yoktu. Küçük Lee'nin anneliğe ihtiyacı var ve ben ona annelik yapacağım."

"Sen ona süt anneliği yapacaksın, hepsi bu. Onun bir annesi vardı." "Ve o öldü!"

Dudaklarını kıvrarak sandalyeden fırladı. Clancey'nin elinde yaşadığı deneyimler ona öğretmiş olduğu gibi, Lydia vagonun yanına çekildi ve kollarını başına doladı. "Hayır, lütfen!"

"Ne oluyor lan..."

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu annesi, arabaya tırmanırken. "İkiniz tüm trene tam bir gösteri sunuyorsunuz. Leona Watkins, ikinizin geceyi birlikte geçirmesinden dolayı çok heyecanlı..."

"Ben dışarıda uyudum," dedi Ross dişlerinin arasından. Kız, ona vuracağını sanmıştı!

"Biliyorum," diye tersledi Ma. "Ve şimdiye kadar herkes de biliyor, çünkü ben herkese anlatılmasını sağladım. Şimdi bana o çocuğu ver. Onu tutuş şekline boynu kırılmamış olması mucize." Lee'yi babasından aldı. "Lydia neden dövülmüş gibi kıvrılmış orada?" diye sordu adama. Adamın ağzı sadece sert ve inatçı bir çizgiye dönüştü. "Lydia, neyin var?" diye sordu Ma.

Lydia, korkak gibi görüldüğü için utanarak sessizce cevap verdi. "Hiçbir şey."

Ma ona yakından baktı, sonra Ross'a döndü ve onu sessizce azarlayarak baştan aşağı süzdü. "Çık buradan. Anabeth ve ben Lydia'nın bakımını üstleneceğiz. Bubba, bugün ava çıkacağın için senin yerine araba kullanacağını söyledi ve açıkçası bence bu iyi bir fikir. Buradan uzaklaşmak, bazı şeyleri kafanda netleştirebilir. Şimdi git."

Ma'nın emirlerine karşı gelen çok az kişi vardı. Ross, artık korkmuş görünmeyen, ama onu dikkatle izleyen kıza kötü bir bakış attı. Sonra dışarı çıktı. Dışarıda şapkasını başına geçirdi, eyerini bir omzuna astı, tüfeğini diğer omzuna dayadı ve atların gece için bağlandığı alana doğru yürüdü.

Birkaç dakika sonra Ross güçlü aygırı kamptan uzaklaştırıp çayırdan geçerek kalın ormana doğru hızla ilerlerken, Langstonların en büyük iki oğlu onu izliyordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu Luke kardeşine.

"Hayır, umurumda da değil, ama eminim yine de bana söyleyeceksin."

"Bence Bay Coleman, isterse çok kötü bir herif olabilir."

Bubba, uzaklaşan at ve binicinin görüntüsüne dalgın dalgın baktı. Kahramanının yüzündeki o sert ifadeyi de görmüştü. "Haklı olabilirsin Luke," diye onayladı. "Haklı olabilirsin."

* *

"... ve akşamları, herkes akşam yemeğini yedikten sonra, kampta el ele dolaşır, durup insanlarla sohbet ederlerdi, sanki bir vagon treninde değil de piknikteymiş gibi."

Lydia uyku matının üzerine uzanmış, Anabeth'in sohbetinin ritmini dinliyordu. Kız, Victoria Coleman'ın kişisel eşyalarını

çekmeceli dolaptan çıkarıp bir sandığa katlıyordu. Annem, Lydia ve bebek için vagonda daha fazla yer açmak için bunu yapmasını önermişti. Ross isteksizce kabul etmişti.

Lydia yorgun bir iç çekişle, Ross her şeyi isteksizce yapar ve söyler diye düşündü. Son üç gündür, Lydia vagonun içinde yatarak yaşadığı zorlu deneyimin yorgunluğunu atmaya ve Lee'ye bakmaya çalışıyordu. Anabeth gündüzleri onunla kalıyordu. Annesi her sabah onu kontrol ediyor ve her akşam yemek getiriyordu. Ross, annesinin onlara yemek pişirmesi karşılığında Langstonlar için avlanıyordu.

Lydia ile birlikte içeride hiç yemek yemiyordu. Onu nadiren görüyordu. Tren boyunca kendine iş buluyor, sık sık keşif yapıyor ya da hayvanlar hakkındaki bilgisine saygı duyan diğerleri için hasta atların bakımını yapıyordu. Bubba, Coleman vagonunu sürüyordu. Ross vagona girdiğinde, ona bakmaktan kaçınıyordu. Eğer onun yönüne bakarsa, ona kötü niyetle bakıyordu.

Lydia, onun huysuzluğunun çoğunu kedere bağlıyordu. Karısının ölümünü çok zor kabulleniyordu. Victoria Coleman, Anabeth'in ayrıntılı tanımına göre, gerçekten özel bir kadın olmalıydı.

"Bazen güneş çok parlak olduğunda, arabada otururken omzuna dantelli bir şemsiye takardı." Anabeth pembe dantel ve ipek şemsiyeyi açtı. Lydia hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Anabeth şemsiyeyi kapatıp sandığın içine koyduğunda çok üzüldü. "Ve birbirlerine fısıldayarak konuşturlardı, sanki söyledikleri her şey dünyanın geri kalanından büyük bir sırmış gibi." Kız derin bir nefes aldı. "Keşke Bay Coleman bana da ona baktığı gibi baksaydı. O anda eriyip giderdim."

Lydia, onun kendisine attığı bakışlardan hoş bir şey çıkacağını hayal edemiyordu. Erkekler ve kadınlar arasında hoş bir şey olacağını hiç hayal edemiyordu. Ama ara sıra, gerçek babası hayattayken nasıl olduğunu hatırlayabiliyordu.

Şehirde, geniş pencereleri ve tığ işi perdeleri olan büyük bir evde yaşıyorlardı. Annesi ve babası sık sık birlikte gülerlerdi. Pazar günleri komşuları ziyaret ettiklerinde, babası annesinin elini tutardı. Bunu hatırlıyordu çünkü onları ayırıp ellerini kendi ellerine alırdı. Onu yerden kaldıracak oyun oynarlardı. Lydia, erkeklerin kadınlara her zaman kötü ve incitici şeyler yapmadığını tahmin ediyordu.

Anabeth tekrar konuştu. "Bayan Coleman'ın cildi taze krema kadar pürüzsüz ve beyazdı. Büyük kahverengi gözleriyle çok güzeldi. Saçları

mısır püskülü rengindeydi ve aynı derecede yumuşak görünüyordu; tek bir saç teli bile yerinden oynamıyordu."

Lydia elini uzatıp kendi saçlarına dokundu. Bay Coleman'ın vagonuna geldiği sabah, annesi ve Anabeth ona yatakta banyo yaptırmışlardı. Cildi kızarana ve karıncalanana kadar onu ovmuşlardı. Saçındaki kalıntıları temizlemek biraz zaman ve çaba gerektirmişti. Ertesi gün, Anabeth su kovalarını getirip taşıyarak saçlarını yıkamayı başarmışlardı. Ama saçları asla mısır püskülü gibi olmayacaktı.

O gece, Bay Coleman arabaya yeni bir gömlek almaya geldiğinde, saçlarının taranmış ve yıkanmış olduğunu görünce şaşırmış gibi göründü, ama bu konuda yorum yapmadı. Sadece homurdandı.

Eğer mısır püskülü gibi saçlara alışkınsa, Lydia'nın saçları onun için şok edici olmalıydı. Mantıksız bir şekilde, bu onu çok rahatsız etti.

"Yorgun mu oldun?" Anabeth, dinleyicilerinin dikkatinin dağıldığını fark edince sordu. "Annem, yorgun ve uykulu olursan çenemi kapatıp dinlenmeme izin vermemi söyledi."

Lydia güldü. Langston ailesinin tüm üyelerini sevmeye başlamıştı, ama özellikle bu kadar açık, dürüst ve hoşgörülü olan bu kızı... "Hayır, yorgun değilim. Son birkaç gün içinde ömür boyu yetecek kadar uyudum. Ama Lee yakında uyanacak ve genç bir ayı gibi acıkacak."

Beşik yerine kullandıkları sandığa uzandı ve bebeğin sırtını okşadı. Bebeği bu kadar sevmesi ona bir mucize gibi geliyordu. Annesi öldükten sonra, Lydia bir daha başka bir insanı sevebileceğinden şüphe duyuyordu. Belki de bebeği, tamamen ona bağımlı olduğu ve ona zarar veremeyeceği için seviyordu. O da onu sevmekten başka bir şey bilmiyordu.

Lee bebeği emzirmeyi bitirir bitirmez arabalar durdu. Bubba yorgun atları kapanan çemberin içine sürerken Lydia elbisesinin düğmelerini ilikliyordu. Atları arabadan ayırır ayırmaz annesi arabaya bindi.

"Buradan gitmek ister misin?" diye sordu Lydia'ya.

Dördüncü Bölüm

"Yani kalkmak mı? Arabadan inmek mi?" diye sordu Lydia gergin bir şekilde. Konvoyun diğer üyeleriyle tek deneyimi Bay Grayson ve Bayan Watkins'le olmuştu. Diğerlerinin meraklı bakışlarına ve küçümsemelerine hazır değildi.

"Hazır hissetmiyor musun?"

"Sanırım," diye cevapladı Lydia temkinli bir şekilde. "Ama giyecek kıyafetim yok." "Ben biraz getirdim," dedi annem, bir paket atarak.

"Anabeth'inkiler

Anabeth'e ait ve muhtemelen tam uymayacaktır, ama bundan sonra o geceliği giymek istemiyorsan, idare etmek zorundasın."

Lydia ayakta titriyordu, ama kısa sürede bir leğende yıkanıp, iyi onarılmış çoraplar, bloomer pantolon ve etek giydirildi. "Bir baştankara kadar küçüksün," dedi Ma, Lydia'nın ince kalçalarını ve uyluklarını küçümseyerek. "Nasıl bir bebek taşıdın, hiç anlamıyorum."

Bu, göğüsleri için geçerli değildi. Elbisenin korsesi göğüslerini kapatamıyordu. "Lanet olsun," dedi annesi sinirlenerek. "Peki, düğmelerini olabildiğince ilikleyelim." Lydia, kumaşın içine sıkıştığı için patlayacakmış gibi hissetti, ama en azından üstü örtülmüştü.

Luke, ayakkabılarına ayakkabı cılası sürmüştü ve bağcıklarını değiştirmişti. Anabeth saçlarını tararken, Lydia tabureye oturup ayakkabılarını bağladı.

"Şimdi, ne kadar güzelsin," dedi annem gururla, kollarını karnının üzerinde kavuşturarak yaptığı işi inceledi. "Bay Coleman bugün avladığı bıldırcınları getirdi ve ben de ateşin üzerinde güveç pişiriyorum. Arabasına gelip onu bekleyen güzel bir yemek gördüğünde çok sevinecek, değil mi? Atlarıyla ilgileniyor. Lee'nin yatağını bagaj kapağının yanına taşıyıp biraz dışarıda otursana. Temiz hava sana iyi gelir."

Lydia çekinerek dışarı çıkmaya razı oldu. Etrafta olup bitenlere hayret etti.

Neredeyse bir haftadır dinlediği seslerin eylemlerle eşleştiğini fark etti. Kadınlar kamp ateşlerinin ve portatif fırınların başında eğilmiş akşam yemeğini pişiriyorlardı. Erkekler atları koşumdan çıkarıp silip süpürüyor, odun taşıyor, su çekiyorlardı. Çocuklar oynuyor, bağırıyor, arabaların arasında koşuşturuyorlardı.

"Luke sana kaynak suyu getiriyor." Annem her şeyi iyi organize etmişti. "Neden bir demlik kahve demlemiyorsun? Eminim Bay Coleman bunu çok takdir eder."

"Evet, öyle yapayım," dedi Lydia nefes nefese. Yapacak bir şey olması hoşuna giderdi. İnsanlar onu fark etmeye başlamıştı. Onu dürtten, spekülatif, meraklı bakışları, fısıltılı konuşmaları fark etmişti.

"Akşam yemeğimize bakmam lazım, ama ihtiyacın olursa hemen yanımdayım," dedi annem.

Lydia yalnız kaldı. Ateşi yakmak, kokulu yahniyi karıştırmak, kahve yapmak, Lee'yi gereksiz yere kontrol etmekle meşgul oldu. Yapacak işi kalmayınca, Luke'un onun için vagondan çıkardığı tabureye oturdu ve ateşe bakmaya başladı. Hiçbir şekilde gözlerini kaldırıp kendisine yöneltilen meraklı bakışlarla karşılaşmak istemiyordu.

Ross onu böyle buldu. Orada oturmuş akşam yemeğini pişirirken onu görünce aniden durdu. Öğleden sonra güneşi, kızıl saçlarını ateşe vermişti. Yanakları, utangaçlığı ve yemek pişirme ateşinin ısısından kızarmıştı. Figürü, onun hayal ettiğinden çok daha narindi. Bol elbise, narin kemik yapısını ve yumuşak kıvrımlarını gizlemişti. Orada oturmuş, katı bir ebeveyne itaat eden bir çocuk gibi görünüyordu. Ta ki arkasını dönene kadar. O zaman bu yanılsama paramparça oldu. O bir kadındı.

Onun yaklaştığını duyduğunda tabureden atladı ve dönerek tabureyi devirdi. Bir an için gözleri birbirine kilitlendi. Onunkilerde ihtiyat vardı. Onunkiler ise sanki az önce şaşırtıcı bir darbe almış ve nereden geldiğini bilmiyormuş gibi cam gibiydi.

Kadın, adama bakmak için boynunu hafifçe eğmişti. Boğazı uzun ve inceydi ve ona dokunmak isteği uyandıran bir kırılganlık vardı. Çılgınca atan nabzının olduğu boğazının dibinden başlayarak, adamın bakışları kadının göğüslerinin arasındaki derin çukura kaymaktan kendini alamadı. Kaliko, iplik ve düğmeler, kadının annelik

onun gözlerini oradan ayırması çok zordu.

Elini kaldırdı ve onun dikkatini çeken üst düğmeyi tedirgin bir şekilde oynattı. "Annem temiz hava almam gerektiğini düşündü."

"Lee nerede?" Çok kızgındı ve sesi de bunu gösteriyordu. Kızın sağlıklı ve kötü görünmemesine kızgındı, çünkü onun kötü olduğunu çok iyi biliyordu ve çünkü, sadece bir an için, onun orada kendisini beklediğini görmekten memnun olmuştu. Lee'nin kızın meme ucunu emdiğini hatırlamamayı, rengini hatırlamamayı diledi. Onun gözlerine her baktığında saf viski içmeyi düşünmemek istiyordu. En sinir bozucu olanı ise, her konuştuğunda dudaklarının köşelerine dilini değdirme alışkanlığıydı.

"Lee orada." Çocuğun geçici yatağında uyuduğu bagaj kapağını işaret etti. "Ağlarsa duyabilirim." Avuçlarını mavi pamuklu elbisesinin eteğine sildi ve herkesin duyabileceği bir yerde ona bağırmayacağını umdu. Çünkü büyük olasılıkla ona bağırarak karşılık verecek ve kendini daha da rezil edecekti.

Kutuya doğru yürüdü ve içine baktı. Hızlı bir gülümseme bıyığının kenarlarını titretti. Hafifçe bebeğin hafifçe yukarı doğru çıkıntı yapan poposunu okşadı. Lee, dizlerini altına kıvrarak yüzüstü uyumayı tercih ediyordu.

Ross arkasını döndüğünde, Lydia da Lee'ye sevgiyle gülümsüyordu. Gözleri yine buluştu, bu sefer kısa bir süreliğine, sonra ikisi de başka yere baktı. "Kahve hazır." Ateşi işaret etti.

"Teşekkürler."

Omzuna dolanmış kementi çözdü ve vagonun dışındaki bir çiviye astı. Tüfeği vagonun tekerleğine dayadı. Silah kemerini çözdü, uyluğundaki kayışı çözdü. Lydia, bacağına bu şekilde sabitlenmiş bir kılıf takan bir adam görmemişti. Onun kalçasından kılıfı çıkarmasını izlerken midesi garip bir hisle doldu.

Ellerinin titremesine rağmen bir damla bile dökmemeye dikkat ederek, Lydia bir fincan kahve doldurdu ve ona uzattı. Parmakları uzun ve sivriydi, güçlü görünüyordu. Parmak eklemleri koyu renkli tüylerle kaplıydı, ama bronzlaşmış teninde neredeyse hiç görünmüyordu. O fincanı elinden aldıktan sonra, Lydia elini hızla geri çekti. Sinirli bir şekilde diğer eliyle elini ovuşturdu.

"Güveç güzel
kokuyor." "Annem
yaptı."

"Oh. Yine de güzel kokuyor." "Evet, öyle."

Birbirlerine bakmadılar. Adam sessizce kahvesini içti. Etraflarında kampın gürültüsü devam ediyordu. Onlar bu gürültünün çoğuna aldırış etmiyorlardı ve birbirlerinin varlığından acı verici bir şekilde haberdardılar.

"Sanırım bulaşıkları yıkayacağım," dedi sonunda.

"Luke kaynaktan su getirdi. Sen bitirene kadar güveç hazır olur."

Arabaya doğru yürüdü ve kovadan bir leğene su doldurdu. Gömleğini çıkarırken neden bu kadar terlediğini merak etti. Kafasına ve göğsüne defalarca su döktü, ama cildi serinlemek istemiyordu.

Lydia, Marynell ve Atlanta Langston koşarak yanına gelene kadar su sıçrama seslerini dinledi. Marynell'in terli, kirli elinde bir demet Hint fırçası ve düğün çiçeği vardı. "Sana çiçek getirdik, Lydia," dedi Marynell, pürüzlü bir gülümsemeyle. İki gün önce, Zeke'in önceki gece çektiği kanlı dişi Lydia'ya göstermişti.

"Ne kadar güzel," diye haykırdı Lydia, kızın uzattığı elinden nemli ve sarkmış yabancı çiçek demetini alarak.

"Kokla," diye talimat verdi Marynell, çiçekleri Lydia'nın burnuna doğru iterek. "Gerçekten çok güzel kokuyorlar," diye utangaç Atlanta seslendi.

Kızların ne yapmaya çalıştığını biliyordu, ama eğlencelerini bozmak istemedi. Bir tane buttercup'ı burnuna götürdü ve kokluyormuş gibi yaptı. Buketi indirdiğinde, burnunun ucuna yapışmış yapışkan sarı polenleri görebiliyordu. Kızlar kahkahalarla çığlık attılar.

"Seni kandırdık, seni kandırdık," diye bağıldılar.

"Ah, siz! Ne yaptınız?" Lydia, bir zamanlar annesiyle bu oyunu oynadıklarını hatırladı. Oynayacak başka kimsesi olmamıştı. Bu hoş bir duyguuydu. Burnundaki tereyağı lekesi silmeye çalıştı.

"O çiçekler elbisenin üzerine çok yakışır," dedi Marynell. "Öyle değil mi, Atlanta?" Kız kardeşinin kaburgalarına dirsek attı.

"Elbette."

"Sanırım öyle olur." Lydia, annesinin bir araya getirip ilikleyebildiği en üstteki düğmeyi açtı. Nefes alması kolaylaştı, ama kumaşın arasında şişkinleşen göğüslerinin büyüklüğü onu endişelendirdi.

Çiçeklerin saplarını iliklere iterek, çiçekler boşluğu güzelce doldurdu ve göğüs dekoltesini kısmen kapattı.

Aynaya baksaydı, çiçeklerin görünüşüne ne kadar şehvetli bir katkı sağladığını görürdü. Ama o zaman bunu şehvetli veya baştan çıkarıcı olarak algılamazdı. Bir erkeği olmuştu; bir çocuk doğurmuştu. Ama romantik konularda masumdu. Çiftleşme ona zorla dayatılmış bir şeydi. Hiçbir kadının bunu gerçekten istediğini hayal edemiyordu.

Hala vagonun diğer tarafında olan Ross, sohbetin farkındaydı, ama kendi düşünceleriyle meşguldü. Vagonuna dönüp akşam yemeğinin pişirildiğini ve taze kahvenin demlendiğini görmek hoş olmuştu, ama kız ona en azından bunu borçluydu. Onu evine almamış mıydı? Kafasının üzerinde bir çatı yokken, onu evine almamış mıydı ve günlerini ve gecelerini yatağında geçirmelerine izin vermemiş miydi?

Temiz bir gömlek giydi. Lee'ye göre kız iyi gidiyordu. Onu bunun için suçlayamazdı. Oğlan her gün biraz daha büyüyordu. Kız ona bakmaya başladığından beri kilo almıştı. Artık o kadar zayıf ve hastalıklı görünmüyordu.

Tıraş aynasını tutarak, Ross ıslak saçlarını geriye taradı. En son ne zaman taramıştı? Hatırlamıyordu. Ve neden şimdi bununla uğraştığını bir türlü anlayamıyordu. Victoria'nın ona, bir beyefendinin akşam yemeğinde, iş kıyafetlerini giyiyor olsa bile, kendini şık göstermek için biraz çaba sarf etmesi gerektiğini öğrettiği dışında. Bunun, kendini süsleyen kızla hiçbir ilgisi yoktu. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Yine de, bir süre birlikte yaşayacaklardı. Birbirlerine daha nazik davranırlarsa hayatın daha kolay olacağını düşündü.

Ma, kampın diğer ucundan kızlarına seslendi ve onlar sevinçle koştular. Lydia, tadım kaşığını güveten daldırdı ve bir yudum aldı. Çok lezzetliydi ve neredeyse hazırđı.

"İyi akşamlar."

Ses erkeksi ve melodikti, güneyin yavaş aksanıyla konuşuyordu. Sesinde korkutucu bir şey yoktu. Yine de Lydia'nın kalbi hızlandı. Kimsenin kendisiyle konuşmasını istemiyordu. Birkaç dakika önce, Leona Watkins ve Lydia'nın kızı olduğunu tahmin ettiği ergen bir kız, gözleri öne bakarak, burunları havada, yanlarından geçmişti. Kız, Lydia'ya meraklı bir bakış atmıştı. Bayan Watkins, kızının

kolunu sertçe çimdiklemişti. Az önce onunla konuşan adam sadece onu alay etmek istiyorsa, Lydia bunu hiç istemiyordu.

Korkusunu göstermek istemeyen Lydia, açık bir meydan okuma ile gözlerini kaldırdı. Adam gençti, belki Bay Coleman'dan birkaç yaş daha küçüktü. Geniş kenarlı şapkasını başından çıkarıp, başını saran yumuşak kahverengi buklelerini ortaya çıkardı. Beyaz takım elbise ve mavi yelek giymişti, yelek ceplerinden altın bir saat zinciri sarkıyordu. Gözleri hüznü, özlem dolu ve nazik maviydi. Yanakları hariç cildi solgundu. Yanakları ise kızarmıştı.

Lydia hiçbir şey söylemedi. Adamın yüzünde açık bir merak, belki de dostluk gördüğüne şaşırды, ama hiçbir kınama yoktu. "Kendimi tanıtmama izin verin, Bayan Lydia. Ben Winston Hill, hizmetinizdeyim. Ve bu da Moses."

Yanında duran uzun boylu, heybetli siyahi adama işaret etti. Adam, beyaz gömlek ve siyah ip kravatla birlikte koyu siyah bir takım elbise giymişti. Saçlarında ve kaşlarında beyaz teller vardı. Ama yüzünde kırıksıklık yoktu ve sonsuza kadar genç kalmış gibiydi.

Lydia, bu ikili ve onların nazik tavırlarından o kadar etkilenmişti ki, aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Adımı biliyorsunuz."

Winston Hill gülümsedi. "Trende dolaşan dedikodular için özür dilerim, ama evet, herkes sizi ve olağanüstü güzelliğinizi duymuştur. Bu sefer dedikoduların abartılı olmadığını söylemekten memnuniyet duyarım."

Görünüşüyle ilgili böyle bir iltifat hiç duymamış olduğu için kızardı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Ben de. Bay Coleman'ın yeni oğluna bakıyorsunuz. Kendi yakın zamanda yaşadığınız kayıp göz önüne alındığında, takdire şayan ve hayırsever bir uğraş."

Hiç böyle bir konuşma duymamıştı. Çok hoştu. Kelimeler, bal gibi, düzgün şekilli dudaklarından yavaşça damlıyordu. "Teşekkür ederim. Ama o hiç sorun çıkarmıyor. Harika bir bebek."

"Hiç şüphem yok. Annesinin güzelliğine ve cesaretine hayran kaldım. Babasının kahramanlığından bahsetmiyorum bile." Keten mendili ağzına götürdü ve birkaç kez öksürdü. Bundan utanmış, sinirlenmiş görünüyordu. "Moses ve ben size iyi akşamlar diliyoruz. Yardıma ihtiyacınız olursa lütfen çekinmeyin."

Onun tavırlarından şaşkına dönen Lydia, "Teşekkür ederim. İsteyeceğim," diye kekeleydi.

"Umarım." Gülümsemesi beyaz ve düzgündü. "Oh, iyi akşamlar Bay Coleman."

Lydia arkasına döndüğünde Ross'un vagonun ucunda durduğunu gördü. Bay Hill'in yumuşak ve samimi görünüşünün aksine, Ross sert ve yılmaz bir görünüşe sahipti. Selam vermek için çenesini hafifçe kaldırdı ve kısa bir şekilde, "Bay Hill, Moses," dedi.

"Sizi akşam yemeğinizden alıkoyuyoruz. Bayan Lydia." Ne yapacağını anlamadan, öne eğildi, elini tuttu ve ağzına götürdü. Dudakları elinin arkasını okşadı. Şapkasını yerine koyarken, ona başını sallarken ve Moses'la birlikte uzaklaşırken, Lydia donakalmış bir şekilde ona baktı.

Öpülen eline baktı. Bu hareketten rahatsız olan Lydia, diğer koluyla elini silerken omzunun üzerinden Bay Coleman'a baktı. Yüzü, fırtına bulutu kadar karanlık ve uğursuzdu. Öfkeli bir ifade takındığında, bıyığının altından alt dudağı zar zor görünüyordu.

"Akşam yemeği hazır," dedi gergin bir sesle. Ateşe döndü, annesinin hazırladığı porselen tabaklardan birini aldı ve üzerine bolca güveç koydu. Ona tekrar döndüğünde tabağı ona uzattı.

O tabağı almadı. Bunun yerine kollarını yanlarında sertçe tuttu, elleri bir şeyi vurmak için can atıyormuş gibi yumruk yapıp gerildi. Dişlerini sıkarken çenesindeki kemikler gerildi. Güneş batmış ve alacakaranlık çökmüştü. Morumsu ışık yüzünü daha da karanlık, daha da kötü görünmesini sağlıyordu.

Yeşil gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Lydia, gözlerinin yüzünden göğüslerinin arasına sıkıştırdığı çiçeklere kaydığını gördü. Heyecanlı ve ondan biraz korkmuş olduğu için düzensiz nefes alıyordu. Göğüsleri kumaşın altında titriyordu ve tenine değen çiçekler sanki canlıymış gibi titreşiyordu. Adam uzun süre sessizce onlara baktı, o ise bakmamasını diledi. Elinde tabak olmasaydı, o yakıcı, kınayan gözlerden kendini saklardı.

"Seni küçük sürtük," diye karanlıkta tısladı. "Ne olduğun ya da nereden geldiğin umurumda değil, ama benim çatım altında yaşayıp oğluma bakıyorsan, müşteri bulmaya çalışmayacaksın."

Victoria böyle bir konuşma karşısında bayılırdı. Lydia bayılmadı. Gözleri şiddetli bir altın ışıkla parladı ve saçları öfkeyle diken diken oldu. Ona doğru üç adım attı ve yüzüne dik dik baktı. Tabağın kenarını acı verici bir şekilde kaburgalarına dayadı. Adam zar zor

O uzaklaşmadan önce sıcak yemeğin tabağını yakalamak için zamanı vardı, ama onu düşürdü.

Öfkeyle arkasını döndü ve eteğinin kenarıyla onun botlu bacaklarına vurdu. Alt vücudundaki hassasiyeti umursamadan, hızlı bir hamle ile vagona çıktı ve kanvas kapakları aşağı çekti.

Küfrederek ve dalgın dalgın zonklayan kaburgalarını ovuşturarak, Ross tabureye oturdu ve güveci ağzına tıkmaya başladı. Tadını almadı, neredeyse çiğnemedi bile, ama her lokmada, hayvanın ağırlı pençesini kemirir gibi öfkesini kemirdi.

"Lanet olsun o kıza," dedi, tabağını kenara koyup kendine kahve doldururken. O dar elbiseyle ortalıkta dolanıp, o kibirli hanım evladı Hill ile flört ederek ne demek istedi? Yarın kovulacaktı. Lee'yi halletmenin bir yolunu bulacaktı. Belki ikizleri olan kadına kendi çocuklarını süttten kesip Lee'yi emzirtmeyi başarabilirdi. Oğlunun midesine inek sütü pompalasa bile o kızıdan kurtulacaktı.

"Görünüşe göre sandığım kadar zeki değilsin." Annesinin sesi karanlıktan çıkıp öfkeli düşüncelerine müdahale etti. Omzuna bir bulaşık bezi asmış, ateşin ışığına doğru yürüdü. Ellerini tencere ve su ısıtıcısını ovmaktan kızarmıştı. "Yemeğin bitti mi?" Kirli tabağına doğru başını salladı.

O da başını salladı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Annesi tabağının üzerine su döktü ve bezle sildi. "Sadece biriniz yediğine göre, o yahniyi yarına saklayabiliriz herhalde."

Adam taburede rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Evet," diye devam etti kadın, "ilk başta düşündüğüm kadar akıllı olmadığın için yazık."

Ross sinirlenerek dişlerinin arasından nefesini dışarı attı, ama tuzağa düştü. "Neden akıllı değilim?"

Bu, Ma'ya ihtiyacı olan tüm fırsatı verdi. "Karı öldükten sonra oğlun için bir sütanne buldun. O kız olmasaydı Lee şimdiye kadar ölmüş olurdu, ama sen ona en ufak bir şefkat veya nezaket göstermedin."

"Şefkat!" diye bağırdı Ross, ayağa fırlayarak kafeslenmiş bir hayvan gibi etrafta dolaşmaya başladı. Trende bulunan herkes mahremiyetin olmadığını çok iyi biliyordu. Sesini önemli ölçüde alçaltarak, "Nazik mi? O, bu trende bulunan her erkeğin önünde kendini sergiliyordu. O uygunsuz elbiseyi giyerek..." Kekeledi, sonra kısa ve öz bir şekilde, "Kendini sergiliyordu."

"Bay Hill'den bahsediyorsanız, her şeyi gördüm. O ilk ona konuştu

ve kadın ona bakmaya bile korkmuş gibiydi."

Ross, öfkeyle ateşin etrafında daireler çizerek dolaşırken bıyığını dişleriyle kopardı.

"Elbisesi konusunda, ona giydirebileceğimiz tek şey buydu. Çocuklar onu getirdiğinde giydiği elbise paçavra yığını gibiydi."

"Şu anda giydiğinden daha kötü olamazdı. Dikişleri patlamak üzereydi."

Annemin ağzı mizahla kıvrıldı, ama karanlık bunu gizledi. Ayrıca, Bay Coleman, onun bilgili gülümsemesini fark edemeyecek kadar dolaşmaya dalmıştı. "O bir pislik ve onu benim ya da oğlumun yanında istemiyorum."

Ma'nın gülümsemesi kayboldu. Onun kolunu tutup onu kendine doğru çekti. Neredeyse onun kadar uzundu. "Bunu nereden biliyorsun? O çöp gibi

konuşmuyor, değil mi? Bana sorarsan konuşması çok kibar. Hiç ellerini nasıl kullandığını izledin mi? Çok zarif. Düzgün yemek yiyor. Onun gibi hanımefendi gibi yürüyen ve hareket eden bir çöp hiç görmedim." Ma, onun

kolunu bıraktı, ama daha dik, daha dindar bir şekilde durdu. "Sen bir kişinin geçmişine ve ailesine önem veriyorsun gibi görünüyor. Ben hiç öyle yapmadım. Her zaman önemli olan kişinin kendisi olduğunu, anne

babasının kim olduğu olmadığını düşünmüşümdür. Ama onu çok sert yargılamamaya dikkat etsen iyi olur. Belki de kırmaman gereken birinin kızıdır. Kız başını belaya sokmuş ve bir bebek sahibi olmuş. Birçok kızın başına gelir. Eminim sen ve Bayan Coleman, babasının at ahırında birkaç kez sevişmişsinizdir.

evlendi."

Ross'un dudakları inceldi. "Victoria öyle değildi," dedi gergin bir şekilde.

Ma, hem söylediklerine hem de bunu söyleme şeklindeki kibirli tavrına güldü. "Her kadın doğru erkekle birlikteyken böyledir. Eğer senin kadın öyle değildiyse, öyle olmalıydı."

"Dinlemeyeceğim..."

"Ben buraya ölenler hakkında kötü konuşmaya gelmedim," dedi Ma, ses tonunu oldukça yumuşatarak. Ross gerçekten de acı çeken bir adam gibi görünüyordu ve Ma bunun nedenini bildiğini düşünüyordu. Zeke de ona katılıyordu. Dün gece, tüm çocukları dışarıda bırakıp kendilerini vagonun içinde uyumaya ikna ettiklerinde bu konuyu konuşmuşlardı. "Ben sadece o genç kadının, kim ya da ne olursa olsun, bebeğinin hayatını kurtardığını hatırlatmak için buradayım. Bu gece, onu kabul ettiğin için sana borcunu ödemek için gerçekten çok uğraştı. Sana güzel bir akşam yemeği hazırlamak

seni bekledi." Bu tam olarak doğru değildi. Bu proje Lydia'nın değil, annesinin fikriydi, ama annesi gerektiğinde gerçeği biraz abartmaktan çekinmezdi. "Sen ise o buruşuk Watkins kadını gibi kibirli ve yargılayıcı davrandın."

Omuzlarını haklı bir şekilde silkti. "Bana kalırsa, kızın senin yanında mutlu olmasını sağlamak dışında bir seçeneğin yok. Buradan kaçıp oğlunu kendi başına bırakabilir. Ben olsam, bu geceki davranışımı telafi ederdim, Bay Coleman." Öfkeyle arkasını dönüp uzaklaştı.

Ross ateşin yanında çömeldi ve demlikteki kahveyi bitirdi. Dağınık kamp ateşlerinin alevleri tek tek sönerek köz haline geldi. Huysuz çocuklar ya vagonlarda ya da vagonların altındaki yataklarda yatırıldı. Grup halinde ziyaret eden trenin üyeleri sonunda kendi vagonlarına dağıldılar. Ross'la konuşuldu, ama o dağınık bir ses tonuyla cevap verdi. Konuşmaya davet etmedi ve karısının yakın zamanda vefat etmesi nedeniyle, insanlar onun yalnız kalma ihtiyacını saygıyla karşıladılar.

Akşam sessizdi. Sadece hafif bir esinti, kiraladıkları rehber Scout'un (genç adamın kullandığı tek isim buydu) Bay Grayson'a geceyi geçirmek için kamp kurmalarını önerdiği açıklığı çevreleyen kavak, karaağaç, meşe ve çınar ağaçlarının yapraklarını kıpırdatıyordu.

Ma Langston'ın söylediklerinde bir gerçeklik payı vardı ve Ross Coleman bunu çok iyi biliyordu. Sadece bunu kabul etmek istemiyordu. Her baktığında kendisine geldiği yeri hatırlatan birini barındırmak onu çok rahatsız ediyordu.

Hayatı boyunca lekeli geçmişinden kaçmıştı. Victoria onu geçici olarak unutmasını sağlamıştı. Şimdi ise bu vahşi saçlı, meydan okuyan gözlü ve şehvetli vücutlu kız, unutmak için can attığı şeyleri hatırlamasına neden oluyordu.

Yine de, Victoria olmasaydı Lee'ye ne yapardı? Bebek onu çok korkutuyordu, çok küçüktü. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği, anne sevgisinden mahrum olmanın nasıl bir şey olduğuydu. İhmal edilmenin hayatın bir parçası olduğunu düşünerek büyümüştü. Oğluna bir kadının ilgisini reddedebilir miydi? Herhangi bir kadının? Ve kız Lee'yi seviyordu. Ross bunu biliyordu.

Victoria ile tanıştığından beri söyleme lüksüne sahip olmadığı bir kelimeyi ağzından çıkardı. Bunu söylemek o kadar iyi geldi ki, tekrar etti. Dikkatsizce ateşi söndürdü, böylece sabah sadece hafif bir esinti ve kuru odunlarla tekrar yakılabilecekti.

Sabah. İşleri bittiğinde, vagona doğru baktı. İçindeki fener hala yanıyordu, ama ışığı kısılmıştı. Arka kapıya doğru yürüdü, zorlukla yutkundu ve terli avuçlarını uyluklarında yukarı aşağı ovuşturdu.

* * *

Lydia, Lee emzirirken ona yumuşak bir şekilde şarkı söyledi. Lee, anne karnında beslenememiş olmalıydı, çünkü doğduğundan beri doymamıştı. Gürültüyle emiyor, minik yumruğuyla göğsünü yumrukluyor ve ara sıra bacaklarını mutlu bir şekilde sallıyordu.

Lydia, kremi tenli ve mısır gibi ipeksi saçlı kadın onu doyurmayı başaramamışken, onu besleyebildiği için kindar bir gurur duyuyordu. Victoria Coleman, herkesi ideal bir kadın olarak etkilemişti. Lydia, o kadının adını her duyduğunda özgüvenini yitiriyordu. Ama Lee *onu* sevecekti. Onu, öz annesini değil.

Keşke bu gerçeği Lee'nin babasının kendini beğenmiş yüzüne doğrudan söyleyebilme cesareti olsaydı. Adam ona utanç verici bir isim takmıştı. Gözleri yaşlarla doldu, ama şimdi, vagona ilk girdiğinde olduğu gibi, gözyaşlarının akmasına izin vermedi. Ağlamayacaktı. O, herkesin düşündüğü gibi biri değildi. *Değildi!*

Ona olanlara engel olamadı, ama Tanrı biliyor ki denemişti. Kaç kez yorgunluktan bitap düşene kadar mücadele etmiş, vücudu morarmış ve ağrılar içinde uyanmıştı? Bazen kazanmıştı. Çoğu zaman kazanamamıştı ve...

Gözlerini kapattı ve acı verici, aşağılayıcı anılarla titredi. O zamanlar ölmek istemişti. Ama intihar etseydi, annesine bakacak kimse kalmazdı. Bu yüzden intihar etmedi ve annesi ölene kadar istismara maruz kaldı, sonra kaçıp özgür kaldı.

Lee gibi tatlı ve masum bir şey, nasıl bu kadar aşağılık ve şiddetli bir eylemden doğabilirdi? Bebeğin başını okşarken, Bay Coleman'ın Lee'yi hamile bırakırken Lydia'ya yaptığı gibi Victoria'ya da zarar verip vermediğini merak etti. Nedense onu Clancey gibi azgın ve homurdanan bir şekilde hayal edemiyordu. Anabeth'in ilişkilerine dair anlattıkları doğruysa, neredeyse taparcasına sevdiği Victoria'ya zarar verdiğini hayal edemiyordu.

Kanvasın kanatları açıldı ve o vagona adım attığında botlarının ağır adımlarını duydu. Başını hızla çevirdi, saçları her yöne savruldu, sonra yünlü bir pelerin gibi çıplak sırtına ve omuzlarına düştü.

Ross'un hazırladığı konuşma boğazında takıldı ve ağzı bir kez boşuna açıldıktan sonra kapandı. Lydia, vagonun açıklığına sırtını dönerek oturuyordu. Onun öfkesini uyandıran elbise, vücudundan sıyrılmış ve beline toplanmıştı.

Gözleriyle, omurgasının yumuşak çıkıntılı sütununu, vücudunun belini oluşturmak için düzgünce kıvrıldığı yere kadar takip etti. Gözleri geniş ve meraklıydı, dudakları nemli ve hafifçe aralıktı, kayısı rengi omzunun ve kızıl buklelerin üzerinden ona bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sözcükler, bir daha ses çıkarmayacakmış gibi görünen ses tellerinden çıkıyordu.

"Lee'nin yatmadan önceki son beslenmesi," dedi, onu deli eden o alçak, bastırılmış sesiyle. Hiç utanması yok mu? Neden mahremiyetini ihlal ettiği, girmeden önce kapıyı çalmadığı için ona bağırıyordu? Ama o zaman bu onu gerçekten çileden çıkarırdı. Bu *onun* arabasıydı, Tanrı aşkına!

Gözlerinde biriken öfkeyi görmüş olmalıydı, çünkü başını çevirdi, eğildi ve göğsündeki bebeğe baktı. Ross'un vücudu bir anda ısındı ve görüşü bir an için bulanıklaştı. O tekrar ona baktığında hızla gözlerini kırpmıyordu. "Bir şey mi istiyordun?"

Garip bir şekilde hareket etti ve eğilmek zorunda kalmamayı diledi. "Ben..." Özür dilemek istediğini söylemeye başladı ama o kadar ileri gidemedi. "Seninle konuşmak istiyorum." İşte. Bu, otoriteyi yansıtıyordu.

Kadın hiçbir şey söylemedi, bu da onu, ulaştığı herkesi etkileyen o sessiz sesiyle konuştuğu zaman kadar sinirlendirdi. Başını ona dönük tutarken gözleri sabit bir şekilde ona bakıyordu. Neden kendini örtmedi ki? Her ne kadar sadece sırtını görebiliyor olsa da, hayal gücü çılgınca çalışıyordu. Victoria, odada başka biri varken asla bebeğini emzirmezdi. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Victoria'yı düşünürse, söylemesi gerekenleri söyleyemezdi.

"Teşekkür ederim," dedi kısaca.

Kadın uzun bir süre ona baktıktan sonra sessizce cevap verdi. "Ne için, Bay Coleman? Arabana erkekleri getirip, Lee'nin önünde yatırmadığım için mi?"

"Lanet olsun." Sıkıştırılmış dudaklarından bu kelimeyi sıkıştırarak çıkardı. "Sana karşı nazik olmaya çalışıyorum."

"Hoş mu? Benim bir fahişe olduğumu ima etmenin hoş olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bu çok ağır bir söz."

"Senin de böyle düşünmen çok kötü bir şeydi."

"Böyle bir dil kullanmamalısın."

"Sen de kullanmamalısın! Neden birdenbire bana karşı nazik davranmaya başladın? Beni daha iyi davranacak bir adamla kaçıp Lee'yi aç bırakacağımdan mı korkuyorsun?"

Ross iki nedenden dolayı konuşmadı. Birincisi, çok kızgındı. İkincisi, o kadar küçük ve narin bir bedende böyle ateşli bir öfke görmek onu bir an için şaşkına çevirmişti.

Lydia, çok ileri gittiğinden korkarak ve onun neden henüz kendisine vurmadığını merak ederek, ondan uzaklaştı ve uyuyan bebeği göğsünden kaldırdı. O, sırtını okşamasına bile gerek kalmadan hemen geçirdi. Alçak tabureden inip dizlerinin üzerine çöktü, bebeği nazikçe sandığa koydu ve üzerine hafif bir battaniye örttü.

Ross, Lydia yumuşak bir flanel parçası alıp göğsünü silerken boğazı düğümlenerek onu izledi. Sonra elbisesinin korsesini yukarı çekti, kollarını kollara soktu ve düğmelerin üzerine eğildi. Düğmelerin hepsini ilikledikten sonra ayağa kalktı ve ona dönerek döndü.

"Bana ne için teşekkür ettin?"

"Oğlumun hayatını kurtardığın için teşekkür ederim," dedi sıkı bir sesle.

Lydia onun gözlerine baktı. Gözleri öfkeyle parlıyordu, ama samimiyetsizlikle değil. Anında kendinden utandı. Ondandır hoşlanmıyordu, ama oğlunu seviyordu. Teşekkürünü olduğu gibi kabul etmeliydi.

Bebeğe baktı ve fısıldadı, "Bir bakıma o da benim hayatımı kurtardı." Gözlerini tekrar adama çevirerek, "Lee sayesinde artık ölmek istemiyorum. Sütüm olmasaydı, o hayatta kalamazdı. Bana göre, Bay Coleman, ödeştik."

Kadının süttten bahsetmemesi için her şeyi verirdi. Çünkü o kelimeyi duyduğunda gözleri kaynağını aradı. Elbise hala

dolgun göğüslerinin üzerinde gergin duruyor, meme uçlarını düzleştiriyordu. Bu müstehcen derecede kışkırtıcı ama aynı zamanda güzel bir manzaraydı ve nefes almayı engelleyemediği gibi, bakmaktan da kendini alıkoyamadı.

Lydia, yüzündeki o hevesli bakışı tiksinti olarak algıladı. "Üzgünüm," dedi içtenlikle. "Elbisenin uygun olmadığını biliyorum. Seni kırmak istemem." Sanki saklamak istercesine her iki eliyle göğüslerini kapattı.

Parmakları yumuşak ete gömüldü ve on derin iz bıraktı. Çakıl taşı gibi meme uçlarının avuçlarının yastığına gömüldüğünü hayal edebiliyordu. *Tanrım!* Ross sessizce küfretti ve kasıklarındaki hayat dalgasını bastırmaya çalıştı. Gözlerini ondan ayırdı, ama onun parlayan gözlerine tekrar kapıldı. "İyi geceler," dedi, hayatını kurtarmaya çalışan bir adamın çaresizliğiyle.

"Vagonun altında uyumak zorunda kaldığın için üzgünüm. Çok rahatsız mı?" Onun yanında vagonda uyumaktan çok daha rahattı. "Hayır," dedi kısaca. Aceleyle iyi geceler dileklerini ona ulaştırmadan önce, açıklığın yarısına kadar çıkmıştı.

Birkaç dakika sonra, sırt üstü yatıp yıldızlara bakarken, Ross kasıklarındaki sıkı sıkışmayı lanetledi. Onu fahişe olmakla suçlarsa, bu onu ne yapardı? Vücudu onu nasıl bu şekilde ihanet edebilirdi? Karısını sevmişti ve karısı sadece bir hafta önce ölmüştü.

Onun tek mazereti, Victoria'nın kendisinden hamile olduğunu öğrendiği günden beri hiçbir kadınla birlikte olmamış olmasıydı. Victoria, hamileliği boyunca evlilik görevlerinden muaf tutulmasını rica etmişti. O da hemen kabul etmişti. Onun hassasiyeti, inanılmaz aristokrat güzelliğinin yanı sıra, onu ona sevdiren bir şeydi. Her gece onun yanında yatıp da ondan yararlanamamak onu zorlarsa da, bu bir beyefendi olmanın bir parçasıydı. Tabii bir metres edinmedikçe, ama Ross Victoria'yı o kadar çok seviyordu ki bunu düşünmek bile istemiyordu.

Ama şimdi, aylarca cinsel perhizden sonra, vücudu kadın bedeninin ve şehvetli sıcaklığının açıkça sergilendiği bu manzaraya tepki gösteriyordu. Yaşayan, nefes alan bir erkek buna tepki verdiği için suçlanabilir miydi? Lanet olsun! Bu onun suçu değildi. Vücudunun o kısmını kontrol edemiyordu.

Görünüşe göre zihnini de kontrol edemiyordu. Çünkü kızı düşünmekten kendini alamıyordu. Onu sürekli görüyordu: sırtına dökülen saçları, omurgasının saçları ikiye ayırdığı zarif hali, belinden ince kalçalarına doğru hafifçe eğimli hali. Elinin içleriyle göz çukurlarını

göz çukurlarını kazdı ve o görüntüyü silmeye çalıştı, ama onun görüntüsü, kokusu ve sesi gitmek bilmiyordu.

En utanç verici olanı ise Lee'ye duyduğu kıskançlıktı. Oğlu onun tadının nasıl olduğunu biliyordu.

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Lydia şafak sökmeden uyandı. Lee hala uyuyordu. Sahip olduğu tek giysi olan Anabeth'in elbisesini giydi ve yıpranmış ayakkabılarını ayağına geçirdi. Uzun saçlarını topuz yapması kolay bir iş değildi, ama başardı ve Victoria'ya ait olan kozmetik ve losyon kutusundan çaldığı iğnelerle saçını başının arkasına sabitledi. Diğer eşyalara dokunmadı ve mecbur kalmasaydı iğneleri de almazdı. Annesi ve Anabeth, kadının eşyalarının çoğunu kaldırmıştı. Lydia buna sevindi. Victoria'nın eksikliklerini hatırlatacak hiçbir izine ihtiyacı yoktu.

Dar elbiseye bakarak rahatsız bir şekilde iç geçirdi. Victoria'nın kıyafetlerini giyebileceği mantıklıydı. Ama mantık ve Bay Coleman, karısı söz konusu olduğunda, yollarını ayırmıştı. Merhum karısının kıyafetlerini Lydia'ya teklif etmemişti. Her konuda fikrini söylemekten çekinmeyen Ma bile bunu önermeye cesaret edememişti. Bu fikri hoş karşılamayacağını biliyor gibiydi.

Sıkı kaliko elbisenin izin verdiği kadar derin bir nefes alan Lydia, kanvasın kenarlarını kaldırdı ve vagondan indi. Güneş, ufku çevreleyen ağaçların tepesinden yeni doğuyordu. Ateşin üzerine eğilmiş odun atan Ross, şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Günaydın," dedi Lydia yumuşak bir sesle. Onu gün ışığında görünce gösterdiği şaşkınlık Lydia'yı rahatsız etti. Onu sonsuza kadar vagonda saklamayı mı planlıyordu? Birkaç saat önce vagonun güvenli sınırlarından çıkmaya korktuğunu unutmuş gibiydi. Gözlerine bakmadan, arka kapaktan yere indi.

"Günaydın."

"Kahve yapacağım."

Onun soğuk tavrından rahatsız oldu. Sanki her sabah bunu yapıyorlarmış gibi davranıyordu, sanki bu normal ve olağan bir şeymiş gibi. Kamp alanına

Kamp alanına baktı. Neredeyse her vagonda, günün yolculuğu başlamadan önce sabah işlerini yapan, yumuşak ve samimi bir şekilde konuşan çiftler vardı.

O, emaye tencereye kahveyi kaşıkla doldururken, adamın gözleri ona geri döndü. Görünüşte, evet, her şey yolunda görünüyordu. Ama lanet olsun, onlar bir çift değildi. Luke Langston kadar garip ve toy hissediyordu ve mantıksız bir şekilde, kendisini böyle hissettirdiği için kadının kayıtsızlığını suçluyordu. "Sanırım şimdi tıraş olacağım."

Kız, ona dönmek için doğruldu. Çenesi, bir gecede uzayan sakallarıyla kararmıştı. Koyu renkli bıyığına bakarak, ona dokunmak nasıl bir his olurdu diye merak etti. Tanıdığı erkekler, tıraş olmaya üşendikleri için sakal bırakırlardı. Yüzlerindeki kıllar onları rahatsız etmeye başladığında, etkisiz bir şekilde tıraş olurlar. Ross'un bıyığı bakımlı, düzgün kesilmiş ve temizdi. Kalın olmasına rağmen, tek tek kıllar ipeksi görünüyordu.

"Unun nerede olduğunu gösterirsen, bisküvi yapabilirim."

O vagonun arkasında tıraş olurken, Lydia kızarmış domuz pastırması ve bisküvilerden oluşan bir kahvaltı hazırladı. Hatta domuz pastırmasının yağından kalın bir sos bile yaptı. Lydia'nın kahvesi, Ross'un kendine yaptığı kahveden çok daha lezzetliydi. Ross bunu düşünmek istemiyordu, ama Victoria'nın kahvesinden de daha lezzetliydi. Victoria, Ross'un sevdiği kadar sert kahve yapmazdı ve aradaki farkı bilmezdi. Victoria çay içen biriydi.

Lydia'ya teşekkür etmedi ve kahvaltı için iltifat etmedi. Gergin bir sessizlik içinde kahvaltılarını yaptılar. Tabağını temizledi ve Lydia sormadan tabağını tekrar doldurduğunda, o porsiyonu da yedi.

"Bugün günlerden ne?" diye sordu Lydia, mutfak eşyalarını temizlemeye ve yeniden paketlemeye başlarken.

"Gün mü? Perşembe."

"Annem, trenin pazar günleri çalışmadığını ve çoğu kişinin o gün çamaşır yıkadığını söyledi. Lee'nin bezlerini yıkamak için o güne kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum." Coleman'ların arabasındaki sandıklardan birinde bebek kıyafetleri ve bezler bulmuşlardı. Victoria, yol üzerinde bebek doğuracağını biliyordu.

Anabeth her gece kirli bezleri alıp Lydia için temizliyordu, ama ıslak bezlerin saklandığı sepet kokmaya başlamıştı. Kanaması gece boyunca durmuştu, ama Anabeth ve annesinin temizleyemediği bezleri yıkaması gerekiyordu.

Anabeth ve annesinin yıkayamadığı bezleri yıkaması gerekiyordu. Russell'ların evinde temiz kalmak zordu, ama annesi ona temizliği öğretmişti. Langstonlar onu eve getirdiğinde çok kirliydi. Kimse bunu onun kadar üzülmemişti.

"Akşam yemeğinden sonra biraz su ısıtacağız. Onları gece boyunca asarsak kururlar."

Lydia başını salladı. Lee'nin açlık ağlamasını duyduklarında, mutfak eşyalarını arabaya koyuyordu. "Tam zamanında," dedi gülerek.

"Ateşi söndürüp atlara bakacağım." Ross uzaklaşırken, gelecek gün için bu kadar iyi hissettiği ve Lydia'nın teninin sabah güneşinde parladığını fark ettiği için kendinden nefret etti.

Lydia, Lee'yi değiştirdi ve o emzirirken rahat ve memnun bir şekilde vagonun çıtalarına yaslandı. Kamp artık tam kapasite çalışıyordu. Çoğu kişi kahvaltısını yapmıştı. Kadınlar eşyaları yeniden paketliyor ve çocuklarına ev işlerini yapmaları için öğüt veriyorlardı. Erkekler atlarını arabalara bağlıyorlardı. Onları yerlerine götürürken keskin ısıklar havayı dolduruyordu.

Lydia gözlerini tembelce kapattı. Burası, daha büyük ve daha korkutucu dünyadan uzak, güvenli ve rahat bir dünyaydı. Burada kimse onu tanıımıyordu. Kimse onu Russell ailesiyle ilişkilendirmezdi. Kimse kafatası ezilmiş cesedi bilmiyordu. Belki de ceset hiç bulunmamıştı. Bulunmuş olsa bile, kimse onu burada bulamazdı. Güvendeydi, emniyeteydi. Dinlenebilirdi.

Ross, atlarını arabaya bağlarken ekibine fısıldıyordu. Atların koşum takımlarının hoş tınısının aksine, onun alçak ve derin ses tonunu seviyordu. Hava, odun dumanı, at ve deri kokusuyla ağırlaşmıştı. Hiç de hoş olmayan bir kombinasyon değildi. Lee de öyle bulmuyordu. Açgözlülükle yiyordu, ama göğsünde hissettiği çekişme ritmi onu sakinleştiriyor ve huzurlu atmosferi pekiştiriyordu.

Gözleri uykulu bir şekilde açıldı ve sonra birdenbire kocaman açıldı.

Bay Coleman, takımın yanında durmuş, koşum takımlarını birbirine bağlıyordu. Vagonun koltuğunun altından ve Lee'yi beslediği arka koltuğa kadar onu rahatça görebiliyordu. Geniş kenarlı şapkasının altındaki derin gölgeden ona doğru bakıyordu. Eldivenli elleri, deri kayışları tutarken bir an için hareketsiz kaldı.

Kız onun kendisine baktığını fark ettiği anda, Coleman tekrar canlandı

bağladığı deri kayışı çekerek yaptığı kadar acımasızca gözlerini ondan ayırdı.

Kadınlığının derinliklerinden bir heyecan dalgası yükseldi, göğüslerine yayıldı ve nefesini boğazında tuttu. Daha önce hiç yaşamadığı böyle bir duygu, Bay Coleman'ın ona o kadar yoğun bir şekilde bakması kadar onu şok etti. Lee işini bitirene kadar hafifçe arkasını döndü ve vagonun önüne bir daha bakmadı.

Lee'yi yeni bir çuvala bağlamışken, yola çıkmaya hazır oldukları haberi geldi. Annesi, trenin günde on iki ila on beş mil yol kat ettiğini söylemişti, ancak bahar yağmurları nedeniyle hızları önemli ölçüde düşmüştü. Yağmurlar, seyahat ettikleri yolları ve çayırları çamurlu, çukurlu ve geçilmesi zor hale getirmişti. Nehirler ve kolları şişmiş ve taşmış, geçişleri tehlikeli hale getirmişti. Savaş nedeniyle, kalan köprüler bakımsız ve vagonların ağırlığını taşıyamayacak durumdaydı.

Bugün arabayı Ross sürüyordu ve becerikli bir şekilde atları diğerleriyle aynı hizaya getirdi. Yavaş bir tempoda yola çıktılar, ancak kısa sürede hızlandılar ve öğle molasına kadar bu hızı korumaya çalıştılar.

Lydia, hareket etmek için daha fazla yer açmak amacıyla uyku matını vagonun yan tarafına yuvarladı. Vagonun içini düzenledi, hatta Bay Coleman'ın gömleklerinden bazılarını katladı ve o gece Lee'nin eşyalarıyla birlikte hangilerini yıkayacağına karar verdi.

Bir süre sonra sıkıldı. Lee sandığında derin uykundaydı. Vagonun içinde bulabildiği tüm işleri yapmıştı ve yine hiçbir şey yapmadan yatarak geçireceği bir günün daha gelmesinden korkuyordu. Temiz hava ve açık alanlar düşüncesi ona çok çekici geliyordu.

Çekinerek kafasını vagonun ön açıklığından dışarı çıkardı ve Bay Coleman'ın omzuna dokundu. Bay Coleman, sanki vurulmuş gibi vücudu gerildi, sonra başını hızla çevirdi. Elini çabucak geri çekti. "Ne var?" diye sordu.

Onun keskin ses tonuna kızdı. Vagonun içinde hiç sıkılmayacağını mı düşünüyordu? Herkesin görebileceği, sevgili Victoria'nın dantelli şemsiyesiyle oturduğu yerde, onun yanında dışarıda oturmasından utanacak mıydı? "Bir süre dışarıda oturmak istiyorum," dedi sertçe.

Tekrar konuşmadan, geniş, düz koltuğa kaydı ve ona yer açtı. Vagonun sallanması ayak hareketlerini zorlaştırıyordu, ama bir eliyle kanvas tutarken, diğer eliyle koltuğa basarak dışarı çıktı. Bir an orada sallandı. Zemin çok uzak görünüyordu. Arabasının koltuğunun bu kadar yüksek olduğunu fark etmemişti. Korkusunu yutarak diğer ayağını da koltuğa koydu.

O talihsiz anda, sol ön tekerlek büyük bir kayaya çarptı ve vagon ani bir sarsıntıyla üzerinden geçti. Lydia dengesini kaybetmiş ve eli Bay Coleman'ın şapkasına değene kadar havayı tutmaya çalışmıştı. Şapka, Lydia'nın poposu sertçe üzerine düşmeden bir saniye önce vagon koltuğuna düşmüştü.

Düşerken oldukça fazla hız kazanmıştı. Bu hız onu Bay Coleman'a doğru itti. Omuzundan bileğine kadar tüm uzunluğu boyunca kayarken, kolu onun dolgun göğüsleri arasında sıkışmıştı. Elini onun uyluğuna koyarak kendini tutmaya çalıştı, ama eli kaydı ve bacaklarının arasına düştü. Sonunda düşmesi durduğunda, kendini onun kucağında uzanmış, kolu bacaklarının arasında sıkışmış, yanağı kalçasında dinlenirken buldu.

Bir anlığına ona yaslanarak derin nefesler aldı, baş dönmesini yenmeye çalıştı ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya cesurca çabaladı. Sonunda kendini dikleştirdi ve yavaşça uzaklaştı. Hâlâ şapkası üzerinde oturuyordu!

Yine elini onun uyluğuna dayayarak kendini kaldırıp buruşuk şapkayı çıkarmak istediğinde, adam küfürlü sözler mırıldanmaya başladı. "Özür dilerim," diye nefes nefese özür diledi, beceriksizliğinden utanç duyarak. "Ben... Daha önce hiç bu kadar büyük bir vagonda bulunmamıştım."

Adamın ona çevirdiği gözleri cam gibi parlak ve sert bakıyordu. Kıvrımlı bıyığının altındaki ağzı ince ve sert bir çizgi halindeydi ve "Lütfen bir dahaki sefere daha dikkatli ol" dedi. Lydia, adamın konuşurken dudaklarının neredeyse hiç hareket etmediğini ve sesinin farklı geldiğini fark etti. Acı mı çekiyordu? Onu incitmiş miydi?

Hızlı hareketlerle şapkasını eski şekline getirdi ve utangaç bir şekilde ona uzattı. Güneş ışığında yanardöner çizgilerle parlayan koyu renk saçlarını örtmesi yazık gibi görünüyordu. Ama şapkayı alnına kadar indirdiğinde, şapkanın ona yakıştığına karar verdi.

Giysileri iş için uygun iş kıyafetleriydi ama ona çok yakışıyordu. Koyu renkli pantolon uzun bacaklarına tam oturuyordu. Her zaman ilk gördüğü siyah diz boyu botları giyiyordu. Gömleği kalın mavi pamukluydu, ama üzerine giydiği siyah

deri yeleği yumuşak görünüyordu. Boynuna bir bandana bağlamıştı.

Onun dikkatli bakışlarını fark etmesinden korkan Lydia, gözlerini onun dizginlere tuttuğu ellerine indirdi. Siyah deri eldivenlerin kenarları kıvrılmıştı ve koyu renkli tüylerle kaplı bilek kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Dizginleri ihmal etmiş gibi tutuyordu, ama bileğini hafifçe hareket ettirerek atları y nlendirebiliyordu. Atlar muazzam bir g   sergiliyorlardı, ama aynı zamanda şefkatli de olabiliyorlardı. Karısına dokunduğunda hangisini kullanmıştı acaba?

Bu düşünce Lydia'nın başını yine döndürdü, bu yüzden düşüncelerini yanındaki adamdan uzaklaştırdı ve çevresini incelemeye başladı. Önlerinde yaklaşık on araba vardı. Arkasına bakmak için başını çevirdi, ama düşme korkusuyla koltuğa sıkıca tutundu. Arabanın hacmi nedeniyle arkayı göremiyordu ve bunu yapmak için yana doğru fazla eğilmeye niyetli değildi.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Kırsal bölge yemyeşil ve bereketliydi. Her yerde yabani çiçekler açıyordu. Geçtikleri çayırın kenarındaki arazi hafif engebeli ve yoğun ağa lıydı.

"Memphis'in hemen doğusunda." Ross neredeyse iyileşmişti, ama tam olarak değil. Daha önce onu oğluyla birlikte göğsünde emzirirken kazara gördüğünde kendi duyarlılığını lanetlemişti. Tanrıya şükür, dün gece olduğu gibi elbisesinin üstünü tamamen çıkarmamıştı. Bunun yerine, elbisesinin düğmeleri beline kadar açılmıştı ve Lee'ye sadece bir göğsü g r nm şti. Ross, ona karşı duyduğu nefretine rağmen, yüzündeki huzurlu, parlak ifade ve ağzının köşelerini yukarı doğru kıvrıran gülümsemeden etkilenmişti. Bu, bir erkeğin bir kadının yüzünde görmek isteyeceği türden bir ifadeydi.

Vagon koltuğunda huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Bu ifadeyi ne düşünerek takmıştı ki? Hiçbir kadın ona bu kadar yüce bir gülümsemeyle bakmamıştı. Gençliğinde, vahşi ve disiplinsiz olmasına rağmen, sadece fahişeleri tanı mıştı. Genel olarak, onlar iş kadınlarıydı ve bir an önce işini bitirip bir sonraki müşteriye geçmek istiyorlardı.

Ve sonra Victoria vardı. Ondan bu tür bir tutku beklemiyordu. Onun gibi yetiştirilmiş hanımlar... bunu... sevmezlerdi ve sevseydi şok olurdu. Ona karşı yardımsever ve sabırlı, hatta sevgi doluydu. Asla hayır demedi, ama asla

başlatmamıştı.

Asla başka bir kadını sevmeyecekti. Bu söz konusu bile olamazdı. Yine de, Lydia'nın yüzünde gördüğü ifadeye yakın bir ifadeyle ona gülümseyen bir kadın olması hoş olurdu... Tanrım! Onu Lydia olarak düşünmüştü.

Neden ona öyle bir şekilde yaslanmak zorundaydı ki? Hâlâ elinin kasıklarına kaymasını hissedebiliyordu. Kollarında, göğüslerine dokunduğunda hissettiği karıncalanma hâlâ devam ediyordu.

Sanki düşüncelerini fiziksel olarak atmak istercesine boğazını yüksek sesle temizledi. "Yarıdan sonra nehri geçebileceğiz."

"Mississippi Nehri mi?"

Kız aptal mıydı? "Tabii ki Mississippi Nehri," diye azarladı. "Bu kadar ters davranmana gerek yok," diye karşılık verdi Lydia. Adamın onun bilgisizliğini yüzüne vurarak ona tokat atmış gibi hissetti. Mississippi Nehri'ni duymuştu, ama nerede olduğunu bilmiyordu. Annesi ve kendisi Russell'ların evine taşınmadan önce sadece iki yıl ilkokula gitmişti. Ne yazık ki bu **o n u n** tercihi değildi.

bilgisiz.

"Şapka takmazsan güneş yanığı olacaksın," diye mırıldandı Ross, burnunun ucunun şimdiden pembeye dönmeye başladığını fark ederek.

"Şapkam yok," dedi, ona her zamanki soğuk ve kibirli bakışıyla bakarak.

Atların sırtlarına dizginleri vurdu, öfkesini onlara yöneltti. Kızın onu neden bu kadar kızdırdığını anlayamıyordu. Belki de fiziksel rahatsızlıklarıyla bir ilgisi vardı.

Sabah boyunca, atlılar arabalarını geçtiler. Çoğu erkekti. Ross isteksizce onu tanıttı. "Bu Lydia. Lee'ye bakıyor." Erkekler kibarca şapkalarını çıkarıp kendilerini tanıttılar. O utangaç bir şekilde bakışlarını karşıladı, ama meraklı olsalar da, beklediği küçümsemeyle karşılaşmadı.

Onu tedirgin eden tek kişi Scout'tu. Onu yavaşça süzdü. Ross'a sinsî bir gülümseme attı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Lydia," dedi. Uzun, kıvrıkcık, tereyağı rengi favorileri ve neredeyse beyaz olan geniş bıyığı vardı. Lydia ona hiç güvenmiyordu. Neyse ki çoğu zaman trenden uzaktaydı. Herkes onun yaptığı işten memnun görünüyordu. Mümkün olduğunda yolları, diğer zamanlarda ise düz kamu arazilerini kullanacakları bir rota belirlemişti.

mümkün olduğunda yolları, diğer zamanlarda ise düz kamu arazilerini kullanabilecekleri bir rota belirlemişti. Her şey yolunda giderse, her gece sığ akan suyun yanında kamp kuracaklarına söz vermişti. Şimdiye kadar bu sözünü tutmuştu.

Güneş neredeyse zirveye ulaştığında Bubba ve Luke Langston atlarını sürerek geldiler. "Bu gece tavuk var," dedi Luke mutlu bir şekilde. Ormanda iki cılız horoz bulmuşlardı. Onları boyunlarından tutup havaya kaldırdı.

"Annem onları kızartacağını ve ikinizin de bizimle paylaşacağını söyledi."

Lydia, Ross'un ağzının, çocukların coşkusuna minnettar bir gülümsemeyle genişlediğini izliyordu. Gülümsemesi kalp durdurucuydu ve ona bakarken, göğsünde garip bir çarpıntı hissetti. Bu, sütünün gelmesinden kaynaklanmıyordu, çünkü onu bir süre önce hissetmişti. Bu, sanki içini bir şey karıştırmış ve her şey yeniden yerine oturmaya çalışıyormuş gibi, yabancı ve rahatsız edici bir duyguydu. Koyu renkli bıyığı ve bronzlaşmış yüzüne karşı dişleri parlak beyazdı.

"Öğle molasından sonra arabayı sürersen ve kısıraklardan birini egzersiz yapmama izin verirsen, bu daveti kabul edebilirim."

"Senin için bir atı dışarı çıkarmaktan memnuniyet duyarım, Ross," dedi Bubba heyecanla. Lydia'yı, Victoria'nın eskiden oturduğu yerde Ross'un yanında arabada otururken gördüğünde mavi gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Ama dikkatini çeken, elbisesinin korsesiydi. Annesinin, kıza bakarken yakalarsa onu canlı canlı derisini yüzeceğini biliyordu ve Ross'un ne yapacağından da emin değildi. Vücudunda dolaşan enerjinin bir kısmını boşaltmak için kendini oldukça yüksek sesle bağırırken buldu.

Ross başını sallıyordu. "O zaman arabayı sürecektir kimse kalmaz."

"Ben arabayı sürebilirim," dedi Luke. Bubba'nın Bay Coleman'ın atlarına bakmak için yardım istendiğini kıskanıyordu. Annesi, Bubba'nın en büyük çocuk olduğunu ve bu işi önce ona teklif etmenin doğru olduğunu söylemişti. Yine de Luke, sanki ailede Samuel, Micah veya kızlardan biri kadar önemi yokmuş gibi, tamamen göz ardı edilmek istemiyordu.

Ross, iki çocuk nefeslerini tutarak cevabını beklerken bu öneriyi düşündü. "Sanırım bu olur. Sana göz kulak olabilirim," dedi Luke'a. "Ve bir yerine iki at egzersiz yapmış olur."

"Yaşasın," dedi Luke, atını döndürüp

Langstonların arabasına doğru yola çıktı.

"Annem onay verirse," diye Ross arkasından bağırdı.

Öğlen kısa bir süre mola verdiler. Lydia, birkaç dakika önce uyanmış olan Lee'yi emzirmek için vagona girdi. Lee, kafesinde yatmış ve huzursuzlanmıştı. Ross, vagona durana kadar vagona geri dönmemesini kısa bir şekilde önerdi.

Luke, Ross'un yerine sürücü olarak geldiğinde ona geniş kenarlı bir hasır şapka getirdi. "Bay Coleman anneme burnunun güneşten yandığını söyledi. Bu Bubba'nın eski şapkası ama güneşten koruyacaktır."

Lydia şapkayı aldı ve ellerinde çevirip dururken ona boş boş baktı. Langstonların cömertliğinden mi, yoksa Bay Coleman'ın ilgisinden mi daha çok etkilendiğini bilmiyordu.

Öğleden sonra onu bir daha görmedi, sadece ufukta zıplayan sinir bozucu bir nokta olarak gördü, çünkü o ve Bubba iki kısrağını egzersiz yapmak için sürmüşlerdi.

Öğleden sonra güneşinde yorgun düştü ve Luke ona bir kaza olmadan arabanın arkasına binmesini söyledi. Dar elbisesinin düğmelerini açtı, yatağı açtı ve uzandı. Lee yanına uzandı. Uyandığında Luke, arabayı diğerleriyle birlikte daireye getiriyordu.

Hızla Lee'yi besledi ve sonra, kafesini gölgede bulunan arka kapıya koydu, ateş yakıp akşam yemeğini hazırlamaya başladı. Ross tozlu ve terli bir şekilde dönmeden önce saçlarını düzeltmek ve kollarını, yüzünü ve boynunu soğuk suyla yıkamak için zaman ayırdı.

Ateşin üzerinde kaynayan fasulye tenceresine baktı. "Langston'larla yemek yiyeceğimizi sanıyordum." Selamlaması kızgın ve eleştirel geliyordu, ama elinde değildi. Önündeki evcil manzara - akşam yemeği pişiyor, Lee mutlu bir şekilde uyuyor ve o onun için güzel görünmek için uğraşıyor - onu mantıksız bir şekilde öfkeliyordu.

"Öyle, ama bütün gün bu fasulyeleri ıslattım ve pişirmemek yazık olurdu. Anneme, akşam yemeği için bizim payımıza düşen fasulyeleri getireceğimizi söyledim."

Kadının "biz" ve "bizim" demesi de hoşuna gitmedi, sanki bir çiftmişler gibi. "Fasulyeleri *senin* payın olarak alabilirsin. *Benim* payım olarak, akşam yemeğinden sonra Zeke'ye atlarından birinin nallanmasına yardım edeceğim."

"Peki, Bay Coleman," diye tersledi. "Senin yıkanman için bu suyu ısıtıyordum, ama sanırım Lee'nin eşyalarını yıkamak için kullanacağım

." Onun yanından hızla geçerek, eteğinin kenarını onun tozlu botlarına bulaştırmamak için eteğini kenara çekti.

Onu saçından tutup çekip, sırf onun oğluna bakıyor diye *onunla* bir ilgisi olduğunu söylemek geldi içinden. Ama doğru kelimeler diline gelmeden önce kız çoktan vagona binmişti. Üstelik, elini kızın saçına koysaydı, ne yapacağını bilmiyordu.

Sıcak suyla yıkanmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşünmek istemediği için öfkeyle arkasını döndü. Biraz mahremiyet bulabileceği arabanın arkasına geçip gömleğini çıkarırken kötü küfürler etti.

Lydia, kirli giysileri yanına yığarak, su çok ısınmadan tencereyi ocaktan kaldırdı. Sonra her giysiye bir parça sabun sürerek suya attı. Hepsini suya attıktan sonra bir çubukla çalkaladı.

Omuzlarını kaldırıp sinirli bir şekilde iç geçirdi. Ross yine nefret dolu davranmıştı, ama onun gömleğini de yıkamayacağı teklif etmemesi aptalca olurdu. Derin bir nefes daha aldı ve vagonun diğer tarafına geçti.

Ross pantolon ve botlarıyla ayakta duruyordu. Kolları ve göğsü beyaz köpüklerle kaplıydı. Onu görmeden önceki birkaç saniye boyunca, Lydia onun ellerinin geniş omuzlarının ve koltuk altlarının ıslak sabunlu derisi üzerinde kaymasını izledi. Göğsü, yıkarken parmaklarına dolanan koyu renkli, kıvrımlı tüylerle kaplıydı. Üst kollarının kasları, her ekonomik hareketle bir araya toplanıp düğümleniyordu. Kaburgaları, çamaşır tahtası kadar düzgün bir şekilde dalgalıydı. Karnı düz ve sivriydi.

Onu orada durup kendisini izlerken gördüğünde, hareketsiz kaldı. Sabun köpükleri, aniden cansızlaşan parmaklarından damladı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, her ikisi de diğerinin görüntüsünden şaşkına dönmüştü.

"Gömleğini yıkayayım," dedi Lydia sonunda.

Tartışmak ve onun orada durmasını uzatmak yerine, Ross gömleğini aldı ve ona uzattı.

Gözlerini kaçırarak, gömleği elinden aldı ve vagonun ucuna doğru hızla kayboldu. Ross başını suyla yıkadı ve suya daldırdı. Kurulanana kadar giyecek gömleği olmadığını fark etmedi. Arka kapıya gitti ve vagona atladı, kafesinde uyuyan Lee'nin üzerine basmak üzereydi. Kafasını çitalardan birine çarptığında küfretti

daha da sinirlendi.

Başını açık kanvas kapakların arasından uzattı. "Uh..." dedi, giysileri sıkarken onun dikkatini çekmeyi umarak. O, ıslak eliyle inatçı bir saç telini geriye doğru tarayarak arkasını döndü. "Giysilerimi bulamıyorum," dedi basitçe.

"Oh. Bu sabah ortalığı topladım. Sana bir gömlek getireyim."

Ross, gergin bir şekilde kamp alanını gözden geçirdi ve Tanrı'ya, onun gömleksiz bir şekilde vagona binmesini kimsenin görmemesi için dua etti. Kahretsin! Bayan Watkins, çimenlerin üzerinde onlara dik dik bakıyordu, ağzı çürümüş elma gibi bükülmüş, sanki bir cadı avcısı gibi görünüyordu. Kızı Priscilla, onun arkasında, küstah yüzünde bilmiş, kendini beğenmiş bir ifadeyle duruyordu. Ross, onun bu ifadeyi daha önce de gördü. Bu onu çok rahatsız etti.

Lydia, izleyenlerin farkında olmadan, onun yanından geçip gitti. Onun hızlı hareketi, Ross'un göğsündeki ve karnındaki kılları hareket ettirdi. Ross, vagonun içine girerek gözden kayboldu. Tanrım, bu kız utanmazdı. Hiç mi terbiyesi yoktu?

"Bunları buraya katladım," diyordu, kenara düzgünce istiflediği malzemeleri karıştırırken. Ross'un aklına aniden, vagonun içi artık ona Victoria'yı acı bir şekilde hatırlatmadığı geldi. Onun dağınıklığının tüm izleri yok olmuştu. Yer kazanmak ve yer açmak için her şey daha düzgün bir şekilde düzenlenmişti.

Lydia ona özenle katlanmış temiz bir gömlek uzattı. Yara izini görünce neredeyse nefesini tutacaktı. Yara izi sol göğsünün üstündeydi ve kasın bir kısmını oymuştu. Onu fark ettiğini belli etmemeye çalıştı.

"Teşekkürler," dedi kısaca, herkesin onu vagonun içinde değil, dışarıda görebilmesi için vagonu terk etmesini umarak.

Bunun ondan çok fazla bir şey istediğini bilmeliydi. "Bay Coleman, bana vagonu sürmeyi öğretir misiniz?" diye sordu, ona bakarak. O eğilmiş haldeyken bile, göğüs kemiğinden daha uzun değildi.

"Arabayı sürmek mi?" diye belirsiz bir şekilde tekrarladı. Gömleğini giymeli mi yoksa kızın gitmesini mi beklemeli diye düşünüyordu. Şimdi giymesi daha iyi olurdu. Kızın gözlerinin göğsünde meraklı bir şekilde dolaşması, yeni yıkanmış olmasına rağmen terlemesine neden oluyordu. "Sanmıyorum," dedi, kollarını

"Neden?"

"Çünkü atlar muhtemelen seni koltuktan aşağı atarlar, o yüzden. Sen... yeterince... güçlü değilsin." Parmakları sanki daha önce hiç gömlek düğmesi iliklememiş gibi davranıyordu.

"Karın... Victoria ekibi yönetti mi?"

Son düğmeye geldiğinde, hepsini yanlış deliklere takmış olduğunu fark etti. Kendi kendine küfretti ve neredeyse hepsini söküp yeniden baştan başlamak üzereydi. "Evet, sürdü."

"O iri miydi?"

"Lanet olsun, hayır, iri yapılı değildi!" diye bağırdı. Sinirli bir şekilde omzunun üzerinden baktı. Sesini kötücül bir tıslamaya indirdi. "Hayır, iri yapılı değildi."

"Ve ona sen öğrettin."

"Evet."

"O zaman neden bana öğretemiyorsun?"

"Çünkü benim ekibimi sürmeye hakkın yok."

"Neden?" diye tekrarladı.

Bilinçsizce pantolonunun düğmelerini açıp gömleğinin eteğini içine soktu. Lydia'nın tanıdığı erkekler, pantolonlarını tutturmak için jartiyer takarlardı. Babasının silik hatıralarında bile jartiyer takan bir görüntü vardı. Ross pantolonunun düğmelerini ilikleyip geniş deri kemerinin tokasını takarken, gözleri Ross'un ellerindeydi. İşini bitirince kemerine hafifçe vurdu.

"Lee'ye bakman gerekiyor, bu yüzden."

Gözlerini onun uzun gövdesinde gezdirdi, kirpiklerinin bu hareketinin ne kadar kışkırtıcı olduğunu bilmiyordu. "Ama o çok uyuyor. Bugün koltukta oturmaktan keyif aldım. Orada otururken yararlı olamayacağım bir neden yok. Böylece istersen atlarına binmek için zamanın olur. Her zaman sürerim demiyorum. Lee huysuzlanırsa yapamam, ama nasıl yapılacağını bilmeliyim."

Konuşmayı bitirmek ve tekrar normal nefes alabileceği açık havaya çıkmak için, "Bunu düşüneceğim. Kolay değil, biliyorsun." dedi. Bunun üzerine arabadan indi ve onu dudaklarında memnun bir gülümsemeyle bıraktı.

* *

Langston vagonundaki gürültü ve genel kargaşa, Ross ve Lydia arasındaki gerginliği kamufle etmeye yaradı. İki horoz, kemik kalmayacak kadar iştahlıydılar.

Sadece Bubba yemeğin tadını çıkaramadı. Yarım tabak yedikten sonra, görünüşte atları kontrol etmek için karanlıkta kayboldu. Birkaç dakika sonra Luke onu bir ağaca yaslanmış, dalın kabuğunu dalgın dalgın soyarken buldu.

"Ne oldu Bubba? Karnın mı ağrıyor?"

"Git buradan," diye iç geçirdi Bubba. Onun gibi büyük bir ailede mahremiyet nadir ve değerliydi.

"Sorunun ne olduğunu biliyorum," dedi Luke küstahça. "Lydia'nın göğüslerine bakmaktan yemek yiyemedin."

Bubba ayağa fırladı ve yumruk yumruğa kavgaya hazırlandı. "Kapa çeneni, seni ağzı bozuk orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Luke sadece güldü ve kardeşinden uzaklaşarak, onu kışkırtmak için gölge boksı yaptı. "Onlara bakmadan duramıyorsun, değil mi? Tabii ki, Priscilla Watkins'in göğüslerine sürekli bakarak gözlerini doyurduğunu düşünürsün. Onunkiler oldukça büyük. Sen onların arabasının yanından her geçtiğinde, onun göğüslerini dışarı çıkardığını gördüm, ki bu da senin yapabileceğin kadar sık oluyor. Sen gördüğüm en azgın geçisin."

Bubba kardeşine saldırdı ve yumruğunu Luke'un çenesine indirmeyi başardı. Luke yere düştü, ama hiç de pes etmedi. Bubba'yı ayak bileğinden yakaladı, yere çekti ve büyük bir kavga başladı. Ross birkaç saniye sonra onlara ulaştı, kavga eden ve yerde yuvarlanan ve yumruklaşan kardeşlerini gördü.

"Burada ne oluyor?" diye bağırdı. O anda üstte olan Luke'u gömleğinin yakasından yakaladı ve ayağa kaldırdı. Bubba kendi isteğiyle ayağa kalktı. İkisi de yorgunluktan nefes nefeseydiler ve burunlarından, ağızlarından ve çeşitli çiziklerinden kan akıyordu. "İkinizin tek yapacağı bu mu?" diye sordu Ross.

Kavganın sonuçlarını biliyordu. Önce yumruklarla, sonra silahlarla. Kimin daha iyi olduğunu görmek için bir kısır döngüye dönüşmüştü. Gençken biri onu dizginleseydi, belki de işler bu şekilde gitmezdi

ama Bubba'nın yaşına geldiğinde, tabancayla müthiş bir yetenek geliştirmişti.

"Bubba, o atın nallanmasına yardım edeceğini sanıyordum."

Bubba hızla şişen dudağını sildi. "Tabii, Ross."

"Luke," diye bağırdı Ross. "Arabama biraz su getir. Lydia'nın yıkaması gereken bazı giysiler var." Adının dudaklarından ne kadar kolay çıktığını düşünmeye vakit ayırmadı. "Ama önce kardeşinle el sıkış."

Çocuklar isteksizce onun talimatını yerine getirdiler. İkisi de kanlı, şişmiş yüzlerini annelerine açıklamak zorunda kalmaktan korkuyorlardı. Cehennem azabı çekeceklerdi.

* *

Lydia keyifliydi. İnsanların bu kadar samimi olabileceğini hiç bilmiyordu. "Komşular" onu tanımak için uğradılar. Bazıları açıkça meraklıydı, bazıları temkinliydi ve Langstonlar olmasaydı bu kadar iyi kabul edilmeyeceğini biliyordu. Annesi onu onayladığı için, herkes de onu onaylamak zorunda hissediyordu. Annesi, bu izole toplulukta olan bitenin çoğunu yönettiği, herkesin bildiği bir gerçektir. Neredeyse Bay Grayson kadar. Annelik içgüdüğü trenin tüm üyelerine yansımıştı. Yaşı ne olursa olsun, her birini kendi çocukları gibi sevip azarlardı.

Lydia isimleri hatırlamaya ve doğru çocukları doğru ebeveynlerle eşleştirmeye çalıştı. İki utangaç küçük kızı olan Sims ailesi, iki oğlu ve bir kızı olan Rigsby ailesi vardı. Lydia ikizleri olan kadınla tanıştı. İkizler neredeyse bir yaşındaydı. Biri kamp ateşine doğru, temkinli adımlar atmaya başlamıştı. Diğer isimler de tanıdık gelmeye başladı. Cox, Norwood, Appleton, Greer, Lawson. Herkes, çoğu zaman uyuyan Lee Coleman'a bakıyordu.

Bayan Greer ona bazı bebek kıyafetlerini kullanmasını teklif etti. "Oğlum artık bunları giyemiyor. Boşa gitmelerine gerek yok." Hayatı hayatta kalmak için verilen bir mücadele olarak gören Lydia için böyle bir nezaket duyulmamış bir şeydi. Kişi neye sahipse onu saklar ve bencilce korurdu.

Lydia, Bay Coleman'ın arabasına dönmeden önce, annesi ona Luke'un gömleklerinden birini ve Anabeth'in eski eteğini verdi. "Bunlar elbise kadar çekici değiller

ve Tanrı biliyor ki hiç de şık değiller, ama sanırım çok daha rahat olacaklar."

Lydia, Lee'yi kendi kampına geri götürdü ve Luke'un yakındaki iki meşe ağacının ince gövdeleri arasına bir ip gerdiğini görünce şaşırdı. Luke onu fark etti ve başını çevirdi. "Bay Coleman, bu giysileri asabilmen için bunu düzeltmemi söyledi."

"Teşekkürler, Luke," dedi sessizce. Yüzündeki morluklar ve çarpıklıklar hakkında yorum yapmadı, onun bu konuda utandığını hissetti.

Tüm giysiler çamaşır ipine asıldığında, yorgun bir şekilde arabaya tırmandı. Kamp sessiz ve karanlık olmuştu. Lee'yi emzirdi ve beşiğine yatırdı. Sonra annesinin kendisine kalması gerektiğini söylediği geceliği giydi. Bütün gün saçlarını tutmaktan başı ağrıyordu. Saçlarını salladı ve fırçalamaya başladı. Fırça da annesinin hediyesiydi.

Ross arabaya dönene kadar uyumak istemiyordu. Onun dışarıda olması ona güven veriyordu, ama neden böyle olduğunu kendisi de bilmiyordu. Çocuğunu doğurmak için ormana gitmeden önceki haftalar boyunca, bazen ahırda, bazen de açık havada uyumuştı. Ama o zamanlar korku onun koruyucusuydu. Onu yorgunluktan ve dikkatsizlikten korumuştı. Ama o dikkatsiz davranmış ve adam onu yakalamıştı. "Bir daha asla," diye fısıldadı karanlıkta. "O öldü."

Gözleri uykuyla kapanmak üzereyken, dışarıda Ross'u duydu. Ateşi söndürüp yatak örtüsünü sallarken hareketlerini kolayca takip edebiliyordu.

Dizlerinin üzerinde vagonun sonuna doğru yürüyerek, brandayı kaldırdı. Ross, yatak örtüsünün üzerinde oturmuş botlarını çıkarıyordu. "İyi geceler, Bay Coleman."

Başını birden kaldırdı. Kız, vagonun açıklığında duruyordu, geceliği ay ışığında beyaz bir şekilde parlıyordu. Başını çevreleyen saçları, kıvrımlar ve dalgalar halinde dağınıktı. Sesi, karanlığın içinden ona doğru gelip yanağını okşuyor gibiydi.

"İyi geceler," diye homurdandı ve sert yatağına uzandı.

Hâlâ huysuz, diye düşündü kız, yumuşak çarşafarla örtülü yatağa yerleşirken. Mississippi'yi geçmek için sabırsızlanıyordu. Yarın belki onu görebilirlerdi. O zaman ruh hali daha iyi olurdu.

Altıncı Bölüm

Sonraki iki gün boyunca, Mississippi'ye ulaşmak için atları zorladılar. Bu, hepsi için bir dönüm noktasıydı. Nehri geçip Tennessee'yi geride bıraktıklarında, gerçekten yola çıktıklarını hissedeceklerdi.

Ross, Bubba Langston'ın atlarını sürmesine izin verdi ve arabayı kendisi sürdü. Dizginleri Lydia'ya hiç vermedi, ama ona dizginleri nasıl tutacağını ve manevra yapacağını gösterdi. Talimatları kısa ve öz bir şekilde verdi ve nadiren ona doğrudan baktı. Luke'un gömleği ve eski eteği moda açısından pek de hoş değildi, ama Ross, onun artık o elbiseyi giymediğini görünce çok rahatlamıştı.

Lydia, Ross'un kötü ruh halini beslememeye kararlı görünüyordu ve onu sohbete çekmeye çalıştı. Kızın hiçbir şey hakkında pek bir şey bilmediği ortaya çıktı ve Ross, Lydia'nın zihinsel engelli olup olmadığını tekrar merak etti. Ancak bu olasılığı reddetti. Bir şeyi bir kez duyduğunda, asla unutmazdı ve meraklı gözlerinin arkasında öğrenme isteği gördü.

"Savaşta savaştın mı?" O başını salladı. "Dixie için."

"O zaman siyahları köle olarak tutmak mı istedin?"

Ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "Hayır. Kimsenin hiçbir şeye veya kimseye köle olmasını istemiyorum."

"O zaman neden Güney için savaştın?"

"Çünkü orada yaşıyordum," dedi sabırsızlıkla. Kız, onun hassas noktalarını içgüdüsel olarak biliyor gibiydi ve bunları sorgulayıcı bir isabetle doğrudan hedef aldı.

Vatanseverlik, Ross'un hangi tarafta yer aldığıyla pek ilgisi yoktu. Savaş, pervasız bir genç olarak ona, sonuçsuz bir şekilde yağmalama ve öldürme için iyi bir bahane sağlamıştı. Savaşmak için can atıyordu ve ona harika bir fırsat sunulmuştu. Bir grup gerilla savaşçısı onu kendileriyle birlikte savaşmaya davet ettiğinde, asalet onun katılma nedeni değildi.

Lydia, onun kendisini tamamen cahil sanmasını istemiyordu. "Bir gün bir grup askerin çiftliğimizin önünden geçmesini izledim. Hepsi aynı giysiler giymişti. Bir tanesi bayrak taşıyordu."

"Yanki ordusu. Sonlara doğru üniformalarımız ve bayraklarımız kesinlikle yoktu." Tek bir üniforması vardı ve onu Pea Ridge'de ölen bir askerden almıştı. Hiçbir zaman asker kolunda at sürmemişti, ama geceleri habersiz kamplara saldırırdı. Bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra yoktu, ölüm ve yıkım bırakarak hayaletler gibi kaybolurdu. Ross bu sırada öldürülse de umursamıyordu, çünkü ona göre her şey bir şans oyunuydu. O tür bir askerlik için mükemmel biriydi.

"Başka asker görmedim, ama bazen silah ve top sesleri duyduğumu hatırlıyorum."

"Çiftliğin neredeydi?"

Lydia fazla bilgi vermek istemiyordu, ama aslında Russell'ların çiftliğinin nerede olduğunu bilmiyordu. "Tennessee'nin kuzeydoğusunda."

"Her iki tarafın askerleri de orayı yağmalamadı mı?"

Acı bir gülümsemeyle güldü. "Hayır. Orada çalınacak bir şey yoktu."

O, kızı elde etmek için yiyeceklerden bile vazgeçebilecek adamlarla birlikte at sürmüştü. Ama savaş altı yıl önce bitmişti. Kız daha çocuk yaşta olmalıydı. "Kaç yaşındasın?" diye sordu ve kendi kendine şaşırdı.

"Bu yıl yirmi yaşına gireceğim. Sen kaç yaşındasın?"

"Çok daha yaşlı," dedi Ross somurtkan bir şekilde. Kronolojik olarak sayarsak otuz iki yaşındaydı. Hayatının John Sachs'ın onu bulduğu anda başladığını düşünmekten hoşlanıyordu.

Winston Hill, beyaz bir atın sırtında arabalarına doğru geldi. "İyi günler, Bayan Lydia, Bay Coleman."

"Merhaba Bay Hill."

"Hill."

"Şansımız yaver giderse, gece karanlığında Memphis'e varacağımızı duydum." "Söylentiler öyle," dedi Ross kısa bir cevapla.

Ross'un kaba davranması Lydia'yı rahatsız etti. Winston Hill konusunda onunla bir kez daha tartışmak istemiyordu, ama onun kötü davranışlarına da ortak olmak istemiyordu. "Sınırı geçmek çok zor olacak mı, Bay Hill?" Şapkasının altından onu görebilmek için başını geriye eğdi.

"Bu, nehrin yukarısında yaşanan sel durumuna bağlı."

Mendiline öksürmek için durakladı. "Karşıya geçtikten sonra, Moses ve ben ikinizi bir kadeh şeri ile kutlamaya davet etmek istiyoruz."

Lydia şeri'nin ne olduğunu merak etti. Kulağa hoş geldiği kadar tadı da güzelse, hoşuna gidecekti. Daveti kabul etmek üzereyken Ross araya girdi. "Hayır, teşekkürler. Lydia çoğu akşam Lee'ye bakmakla meşgul, ben de atlarımla ilgileniyorum."

Bay Hill, ikisi arasında gözlerini gezdirdikten sonra nazıkçe kabul etti. "Peki, belki bir akşam, tüm işlerinizi bitirdiğinizde." Lydia'ya şapkasını çıkarıp selam verdi ve uzaklaştı.

"Bir dahaki sefere biri beni bir şeye davet ettiğinde, kendim cevap vereceğim, teşekkürler," dedi Lydia, adam duyamayacağı bir mesafeye uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Benim arabamda uyuyup, benim verdiğim yemeği yediğin sürece, cevap veremeyeceksin," diye homurdandı. "Lee'ye baktığın sürece, onunla ya da başka biriyle açıkça flört etmene izin vermeyeceğim."

"Flört etmiyordum!" diye ateşli bir şekilde cevap verdi. "Nazik davranıyordum, senin kişiliğinde biraz gelişme kaydedilebilecek bir alan."

"Nezaket bununla ilgisi yok. O adamı sevmiyorum."

"O, senin ve Victoria hakkında sadece güzel şeyler söyledi, ama o her geldiğinde sen bir kurbağa gibi şişiniyorsun. Sana ne yaptı ki?"

Ross omuzlarını kaldırdı ve konuşmadı. Winston Hill, Ross'un olmak istediği her şeyi temsil ediyordu. Winston, Victoria'nın evlenmesi gereken türden bir adamdı. Ross, tanıştıkları geceyi hatırladı. Ortak tanıdıkları vardı ve onun zar zor anlayabildiği kültürlü bir dilde konuşuyorlardı. Kendini pislik gibi hissetmişti.

Hill'in onda uyandırdığı duyguyu adlandıramasa da, onu ilk gördüğü andan itibaren kıskanmıştı. Hill, aristokrat mirasını herkesin görebileceği şekilde bir kalkan gibi önünde taşıyordu. Ross, ne kadar saklamaya çalışsa da kendi mirasının da aynı derecede görünür olduğunu hissediyordu.

"Neden sürekli öksürüyor?" diye sordu Lydia. Ross'un çenesindeki gerginliği görmezden geldi.

"Tüberküloz hastası."

"Tü... ne?"

"Tüberküloz hastası. Akciğer iltihabı. Yankee esir kampında kapmış.

Sonunda Kuzey Carolina'da bir yere, sanırım Raleigh'e, evine döndüğünde, plantasyon yok olmuştu. Yaşlı Moses dışında kimse kalmamıştı. Ev bile yıkılmıştı. Kasabaya taşındı, ama oradaki hava akciğerleri için kötüydü. Daha sıcak ve kuru bir iklime doğru yola çıktı."

Winston, önlerindeki vagonda durup sohbet etmeye başlamıştı. Winston, gözleri nazik ama yaşlılığı vücuduna uymayan zayıf genç adamı inceledi. "Onun için üzülüyorum."

Bu, Bay Coleman'ı gerçekten kızdırmış gibiydi. Öğle molasına kadar onunla konuşmadı.

Memphis'i ilk kez, vagonun içinde otururken, Bay Coleman'ın omzunun üzerinden, o geceyi geçirmek için arabayı daireye sokarken, sis perdesinin arkasından gördü. Lydia hiç bu kadar büyük bir şehir görmemişti. O mesafeden bile, muhteşem bir manzaraydı. Uzun süre boş boş bakabilirdi, ama acilen yapılması gereken işler vardı.

"Kuru odun bulur bulmaz ateşi yakmalıyız," dedi Ross, serin rüzgârla hızla geçen nemli bulutlara bakarak.

Sonunda topladığı nemli odunlardan küçük, cızırtılı bir ateş yakmayı başardı. Lydia fazladan et kızarttı ve iki tepsi bisküvi yaptı, "Bu, günlerce yakacağımız son tam teşekküllü ateş olabilir" dedi. Yağmur giderek şiddetini artırıyordu.

Kampta herkes moral bozuktu. Kamp kurdukları uçurumun aşağısında Mississippi Nehri'ni görebiliyorlardı. Nehri geçmekten hem korkuyor hem de heyecanlanıyorlardı, ama şimdi nehir korkutucu ve uğursuz görünüyordu. Son zamanlardaki şiddetli yağmurlar nedeniyle nehir kabarmıştı. Arkansas kıyısı, onu kaplayan kasvetli yağmur nedeniyle zar zor görünüyordu. Hayatları boyunca şiddetli Tennessee Nehri'nde veya yakınında yaşamış olanlar, Mississippi Nehri'nin genişliğinden etkilenerek sessizliğe büründüler.

Nehrin muazzam boyutlarına rağmen, artık buradaydılar ve nehri görebiliyorlardı, geçmeye hazırdılar. Ve görünüşe göre günlerce, hatta haftalarca beklemeleri gerekecekti.

"Sabah ilk iş olarak Grayson'la birlikte feribotu kontrol etmeye gideceğiz," dedi Ross, Lydia'ya, arabada ve hava koşullarından korunacak her şeyi sabitlerken.

"Sence ne olacak?"

Ross küfretti. "Sanırım yağmurun dinmesini beklememiz gerekecek. Bu nehirde yaşayanlar

bu nehirde yaşayanlar bu konuda batıl inançlıdır. Feribotlar bir sonraki güneşli güne kadar karşıya geçmeye cesaret edemezler."

Lydia onun ruh haline duyarlıydı ve öfkesini kışkırtmadı. Ekstra bir battaniye almak için içeri girdiğinde, sıcak ve kuru vagonun diğer tarafından ona yumuşak bir sesle konuştu. "Dışarıda uyumak zorunda mısınız, Bay Coleman?"

O, ona açıkça şaşkınlıkla baktı. Lydia, Lee'yi emziriyordu, ama o sabah onu emzirirken gördüğünden beri, omzunu, göğsünü ve bebeğin başını flanel battaniyeyle örtmeye başlamıştı. Ross, Lydia'nın bir dereceye kadar utanç duymasına sevindi, ama zihni, oğlunun başını o kremsi et yığının dayadığını gördüğünü unutamıyordu.

"İkimiz burada birlikte kalırsak insanlar ne düşünür?" diye kısa ve sinirli bir şekilde sordu.

"Muhtemelen yağmurdan kaçmak için içeri girmenin akıllıca olduğunu düşünürler," diye tersledi. Hava durumu da onun mizacına iyi gelmiyordu. Adamın inatçılığı da öyle. Onu vagona çekmeye çalıştığını mı sanıyordu? Bir erkekle yatmak, yapmak istediği en son şeydi.

"Burada... seninle... uyuyamam." Açıklığa doğru döndü. "Sabah görüşürüz."

Vagonun altına sürünerek girdi ve battaniyeyle kaplı bir brandaya sarıldı. Islak ve üşümüştü, ama bu, günlerdir onu rahatsız eden sıcak ve ateşli hissinden neredeyse bir kurtuluş gibiydi.

* * *

Ross, öğle vakti vagona döndüğünde huysuz ve perişan bir haldeydi. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. O, Bay Norwood, Bay Sims ve Bay Grayson nehir kıyısına gitmişler ve feribot hizmetini işleten adamlarla temasa geçmişlerdi. Ross'un tahmin ettiği gibi, adam bu yağmur ve rüzgârda sel basmış nehri geçmeyi düşünmüyordu. Hızlı akıntının içinden yirmi vagonu, atları, kadınları ve çocukları geçirmek söz konusu bile olamazdı.

"Yağmur dinene kadar beklememiz gerektiğini söyledi," dedi Ross, Lydia'nın ona ayırdığı soğuk kahveyi içerek yüzünü buruşturdu.

"Aç mısın?"

Omuz silkti. Yüzü sakallarla kaplıydı. Bunun iyi bir nedeni vardı: O sabah tıraş olmamıştı. "Bir şeyler yiyebilirim galiba."

Ona katlanmış bir keten peçete uzattı, içinde domuz pastırması ve bisküvi sandviçi vardı. "Annem, konserve yiyecek almak umuduyla iki oğlunu daha sonra şehre gönderecek. Lee'nin ihtiyacı olabilecek bir şey var mı?" diye sordu Ross.

Lydia, ihtiyacı olan bir düzine şeyi düşünerek başını salladı. Örneğin bir gecelik gibi. Bir gecelik giyseydi, yumuşak bir kumaşla astarlayabilirdi, böylece göğüsleri sızdırdığında, Bay Coleman'dan veya elbisesinin önündeki iki ıslak lekeyi görebilecek başkalarından kaçmak zorunda kalmazdı. "Trendeki bayanlar ona eşya ödünç verdiler. Büyüyene kadar başka bir şeye ihtiyacı olmayacak."

Ross kendisi şehre gitmeyi çok isterdi, ama bu riski göze alamadı. Aşağı inip feribotcu ile konuşmak bile onun için cesaret gerektiren bir şeydi. Sakallı yüzünü başka yöne çevirmişti. Üç yıl geçmişti, ama yine de...

* *

Öğleden sonraki saatler sıkıcı ve bitmek bilmez bir şekilde geçiyordu. Lydia ona şarkı söyledi, karnını gıdıkladı ve onu uyanık tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı, ama Lee uyuyordu. Büyük çocukları ya da konuşacak bir kocası olmadan vagonda tek başına oturmaktan sıkılmıştı. Diğer kadınlar bu günü dinlenmek, tamirat yapmak ya da aileleriyle Teksas'taki ya da daha batıdaki yeni evleri hakkında spekülasyon yapmak için kullanıyorlardı. Ross atlarına bakmak için arabadan ayrılmış, Lydia'yı yalnız bırakmıştı.

Luke ve Bubba, karanlık çökmeden hemen önce arabanın arkasından ona seslendiler. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek kanvasın üstünü kaldırıp dışarı baktı ve onları görünce kahkahaya boğuldu. Keçe şapkalarının kenarları, giydikleri yağmurluklara akan su damlalarıyla sarkmıştı. Ama yağmurla yıkanmış yüzleri her zamanki gibi neşeliydi. Memphis gibi bir şehre gitmekten keyif aldıklarını ve önümüzdeki günlerde anlatacakları hikayelerle dolu olacaklarını hayal etti.

"Ross'un bize verdiği tüm parayı harcadık. Şeftali, armut, domates ve soğanla pişirilmiş bamya ve tütsülenmiş sosis," dedi Bubba, eyerine bağlı sırt çantasından eşyaları çıkarıp ona uzattı.

"O sosisin kokusu ağızımızı sulandırıyor," dedi Luke.

"Sen de bir tane aldın mı?"

Bubba, Luke'a onu öldürmek istediğini belirten bir bakış attı. "Hayır."

Lydia, çocuğu itiraf etmeye zorladığı şeyden dehşete kapıldı. Langstonlar sosis alacak paraları yoktu. O ve annesi domuz kesiminde yardım etmişlerdi, bütün gün çalışıp bir pound domuz pastırması ve bir sosis almışlardı. Paranın ne olduğunu bilmiyordu, sosisin ya da başka bir şeyin ne kadar olduğunu da bilmiyordu.

"Peki, onu bana... yani Bay Coleman'a geri getirdiğin için bir ödülü hak ediyorsun." Mutfak aletleri kutusuna uzanarak bir kasap bıçağı çıkardı ve sosisleri vücudu ve kolu arasında sabitleyerek her çocuğa bir dilim kesti. "Alın. Afiyet olsun."

Luke hemen dilimini aldı ve utanmadan ağzına tıktırdı. Bubba ise payını neredeyse isteksizce aldı. "Çok teşekkür ederim, Bayan Lydia." Artık dar elbisesini giymediğini görünce rahatladı, ancak Luke'un eski gömleğinin önünü çok güzel dolduruyordu.

Kadın vücudunun gizemleri onu büyülemiş ve düşüncelerini tüketmişti. Bütün gün Priscilla Watkins'i düşünmüştü. Dün akşam onu yağmurda dururken görmüştü. Elbisesi ıslak bir şekilde vücuduna yapışmış ve vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı. Bubba'yı gördüğünde, elbisesinin göğüslerine ve küstah meme uçlarına yapıştığının farkında değilmiş gibi ona dönmüştü. Bütün gece, bir kadının göğüslerine dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak ederek acı içinde yatmıştı.

Şimdi Lydia'nın sıcaklığı ve yumuşaklığı, vücudunda utanç verici ve utanç dolu tepkilere neden oluyordu. "En iyisi kendi arabamıza gidelim, yoksa annem peşimize bir ekip salacak."

Lydia gülümsedi. "Evet, öyle yapmalısınız." Karanlık çökmeye başlarken uzaklaştılar.

Ross arabaya döndüğünde, Lydia ve Ross yiyecekleri paylaştılar. Ross, genç adamlar kadar sıırıslıklam görünüyordu. Yiyecekleri birkaç gün yetecek şekilde paylaştılar. Soğuk ve bayat bisküvilerle bile Lydia'ya çok lezzetli geldi. Langstonlar onu bulmadan önce, herkesin sıradan gördüğü bu kadar lezzetli yiyecekleri hiç tatmamıştı.

Lydia, Ross'un dışarı çıkacağı anı korkuyla bekliyordu. Ama

Ross kadar değil. Toprak artık iyice ıslanmıştı ve Ross, kuru kalmak için çaba sarf ederek geçireceği bir gece daha istemiyordu. Fenerin yumuşak ışığı, Lee'nin yeni doğmuş bebek kokusu ve... Lydia ile vagon çok rahattı. Lydia'nın kadınsı varlığı, vagonu çekici bir şekilde ev gibi yapıyordu.

Birkaç gün daha onarılmasa da sorun olmayacak bir dizgin onararak, içeride kalabileceği süreyi uzattı. Bu basit işi yapmak için aşırı derecede uzun zaman harcadı, ama içerideki ışığın kanvas üzerine düşen iki gölgenin, biri izliyor olursa diye iyice ayrılmış olmasını sağladı. Kalmak için bahanesi kalmayınca, nemli yatak takımını topladı ve vagonun arkasına doğru yürüdü.

"Fenerin ışığını söndürmeyi unutma." Lee'nin göğsünde yatarken, vagonun n köşesinde oturan kadına bakmadı. Bebek birkaç dakika önce emzirilmeyi bitirmişti, ama kadın onu henüz yatağına yatırmak istememişti. Vücuduna yaslanan bebeğin ağırlığını, hızlı kalp atışlarını hissetmeyi seviyordu.

"İyi geceler, Bay Coleman." Suçluluk duygusuyla onun uzaklaşan sırtını izledi. Haklı olarak onu yağmurun altına atıp arabayı kendine alabilirdi. Ama bir keresinde sağduyu gereği içeride kalmasını önermişti. Neredeyse kafasını koparacaktı. O da onun kadar inatçı olabilirdi. Bir daha teklif etmeyecekti.

* * *

Uyuyalı çok olmamıştı ki, bir gök gürültüsü onu palet üzerinde dik oturur hale getirdi. Clancey en son uyku katına sürünerek girip, onu hareketsiz ve sessiz tutmak için kirli eliyle boğazını sıkarken de gök gürültüsü vardı. Alnı ve st dudağı ter damlalarıyla kaplıydı. Onun elleriyle boğuşmasını, acıyı, kaybedeceği mücadelenin mide bulandırıcı sonucunu rüyasında grmşti.

Gök gürültüsü, keskin bir rüzgar eşliğinde tekrar havada yankılandı. Yağmur, arabayı kaplayan brandaya yağmur damlaları gibi vuruyordu. Binlerce kk davul alınıyormuş gibi ses çıkartıyordu. Lydia, doğa koşullarından ve kabusunun kalan dehşetinden korkarak titredi. Lee'yi kontrol etti. O derin uykudaydı. Yağmurda dışarıda duran Bay Coleman'ı düşündü ve

nedenlerini tartmadan, vagonun ucuna doğru sürünmeye başladı.

Lydia rüyasından uyanırken, Ross, her an kaçıp gidebilecek bir fahişeye vagonunun sıcaklığını ve konforunu teslim ettiği için kendini lanet bir aptal olarak gördü. Vagonun altında yatarken, her rüzgâr ve yağmur dalgasıyla titreyerek sırlıklam olmuştu. Kız cehenneme gidebilir ve Bayan Watkins'i ve trende bulunan herkesi de yanında götürebilirdi, umurunda değildi. İçeri girecekti. Vagonun altından yavaşça çıktı ve Lydia onu geri attığında çırpınan brandayı arıyordu.

Birbirlerini görünce şaşkınlık içinde, Ross'u ıslatan yağmura aldırmadan, bir an için donup kaldılar. Onları tekrar gerçeğe döndüren, gökyüzünde mavi bir yara izi bırakan bir başka korkunç şimşek çakması oldu.

Lydia elini uzattı ve Ross'un elini tutup onu vagona çekti. Ross neredeyse dizlerinin üzerine çökerek vagona girdi ve etrafında büyük bir yağmur suyu birikintisi oluşurken titreyerek titredi.

Geceliğinin eteğinin ıslandığını umursamadan, Lydia onun önünde diz çöktü ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Öleceksin," dedi telaşla, ıslak gömleği omuzlarından ve kollarından çıkarırken. "O pantolonları çıkar."

Ross, zihni ve vücudu uyuşmuş olduğundan itiraz edemedi ve körü körüne itaat etti. Lydia gömleği dışarıdaki merdivenlere attı. Daha fazla ıslanamazdı. Fenerini yaktı, ama fitili sadece zayıf bir ışık verecek kadar açtı. Omzunun üzerinden ona bakarak kemer tokasıyla uğraştığını gördü. "Bana bütün giysilerini ver. Onları dışarıya koyacağım."

Sırtını dönük tuttu, ama onun kıyafetlerini çıkardığını duyabiliyordu. Pantolonları içindeki suyla birlikte on kilo ağırlığında olmalıydı, ama elini arkasına uzatarak pantolonları alıp öne doğru getirdi ve bir çift çorap ve iç çamaşırıyla birlikte dışarı attı.

Etrafına baktığında, Ross bir battaniyeye sarılmıştı. "Titriyorsun. Hala ıslak mısın?" Havlu bulunan çamaşır sepetine uzandı ve iki havluyla ona yaklaştı. "Saçını kurut."

Havluyu başına örttü ve kuvvetlice ovuşturdu. Diğer havluyu göğsüne koydu ve ellerini üzerinde gezdirmeye başladı. Ross'un

hareketleri bir an durdu, ama kız omuzlarını, göğsünü ve karnını hızla kurularken hareketlerine devam etti.

Vücudunun ne kadar sert olduğuna şaşırdı. Bronzlaşmış cildi, sinirler, kaslar ve kemikler üzerinde gergin bir şekilde gerilmişti. Üzerinde çizikler, küçük yara izleri vardı ve sol omzunun hemen altındaki yara izi, dev bir yumrukla bir avuç et koparılmış gibi görünüyordu. O yara izinin nasıl oluştuğunu merak etti ve ona dokunmak, bir şekilde onu yatıştırmak için can attı.

Onu cezbeden bir diğer şey de göğsünü kaplayan kıvırcık saçlardı. Nemli ve kıvırcık, koyu bir bulut gibi görünüyordu. Ama elleri gövdesinde aşağıya doğru ilerledikçe, saçlar daha ipeksi ve ince hale geliyordu. Saçların uzama şekli göbeğine doğru daralıyordu.

Ross, göbeğine dokunduğunda keskin bir nefes aldı ve elleri kaburgalarına doğru tırmanırken dişlerini sıktı. Havluyu boynuna doladı ve iki yumruğuyla bileklerini yakaladı, onu yukarı ve öne doğru çekti. Sadece ellerini durdurmak niyetindeydi. Onun tamamen hazırlıksız yakalanacağını, bir sinek kuşundan daha hafif olacağını ve onu kucağına oturtmak için o hızlı çekişten fazlasına gerek olmayacağını, göğüslerinin göğsüne yapışacağını ve dizlerinin... Tanrım! Onu hissediyor muydu? Çıplak ve sert.

Bir an daha şaşkınlıkla birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, nefesleri birbirine karışmış, kalpleri dışarıdaki gök gürültüsü kadar şiddetli atıyordu.

Lanet olsun, o gözlerine. Onların mücevher gibi derinliğini araştırdı. Sayısız yüzleri onu başını döndürecek kadar çoktu. Ve ağzı da bu kadar çekici olmak zorunda mıydı, tanrılar tarafından sıkılmış nadir ve değerli bir meyve gibi? Dilinin ucu içine dalmak ve tatmak için can atıyordu... ve tekrar tatmak. Kemikleri yok muydu? Her yeri bu kadar yumuşak ve esnek miydi, batacak veya çıkıntı yapacak keskin köşeleri yok muydu?

Onu öpmek, dudaklarıyla ağzının mükemmelliğini bozmak istiyordu. O inanılmaz sıcaklığı, sert arzusu ile şekillendirmek için can atıyordu. Vücudunun öfkeyle, çılgınca tatmin olma isteğine boyun eğmezse ölecekti.

Ama bu çılgılığa kulak verirse sonsuza kadar pişman olacaktı. Zihnini buna kapattı.

Yavaş yavaş tutuşu gevşedi ve onu uzaklaştırdı. Lydia, serbest kaldığı anda

serbest kaldığı anda hızla geri çekildi. Yeşil gözlerinin köşelerinden çıkan kıvılcımlar onu korkuttu. Ondan güvenli bir mesafede diz çökmüşken fısıldadı, "Daha iyi hissediyor musun?"

Bu tamamen kişinin bakış açısına bağlıydı. "Biraz." "Dişlerin artık takırdamıyor."

"Isınmaya başladım." Çok daha ısınmıştı. Aslında, çok sıcaktı. O kadar sıcaktı ki, vücudundaki kılların neden yanmadığını anlamıyordu.

"Keşke sana sıcak bir şeyler içirebilseydik."

"Ben de öyle düşünüyorum. Belki kahvaltıda ateş yakabilirim."

İkisi de öyle düşünmüyordu, ama bu ona söyleyecek bir şey verdi ve ikisi de başlarını sallayarak onaylayabildiler. Artık acil durum geçmişti, arabayı paylaşmakla başa çıkmak zorundaydılar.

"Üzerime bir şeyler giysem iyi olur."

"Oh," dedi, boğazındaki çarpıntıyı durdurmak için elini kaldırarak. Neden kalbinin çarptığını ve nefesinin düzensiz olduğunu hayal bile edemiyordu. Ama her seferinde, kalçalarının etrafına sarılmış battaniyenin gölgesinde kaybolan saç ağını gördüğünde, tüm vücudu titremeye başlıyordu. "Tabii ki." Arkasını döndü ve paletin üzerindeki örtüleri düzeltir gibi yaptı.

Bir dakika sonra, "Artık sorun yok," dedi. Etek pantolonuyla yerde oturmuş, çoraplarını giyiyordu. Başka bir gömlek giymemişti. Lydia izlerken, kolları ve göğsünde tüyler diken diken oldu.

"Bay Coleman," dedi, yataktan uzaklaşarak, "buraya, battaniyenin altına girin yoksa zatürre olacaksınız."

"Hayır. Burada kalacağım."

"Hayır. Ben zaten bir yer ısındırdım." İşte onun korktuğu da buydu. "Ve sonuçta bu sizin yatağınız."

En azından kız bunu hatırlamıştı. "Hayır, sen devam et..."

"Lütfen, bu konuda inatçı olma."

"İnatçı davranmıyorum."

"Öylesin. Ben senin yatağını kullanmasaydım, sen dışarıda olmazdın. Beni daha fazla suçlu hissettirme." Dudaklarının sertçe incelmediğini gördü ve başka bir taktik denedi. "Hastalanırsan, Lee ile Teksas'a gitmen gecikebilir."

"Hastalanmayacağım."

"Ya da ölebilirsin. O zaman Lee'ye ne olacak?"

"Ölmeyeceğim."

"Nereden biliyorsun?"

"Tanrı aşkına, tamam mı!" Ross patladı. Belinden eğildi ve palete doğru yürüdü, itiraf etmek istediğinden daha fazla yorgunlukla üzerine düştü ve titrek vücudunu sıcak battaniyeyle örttü. "İşte. Memnun oldun mu?"

"Evet," dedi Lydia gülümseyerek.

Nemli havlularla vagonun zeminini sildi, sonra onları Ross'un giysileriyle birlikte dışarı attı. O şeylerin suyunu sıkmak ne kadar sürer bilemezdi, ama onları vagonda bırakamazdı. Önce fenerin ışığını söndürdü, karşı köşeye sürünerek gitti, battaniyeye sarıldı ve vagonun yanına yaslandı.

Lanet olsun! Ross ne yapması gerektiğini biliyordu, ama nasıl yapabilirdi? Tanrı bilir kaç erkekle yatmış, onun nefret ettiği ve hayatı boyunca kaçmaya çalıştığı her şeyi temsil eden o kızı, battaniyenin altına, yanına nasıl davet edebilirdi? Victoria'nın, yatakta bile hanımefendi ve terbiyeli, saten fiyonklar ve delikli dantellerle süslenmiş iffetli gecelikleriyle yattığı yere, onun yanında yatmasını nasıl isteyebilirdi?

Tabii ki öyle olmayacaktı. O kızı istemiyordu. *Hayatta olmaz*, diye alaycı bir ses içinden geldi. Tamam, onu istemekten kaskatı kesilmişti. Çok acı çekiyordu. Bu fiziksel bir şeydi. Ama o bir erkekti, hayvan değildi. Victoria'nın sevgisi, içindeki tüm o çirkinlikten onu kurtarmıştı. Vücudunu kontrol edemiyordu, ama buna verdiği tepkiyi kontrol edebilirdi.

"Bayan... şey, Lydia," karanlığa doğru konuştu.

"Evet?" Sesi korkudan titriyordu. Ne yapacaktı? Erkekler kadınlara genellikle geceleri bir şeyler yaparlardı. Annesi Otis Russell ile yatakta yatarken ağladığını hatırlıyordu. Clancey'nin kendi şilte yatağını kirletmesini hatırlıyordu.

"Gece boyunca orada oturamazsın. İstersen, yatağın diğer tarafına uzanabilirsin."

"Ben iyiyim."

"Saçmalama." Karanlıkta kıvrılmış siluete seslenmek için dirseklerinin üzerine doğruldu. "Şafağa saatler var. Hava soğuk ve nemli. Bütün gece orada oturamazsın, yoksa sabaha kadar verem olursun."

"Benim sağlığım iyidir. Sorun olmaz."

Parçalanmış sinirlerinin en son ihtiyacı olan şey, kızın anlayışsızlığı ve

onunla bir tartışma daha. Son zamanlarda her tartışmayı kaybediyordu. Siniri patladı. "Lanet olsun, buraya gel dedim." Elini uzattı, kızın kolunu kavradı ve onu vagonun diğer tarafına çekti.

Lydia'nın gözleri yaşlarla doldu. Bay Coleman'ın Clancey'nin yaptığı kötü şeyleri yapacağını düşünmemişti, ama yanılmıştı. O bir erkekti. Boşluğa karşı mücadele ettiğini fark edene kadar direndi. Bay Coleman battaniyeleri üzerine örtmüş ve sonra ona sırtını dönmüştü. Ona dokunmuyordu bile.

Lydia uzun dakikalar boyunca uyanık kaldı ve vücudunu yavaş yavaş gevşetmeye başladı. Bay Coleman'ın nefesi birkaç dakika boyunca düzenli ve derin olduğunda, ona zarar vermeyeceğine inanmaya başladı ve battaniyenin içine daha da sokuldu.

Hala şiddetli yağmur yağıyordu, ancak gök gürültüsü artık uzaktan geliyordu ve şimşek çakmıyordu. Ross'un vücudundan yayılan ısı, ona dokunmasa da iyi geliyordu. Uyudu.

* *

Ross uyandığında, kendini toparlaması bir dakika sürdü. Gözlerini açtığı anda, vagonun yan çitaları görüldü. Vagonun yan tarafı ile branda örtüsü arasındaki aralıktan, hava aydınlık ama yağmurun hala şiddetli yağdığını görebiliyordu. Kuru ve sıcaktı, dinlenmişti ve bir şey hakkında oldukça iyi hissediyordu...

Hızla yuvarlandı. Lydia yanında yatıyordu. Uyanıktı, ondan uzak bir tarafta yatıyor, Lee'yi kolunun kıvrımında tutuyordu. Geceliği düğmeleri açık ve açıktı. Lee, annesinin göğsünü hevesle emiyordu.

Kafasını hafifçe çevirdi. "Seni uyandırdığımız için üzgünüm. Çok derin uyuyordun."

"Beni uyandırmadınız. Erken kalkmaya alışkınım."

Ross gözlerini ondan, memnuniyetle emziren oğlundan, göğsünden ayırmaya çalıştı, ama başaramadı. Onunla aynı yatakta, ikisi de tamamen giyinik olmadan yatmayı düşünmedi. Victoria'yı düşünmedi. O uykulu bir şekilde gülümsediğinde ne kadar güzel olduğunu düşünmekten başka hiçbir şey düşünmedi.

"Bugün erken kalkmanın bir anlamı yok," dedi sessizce. "Yağmur

dün geceki kadar şiddetli."

"Öyle görünüyor," dedi Ross dalgın dalgın. Onun saçlarının çekici olmadığını nasıl düşünebilmiş olduğunu merak etti. Kıvrık saçlarına dokunma dürtüsü onu ele geçirdi ve ancak iradesiyle direndi. Oğlunu daha iyi görebilmek için dirseğiyle kendini kaldırdı. "Gittikçe şişmanlıyor," dedi.

Lydia, Ross'un vücudunun tüm erojen bölgelerini okşayan yumuşak, boğuk bir kahkaha attı. "Öyle olmalı. Tek yaptığı yemek yemek ve uyumak."

Lee, iki yabancıyı birleştiren önemli bir bağ olduğunu bilmeden, mutlu bir şekilde emmeye devam ederken, onlar onu izlediler. Lee açgözlüydü ve dudaklarından bir damla süt kaçarak çenesinden Lydia'nın göğsüne damladı.

Ross bunu planlamamıştı, bunu yapma düşüncesi bile onu dehşete düşürürdü. Ama hareket ettiğini fark etmeden önce iş çoktan bitmişti. Lydia'nın üzerinden uzandı, parmağıyla göğsünden süt damlasını aldı, sonra kendi ağzına götürdü ve diliyle yalayıp temizledi.

Yaptığını çok geç fark eden Ross, kendi refleks hareketinin etkisiyle felç olmuş gibi hareketsizce yatıyordu. Lydia yastıkta başını çevirip ona inanamayan gözlerle baktı. Gözleri bıyığına, bıyığının altındaki ağzına, hala dudaklarına dokunmuş parmağına kaydı; suçüstü yakalanmış suçlu bir suçlu gibi.

"Bunu yapmak istemedim." Ross'un sesi sert ahşabı kesen testere gibiydi. Lydia, mantık gücünün ötesinde bir şeyi anlamaya çalışır gibi, sözsüz bir sorgulama ile ona bakmaya devam etti. Neden ikisinin üzerini örten battaniyeyi atıp gitmediğini bilmiyordu. Tek bildiği, vücudunu ya da gözlerini ondan uzaklaştırmak için hiçbir gücü olmadığını.

Sonunda bebeklere döndü. "Zaten tekrar uykuya daldı," sanki dünyayı sarsan bir şey olmamış gibi yumuşak bir sesle mırıldandı.

Ross palete geri düştü, bir kolunu gözlerinin üzerine attı. Kulaklarıyla, Lee'yi göğsünden kaldırıp geceliğinin güvenli kollarına sokarken yaptığı her hareketi takip etti. Geceliğini yeniden ilikledi. Bebeği güvenli bir şekilde yanına yerleştirdi. Tekrar uykuya daldı.

Ve yine de yaptığı şeyi unutamıyordu. Ve yine de uzaklaşamıyordu. Ve yine de tadını alabiliyordu.

Kadının tadı dilinde kalmışken, uyku onu tekrar ele geçirdi. Bilinçsizce kolunu indirdi ve yanına yuvarlanarak yorganın altında ısıtmaya çalıştı.

bilinçsizce yana döndü. Farkında olmadan yanağı birkaç kıızıl saç telini yakaladı ve bunlar da bıyığını sardı. Vücudu içgüdüsel olarak en yakın ısı kaynağına, kendisinden daha yuvarlak, daha yumuşak, daha küçük bir insan versiyonuna doğru kıvrıldı. Bilinçaltında, bu doğru geliyordu.

 uyumaya devam etti.

Bir saat sonra Bay Grayson onları bu şekilde buldu.

Yedinci Bölüm

Ross Coleman, çingiraklı yılan gibi hızlı reflekslere sahipti. Yıllarca gerilla savaşında savaşmış ve kaçak hayatı yaşamış olması, ona herhangi bir izinsiz giriş konusunda altıncı his geliştirmişti. O sabah bu his onu tamamen yanıltmıştı. Vagon şoförü yüksek sesle boğazını temizlediğinde, o hala derin uykudaydı.

Ross gözlerini açtığında Hal Grayson'ın vagonun girişinde durduğunu gördü. Hal, yere bakarak sinirli bir şekilde şapkasının kenarını parmakları arasında çeviriyordu.

Ross'un hızlı refleksleri devreye girdi. Paletten atladı, sağ uyluğuna vurdu, orada olmayan bir şeye uzandı ve saldırı pozisyonunda ayak parmaklarının ucunda dengede durdu.

Grayson şaşkınlıkla gözlerini ve ağzını kocaman açtı. Hiçbir insanın bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti. İki elini de teslim olarak kaldırdı. "Özür... dilerim... ben... kapıyı... çaldım," diye kekeledi.

Lydia, şaşkın ve telaşlı Lee'yi de yanına alarak vagonun yanına koştu. Gözleri anlamsız bir şekilde açılmıştı, saçları başının etrafında dağınık bir şekilde dalgalanıyordu.

"Görevlerin, davetsiz bir şekilde birinin arabasına girmeyi de kapsıyor mu?" Ross, açıkça dehşete kapılmış Grayson'a sordu.

"Hayır, kapsamıyor..."

"Partiyi kovmak üzereyken hariç."

Kendini beğenmiş ses, Leona Watkins'e aitti. Leona, vagonun zeminiyle aynı seviyede dururken, suçlayıcı gözleriyle vagonun zeminiyle aynı seviyede duruyordu. Şimdi vagona çıkarak Lydia ve Ross'a haklı bir öfkeyle bakıyordu.

Ross kaslarını gevşetmeye ve kalbinin hızla atmasını durdurmaya zorladı. "Kovmak mı? Neyden bahsediyor?" diye Grayson'a sordu, ama Grayson Ross'un gözlerine bakmadı.

"Üzgünüm Ross, ama Bayan Watkins bir komite kurdu.

Senin ve kızın trenden inmeniz gerektiğine karar verdiler, çünkü siz... şey... birlikte yaşamayı planlıyorsunuz."

"Birlikte yaşamak!" diye bağırdı Ross. "Dün gece yağmur yağıyordu, bu yüzden vagonu paylaştık."

"Anlıyorum..." Grayson başladı, ama Leona sözünü kesti.

"Aynı yatağı paylaştınız!" diye bağırdı, kemikli parmağıyla onları işaret ederek. Sonra, vagonun sonuna doğru dönerek, dışarıda toplanan sıırıslıklam gruba seslendi. "Onları gördüm. Aynı yatakta yatıyorlardı. Hâlâ giysilerinin hepsini giymemiş. Tanrım, şahit olduğum bu günahkar şey yüzünden muhtemelen beni kör edecek."

Lydia artık dayanamayacak hale gelmişti. Vagonun ucundaki açıklıktan ona meraklı gözlerle bakan düzinelerce çift göz gördü. Paletten atlayıp ağlayan Lee'yi göğsüne sıkıca sarıldı ve nefes nefese, "Aynı yatakta uyuyan iki kişiden başka bir şey görmediniz!" dedi. Lydia'nın sadece geceliği giymiş, saçları açık ve omuzlarına çekici bir şekilde dökülmüş halini gören Leona Watkins, keman teli kadar gerginleşti. Lydia bunu fark etmedi. "Bay Coleman'ın yatağını kullandığım için kendimi kötü hissettim. Ona üşüdüğü ve titrediği için palet üzerinde uyumasını söyledim. Hepsi bu. Yanında yatıyordum çünkü uyuyacak başka yer yoktu."

"Gördüğümü biliyorum," diye tısladı kadın, sıska boynu kızgın bir tavuk gibi uzanmıştı. Dar, dindar dudaklarından tükürük sıçradı.

"Bir kadının bir erkekle nasıl yattığını nereden biliyorsun, Leona Watkins?" Annem iri vücudunu vagona attı, Zeke de arkasından. Uzun iç çamaşırının üzerine pantolonunu giymişti, bu pantolonu yıl boyunca giyerdi. Soluk kırmızı renkteydi. Saçları kafasından tuhaf açılarla çıkıntı yapıyordu, komik bir manzara oluşturunuyordu. Leona onu görünce daha da sertleşti. "Sadece bir çocuğun var. Bu, kocanla birlikte olduğun tek seferde şanslı olduğun anlamına gelmeli."

Leona'nın yüzü renksizleşti, sonra da derin bir kızarıklıkla kaplandı. Dudakları sessizce hareket etti. "Bu pis konuşmaları dinlemeyeceğim," dedi sonunda, tekrar Grayson'a dönerek. "Seçilmiş lider olarak, bu trende bulunan çocuklara yapılan bu günahkar etkiyle ilgili ne yapacaksın?"

Grayson yorgun bir şekilde iç çekip başını salladı. Kendi karısı bile, hoşgörölü olmasına rağmen, bu sabah şafak vakti Watkins kadını, Bay Coleman ve "o

utanç verici fahişe"nin onun vagonunda birlikte yattıklarını haber verince dehşete kapılmıştı. Grayson ilk başta buna inanmamıştı. Ross'un Victoria'nın doğum sancıları sırasında çektiği acıları görmüştü. Süslenmemiş çam tabutunu toprağa indirdiklerinde genç adamın yüzündeki yıkımı görmüştü. Ross, annesi ona oğlunu emzirmesi için kızı getirdiğinde çok kızmıştı. Grayson, Ross'un herhangi bir kadınla, özellikle de açıkça hor gördüğü bu kızla cinsel ilişkiye girmeye hazır olduğunu düşünmüyordu.

Yine de Ross bir erkekti. Genç bir erkek. Grayson'ın tahminine göre, çoğu erkekten daha fazla enerjiye ve daha şehvetli bir doğaya sahipti. Kız da temizlenip giyinince hiç de fena görünmüyordu.

Lydia'ya baktı, sonra utançla gözlerini indirdi. Ross Coleman'ın durumunda olan hangi erkek aynı şeyi yapmazdı ki? Ya da en azından büyük bir cazibe hissetmezdi. Kız, onun yararına ya da zararına, kötü fantezilerin malzemesi olan türden biriydi. Cesurca gözlerini Coleman'a kaldırdı ve yüzünün her bir sert çizgisinde damgalanmış kara nefretten çekindi. Adamın yeşil gözleri alev alev yanıyordu.

"Üzgünüm, Ross," dedi Grayson, ellerini genişçe açarak, yalvarırcasına. "Bana kalsaydı, umursamazdım. Ama çocukları düşünmek zorundayız ve..." Sesi kesilirken, kollarını boşuna kaldırdı.

"Boş ver," diye tersledi Ross. "İstenmediğim bir yerde kalmak istemiyorum. Şimdi hepiniz dışarı çıkın..."

"Bir dakika durun," dedi Ma. "Bu iş yeterince uzadı." Ross'a döndü. "Bu trende sana ihtiyaç var. Atları tedavi etmek konusunda senden daha bilgili başka kim var?" Grayson'a seslendi. "Ve kim daha iyi nişancı? Kim her zaman taze et getiriyor? Ha? Yağmurdan kaçan bir adamı kovacak mısın? Ben olsam, kaçmasaydı onu aptal olarak görürdüm."

"Gerçekten, Bay Grayson..." Leona sözünü kesti.

"Sessiz ol, kadın," diye bağırды Zeke. Bu, bu sakın adamın birini azarladığını ilk kez duyuyorlardı. Bayan Watkins, şaşkınlıktan daha çok, şaşkınlıktan dilini yuttu.

"Şimdi, bu iki gencin utanç verici bir şey yapıp yapmadıklarına gelince, Tanrı'nın size verdiği sağduyunuzu kullanın. Kız iki hafta önce bir bebek doğurdu. Sizce yatacak durumda mı?"

Lydia'nın yüzü kızardı, tüm gözler spekülatif bir şekilde ona çevrilmişti. Ross'a baktı. O, bir Kızılderili gibi stoik ve gergin duruyordu, sanki

olan bitene aldırış etmiyor gibiydi. Leona'ya döndü ve gözlerine toplayabildiği tüm soğukluğu yükledi. Kadın ilk olarak gözlerini kaçırdı, ama tamamen korkmuş değildi.

"Onun gibiler için bunun önemi yok!" diye bağırdı.

"Acı, her kadın için acıdır," dedi Ma. Kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. "Bu soruna tek bir pratik cevap var. Bay Coleman ve Lydia evlenebilirler."

Her yönden kargaşa çıktı. Ross, "Onunla evlenmem de" diye homurdandı.

Lydia, "Ben kimseyle evlenmek istemiyorum," diye haykırdı. Grayson, "Anne, çok ileri gittin," dedi.

Zeke sevinçle kıkırdadı.

Bayan Watkins, "Tanrım, Tanrım. Aziz karısı mezarında henüz soğumamış bile" diye mırıldandı. Aslında Victoria Coleman'ın güzelliğini ve zarafetini kıskanıyordu, ama şimdi haksızlığa uğramış merhum karısının davasını savunmaya hazırды.

"Bay Grayson, eğer evlenirlerse, bu sizi tatmin eder mi?" diye sordu anne, herkesin önerisine ilk başta gösterdiği dehşeti bir kenara bırakarak.

Hal Grayson, vagon şoförü olarak atanmayı kabul ettiği günü pişmanlık duyuyordu. Tarımdan başka hiçbir şey hakkında fazla bilgisi yoktu. Ekim zamanı konusundaki görüşleri değer görüyordu, ama kimin kiminle evlenmesi gerektiği konusunda ne bilebilirdi ki? "Sanırım öyle."

"Peki ya sen, seni kindar, kötü kalpli, yaşlı meraklı?" diye Leona Watkins'e sordu.

Kadın öfkeyle kekeledi. İçini kaplayan öfke yüzünden cildi çatlayacakmış gibi görünüyordu. "Bence bu bir rezalet olur. Bu vagondan ne göreceğimizi ve duyacağımızı kim bilebilir ki?"

"Başkalarının yataklarında ne yaptığını görmek ve duymak için bu kadar heyecanlıysan, neden sen de kendi yatağında biraz denemiyorsun?"

"Oh!" Leona, annesi ona vurmuş gibi göğsünü kapattı. Grayson'a sert bir bakış atarak ona olan büyük hayal kırıklığını sessizce ifade ettikten sonra vagondan indi. "Langston kadını ikisinin evlenmesini önerdi," diye diğerlerine duyurdu. "Ben bu konuyla ilgilenmiyorum ve Tanrı'dan korkan Hristiyanlar olarak hepimizin bizi saran kötülüklerden korunmamız için dua etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Bay Grayson, bizi izin verir misiniz?" dedi annem, dışarıda patlak veren

dışarıda patlak veren kafa karıştırıcı gevezelikleri görmezden geldi. "Lydia ve Ross ile konuşmak istiyorum. Sen de, Zeke. Arabaya git ve o gençlerin arabayı parçalamadıklarından emin ol. Çok uzun süre kapalı kalırlarsa yaramazlık yaparlar."

Zeke ve Grayson ayrıldılar. Bebek Lee tüm bu kargaşa boyunca ağlamıştı. Lydia bir tabureye oturdu, Ross ve Ma'ya sırtını döndü ve bebeği emzirmeye başladı.

Ross, sırtına doğru konuşurken öfkeyle doluydu. "Sana o lanet yatakta uyumak istemediğimi söyledim, ama hayır, sen beni zorladın. Şimdi bak ne oldu."

Lydia omzunun üzerinden ona öfkeyle baktı. "Ben!" Seslerini alçak tutuyorlardı, öfkelerini parıldayan gözleri ve inişli çıkışlı ses tonlarıyla ifade ediyorlardı. "Evet, senin yatağında uyumanı istedim. Üşümüş, ıslanmış ve yorgundun. Ama beni de vagonda sürükleyip orada uyumaya zorlayan kimdi? Cevap ver bana. Beni o yatak örtüsüne çekip dişlerimi neredeyse yerinden çıkaran kimdi?" Bebeğe dönüp yumuşak bir sesle şarkı söyledi.

Ross bir yumruğunu diğer elinin avucuna vurdu. "Seni ilk gördüğümünden beri başımın belası oldun."

"Oh, senin de kötü mizacın, kötü bakışların ve aşağılayıcı sözlerinle etrafta olmak çok keyifliydi. Gerçekten büyük bir zevkti, Bay Coleman."

"Bu sabah Lee'yi emzirmeye başladığında beni uyandırmalıydın. O zaman kalkardım ve tüm bu lanet olası olaylar yaşanmazdı."

Kadın dehşetle ona tekrar baktı. "Uyanmışsın! Sarılıp tekrar uykuya dalman benim suçum değil."

"Sana sarılmadım," diye dişlerinin arasından çıkardı.

"Öyle mi? Uyandığında beni ödümü kopardın. Bay Grayson'ı duyunca yanmış panter gibi sıçradın. O kadar yakındın ki, Lee ve ben de seninle birlikte sıçrayacaktık. Neredeyse saçımı koparacaktın."

"Bana sorarsan, biraz çekilebilir. Fırça ve tarakla gibi. Eğer vahşi, karışık olmasaydı..."

Annemin kahkahası onu susturdu. O ve Lydia, annem gözlerinden kahkaha gözyaşlarını silerken, şaşkın şaşkın ona baktılar. "Siz ikiniz şimdiden evli çiftler gibi tartışıyorsunuz."

Ross gömleğinin düğmelerini ilgili deliklere sokmaya başladı. Bayan Watkins'in uzun konuşmalarından birinde gömleğini giymişti, ama

düğmelerini iliklemeye vakit bulamamıştı. "Seni ve tüm aileni seviyorum, anne. Bana karşı çok nazıksın ve Victoria ölmeden önce ona da çok iyi davrandın, ama bu sefer işime karışmamamı rica ediyorum."

"Tamam," dedi ve onu şaşırttı. "Ama önce ben sözümü söyleyeceğim ve ben söylemeden kimse bu vagondan ayrılmayacak."

Botlu ayaklarını açıklığın içine koydu ve Ross onu dinamitle bile hareket ettiremeyeceğini düşündü. Zaten çamur ve yağmur yüzünden bugün çok uzağa gidemezdi, bu yüzden erken yola çıkmanın bir avantajı yoktu. Diğer tabureye oturdu ve başını ellerinin arasına gömdü.

Lydia omzunun üzerinden ona baktığında, onun duruşu onu çok etkiledi. Onu ilk gördüğü zamanki haliyle, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi duruyordu.

"Şimdi beni dinle," dedi Ma ona, "o kötü kalpli yaşlı cadı Leona Watkins'in seni uzaklaştırmasına izin mi vereceksin?"

"Hayır," diye cevapladı Ross kısaca. "Onun benim kararım ile hiçbir ilgisi yok. Victoria öldükten sonra trenden inmeliydim. Teksas'a kendi başıma gidebilirim ve muhtemelen çok daha hızlı ilerlerim."

"Lee ile mi?"

"Hallederim."

"Ve muhtemelen bu sırada bebeği de öldürürsün. Tabii Lydia'yı da yanında götürmeyi planlamıyorsan. O durumda trende kalıp grubun koruması altında kalman daha iyi olur."

"Trende kalmak, onunla evlenmek anlamına gelir. Onunla evlenemem." "Neden?"

"Neden mi?" Ayağa kalktı ve yürümeye başladı, ancak bunu yapmak için eğilmek zorunda kaldı. "Çünkü o bir pislik, işte bu yüzden."

"Bunu söylemeden bıktım artık, Ross Coleman," dedi Lydia, az önce karnını doyurup uyutmuş olduğu Lee'yi beşiğe bırakıp uzaklaşırken. İki yumruğunu beline dayayarak Ross'a döndü. "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Doğru. Tam adını bile bilmiyorsun."

"Ve sana söylemek de istemiyorum. Ama ben çöp değilim," dedi aslan gibi hırsıyla. "Sen de bana kendin hakkında hiçbir şey anlatmadın."

"Aynı şey değil."

"Öyle değil mi? Saklamaya çalıştığın utanç verici bir geçmişin olmadığını nereden bileceğiz? Belki de sen de, karın kim olursa olsun, bu insanlarla aynı derecede buraya ait değilsindir."

, karın kim olursa olsun."

Ross'un koyu bronz teni solabilirse, o anda soldu. Gözleri, sanki kadınlar saldırmak üzere olan düşmanlarmış gibi, ondan Ma'ya sıçradı. Bütün vücudu gerildi. Kendini ele vermektense, ikinci argümanına sarıldı.

"Bir karım vardı," dedi Ma'ya. "Victoria Gentry benim karımdı, *tek* karımdı. Onu seviyordum. İki hafta önce öldü. Başka bir kadınla birlikte olarak onun anısını nasıl ihanet edebilirim?"

"Beni 'almak' gibi bir şey yapamazsın. Önce seni öldürürüm," diye tükürdü Lydia.

"Gördün mü?" Ma tartışmanın ortasına atladı. "Bir sorun çözüldü. Ross, sen başka bir kadın istemiyorsun, Lydia da başka bir erkek istemiyor. Rahatlık için birlikte yaşayıp çalışabilirsiniz. O Lee'ye bakabilir. Sen de ona bakabilirsin. Bana göre, bu soruna basit bir çözüm. Dügün, sadece dışarıdaki sözde Tanrı korkusu olan Hristiyanları yatıştırmak için olur," dedi, başını geriye doğru sallayarak. "Bunun pek bir anlamı olmadığını biliyoruz. Bana kalırsa, her şey eskisi gibi devam eder."

Ross, önce Ma'ya, sonra Lydia'ya küçümseyen bakışlar atarken bıyığının köşesini ısırdı. Şapkasını askıdan çekip başına geçirdi. "Atlarım bakmam lazım." Arabadan çıkıp gitti. "Onunla evlenmeyeceğim," dedi Lydia sessizce. Evliliğin getirebileceği mutsuzluğu biliyordu. Annesi yıllarca kölelik ve aşağılanma yaşamış, sonunda tüm bu utanç ve aşağılanmanın sonucu olarak ölmüştü. Lydia bunun bir parçası olmak istemiyordu.

"Kimseyle evlenmeyeceğim

."

"O kadar mı kötüydü, kızım?"

"Ne?"

"Senin bebeğini doğurmak. Erkekler hakkındaki genel görüşünü bozacak kadar kötü müydü?"

Lydia, annesine birkaç saniye sessizce baktıktan sonra gözlerini dışarıya çevirdi. Ross yağmurluğunu almalıydı. Yağmur tekrar başlamıştı.

"Evet," dedi zayıf bir fısıltıyla. "Kötüydü." Zihnini dolduran anılar yüzünden tiksinti ile titredi, elinden gelirse asla hatırlamayacağına yemin ettiği anılar.

Annesi iç geçirdi. "Öyle bir şey olmasından korkuyordum. Ama böyle olmak zorunda değil, Lydia. Bay Coleman..."

"Bir erkek. Beni benim onu istediğimden daha fazla istemeyen bir erkek." "Bu tartışılabilir," dedi annem fısıltıyla. Yüksek sesle ise, "Ama birbirinize ihtiyacınız var. Lee'yi şimdi bırakabilir misin?"

Lydia, geçici beşiğe bakarken gözleri yaşlarla doldu. Birkaç hafta içinde onu koyacak başka bir kutu bulmak zorunda kalacaktı, yoksa beşiğin kenarlarını tekmeleyerek parçalayacaktı. Ama birkaç hafta sonra onunla birlikte olacak mıydı? Bay Coleman nazik ve sevgi dolu bir babaydı, ama bebeğe bakmak için yapılması gereken küçük şeyleri görebilecek miydi? Onda, Lydia'nın sahip olduğu anne içgüdüğü yoktu.

Annem, ikna çabalarının işe yaradığını gördü ve ısrar etti. "Seni evden çıkarırlarsa ne yapacaksın? Artık bizimle kalmana izin vereceklerini sanmıyorum. Etkilenmeye açık iki oğlum varken olmaz."

Bu, annesinin amaçladığı gibi kızın gururunu incitti. Lydia başını meydan okurcasına kaldırdı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Oğullarım seni yorgunluk, soğuk ve kan kaybından neredeyse ölmek üzereyken bulduklarında pek de iyi idare edemiyordun. Giysilerin sırtından parçalanmıştı. Hiçbirimizin bulabildiği paran yoktu. Yiyeceğin yoktu. Bu zamanlarda bir kadının tek başına hayatta kalması zor." Ma kıza keskin bir bakış attı. "Özellikle de birinden kaçırıyorsa."

Lydia'nın gözlerinde ihtiyat belirdi ve korkusu ortaya çıktı. Ma bunu gördü ve doğru tahmin ettiğini anladı. "Kimse bebekli genç bir eş aramaz, değil mi?" Çıkarken son bir noktaya değinmek için durakladı. Kız alçak taburede oturmuş, boşluğa bakarak derin düşüncelere dalmıştı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Bay Coleman'ın şeytan gibi bir öfkesi var ama onu kontrol etmeyi öğrenmiş. Diğer adamın yaptığı gibi sana zarar vereceğini sanmıyorum. Bir düşün." Bununla birlikte odadan çıktı.

Annenin söylediklerinin çoğu Lydia'ya mantıklı geliyordu. Bay Coleman ile evlenerek Lee ile birlikte kalabilirdi. Çocuğu seviyordu ve onun da onu sevmeye başladığını, en azından onu tanıdığını düşünüyordu. Tek yapması gereken onunla konuşmaktır, o zaman onun sallanan küçük başı sesine doğru dönecekti.

Bay Coleman, on iki yıldır birlikte yaşadığı adamlar gibi kötü bir adam değildi. Biraz gergin, huysuz ve gururluydu, ama annesinin sözlerine katılıyordu. Ona kızabilir, ama asla dövmezdi. Bunun için bolca fırsatı olmuştu ve şimdiye kadar yapmadıysa, bundan sonra da yapmayacaktı.

Yüzü hoş görünüyordu. O gülümsediğinde, kızın içini sıcak bir ışık kapladı. Bütün gece ona yakın yatmıştı, ama kız ondan korkmamıştı

. Onun vücudu onu tiksindirmiyordu. Hatta, onun vücudunu çok güzel buluyordu ve onun büyüklüğü ve bariz gücüyle kendini güvende hissediyordu. Fiziksel olarak, onun yanında olmasını tolere edebiliyordu.

Eğer Bayan Coleman olsaydı, daha önce hiç sahip olmadığı şeylere sahip olacaktı. Bir unvanı, dünyada bir konumu, ait olduğu bir yeri olacaktı. Bu unvan, başka hiçbir yerde, özellikle de ailesi ve geçmişi olmayan yalnız bir kadın olarak elde edemeyeceği bir saygı getiriyordu.

Bir ev istiyordu. Belki pencerelerinde perdeler olan. Aydınlık ve havadar birkaç odası olan. Bir ev. Erkek arkadaşı olmayan, parası olmayan, hiçbir desteği olmayan bir kadın olarak bunu nasıl elde edebilirdi?

Ama yalvarmayacaktı. Eğer o buna karşı çıkarsa, öyle olsun. Evliliğe, ondan bir şey isteyerek başlamayacaktı.

* * *

Ross, kısırağın burnunun altına yulaf kovalasını tuttu ve onun bu kadar titiz bir yemek adabı olmasaydı ve çabuk bitirseydi diye düşündü.

Ne berbat bir durum. Ama bu, hayatının geri kalanıyla aynıydı. Ona başına gelen tek iyi şey Victoria'ydı. Onunla tanıştığı gün tanrılar uyuyor olmalıydı. Uyandıklarında onun mutlu olduğunu gördüler ve onu öldürdüler.

"Kahretsin," diye bağırdı.

Kızla ne yapacaktı? Ya da daha doğrusu, onsuz ne yapacaktı? Annesi'nin söylediği her şey doğrudu. Arabayı ve her şeyi geride bırakıp kendi başına yola çıkmaktan korkmuyordu. On beş yaşından beri eyer çantasından geçiniyordu. On dört müydü? Hatırlamıyordu. Peki ya Lee? Lydia'nın bebeğe bakması gerekiyordu.

Onu ismiyle düşündüğü için kendini azarladı ve kısıraktan yulaf kovalasını aldı. O kadar seçiciyse, çok aç olamazdı. Boynunu okşadı ve geçici ağıldan diğer tarafa, aygırın yanına geçti.

Bir fırça alıp, Lucky'nin kalın, gür yelesini taramaya başladı. Bu atı bir poker oyununda kazanmıştı, bu yüzden bu ismi vermişti. Vance Gentry bunu bilmiyordu

bunu bilmiyordu. Ross'a, hayvanı satın almak için yeterli parayı biriktirdiği için övgüde bulunmuştu. Kayınpederinin bilmediği şey, ona zarar vermezdi.

Victoria'nın ölüm haberi onu yıkardı. Ross, kırsal bir posta kutusundan ona bir mektup göndermişti. Gentry'nin torunu olduğu haberine nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Gentry, Victoria'nın hamile olduğunu bilmiyordu. Ross, adamın kızının kendisinden daha aşağı biriyle evlendiğini açıkça söylediği için, çocuğu görmek isteyeceğinden şüpheliydi. Ross, Tennessee'ye geri dönmeyecekti. Victoria öldüğü için artık orada hiçbir bağı kalmamıştı. Muhtemelen Vance Gentry'den bir daha haber almayacaktı.

Duygusal düşünceleri bir kenara bırakıp sadece pratik yönüne bakarsak, Lydia ile evlenmek onun yararına olacaktı. Yemek pişirip temizlik yapacak bir kadına ihtiyacı vardı. Ve henüz taşınacak bir kulübe bile yokken, Teksas'ta onunla birlikte arazisine taşınacak birini bulmak daha zor olacaktı. Lee'yi kasabada yabancılarla bırakmak söz konusu bile olamazdı. Oğlundan geçici de olsa ayrılmak istemiyordu. Hayır, bir kadına ihtiyacı vardı. Lydia müsait görünüyordu.

Daha kötüsü de olabilirdi. Sanki kurbağa gibi görünüyordu da değil. Rengi abartılı ve onu gören her erkeğin dikkatini çekse de, görünüşü fena değildi. Dili jilet kadar keskindi ve bazen sinirliydi. Ama en önemlisi, Lee'yi seviyordu. Bu, onunla evlenmek için güçlü bir argümandı. O, bebeğe bakması için *tuttuğu* biri değildi. Zaten ona bakıyordu.

Duygusal açıdan... ama duygusal bir açıdan bakmak mümkün değildi, çünkü bu kararda duygulara yer yoktu. Tamamen pratik bir karar olmalıydı.

O sabah olanlar için kendinden nefret ediyordu. Elbette bunun bir anlamı yoktu. Soğuk bir şafak vaktiydi. Uyuyordu ve Lydia'ya... ona... öyle sarılmaktan sorumlu tutulamazdı. Victoria'yı sevmişti ve bir daha asla öyle sevmeyecekti.

Peki ya Lydia'nın sevgilisi ya da sevgilileri? Dün gece onu kendine sıkıca sarıldığında bunu aramış olsa da, onun ifadesinde hiçbir şehvetli davet bulamamıştı. O viski rengi gözlerde gördüğü şey korkuydu. Keskin bir korku, karanlıkta ani bir parlak ışıkla yakalanan bir hayvanı donduracak kadar büyük bir dehşet. Ross onun hakkında en kötüsünü düşünmek istedi, ama artık onun çok fazla erkekle birlikte olduğunu pek emin değildi. Belki de sadece bir tane. Ve o

ona zarar vermişti.

Küfretti. Yoksa onu aptal yerine mi koyuyordu? Belki de o korkmuş ifade, onu baştan çıkarmak için oynadığı oyunun bir parçasıydı. Mesleğinin tüm hilelerini bilen, iyi eğitilmiş bir fahişe miydi? Onu istediğini bildiği için arkasında ona gülüyor muydu? O pes edip onunla yatana kadar geceleri sayıyor muydu? Tanrı şahidim olsun ki, o bunu yapmayacaktı.

Onun içinde uyandırdığı fiziksel dürtülere asla boyun eğmeyecekti. Asla. Gerekirse bir kadın satın alacaktı, ama o kızı alarak kendini ve Victoria'nın anısını asla lekelemeyecekti.

Onunla evlenip mesafeli kalabilirdi. Bunu yapabileceğini biliyordu. Ona fazla yaklaşmayacaktı, hepsi bu.

* * *

O vagona adım attığında kız yalnızdı. Saçlarını düzgün bir topuz yapmak için uğraşırken kolları başının üzerindeydi. Onun geldiğini duyunca döndüğünde ağzında saç tokası vardı. Daha önce kızın saçı hakkında yaptığı alaycı yorumdan hemen pişman oldu. Ama pişmanlığı, sözlerinin kaba olmasından mıydı, yoksa kızın sözlerini ciddiye alıp, onun sevdiği kıvrıcık saçlarını toplayıp iğnelemesinden miydi? Bu, kendine sorması için çok tehlikeli bir soruydu.

Aceleyle kalan iğneleri ensesindeki saçlara sapladı ve ona dönerek, avuçlarını eteğinin kenarlarından aşağı doğru gezdirdi.

"Bunu düşündüm," diye başladı. Gözleri vagondaki eşyalardan birinden diğerine geçiyordu, bakamıyordu, gözleri ona takılmasın diye korkuyordu. "Belki de bunu düşünmeliyiz."

"Belki."

Kahretsin! Yine o yumuşak sesli, kısa cevaplara başlayacaktı, bir erkeğe ne düşündüğünü hiç belli etmeyen cevaplara. "Ee?"

"Ben de düşündüm."

Tanrım! "Ve?"

Derin bir nefes aldı. "Ve başka türlü Lee'ye nasıl bakacağını bilmiyorum."

"Ben de öyle düşünüyordum." Ross kaslarının

daha rahat bir duruşa geçtiğini hissetti. "Ama şunu açıkça belirtmek istiyorum, ikimizden biri bunu iptal etmek isterse, bunu yapabiliriz."

Lydia bundan hoşlanmadı. Bunu yapmasının bir nedeni güvenlik ve kalıcılık hissiydi. Ancak, bu onun şartlarından biri olsaydı, kabul etmek ve onun onu kovmasına neden olacak hiçbir şey yapmamaya dikkat etmek zorunda kalacaktı.

"Tamam. Ama benim de bir şartım var."

Bu kadın çok cesurdu. Ona kendini geliştirmesi için bir fırsat sunarken, kadın şartlar koyuyordu. "Duyalım bakalım." Kafasını Lydia'yı rahatsız eden kibirli bir açıyla eğdi.

"Bana asla vurma ya da herhangi bir şekilde incitme," diye uyardı, gözleri parıldayarak.

"Beni ne sanıyorsun? Vahşi mi? Bir kadına zarar vermem," diye bağırdı, çok sinirlenmiş bir şekilde.

"O zaman sorun yok, değil mi?" diye karşılık verdi.

O küfretti, şapkasını tekrar taktı ve vagonun pürüzlü kanvas tavanına parmak eklemlerini acı verici bir şekilde sürttü. Dönüp gitmek için küfür etmeye devam etti. "Anneme ve Grayson'a söyleyeceğim."

İşler şimdiden kötü bir başlangıç yapmıştı.

* *

Düğün töreni o gün saat üçte yapılacaktı, hava izin verirse dışarıda, yoksa Coleman vagonunun içinde. Anne, herkesin davet edilmesini sağladı. Bu olayı, herkesin kutlayacağı mutlu bir olaymış gibi gösterdi ve zavallı Victoria'nın ondan alınmasından sonra, Tanrı'nın Bay Coleman ve Lee'ye bakacak bir eş verdiğini vurgulayarak duygusal bir hava yarattı. Mucizelerin günü bittiğini kim söyledi? Aslında, daha romantik ruhlu bazı kişilerin gözlerinden yaşlar akıtmayı başardı.

Grayson, şehre gidip evlilik cüzdanını ayarlamak ve Baptist papazı getirmek için gönüllü oldu. Saat üçten bir saat önce, annem birkaç paketi elinde arabaya geldi. Onları Lydia'ya uzattı.

"Senin için," dedi annem gururla.

Lydia, paketlere şaşkınlıkla baktı. Annesi ve babasından hediye aldığını hatırlıyordu, ama anıları belirsizdi ve

ne gerçek ne de hayal olduğunu bilmiyordu. "Benim için mi?" diye nefes nefese sordu.

"Bir saat sonra gelin olacak bağka kimseyi tanımıyorum. Açmaya bağlasan iyi olur."

İlk bağta tereddütle, sonra hazine üstüne hazine ortaya çıktıkça daha aceleyle, her paketin içindekileri karığtırdı. İki elbise, iki etek ve iki gömlek, üç çift pantolon, iki gecelik, bir gecelik ve iki etek, bir çift siyah ayakkabı ve üç çift pamuklu çorap vardı.

"Bay Coleman hepsini senin için satın aldı. Tabii ki Anabeth ve beni gönderdi. Erkekler, kadınlar için bir Şeyler satın alırken, sallanan sandalyelerle dolu bir odada uzun kuyruklu bir kedi kadar gergin olurlar." Ma, kızın gözlerini bulanıklağtıran gzyağlarını kasten görmezden gelerek konuğmaya devam etti. "Şimdi, bu sarı elbisenin düğün için çok güzel olacağını düşündüm."

* * *

Belirlenen saatte Lydia kamyonetin arka kapısına ıktı. Vagonun önünde toplanan kalabalığa utangaç bir Şekilde geri çekildi. Tüm gözler ona evrilmiğti. Ama o sabah onu suçlayanlar şimdi ona özür dilercesine gülümsüyorlardı.

"Hadi, Lydia," dedi annesi nazikçe, kolunu çekerek. "Yağmur tekrar bağlamadan önce bu işi halledelim."

Yeni giysilerinin çıkardığı hıőırtı sesini severek merdivenlerden indi. İ çamaşırları cildini yumuğaka okıuyordu. Elbisesinin eteği bacaklarının etrafında hıőırdadı. Neyse ki, korse tam oturmuğtu ve göğüsleri Anabeth'in elbisesinde olduğu gibi dışarı çıkıntı yapmıyordu, ancak fazla boğluk da yoktu. Ayakkabılar kullanıőlıydı ve ayak bileklerinin üstüne kadar bağlanıyordu. Yeni deri, her adımda hafifçe gıcırdıyordu. Daha yüksek standartları olan bir kadın için bu giysiler iş günü için uygun olurdu. Lydia için ise bunlar bir prensesin giysileriydi.

Lee'yi arayarak iyi olup olmadığını kontrol etti. Anabeth onu kucaklamıő, başını hafif bir battaniyeyle örtmüőtü. Langston çocukları babalarının etrafında toplanmış, garip bir Şekilde somurtkan görünüyorlardı. Lydia, yaramazlık yaparlarsa dayakla tehdit edildiklerini düşündü. Gözleri kalabalığın üzerinde dolaştı

kalabalığın üzerinden kaydı. Utangaçlığından dolayı kimsenin gözlerine bakamıyordu. Bakacak başka bir şey kalmayınca, Ross'a baktı.

O, sert ve dik duruyordu. Onu görünce kalbi tuhaf bir şekilde hopladı. Çok yakışıklı görünüyordu. Hâlâ iş pantolonunu giyyordu, ama üzerine beyaz bir gömlek ve ip kravat takmıştı. Gömlek, siyah saçlarını, bıyığını ve bronzlaşmış yüzünü ortaya çıkarmıştı. Gözleri, üzerinde renkli tek izdi, kalın, koyu kaşlarının altından parlayan yoğun bir yeşil.

Lydia'nın vaiz olduğunu düşündüğü, gözlüklü ve sivri burunlu, sinsî görünümlü küçük bir adam onun yanında duruyordu. Ona sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Ve işte gelin geldi, artık başlayabiliriz. Gelinin elini tut, genç adam," diye Ross'a talimat verdi.

Lydia, Ross'un koyu renkli eli onun elini kavrayıp, birdenbire ortaya çıkan siyah deri İncil'in üzerine koyarken büyülenmiş gibi izledi.

Eli, onun elinin üzerindeyken sıcaktı, hatta çok sıcaktı. Parmaklarının avucunu çevreleyen nasırlar, Lydia'nın elinin sırtında pürüzlüydü, ama bu gerçeklik, her şeyi bir rüya gibi görünmesini engelliyordu. Lydia, onun eline bakıyordu, sanki bakışlarını başka yere çevirirse onun aniden ortadan kaybolacağından korkar gibi.

Sözlerin sadece birkaçını anladı, ama görünüşe göre doğru yanıtları vermişti, çünkü şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde vaiz, "Sizi karı koca ilan ediyorum. Tanrı'nın birleştirdiğini, insan ayırmasın. Artık gelininizi öpebilirsiniz" dedi.

Öp! Bu kelime beyninin duvarlarında yankılandı, odacıklarında çınladı ve kafası patlayacakmış gibi hissedene kadar giderek daha yüksek sesle yankılandı. Kimse ona bundan bahsetmemişti.

Ama annesine bunu yapmak zorunda olup olmadığını soracak zamanı olmadı, çünkü Ross ellerini nazıkçe omuzlarına koydu ve onu kendine doğru çevirdi.

Yüzünün üzerinde beliren yüzünü gördü. Kocaman görünüyordu ve her şeyi engelliyordu. Yaklaşıyordu, yaklaşıyordu. Bir erkeğin yüzünün üzerine eğilip, kokuşmuş ağızyla nefesini kesip, ezici ağırlığıyla onu boğduğu tekrarlayan kabusuna karşı gözlerini sıkıca kapattı.

Sonra Ross'un dudaklarının sıcak dokunuşunu hissetti. Bir anlığına kalıp sonra çekildiler ve her şey bitti.

Leona Watkins, evlilik kurumunu bu kadar alenen alay eden bir durumda görülmek istemediği için

evlilik kurumuna bu kadar alenen alay eden bir yerde görülmek istemediği için, hayal kırıklığına uğradı. İki ikiyüzlü, sanki daha önce hiç birbirlerine dokunmamışlar gibi davranıyorlardı!

Ma hayal kırıklığına uğramıştı. Daha uzun, daha anlamlı bir öpücük ummuştu.

Bubba Langston gırtladığını kontrol edemedi. Pantolonunun  n  dolarken gırtladığı spazmodik bir şekilde sallanıyordu. Kimsenin fark etmemesi için dua etmeye başladı.

Sadece Ma'nın, uslu durmazsa kırba layacağı tehdidi, Luke Langston'ın yüksek sesle gülmesini engelledi.

Anabeth'in gözlerine romantizmden yaşlar doldu.

Lydia, Bay Coleman'ın bıyığının sadece dudaklarını değil, boğazının arkasını ve vücudunun ortasını da nasıl gıdıkladığını merak ediyordu. Uyluklarının arasındaki yer, onun ağzının dokunuşuyla garip bir şekilde ısınmış, şişmiş ve nemlenmişti.  p c ğ n daha uzun s rmemesine biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Ross, artık kendini daha fazla sınava tabi tutmayacağına yemin ediyordu. Tören ve meraklı gözler için duygusuzca onu  p bileceğine kendini ikna etmişti. Artık biliyordu. Hiçbir şey için onu duygusuzca  pemediğini.

* *

"Hemen ardından yağmur yağmaya başlaması ne yazık." "Neden?"

Lydia i  geçirdi. Artık yasal olarak karı koca oldukları için birbirleriyle daha rahat konuşabileceklerini ummuştu. Ama... evet, onların... arabasına döndüklerinden beri, Bay Coleman ona kızgın gibi davranıyordu. Onunla evlendiğine pişman mı olmuştu? Eh, kimse onun sırtına av tüfeği dayamış gibi görünmüyordu.

"Bazılarının bizi ziyaret etmek istediği izlenimini edindim, hepsi bu."

Bay Coleman alaycı bir kahkaha attı. "Onlar sadece meraklı. Düğüne, sirke gitmekle aynı sebepten geldiler."

Düğün bittikten sonra etrafını saran herkesin

artık Bayan Coleman olduğu için mutlu olduklarını, onu aralarına kabul ettiklerini inanmak istemişti.

Cam kavanoza koyduğu çiçek buketine baktı. Kırılğan yaprakları okşadı. Bay Hill, törenin ardından elini öperken bu çiçekleri ona vermişti. "Tebrikler Bayan Coleman. Size uzun yıllar mutluluklar dilerim."

"Teşekkürler, Bay Hill. Çiçekler çok güzel," demişti.

Şimdi Bay Coleman, daha sonra tadını çıkarmak için biriktirdiği tüm iyi duyguları mahvetmeye kararlı görünüyordu. "Sadece bakmak için geldiklerini sanmıyorum."

Omuz silkti. "Sen bilirsin."

Lee'yi son bir kez kontrol etti ve yatak rulosunun üzerine uzandı. Ross, vagonun uzak tarafında, ondan olabildiğince uzak bir yerde kendine başka bir yatak hazırlamıştı. "*Ben zehirli değilim,*" demek istemişti, ama öfkesini bastırdı. Günün olayları, yeni adı, yeni kıyafetleri onu çok mutlu etmişti, onunla kavga edecek hali yoktu.

"Yeni kıyafetler için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi sert bir sesle. "Eski giysilerle dolaşmana izin veremezdim." Fenerin ışığını söndürdü ve giysilerini çıkardığını, sonra da kendi yorganının altına girdiğini duydu.

Yağmur, sessizlikte şimdi gürültülü geliyordu. Bu sabah, onları uykuya daldırırken rahatlatıcı bir ses çıkarmıştı. Şimdi ise hüzünlü bir ses çıkıyordu. Lydia hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu ve babasının yanına yatmayı seçseydi, onun fikrini değiştirecek hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordu. Karanlıkta yanına döndü ve vagonun diğer tarafında babasının gölgeli bedenini aradı. "İyi geceler... Ross."

Neden ilk kez adımı yüksek sesle söylemek için bu anı seçti? Ve neden ağzından çıkan ses müzik gibi geliyor? Ross kendine sordu. Damarlarında dolaşan ve erkekliğine yoğunlaşan kanın uğultusu yüzünden, kendi cevabını zar zor duyabiliyordu: "İyi geceler, Lydia."

Sekizinci Bölüm

Adam dumanlı salondaki boş bir masaya oturdu ve dalgın dalgın kıvrılmış, sararmış kağıtları masanın çizik yüzeyine yaydı. Arkadaşı, bardaki diğer müşterileri gözden geçirdikten sonra karşıdaki sandalyeye oturdu. Bu, mesleğinin bir alışkanlığıydı. "Viski?"

"Evet, lütfen," diye dalgın bir şekilde cevap verdi ilk adam, posterleri incelemeye devam ederken.

Howard Majors'ın, barmen'e bir şişe ve iki bardak işaret ettiğini, geldiklerinde olduğu gibi fark etmedi. Majors ona bir bardak doldurup masanın üzerinden kaydırduğunda, ancak o zaman başını kaldırdı. Yüzünde, kötü bir rüyadan uyanmış bir adamın yüzündeki gibi yıkılmış bir ifade vardı. Shot bardağını kavradı ve içindeki yakıcı içkiyi boğazından aşağıya attı. Genellikle içki içme konusunda centilmen olan adam, alışılmadık bir şekilde şişeyi kendisi aldı ve bir bardak daha doldurdu. Viski boğazından midesine kadar acı bir yol çizdiğinde, nefret dolu gözlerini ev sahibine çevirdi.

"O piç kurusu kızımınla evlendi." Yumruğu masaya vurdu. Tırnakları bakımlıydı, ama tamamen erkeksi bir eldi ve parmaklarının sıkıca kenetlenmiş hali kişiliğini yansıtıyordu. Kendi istediğini elde etmeye, kendini ve çevresindeki herkesi kontrol etmeye, nadiren aldatılmaya ve gerekirse intikam almaya alışkın bir adamdı. "Tanrım! Onun kızımın yatağını paylaştığını düşündüğümde!" Yumruğunu masaya daha sert vurdu, posterler masanın üzerinde kaydı ve şişedeki viski sıçradı.

"Bunları size göstermek istemedim," dedi Majors acıyarak. "Bana gösterdiğiniz düğün fotoğrafında onu hemen tanıdım, ama o fotoğrafı bu posterlerle yakından karşılaştırarak emin olmak istedim. Bıyığı olsa bile, aynı adam olduğuna şüphe yok. Yıllardır kanun onu arıyor. Pinkerton Ajansı

birçok kez onu yakalamak için görevlendirildi."

"Ross Coleman aslında Sonny Clark," dedi Vance Gentry acı bir şekilde. "Kızım bir silahşörle, bir kanun kaçağıyla, cinayet ve banka soygunu suçlarından aranan bir adamla evli... Tanrım!" diye inledi ve ellerini kızarık yüzüne sürerek, kar beyazı saçlarının altındaki aristokratik yüz hatlarını bozdu. "Ona ne yaptı?"

Majors sessizce adama bir içki daha doldurdu ve adam onu bir dikişte içti. "Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirse, onu öldürürüm." Yemin ederken dudakları zar zor hareket etti. "Onu her dokunduğumu gördüğümde zaten bunu yapmak istiyordum. Onu ilk gördüğümde onun pislik olduğunu anlamıştım. Atlarla arası iyiydi, yoksa onu asla işe almazdım." Düz, beyaz dişlerini sıkıca kapattı. "Neden içgüdülerime kulak asmadım?"

"Şey," Pinkerton dedektifi soğukkanlı bir profesyonellikle, "ikimizden biri bir şey yapmadan önce onları bulmalıyız."

"Onu öldürüp mücevherleri alıp kaçmış olabilir."

Adam kendini öfkeye kaptırıyordu ve Majors bunun olmasına izin veremezdi. Clark'ı bulmanın tek yolu, açık bir zihin ve soğukkanlı bir düşünceyle hareket etmektir. Genç adam kurnazdı ve yıllardır en iyi kanun adamlarından ustaca kaçmıştı. Dedektif Majors onu yakalayacaktı ve Gentry gibi öfkeli birinin bunu mahvetmesine izin vermeyecekti. "Bence o kızınızı öldürmedi. Bu onun tarzı değil. Sonny vahşi, pervasız ve acımasızdır ve birçok cinayet işlemiştir, ama bunlar hep zor durumda, köşeye sıkışmış ve kaçmaya çalışırken olmuştur. O, bir hevesle öldürmez. Ayrıca, kızınızı çok sevdiğini söylediniz."

"Onu çok sevdiğini söyledim. Bizi her konuda kandırdı, onun onu gerçekten sevdiğine nasıl inanmamı bekleyebilirsin? Hizmetçiler, ben Virginia'dan döndüğümde onların haftalardır ortada olmadığını söylediler. Bir not bile yoktu. Hiçbir şey. Bu, sevgi dolu bir damadın davranışı mı? Onu nereye götürdüğünü kimse bilmiyor."

"Onları bulacağız."

Majors'ın basmakalıp sözleri artık işe yaramıyordu. "Daha önce bulamadınız, değil mi?" diye bağırdı Gentry. "Mississippi Vadisi'nin her yerine bu posterleri asmış olmanıza rağmen Sonny Clark'ı bulamadınız."

"Onu öldü sandığımız için aramayı bıraktık. Bu yüzden eski bir dosyadan posterleri çıkarmak zorunda kaldım. Bir banka soygununda vurulmuştu. James çetesinin geri kalanının onu bir yerde ölüme terk ettiğinden emindik."

GörünüŖe göre aynen öyle olmuş, çünkü Jesse ve Frank'in daha sonra yaptıkları tüm işlerde o onlarla birlikte değildi. Sonny'den bir daha haber almadık, ta ki önceki gün ofisime gelip bana kızınız ve kocası Ross Coleman'ın fotoğrafını gösterene kadar. Sanırım iyileŖene kadar bir yerde saklanmış, görünüşünü deęiŖtirmiş ve kanunlara saygılı bir vatandaş gibi davranmaya başlamış."

Masadaki bardaklar yine tıkırdadı, bu sefer sarhoş bir adam masaya çarptığı için. Majors'ın üzerine yarı düşecek gibi oldu, sonra kendini topladı. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve yan masaya doğru sendeleyerek yürüdü, sandalyeye çöktü. "Viski," diye bağırdı.

Gentry ona tiksintiyle baktı. Adam pis ve kirliydi, giysileri kurumuş kanla lekeliydi. Belki de dengesiz yürüyüşü sadece sarhoşluğundan kaynaklanmıyordu. İnce saçları ve kafa derisi pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Adam yıkanmamış bedenin kokusunu yayıyordu. Gentry, Majors'la başka bir yere gidip konuşmaya devam etmeyi önermek üzereydi, ama Majors çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Biraz araştırma yaptım. Tepelerde yaşayan yaşlı adam." Majors not defterine baktı. "John Sachs. Adam öldüğünde, adamlarımız nihayet kulübesine ulaştıklarında, görünüşe göre haftalar önce ölmüştü. Mücadele izi yoktu. Açıkça yaşlılıktan ölmüştü. Clark'ın nereye gittiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Geçen ay McMinn Country'de bir vagon tren organize edilmişti."

Gentry alaycı bir şekilde güldü. "Onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun, Majors. Ross... Sonny huzursuz, aktif biridir. Sürekli hareket halindedir. Hiç görmediğim kadar iyi at biner."

"Bunu birçok takip ekibinden duydum," dedi Majors kuru bir şekilde.

"O, vagon trenleri gibi yavaş hareket eden bir Ŗeye bağlanmaz."

"Ama bu onu da korur. Diğer göçmenler gibi karısıyla seyahat etmek, dikkatleri üzerine çekmez."

Gentry zaten kararlı bir şekilde başını sallıyordu. "Onu sizden daha iyi tanıyorum. Cebinde mücevherler varsa, ve inanın bana, bunların değeri oldukça yüksek, onlarla sınır bölgesine gitmezdi. New Orleans, New York, belki St. Louis, bu mücevherlerin nakit paraya çevrilebileceği yerler."

"Belki haklısın, ama elimizde hiçbir ipucu yok."

"Sana bunun için para ödüyorum, Bay Majors," dedi Gentry ekşi bir ses tonuyla. "New Orleans'a gideceğim. O şehri iyi bilirim."

"Peki. Ben St. Louis'e gideceğim. Knoxville'deki ofisime gönderilen telgraflarla iletişim kuracağız. Onun 'yeni' yüzünün basılı olduğu posterler bastıracağım."

"Hayır," dedi Gentry keskin bir sesle, yan masadaki adamın keskin gözlerle onlara bakmasına neden oldu. "Kızımın kötü şöhretli bir kanun kaçağıyla evlendiğini ve onun ikimizi de kandırıp değerli aile yadigarlarımızı çaldığını kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Bu, yerel kolluk kuvvetlerinin yardımı olmadan tek başımıza çalışmamızı zorlaştıracak."

"Ama bu Victoria'nın hayatını kurtarabilir. Ona el kaldırdığını hiç görmedim, yoksa bugün hayatta olmazdı. Ama onun çaresiz olduğunu da hiç görmedim. Onun uyanmasını istemiyorum. Ross Coleman'ın paniğe kapılmasını istemiyoruz."

"Bu konuda haklı olabilirsin. Tanıklar onun ani tepkilerini anlatmaya çalıştılar. Tarif edilemezler. Sonny Clark'ı bulmak, emekli olmadan önce ajansla olan son resmi görevim olacak. Vicdanımda hiçbir ölümün olmasını istemiyorum."

"Onunki hariç."

Gentry'nin sesindeki tüyler ürpertici kararlılık, Majors'ın tecrübeli omurgasına titreme gönderdi ve adama kanunu kendi eline almaması gerektiğini hatırlatmak istedi. Clark'ın canlı olarak yakalanmasını istiyordu ve Victoria Gentry ile kocasını bulduklarında, babasının nefreti yatışmış olacağını umuyordu. "Başlayalım," dedi, ayağa kalkıp masaya birkaç bozuk para attı.

Adamlar şapkaları takıp, akşam kalabalığı için hazırlanmakta olan salondan çıktılar. Barmen, barın arkasında bardakları yıkamakla meşguldü. Genç bir adam, Knoxville'deki yaya trafiğini izlerken, dağınık bir şekilde süpürgeyle yeri süpürüyordu.

Kafası yaralı adam ayağa kalktı ve dengesini bulana kadar sendeledi. Bilerek diğer adamların az önce terk ettiği masaya doğru sendeledi. Bunu yaparken eliyle paraları kapattı ve avucuna topladı. Bu, kendi içkisini ödemek için bıraktığı paradan çok daha fazla bir miktardı. Bulanık gözleri, masanın üzerinde hala duran eski aranan posterlere odaklanmaya çalıştı. Okuma bilmiyordu, ama posterlerin ne anlama geldiğini biliyordu. Ve çalınan aile yadigarlarından bahsedildiğini duymuştu. Hiçbir şeyi

hiçbir şeyi kaçırmazdı, kanlı gömleğinin altına çıtırdayan kağıtları sıkıştırdı ve kapıya doğru sendeledi. Kimse onun parayı aldığını görmemişti. Kimse ona dikkat etmiyordu. Şimdilik her şey yolundaydı.

"Hey, bayım."

Kahretsin! "Evet?" Saldırgan bir tavırla barmenlere döndü.

"O kafanı bir doktora göster sen."

Rahatladı ve düzensiz, kırık sarı dişlerinin üzerinden bir gülümseme geçirdi. "Tabii ki."

"Kafanı nasıl bu hale getirdin?"

Yine gülümsedi, bir çöpçünün sinsi, kurnaz sırıtışı. "Kadınıma biraz fazla sert davrandım. Bana kafama bir taşla vurdu."

Barmen iyi huylu bir şekilde güldü. "Onun bunu yanına bırakacağını sanmıyorum."

Sırıtış, kötü niyetli bir sırıtışa dönüştü. "Niyetim de o." Son yapacağı şey olsa bile, o kaltağı bulup hak ettiğini verecekti. Kapıya bir adım daha yaklaştı, sonra durdu. İki züppenin söylediği başka bir şey, alkol ve ağrının sersemlettiği zihnine geri geldi. "McMinn Country'de bir vagon treninin yola çıkacağına dair bir şey duydun mu?"

"Hayır, duymadım," dedi barmen, muslin havluyla bir bardağı parlatarak. "Ama bu beni hiç şaşırtmaz. Geçen bahar o bölgede büyük bir sel oldu. İnsanlar savaş, sel ve diğer olaylardan sonra çiftliklerinden kurtarabileceklerini kurtarmaya çalışıyorlar. Birçoğu oradan ayrılıyor."

Kapıdaki adam sakallı çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturdu. Yeni bir yuva arayan ailelerin oluşturduğu bir vagon tren, iyi bir saklanma yeri olurdu. "O tarafa gidip bir bakayım."

Kapıdan çıktı, kendi kendine gülerek, dost canlısı barmenin soyulduğunu ne zaman fark edeceğini merak ediyordu.

* *

Saçlarının alnına düşüşünü seviyordu. Silahlarını temizlerken başı eğikti. Zaten yağlanmış ve parıldayan tüfek, vagonun yanına dayalıydı. Şimdi tabancayla uğraşıyordu. Lydia

hiçbir şey bilmiyordu, ama bu silah onu korkutuyordu. Çelik namlusu uzun ve inceydi, soğuk ve ölümcül. Ross silahı yüzüne yaklaştırdı, namluya baktı ve hafifçe üfledi. Sonra yumuşak bir bezle tekrar silmeye odaklandı.

Evliliklerinin ilk günü olaysız geçmişti. Hava hala kasvetliydi, ama yağmur eskisi kadar sürekli ve şiddetli değildi. Yine de hava nemli ve serindi ve Lydia günün çoğunu vagonda geçirmişti. Ross, hava henüz karanlıkken erken kalkmış ve sandıkları ve kutuları karıştırmıştı. Bu işe kendini adanmış görünüyordu ve Lydia, ne yaptığını sormaya cesaret edemediği için uyuyormuş gibi yapmıştı. Kalkıp vagonda dolaşmaya başladığında, Victoria'ya ait her şeyin kaybolduğunu fark etti. Ross'un Victoria'nın eşyalarına ne yaptığını bilmiyordu, ama vagonda ona ait hiçbir şey kalmamıştı.

Lydia, Ross'un farkında olmadan parmaklarıyla saçlarını geriye doğru tararken onu izledi. Saçları, şapkası onları ezmiş olsa bile, her zaman temiz ve parlaktı. Saçları boynuna ve kulaklarına kadar uzamıştı. Lydia, siyah saç tellerinin parmaklarına çok hoş bir his vereceğini düşündü, tabii onlara dokunma fırsatı bulursa, ki bunu yapmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu, Ross izin verse bile. Ross'un izin vereceğinden şüpheliydi. Ona kibar davranıyordu, ama hiç konuşmaya başlamıyordu ve kesinlikle ona dokunmuyordu.

"Bana Teksas'taki evinden bahset," dedi yumuşak bir sesle, yeşil gözlerini tabancadan ayırıp tek fenerin ışığında onun gözlerine baktı. Lee'yi kucağında tutuyor, onu nazikçe sallıyordu, ama Lee gece emzirmesini bitirmiş ve çoktan uykuya dalmıştı. Yatma vakti gelene kadar zaman öldürüyorlardı.

"Henüz pek bir şey bilmiyorum," dedi, dikkatini tekrar projesine çevirerek. Bubba'ya anlattığı John Sachs hakkındaki hikayeyi kısaca ona da anlattı. "Tapuyu istedi ve posta ile geri geldiğinde, yanında bir arazi ölçümçüsünün açıklaması vardı."

Mülke olan hevesi, çekingenliğini bastırdı ve sözler ağzından döküldü. "Kulağa çok güzel geliyor. Dalgalı otlaklar. Bol su. Sabine Nehri'nin bir kolu arazinin bir kısmından geçiyor. Raporda, nehir kenarında meşe, karaağaç, ceviz, pamuk ağacı, çam, kızılçık gibi iki ormanlık alan olduğu yazıyor..."

"Kızılçık ağaçlarının ilkbaharda çiçek açtığı zamanları çok severim," diye Lydia heyecanla araya girdi.

Ross, farkına varana kadar onunla birlikte gülümsediğini fark etti ve tekrar başını eğdi. "İlk yapmam gereken şey, atlar için bir ağıllık ve bizim için bir baraka inşa etmek." Bu kelime dudaklarından doğal bir şekilde dökülmüştü. Biz. Ona gizlice baktı, ama kız Lee'nin başını okşuyor ve karıştırıldıktan sonra kıvrımlarına geri düşen koyu renkli bebek saçlarını izliyordu. Lee'nin başı kızın göğüslerine yaslanmıştı. Ross bir an için kendi başının da orada olduğunu, kızın yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle saçlarını okşadığını düşündü.

Taburesinde rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "O zaman, kış gelmeden bir kulübe inşa etmem gerekecek. Lüks bir yer olmayacak," dedi, gereğinden fazla bir güçle, sanki ondan özel bir şey beklememesi için onu uyarıyormuş gibi.

Kadın ona sözsüz bir sitemle baktı. "Ne olursa olsun, sorun olmaz."

Silah namlusunu daha agresif bir şekilde ovuşturdu. "Önümüzdeki baharda tüm kısırakların yavrulamasını umuyorum. Bu benim başlangıcım olacak. Kim bilir, belki de arazimdeki keresteleri satarak ekstra para kazanabilirim ya da Lucky'yi damızlık olarak kullanabilirim."

"Eminim başarılı olacaksın."

Keşke bu kadar iyimser olmasaydı. Bu iyimserlik bulaşıcıydı. Kendi başına, yoğun ormanları ve verimli toprağı olan, değerli atları olan bir yerin sınırsız olanakları karşısında kalbinin hızlandığını hissedebiliyordu. Ayrıca sürekli arkasına bakmak zorunda da kalmayacaktı. Hiç Teksas'a gitmemişti. Orada kimsenin onu tanıması gibi bir tehlike olmayacaktı.

Anılarına dalmış bir şekilde, namluyu yerine taktı, altı mermiyle dolu şarjörü çevirdi ve hayalî bir hedefi nişan almadan önce, olağanüstü bir yetenekle tabancayı işaret parmağında döndürdü.

Lydia ona hayranlıkla bakıyordu. Ross, refleks olarak ne yaptığını fark edince, başını çevirip Lydia'nın fark edip etmediğini görmek için ona baktı. Lydia'nın koyu kehribar rengi gözleri inanamama hissiyle büyümüştü. Ross, tabancayı sanki varlığını inkar edercesine kılıfına soktu.

Lydia gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Jefferson'dan araziniz ne kadar uzaklıkta?"

"At arabasıyla yaklaşık bir günlük yol. Atla yarım gün. Haritada tahmin edebildiğim kadarıyla."

"Jefferson'a vardığımızda ne yapacağız?"

Trendeki diğerlerinin konuşmalarını dinleyerek Jefferson'un Teksas'ın en büyük ikinci şehri olduğunu öğrenmişti. Cypress Creek ve Caddo Gölü üzerinden Red Nehri'ne bağlanan

eyaletin kuzeydoğu köşesinde, Cypress Creek ve Caddo Gölü üzerinden Red Nehri'ne bağlanan bir iç limandı. Red Nehri, Louisiana'da Mississippi Nehri'ne akıyordu. Jefferson, doğudan ve New Orleans'tan malzeme getiren ve karşılığında pamuğu o şehrin pazarlarına götüren çarklı gemilerin bulunduğu bir ticaret merkeziydi. Eyalete taşınan yerleşimciler için, batıya doğru yolculuklarına devam etmeden önce araba ve ev eşyası satın aldıkları bir mola yeri idi.

"Arabayı satmakta hiç sorun yaşamayız. Arabalar için bekleme listesi olduğunu duydum. İnsanlar, daha fazla araba üretilmesini beklemek için kasabanın çevresinde kilometrelerce kamp kurmuşlar. Yolumuza devam etmeden önce bir düz yataklı araba alacağım."

Lydia dinliyordu, ama zihni başka yerdeydi. "Saçını kesmemi ister misin?"

"Ne?" Baş, yay mekanizmasıyla çalışıyormuş gibi birden yukarı kalktı.

Lydia ihtiyatlı davranmayı bıraktı. "Saçın. Gözlerine düşüp duruyor. Senin için kesmemi ister misin?"

Bunun iyi bir fikir olmadığını düşündü. Kahretsin. Bunun iyi bir fikir olmadığını *biliyordu*. Yine de bu fikri kafasından atamadı. "Ellerin dolu," diye mırıldandı ve Lee'ye doğru başını salladı.

Kadın güldü. "Onu çok şımartıyorum. Onu çoktan yatağına yatırmalıydım." Tam da bunu yapmak için döndü ve bebeği nemli havadan korumak için hafif bir battaniyeyle örttü.

Kadın, önceki gün onun parasıyla aldığı gömlek ve eteklerden birini giymişti. Ross Coleman'ın karısına bakmadığının söylenmesine izin vermeyecekti, tıpkı yeni karısı içeride uyurken kendisinin dışarıda uyuduğunun söylenmesine izin vermeyeceği gibi. Bu onun için bir işkenceydi ve dün geceki gibi uykusuz geçireceği daha birçok geceyi nasıl atlatacağını bilmiyordu. Ama gururu bunu gerektiriyordu. Şüphelerin artık uyanmayacağı uygun bir zaman geldiğinde, dışarıda uyumaya başlayacaktı. Birçok erkek bunu yapıyordu, vagonlarını eşlerine ve çocuklarına bırakıyorlardı.

Kadın yeni kıyafetleri sevmiştir. Gün boyunca onları on kez katlayıp yeniden katlamıştı. Ross, kadının kötü günler geçiren, güzel kıyafetlere alışkın bir kadın mı, yoksa hiç bu kadar güzel kıyafetlere sahip olmamış bir kadın mı olduğuna karar veremiyordu. Aslında, kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama kadın da onu tanımıyordu, kimse onu tanımıyordu.

Onun hakkında tek bildiği, bir adamın ona dokunduğu, onu öptüğü, onu yakından tanıdığıydı. Ross bunu düşündükçe, daha da çıldırıyordu. O adam kimdi ve şimdi neredeydi? Ross ona her baktığında, o adamın onun üzerine uzandığını, ağzını, göğüslerini öptüğünü, ellerini saçlarına gömdüğünü, vücudunu onun vücuduna derinlemesine soktuğunu hayal edebiliyordu. Onu en çok rahatsız eden şey, bu görüntünün onun yüzüne bürünmeye başlamasıydı.

"Makasın var mı?"

Ross başını salladı, kendini ateşten kurtarmak için başka bir ateşe atladığını ve kendini bir gece daha uykusuz ve mutsuz bir geceye mahkum ettiğini biliyordu. Onu nefret etmek istiyordu. Aynı zamanda onunla yatmak da istiyordu.

Ona makası verdikten sonra tabureye oturdu. Kız boynuna bir havlu sardı ve bir eliyle tutmasını söyledi. Sonra ondan uzaklaşarak başını önce bir yana, sonra diğer yana eğerek onu inceledi.

Kız onun saçının ilk tutamını kaldırdığında, adam serbest eliyle kızın bileğini yakaladı. "Beni katletmeyeceksin, değil mi? Ne yaptığının farkında mısın?"

"Tabii ki," dedi, gözlerinde güneş ışığı gibi parıldayan alaycı bir gülümsemeyle. "Sence saçımı kim kesiyor?" Yüzü soldu ve hasta gibi bir ifadeye büründü. Kız kahkahayı bastı. "Seni korkuttum, değil mi?" Adamın elini itti ve makasla ilk kesimi yaptı. "Çok fazla zarar görmeyeceğini düşünüyorum." Önce arka tarafını kesmek için adamın arkasına geçti.

Saçları, tahmin ettiği gibi parmaklarının arasında dolanırken çok hoş bir his veriyordu. Kalın ve sert olmasına rağmen ipeksiydi. Bu zevki uzatmak için, kesmekten çok saçlarla oynamayı tercih etti. Lee ve trende bulunan diğer yolcular hakkında önemsiz şeyler konuştular ve Luke Langston'ın son yaramazlıklarına gülerek eğlendiler.

Koyu renkli saç telleri omuzlarına düştü ve sonra vagonda yere düştü, o ise ustaca makası kafasının etrafında gezdiriyordu. O öne eğildiğinde göğüsleri sırtına bastırırken ya da bir yerden başka bir yere geçerken koluna dokunduğunda sesini sabit tutmak için çaba sarf ediyordu. Bir tutam saç kulağına düştü. Lydia belinden eğildi ve nazıkçe üfledi. Ross'un kolu havaya kalktı ve onu yere düşürmek üzereydi.

"Ne yapıyorsun?" Cildine değen sıcak nefesi, onu top mermileri gibi arzu dolu bir heyecanla doldurdu. Eli, boynundaki havluyu neredeyse bir boğma ipi haline getirdi.

diğer elini ise uyluklarının üstüne koyup sıkıca yumruk yaptı.

Lydia şaşkına dönmüştü. "Ben... ben... ne? Ne yaptım?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı. "Sadece çabuk ol ve şunu bitir."

Kadının morali bozuldu. Çok rahat bir zaman geçiriyorlardı. Adamın ondan hoşlanmaya başlayacağını ummaya başlamıştı. Adamı şaşırtan şeyi düzeltmek umuduyla adamın önüne geçti, ama adam daha da hareketsiz ve gergin hale geldi.

Ross, saçını kesecekse, parmaklarının saçlarının arasında kayması gerektiğini düşünmüştü. Hatta, başını çevirmek için elini yanağına koymasının gerekli olduğuna karar vermişti. Ne kadar istemese de bunun hoşuna gideceğini ve arkanıza yaslanıp onun ilgisinden keyif alabileceğini düşünmüştü.

Ama onun ağır, sıcak ve kokulu nefesini kulağının etrafında fısıldarken hissettiğinde, bu ona yıldırım çarpmış gibi bir etki yaptı. Yıldırım başından beline doğru gitti ve onu ateşledi.

Bu yetmezmiş gibi, şimdi de dizlerinin arasında, onun önünde duruyordu. Onun yaklaşabilmesi ve uzanmak zorunda kalmaması için bacaklarını açması çok doğal bir şeydi. Göğüsleri tam onun görüş alanında ve toplanmayı bekleyen olgun şeftaliler kadar çekici görünüyordu. Tanrım, ne yaptığının farkında değil miydi? Yüzündeki ince ter damlalarından, onu yavaş yavaş çıldırttığını anlayamıyor muydu? Her hareketinde, kokusu, esnek uzuvlarının zarafeti, keşfedilmeye değer gizemleri ima eden vücuduna sürtünen giysilerinin hışırtısı onu tahrik ediyordu.

Adam taburede huzursuzca kıpırdanınca, "Neredeyse bitti," dedi kadın. Dizleri, adamın hassas kasıklarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Tanrım, hayır! Kafasının tepesindeki saçları kesmek için eğildi. Kollarını daha yükseğe kaldırıncı göğüsleri de yükseldi. Birkaç santim öne eğilse, burnu, çenesi ve ağzıyla ona dokunabilir, yüzünü onun bereketine gömebilir ve onu soluyabilir, onu içine çekebilirdi. Arayan aşk ısırıklarıyla dudakları onun meme ucunu bulurdu.

Kendinden nefret etti. Hafızasını tarayarak, Victoria'nın kendisine bu kadar cazip geldiği bir anı ya da sırf zevk için ellerini göğüslerine koymaktan çekinmediği bir anı hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamadı. Böyle bir an hiç olmuş muydu?

Hayır. Victoria, bir erkeği kasten baştan çıkarıp onu bir hayvana indirgeyen türden bir kadın değildi. Ross, Victoria ile her seviştiğinde ona saygı ve tapınma duygusuyla yaklaşmıştı. Onun bedenine, bir kiliseye girer gibi girmişti; kim olduğu için biraz utanmış, layık olmadığı için özür dilercesine, merhamet dileyen, böyle bir tapınağın kendi varlığıyla kirletildiğine pişmanlık duyan bir şekilde.

Şu anda hissettiği şeyde ruhani hiçbir şey yoktu. Saf şehvetle tüketilmişti. Lydia, bir erkekte bunu uyandıran bir kadındı, inkar etmesine rağmen muhtemelen mesleği gereği bunu uyandırıyor. Bakire bir gelin kadar masum görünerek ve davranarak, mesleğinin hilelerini ona uygulamaya çalışıyordu.

Ama Tanrı şahidimdir ki, bu işe yaramayacaktı! "Bıyığın da kesilmesi lazım."

"Ne?" diye sordu aptalca, artık tamamen kafası karışmış bir halde. Önünde sadece kadınsı bir vücut görüyordu, kendi nabzının atışından başka bir şey duymuyordu.

"Bıyığın. Kıpırdama." Bu işe eğilen kadın, bıyığındaki birkaç uzun kılı dikkatlice kesti, ağzını onun ağzının olmasını istediği şekilde çalıştırdı.

Onun komik, hareketli ağzına bakıyor olsaydı, bu onu güldürürdü. Bunun yerine, gözlerini indirip kadının boğazının kıvrımını izledi. Boğazının derisi, göğsünün kadifemsi dokusuna karışmadan önce, tabanında kremi bir görünüm sergiliyordu. Kadının kokusu daha çok hanımeli miydi, yoksa manolya çiçeği mi?

Kadın bıyığına hafifçe dokunduğunda, parmak uçlarıyla dudaklarından kesilmiş tüyleri temizlediğinde, vücudundaki tüm duyu reseptörleri yangın zili gibi çalmaya başladı. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa, parmağı ağzının üzerinde kaydı. Seçim ona aitti. Ya onu durduracaktı ya da patlayacaktı.

Ellerini itti ve sert bir sesle, "Yeter," dedi. "Ama bir tane daha..."

"Lanet olsun, yeter dedim," diye bağırdı, boynundaki havluyu çıkarıp yere attı ve tabureden indi. "Bu pisliği temizle."

Lydia, onun kabalığı ve sert emri karşısında ilk başta şaşırdı, ama öfke şaşkınlığını kısa sürede bastırdı. Elini tutup makası avucuna sertçe vurdu.

"Sen temizle. Senin saçın. Ve daha önce 'teşekkür ederim' kelimesini hiç duymadın mı?"

Bunun üzerine ondan uzaklaştı, eteğini ve bluzunu çıkarıp özenle katladıktan sonra yatağına girip sırtını ona dönerek battaniyeyi omuzlarına çekti.

O, konuşamayacak kadar öfkeli bir şekilde onu izledi, sonra dönüp süpürgeyi aramaya gitti.

* *

Ertesi gün güneş şafaktan gün batımına kadar parladı. Ve sonraki gün Mississippi Nehri'ni geçtiler.

Arabalar, sarp kayalıklardan çamurlu nehrin kıyısına doğru sıralı olarak ilerlerken, herkes heyecanla doluydu. Bay Grayson, her arabadan geçiş ücreti topladı; bu ücret, savaş sonrası her şey gibi, şişirilmişti. İki buharlı feribot çalışacak ve her seferinde iki araba, arabacıları ve ailelerini taşıyacaktı.

Lydia da herkes kadar heyecanlıydı. Ta ki nehri görene kadar. Orası okyanus olsaydı bile, daha geniş, sınırsız ve hayatı tehdit edici görünmezdi. Lee'yi koruyucu bir şekilde kalbinin çarpıntısına karşı tutarken, ilk arabaların feribotlara yönlendirilmesini ve tekerleklerinin desteklerle sabitlenmesini izledi. Bulanık suyun feribotun gövdesine çarptığını gördü.

Çocukluğundan kalma nefret dolu anılar zihninde canlandı. Ağız ve boğazını dolduran nehir suyunun tuzlu tadı gerçektir. Nefes alamıyordu. Tıpkı o gün olduğu gibi.

Nadiren yaptıkları şehir gezilerinden birine çıkmışlardı. Yaşlı Russell, bir kez olsun onun ve annesinin de gelmesine izin vermişti. Bir hafta boyunca o günü iple çekmişti. Tennessee Nehri'nin bir kolunu sıırıyla çekilen bir feribotla geçmeleri gerekiyordu. Parmaklıklara yaslanmış, güneş ışığının suda dans etmesini izliyordu. Clancey arkasına yaklaştı ve kazara gibi görünecek kadar hafifçe, ama dengesini kaybedip suya düşmesine yetecek kadar sert bir şekilde onu itti.

Lydia, suya batarken çığlık atarak yüzeye çıkmaya çalıştı. Su, eteğini ve sahip olduğu tek iç eteğini emiyordu. Su dolu gözleriyle Otis ve Clancey'nin kahkahalarla gülererek,

annesi ise iki elini başına koymuş, Lydia'yı sudan çıkarmaları için bağıırıyordu. Lydia, mavna gibi feribotun sivri kenarına uzandı, ama Clancey botuyla eline tekme attı. Bir dakika boyunca su yüzünde kalmak için mücadele etti, ama onlar ona yardım etmediler. Annesi yardım etmeye çalıştığında, Clancey onu geri çekti. Sonunda, bir avuç dolusu saçını tutup onu dışarı çıkardı. "Yüzmek hoşuna gitti mi?" diye alay etti.

Bu olay olduğunda yaklaşık on bir yaşındaydı, ama suyun gözlerini, burun deliklerini, ağzını kapatıp nefes almasını engellediğinde hissettiği dehşeti hala hatırlıyordu. Şimdi Mississippi'nin opak sularına büyülenmiş gibi bakıyor ve kendini feribota binmeye nasıl zorlayabileceğini merak ediyordu.

Vagonları sabitlemekle meşgul olan Ross yanına geldiğinde, kız hâlâ titriyordu. "Sıra bizde. Lee ile birlikte makine dairesinin yanında durun. Langstonlar da bizimle birlikte geçecek."

"Ross," diye seslendi, Ross dönüp uzaklaşırken. "Evet?"

Geriye dönüp baktı, sabırsız bir ifadeyle.

"Sen... sen nereye gideceksin?"

"Atlarımın yanına."

Soluk ve gergin bir şekilde başını salladı. "Oh, evet, tabii ki."

Ona bir an yoğun bir şekilde baktı, sonra mümkün olduğunca az gecikmeyle iki vagonu feribota sabitlemek için işine geri döndü. Lydia hafifçe sallanan feribota çıktı, makine dairesine doğru koştu ve Lee'yi sıkıca tutarak titreyen duvarlara yapıştı. Annesi de ona katıldı, çocuklar ise mümkün olduğunca parmaklıklara yakın durdular. Bu, hayatlarının geri kalanında hatırlayacakları bir maceraydı ve anneleri bir uyarı konuşmasından sonra onların eğlenmelerine izin verdi.

Feribot yolun yaklaşık üçte birini kat etmişken Marynell, "Buraya gel, Lydia. Bak" diye seslendi. Nehrin akıntısında sürüklenen ve sallanan hareketleriyle çocukları eğlendiren bir şeyi işaret ediyordu.

"Hayır, Lee'nin yanında kalmam lazım."

"Git," dedi annem, itiraz etmeden bebeği kucağından aldı. "Sen de bir çocuk sayılırsın. Biraz eğlen."

Korkak görünmek istemeyen Lydia, teknenin kenarına yavaşça yaklaştı. Çılgınca Ross'u görmeye çalıştı, ama o ortadan kaybolmuş gibiydi. Çocuklar için titrek bir gülümseme takındı, ama

feribotun arkasında yüzen elma kasası, korkusunu gidermeye yetmedi. Tek gördüğü, dipsiz derinlikler, girdaplı akıntılar ve teknenin kenarlarını yalayan köpüklü sudu. Titremeye başladı. Karanlık suyun tekrar başının üstüne kapandığını hissediyordu, ciğerlerinin yandığını hissediyordu.

Suyun onu yutacağını düşündüğü gibi paniğe kapılan kadın, dönüp bir sığınak aradı. Şaşkın Langston çocuklarını yolundan çekip atarak, arabaya doğru koştu. Burun delikleri genişlemiş, gözleri fal taşı gibi açılmış, ciğerleri körük gibi pompalarken, arabanın tekerleğine tırmandı ve arkaya doğru ilerledi, yükseltilmiş arka kapaktan tırmandı ve zorlukla nefes alırken içine düştü.

Ma her şeyi görmüş ve Lydia'nın peşinden dağılmış civcivler gibi koşan çocuklarına, oldukları yerde durmaları için bağırmaya başlamıştı. "Atlanta, gidip Bay Coleman'ı çağır. Ona atlarını Luke'a devretmesini söyle." Bubba, babası kendi atlarını yaparken, Ross'un takımının baş atını tutuyordu.

Birkaç saniye içinde Ross feribotun pürüzlü tahtaları üzerinde koşuyordu. Alışkanlıktan elini uyluğuna bağlanmış tabanca kılıfına koydu. "Ne oldu?"

"Lydia. Arabanda." "Lee?"

"Sorun yok. Karınıza bakın, Bay Coleman."

Ma onun gözlerine baktı ve anlamlı bir an boyunca bakışlarını üzerinde tuttu, sonra o arabaya doğru koştu. Uzun bacağını arka kapının üzerine atıp içeri girdiğinde, kadını bir köşede kıvrılmış, başını kollarıyla örtmüş halde gördü. Kadın histerik bir şekilde ağlıyordu.

"Lydia!" diye bağırdı. "Ne oluyor..." Şapkasını çıkarıp bir kenara attı, vücudunun geri kalanını açıklıktan içeri çekti ve zemini geçerek kadının önüne çömeldi. Ellerini uzatarak onu teselli etmek istedi. Ama ellerini bir an havada tuttu, sonra geri çekti.

"Lydia," dedi daha nazik bir sesle. Ağlaması acıydı, ruhundan, cehennemden geliyordu. "Herkesi korkuttun. Neyin var senin?"

Çoğu erkek gibi, mantıklı bir açıklaması olmayan gözyaşları onun anlayabileceği bir şey değildi. Ve çoğu erkek gibi, bir açıklama gelmeyince sinirlendi. "Lydia, Tanrı aşkına, neyin var söyle. Yaralandın mı?"

Acı mı çekiyorsun?" Kafasını çarpmış mıydı? Neden öyle kapatıyordu? Ellerini çekmeye çalıştı, ama kolları ölüm kadar sertti.

Çaresizce, omuzlarından tutup, kollarını indirene kadar onu sertçe sallamaya başladı. Sersemlemiş bir halde, odaklanamayan gözlerle ona baktı ve uyuşmuş parmaklarıyla gömleğinin önünü avuçladı. "Beni... suya... nehre itme. Lütfen, itme..."

Ross, sessiz bir dehşetle ona baktı. Ölmek üzere olan, tabancanın namlusuna bakan, beyinlerinin parçalanmasına saniyeler kalan adamlar görmüştü, ama hiçbir yüzünde böylesine şiddetli bir korku görmemişti. Göz bebekleri o kadar genişlemişti ki, sadece kehribar rengi bir halka onları çevreliyordu. Dudakları kireç gibi beyazdı. Yüzünde tek bir damla kan kalmamış gibiydi.

"Lydia, Lydia." Sesi yatıştırıcı bir mırıldanmaydı ve ellerini kaldırıp kadının yüzünü avuçlarının arasına aldığını hiç hatırlamıyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Nehir, nehir," dedi deli gibi, gömleğinin kumaşını daha sıkı tutarak.

"Kimse seni nehre itmeyecek. Güvendesin."

Yutkundu. Korkunun boğazında düğümlenmesini zorla bastırdığını görebiliyordu. Dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. Her hırıltılı nefeste göğsü dramatik bir şekilde inip kalkıyordu. "Ross?" Adı bir soruydu. Onu tanımaya çalışır gibi gözlerinin derinliklerine baktı.

"Evet."

Vücudu rahatlamış bir şekilde gevşedi ve başı öne doğru eğilerek onun göğüs kemiğine çarptı. Elleri hala kızın yanaklarına baskı uyguladığı için, onu göğsüne yaslanana kadar kendine doğru çekti. Nefesi normale dönene kadar hareketsiz kaldılar. "Neden biri seni nehre itmek istesin ki?" diye sordu sonunda sert bir fısıltıyla.

Gözlerini ona kaldırdı, ama konuşmadı, sadece onu hem sinir bozucu hem de büyüleyici bulduğu o alışkanlığıyla ona bakakaldı. "Hepimiz oradaydık..." Başparmakları yanaklarını okşayarak, kalan gözyaşlarını sildi. "Anne..." Gözlerinin tekrar dolduğunu gördü, ama bu sefer gözyaşları korkudan değildi. Viski rengi gözleri, az önce yeniden yaşadığı kabustan arınıyordu. "Annem izin vermezdi..." Başparmakları sırayla dudaklarını okşadı. Dudakları, az önce yaladığı için nemliydi. Nem, başparmaklarının ucunda birikti. "... sana

olmasına izin vermezdi."

O anda onu öpeceğini biliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Seçim hakkı çoktan elinden alınmıştı. Bu an önceden belirlenmiş, kaderinde yazılıydı ve buna direnmek için kaderle mücadele edecekti. Bu yüzden iradesini teslim etti ve tanrıların, başını onun bekleyen ağızına doğru yavaşça eğmesini emretmesine izin verdi.

İlk başta dudaklarını onun dudaklarına sadece dokundurdu. Kızın parmakları göğsüne daha sıkı sarıldı. Artık kendini daha fazla inkar edemeyecek hale gelene kadar bekledi. Sonra, kızın başını daha geriye eğerek ona uyum sağladı, dudaklarını onun dudaklarına sürttü, bıyığıyla tozunu aldı, dudakları ayrılana kadar daha fazla baskı uyguladı.

Kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyordu, ama acele etmedi. Tereddüt etti, nefesini koklayarak ve bu ilk yumuşak kapının ötesinde ne bulacağını tahmin etmek için zaman ayırdı.

Dilinin ucuyla üst dudağına dokundu, hafifçe, o kadar hafifçe ki, dudaklarından çıkan yumuşak, kesik kesik hava sesini duyana kadar ona dokunduğundan bile emin değildi.

Nehirdeki başka bir teknenin izi feribotu salladı. Dengelerini kaybettiler. Ross dizlerinin üstündeydi ve kız yatak takımlarının üzerine düştüğünde, Ross'un vücudu da onun peşinden aşağıya düştü. Sıcak zümrüt gözleri kızın yüzünü, saçlarını, boğazını, göğsünü ve sonra yeterince yaklaşamadığı ağızını dolaştı. Kız hareketsiz, sessiz, kurban gibi yatıyordu.

Bir elinin parmakları saçlarının arasından geçerek kafa derisine ulaştı. Diğer eli ise çenesini okşadı. Göğsü, dinlenirken hafifçe eğimli göğüslerine değene kadar yavaşça aşağı indi.

Ağızı tekrar onun ağızıyla birleştğinde, içgüdüleri devreye girdi. On üç yaşındayken, annesinin genelevdeki arkadaşlarından biri ona öpüşmeyi öğretmişti. Fahişe, sıkıcı bir öğleden sonra çocuğu odasına almış ve öpüşmenin inceliklerini gösterirken ona acımasızca sataşmıştı. İki ağız birbirine yapıştırmak için doğru miktarda emiş uygulamasını, dilini bal topluyormuş gibi döndürmesini ve sürekli değişen tempolarla dilini ileri geri hareket ettirip savuşturmasını öğretti. Öğrencisi çok zekiydi. Bu konuda doğal bir yeteneği vardı ve öğleden sonra bitmeden bu sanatı mükemmelleştirmişti. Fahişe de birkaç şey öğrenmişti.

Ross, bu öpücüğe o bilgiyi ve yılların pratiğini uyguladı, çünkü daha önce hiç bir öpücükten bu kadar korkmamış ya da heyecanlanmamıştı.

Ancak, beklentisi onu bu ruhu sarsan heyecana hazırlamamıştı. Gerçeklik, onun hayal gücünü çok aşırıyordu. Harika bir ağzı vardı. O, tatlı, ıslak bir uçurumdu ve o bu uçurumu iyice keşfetti. Ona karşı çok büyük bir açlık duyduğu için her yerini tattı. Dilini kadının düz dişlerinin kenarından geçirdi. Ağzının tavanına dokundu, dudaklarının kaygan iç yüzeyini keşfetti, dilinin ucuyla kadının dilini şakacı bir şekilde dürttü. Ve onu tümüyle kendine çekecekmiş gibi hissettiren o tatlı, tatlı emişi uyguladı.

Boğazından çıkan düşük frekanslı heyecan uğultusunun farkında değildi, ta ki feribot nehrin Arkansas tarafındaki iskeleye çarpmaya başlayana kadar. O hayvani uğultu kulaklarına ulaştı ve bir an için nereden geldiğini merak etti.

Kaynağını fark ettiğinde, kendini ondan uzaklaştırdı. Gözleri, onu öpmadan önceki kadar büyük ve meraklıydı. Ama daha az korkuyorlardı. Ağzı kırmızı ve ıslaktı, öpücüğüyle parlıyordu. Dudaklarının etrafındaki deri, bıyığıyla aşınmıştı.

Öpüşmede, kadında tamamen kaybolmuştu. Kadın ona her şeyi unutturmuştu — kim olduğunu, kadının kim olduğunu... Victoria'nın kim olduğunu.

Ayağa kalktı ve şapkasını aldı. Şapkasını başına sıkıca bastırdı ve Lydia'ya bakmaya cesaret edemeden, vagonun açıklığından geçip feribotun güvertesine indi, tam da annesi telaşla yaklaşırken.

"Ee?" diye sordu.

"O iyi," dedi sinirli bir şekilde ve uzaklaştı. Annesi geniş bir gülümsemeyle gülümsedi.

O gece kampta bir kutlama yapıldı. Önemli bir dönüm noktasına ulaşmışlardı ve herkes bunun geride kaldığına seviniyordu. Kılıflardan kemanlar çıkarıldı ve çalındı. Şarkılar söylendi. İçki içen erkekler için bir sürahi viski dolaştırıldı. O gece çok az kişi reddetti. Çocukların her zamankinden daha geç yatmasına izin verildi. Uzun yolculuk yarın yeniden başlayacaktı, ama bu gece bu önemli günü kutlamak gerekiyordu.

Lydia için de önemli bir gündü. Ross'un öpücüğü ona, tüm öpücüklerin iğrenç olmadığını, bir erkekle bir kadın arasındaki bazı yakınlıkların harika olabileceğini öğretmişti.

O günü başka bir nedenden dolayı da hatırlayacaktı. O gün sütü kesilmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Lydia ilk başta Lee'nin kampta yaşanan olağan dışı kargaşadan dolayı huysuzlandığını düşündü. Ancak daha sonra, onu yatırmadan önce emzirirken, onun aç olduğunu fark etti. Yeterince süt alamıyordu.

Göğüslerinden alabildiği kadar süt sağdı ve Lee sonunda göğsünde uykuya daldı. Feribotta olanlardan sonra çok yorgun ve duygusal olarak bitkin düşen Lydia, onu beşiğine yatırmaya ya da kıyafetlerini çıkarmaya bile gücü yetmeden, onu kucağında tutarak uykuya daldı.

Ross çok geç saatte içeri girdiğinde uyandı. Uyku ile uyanıklık arasındaki o ara durumda, sadece onun viski koktuğunu fark etti. Ertesi sabah, Lee açlıktan ağlamaya başladığında, Ross şiddetli bir baş ağrısından şikayet etti.

"Tanrı aşkına, onu emzir," dedi botlarını giyerken.

Lydia sütünün kalmadığını düşünüyordu, ama yine de gömleğinin düğmelerini açıp Lee'ye göğsünü uzattı. Sütü kurumuşsa Ross'un ne yapacağından korkan Lydia, kendini savunmak için ona saldırdı.

"Dün gece sarhoş olmasaydın başın ağrımazdı."

Ağrısından gözlerini kısıarak, sallanarak vagonun girişine doğru yürüdü. "Sarhoş olmadım. Ama denedim, orası kesin," diye homurdandı dışarı çıkarken.

Birkaç dakika içinde Lee, kızarmış yüzüyle hıçkırarak ağlamaya başladı, hayal kırıklığı ve açlıktan kollarını ve bacaklarını çırpıyordu. Lydia ne yapacağını bilmiyordu. Lee ile olan kısa deneyimi dışında bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sütü kesildiğinde bir anne ne yapardı? İnek sütü mü? Evet, ama Ross'un haberi olmadan onu nasıl bulabilirdi?

Yere oturup Lee'yi göğsüne sıkıca sarıldı, onu yatıştırmak için salladı ve bildiği birkaç şarkıyı ona söyledi. Bir süre uykuya daldı, sonra içgüdüsel olarak onu meme ucuna yönlendirdi, aç olduğunu hatırlattı ve ağlaması yeniden başladı.

"Bu sabah onun nesi var?" diye sordu Ross, tıraştan sonra arabaya binerken.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Lydia. "Belki karnı ağrıyordur. Ya da belki dünkü heyecan onu rahatsız etmiştir."

Gözleri kısa bir süre buluştu, ikisi de öpüşmeyi hatırladı. Sonra ikisi de suçlulukla başka yere baktı.

"Kahvaltı yapma," dedi Ross. "Aç değilim. Ben kahve yaparım. Sen Lee'ye bak."

Lee'nin sorunu zamanla çözülemezdi. Hatta, sabah uzadıkça ağlaması daha da şiddetleniyordu. Bubba arabayı sürerken, Lydia bebekle birlikte havasız vagonda oturmuş, elinden geldiğince onu sakinleştirmeye çalışıyordu, ama yaptığı hiçbir şeyin sorunu çözmeyeceğini biliyordu.

Öğle molasında, anne arabaya doğru ağır adımlarla geldi. "O çocuk bütün sabah ağlıyor. Neyi var?"

Ross, atların koşum takımlarını ayarlıyordu. Lydia, gözleri yaşlarla dolarak telaşlı bir fısıltıyla konuştu. "Anne, bana yardım etmelisin. Sütüm bitti. O aç."

Anne kıza baktı, bir kez olsun ne söyleyeceğini bilemedi. "Emin misin? Ne zaman fark ettin?"

"Dün gece. Sonunda uykuya dalmadan önce yeterince emmedi. Bu sabah hiçbir şey içmedi. Ne yapacağım?"

Anne, Lydia'nın Ross'un Bay Cox ile sohbet ettiği arabanın ön tarafına endişeli bakışını gördü. Kız endişelenmekte haklıydı, ama anne onun zaten endişeli olduğu kadar daha fazla endişelenmesini istemiyordu. "Norwood'ların ineğinden biraz süt alacağım ve gerekirse genç Lee'nin boğazına kaşıkla dökerek içireceğiz. Endişelenme, yoksa onun kadar kötü bir duruma düşersin. Sakin ol, ona sessizce konuşmaya devam et. Senin endişelendiğini hissedebilir ve bu hiç yardımcı olmaz."

"Kimseye söylemeyeceksin..."

"Hayır. Şu anda değil," dedi annem ve odadan çıktı.

Herkes dışarı çıkarken geri geldi.

"Bu öğleden sonra Lydia ve Lee ile burada kalacağım, belki onu daha iyi hissettirebiliriz."

"Teşekkürler anne," dedi Ross omzunun üzerinden. Bubba'nın yerini almıştı. "Hasta mı?"

Endişe, koyu renkli kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşturdu ve Ma, soğuk ve kayıtsız görünmeye çalışan bu adamın savunmasızlığına nazikçe gülümsedi. "Hayır, sadece huysuz. Sanırım çok yakında kendini daha iyi hissedecek."

Biraz uğraşması gerekti, ama Lydia sonunda Lee'yi emziriyormuş gibi kendine doğru çekerek, Ma'nın doğumundan sonraki gün ona takmaya çalıştığı emziği emmesini sağladı. Emzik, yağmurluk eldiveninden yapılmış ve küçük bir Mason kavanozunun ağzına gerilmışti.

Bir sürü tükürme, boğulma ve öksürme sonrasında, Lee ve bu alet birbirlerine alışmış gibi görünüyordu ve Lee, karnı nihayet dolana ve huzur içinde uykuya dalana kadar agözlülikle emdi.

Ma ve Lydia bir program hazırladılar. Ma, Ross atlarına bakmaya gittiğinde her sabah taze süt getirecekti. Lee uyanıp o saatten önce huysuzlanmaya başlarsa, huysuzlanmak zorunda kalacaktı. Öğlen ve akşam saat ikide birer şişe daha getirilecekti. Ma bir şekilde bunları Lydia'ya gizlice verecekti.

İlk sabah, Ross tıraş olurken ve Lydia kahvaltısını hazırlarken Lee'nin bağırılışlarını görmezden gelirken, Ross bu konuda bir yorumda bulundu.

"Lee'nin öyle ağlamasına izin vererek neyin var senin?"

Ateşin üzerinde eğilmişken, kıvrımlı saçlarını geriye doğru taradı. Elinde tuttuğu uzun atal, ona doğru sallarken domuz yağı damlıyordu. "Benim bir sorunum yok ve benimle bu ses tonuyla konuşmaya başlamamanı rica ederim. Sanki beni bir şeyle suçluyormuşsun gibi geliyor." Kendi vicdan azabı ve ateşin ısısı, yanaklarına sağlıklı bir renk katmıştı.

Ross, onun bu kadar sağlıklı görünmemesini diledi. Vücudu, onun canlılığına kendi içinde filizlenen bir güçle tepki veriyordu.

"Bebeğin ara sıra ağlaması ve kimsenin onu hemen kuşağına almaması iyidir," diye devam etti. "Böylece şımarmaz." En azından annesi, Ross Lee'nin olağandışı huysuzluğunu fark ederse böyle demesini söylemişti.

Ross yüzündeki tıraş sabununu sildi. Elbette haklıydı, ama ihmal edilmenin, dirseğini sıyrıp annesinin başka biriyle meşgul olduğu için ona bakmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. "Sadece onu kontrol etmeden çok uzun süre ağlamasına izin verme."

"Onun iyi olduğunu bilmesem, onun ağlamasına izin verir miyim sence?"

Ross havluyu yere attı ve şapkasını taktı. "Öncelikle Lee'ye bakmalısın. Yoksa benim seninle evlenmek zorunda kalmamın sebebinin bu olduğunu unuttun mu?"

"Orospu çocuğu," diye Lydia dişlerini gıcırdatarak tısladı.

"Adi herif," diye dişlerinin arasından tısladı Lydia.

"Öyle olabilir," dedi annesi arkasından. Lydia, kimse onun sözlerini duymadığını sanarak arkasını döndü. "Ve bu konuda çok hassas. Ama her ne olursa olsun, o adam her geçen gün daha da garip davranıyor. Geçen gün nehri geçerken, sana bir şey olduğunu sandığında hiç bu kadar korkan bir adam görmemiştim. Ve o vagondan çıktığında, sanki gözlerinin ortasına balta saplanmış gibi görünüyordu." Ross'un öfkeyle dikilen silüetini, ağaçların arasına girene kadar izledi. "İnsanın aklına, ona neyin olduğunu merak ettiriyor, değil mi?" diye düşündü. "Neyse, gidip o gence kahvaltısını verelim."

Ross gün boyunca hep meşgul olduğu için gündüzleri programları sorunsuz işliyordu. Zor olan gece biberonuydu. Lydia sanki emziriyormuş gibi arkasını dönüp elbisesini açıyor, sonra daha önce sakladığı yerden inek sütü şişesini çıkarıyordu. Şu ana kadar, Tanrıya şükür, Ross hiçbir şeyin farkında değildi. Ama Lydia annesine başka bir endişesini daha dile getirdi.

"Norwood'lara ne diyorsun?"

"Onlara, benim bir çocuğumun zayıf görüldüğünü ve taze süt içmesinin iyi olacağını düşündüğümü söyledim."

"Onlara bunun için para ödemek zorundasın, değil mi?"

"Biraz para biriktirdim. Endişelenme. Bay Coleman öğrendiğinde bana geri ödeyebilirsin."

Lydia titredi. "Henüz değil, lütfen."

"Adam er ya da geç öğrenecek, Lydia. Sonsuza kadar rol yapmaya devam edemezsin."

"Evet, ama sonra, anne, lütfen."

Bir hafta boyunca bu oyunu başarıyla sürdürdüler.

Özellikle zorlu bir seyahat gününün ardından, tren kristal berraklığında ve soğuk bir akarsuyun yanında kamp kurmuştu. Ross, Scout ile kahve içerken konuşuyordu ki, annesi önlüğünün cebinde bir şişe süt saklayarak vagona geldi.

"Biraz yürüyüp su kenarında serin bir gölge bulalım."

Lydia bu öneriyi içtenlikle onayladı. Doğu Arkansas çok güzeldi. Çayırarda yabani çiçekler bolca yetişiyordu ve ormanlar çalılıklarla kaplıydı. Av bulmak hiç sorun değildi. Ross veya

Langston'ların oğulları ya da tren için avlanan diğer erkekler nadiren eli boş dönerdi. Akşam menüleri hiç de monoton değildi. Bir kasabadan geçerken, elçilerini temel gıda maddeleri, patates ve bazen de taze yumurta gibi ikramlar almaya gönderirlerdi.

Lydia ve Ma kocaman bir meşe ağacı buldular ve ağacın altındaki gölgeli yeşil çimlere oturdular. Lydia Lee'yi kendine yasladı ve ona biberonu uzattı. Lee inek sütüne şaşırtıcı derecede iyi uyum sağlamıştı ve her geçen gün daha da tombullaşıyordu.

Ma, en çok sinir olduğu konulardan biri olan, Bubba'nın Watkins kızının peşinden koşmasından duyduğu hayal kırıklığını anlatmaya başladı. Lydia dinliyordu, ama zihni başka yerlerdeydi. Bu yüzden Ma'nın omzunun arkasındaki hareketi fark ettiğinde tembel bir kayıtsızlıkla başını kaldırdı. Ross'u gördüğünde tüm vücudu birden gerildi. Oğluya bakıyordu, öfkesi yeşil gözlerini Lydia'yı yere çivileyen çiviler kadar keskin hale getirmişti.

Ma, Lydia'nın ani tepkisini görünce, hemen arkasını döndü ve durumu değerlendirdi. Ayağa kalktı.

"*Bu da ne lan?*" Ross, şişeyi işaret ederek tükürdü.

"Neye benziyor? Bir şişe inek sütü," dedi Ma. "Lydia, çocuğu bana ver. Onu nehre götürüp akşam yemeğini huzur içinde bitirmesini sağlayacağım. Burada kalırsa hazımsızlık geçireceğinden korkuyorum."

Lydia'nın kolları ve elleri o kadar titriyordu ki, Lee'yi annesinin uzattığı kollarına zar zor kaldıracıydı. Ve tüm bu süre boyunca gözleri korkuyla Ross'un somurtkan yüzüne sabitlenmişti. Kaşları gözlerini neredeyse tamamen kapatıyordu. Dudakları bıyığının altında sert bir şekilde kaybolmuştu ve vücudundaki her kas gergin bir şekilde gerilmişti.

"Lee neden biberon emiyor?"

Onun yakıcı bakışları altında, Lydia gözlerini kucağına indirdi ve beyaz, kansız parmaklarıyla eteğinin kumaşını büküyordu. "Sütüm kesildi," diye mırıldandı.

Onun iğrenç küfürü onu irkiltti. "Ne zaman?" diye bağırdı. "Nehri geçtiğimiz gün. Annem dedi ki..."

"Bir haftadan fazla mı oldu?" Bağıırışı, başlarının üzerindeki ağaçtaki mavi kuş ailesini rahatsız etti. Kuşlar öfkeyle ona cıvıldayarak cevap verdiler.

"Evet."

"Evlendiğimiz günün ertesi günü." O zaman çirkin, kendini küçümseyen bir kahkaha attı.

Lydia ona baktı ve gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Birkaç gün sonra."

Ağaç gövdesine yaslandı ve dalların arasından yukarıya bakarak, sanki cennete, böyle bir cezayı hak edecek ne kadar büyük bir günah işlediğini söylemesi için yalvarır gibi baktı. "Şimdi de seninle, istenmeyen bir eşle uğraşmak zorundayım ve sen, seninle evlendiğim için bile iyi bir eş değilsin?"

Bu sözler Lydia'yı ayağa kaldırdı. "Peki, benim de seninle *uğraşmak zorunda kaldığımı* hiç düşündün mü?"

"Aynı şey değil."

"Tabii ki aynı değil. Bu çok daha kötü."

"Gördün mü? Hangi erkek, fahişe gibi konuşan bir eş ister ki?" "Bunu *senden* öğrendim!"

Ona yeni, son derece açık bir kelime öğrettikten sonra sordu: "Neden senin... bilirsin... sütün..." Göğüslerine bakınca, tereddüt etmeye başladı. Dik durdu ve sert bir şekilde, "Bir kadın bebeğini sonsuza kadar emzirebilmeli. Senin sorunun ne?" dedi.

"Hiçbir şey."

"Kesinlikle bir şey var, yoksa hala sütün olurdu."

"Annem nehri geçmenin sütümü kuruttuğunu söyledi. Çok heyecanlandım ve üzüldüm. Ben..." Sesini keserek, bir kez daha vagondaki o çalkantılı dakikaları hatırladılar.

Bir haftadır unutmaya çalıştığı şeyi ona hatırlattığı için sinirlenen adam, ona bakmak zorunda kalmamak için yüzünü çevirdi. Gözlerinin geniş ve anlamlı olduğunu görmek istemiyordu, çünkü o öpücükten önce ve sonra ona nasıl baktıklarını çok iyi hatırlıyordu. Saçlarının başını alevli bir hale gibi çevrelediğini görmek istemiyordu, çünkü parmaklarını saçlarına gömmek nasıl bir his olduğunu biliyordu. Onun ağzını görmek istemiyordu, çünkü şimdi bile tadını alabiliyordu. Elbisesinin göğüs kısmını nasıl doldurduğunu görmek istemiyordu, çünkü onun altında yatarken ne kadar yumuşak ve kadınsı hissettiğini hatırlıyordu.

Lanet olsun! Hiçbirini hatırlamak istemiyordu ama hepsini hatırlıyordu. Bu anı bir hafta boyunca onu takip etti, uyurken ve uyanırken, her bir ayrıntısı onu rahatsız etti.

Lydia onun sessizliğinden yararlandı. "Annem bunun olağandışı bir şey olmadığını söyledi. Bazen bir kadın feribotta benim gibi korkarsa, bu olabilir."

Ama Lee gayet iyi," diye ekledi aceleyle. "Meme ucundan emmeyi öğrendi. İnek sütü ona mide ağrısı ya da başka bir şey yapmadı. Her gün büyüyor. O..."

Ross hızla döndü. "Ama gerçek şu ki, ben hala seninle evliyim ve bunu istemiyorum. Bir karım vardı. Sakin ve yumuşak huylu, hanımefendi gibi davranan, saçlarını hanımefendiler gibi yapan, asla..." Sözüünü kesti. Victoria'nın, Lydia'yı öptüğü gibi onu öpmesi için izin vermeyeceğini söylemeye başlamıştı, ama bunu ona söylemek istemiyordu. Bunu hatırladığını bile itiraf etmek istemiyordu.

Eğer onu derinden yaralamak, elinden geldiğince incitmek niyetindeyse, başarmıştı. Lydia, Clancey'nin yaptığı gibi ona kemerle vurmasını diledi, çünkü o zaman acı sadece fiziksel olur ve sonunda geçerdi. Ama Ross ona en kötü türden bir acı vermişti. Ona, ne olduğunu ve ne kadar güzel giysiler giyse de, kimin adını taşısa da, her zaman ne olacağını hatırlatmıştı. İçinde hala bir pislik olacaktı.

Yaralı bir hayvan gibi, acı onu vahşi yapmıştı. Gözleri gün batımının ateşli altın rengiyle parlıyordu. Başını kibirli bir hareketle geriye atarak saçlarını savurdu. "Ben de pek iyi bir anlaşma yapmadım. Senden, kötü ruh halinden ve sebepsiz yere insanları incitme şeklinden nefret ediyorum. Senin benden daha iyi olmadığını düşünüyorum ve bu da senin tahammül edemediğin şey, Bay Coleman."

Ross, düşük bir hırıltıyla ona doğru ilerledi. Lydia'nın içgüdüğü, ondan ve onun katil gözlerinden kaçmaktı, ama kendi öfkesi, sağduyusuna kulak vermemesine neden oldu. "Hayatımın geri kalanını senin karın olarak geçirmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum," diye bağırdı, "sen... sen... sen zina yapan köylü."

Ross aniden durdu, ağzı sanki alt çenesini tutan tendonlar kesilmiş gibi açık kaldı.

"İyi akşamlar Bayan Coleman, Bay Coleman."

Winston Hill'in yavaş konuşması, Lydia ve kocası arasında titreyen kükürtlü havada yankılandı. Selamlaması yeterince nazikti, ama onlar ona dönünce onları keskin bir bakışla süzdü. Keskin pençeleriyle birbirlerine saldırmak üzere olan iki dövüş horozu gibi görünüyorlardı.

Kadın, eteğini düzelterip ellerini gezdirerek kendini toparlamaya ve utancını gizlemeye çalışıyordu.

Ross Coleman alt dişleriyle bıyığının köşesini ısırıyordu.

"Hill," dedi kısaca, sonra Moses'a doğru başını salladı.

Lydia, ikisini de selamlamak için hızlıca başını salladı.

"Güzel bir kırsal, değil mi?"

"Evet, öyle, Bay Hill," dedi Lydia nefes nefese. Ross'un kendini beğenmiş yüzüne tokat atmaya hazırdı. Ya Bay Hill onlara rastlamamış olsaydı? Kendi kocasının ona bağırarak hakaret ettiğini duymuş muydu? Utançtan ölebilirdi ve yanaklarında hissettiği yakıcı sıcaklığın görünmez olmasını umuyordu. "Yabani çiçekler çok güzel," dedi, durumu düzeltmek için boşuna bir girişimde bulunarak.

"Bunları nehrin kenarında topladım. Kabul eder misiniz, Bayan Lydia?" Moses ona buketi uzattı. "Arabayı neşelendirecekler."

Ross'a bir bakış attı. Yüzü granit kadar sert ve acımasızdı. "Teşekkür ederim, Moses," dedi yumuşak bir sesle, çiçek demetini alıp otomatik olarak kokladı. Çiçekler onu gıdıkladı ve hapşırarak kendini daha da utandırdı.

Bay Hill ve Moses güldü. Ross, açıkça rahatsızlık duyarak bir ayağından diğerine ağırlığını verdi.

"Moses, atlarınızı idare etme şeklinizi hayranlıkla izliyor, Bay Coleman," dedi Winston. Ross kadar uzun boylu değildi, ama duruşu onurluydu ve uzun boylu olduğu izlenimini veriyordu. "Moses hep evde çalıştı. Ben de at sürdüm tabii, ama altı atlı bir takımla hiç uğraşmadım. Moses'a takımla uğraşmak konusunda birkaç ipucu gösterir misiniz? Ayrıldığımızdan beri irade savaşı içindeler."

Ross tedirgin bir şekilde boğazını temizledi. "Sanırım yapabilirim."

"Bunun için minnettar olurum, Bay Coleman. Daha iyi bir öğretmen isteyemezdim," dedi Moses saygıyla.

"Sorununuzu tespit edebilecek miyim bir bakayım."

"Güzel, güzel." Winston, Ross'a gülümsedi, sonra Lydia'ya döndü. "Nehri gördün mü? Orası serin ve hoş bir yer. Sana eşlik etmek isterim. Tabii Bay Coleman'ın izniyle."

"Ben... şey... Lydia'yı oraya kendim götürmek üzereydim."

Lydia başını çevirip kocasına baktı. Kocas, sık sık karısını akşam yürüyüşüne çıkararak bir adamın rahatlığıyla bu cümleyi söylemişti. Kollarını koruyucu bir şekilde beline dolayarak

, Lydia bir t    n bile onu devirebileceği kadar sarsıldı.

"O zaman iyi akşamlar dileriz," dedi Winston nazikçe, şapkasını Lydia'ya doğru kaldırarak.

"İyi akşamlar," dedi Moses ve patronunu trene doğru eşlik etti.

Ross'un kolu hemen belinden indi ve Lydia b    k bir hayal kırıklığına uğradı. Bir an i  in, onunla nehre doğru y    mek iyi bir fikir gibi gelmişti. Victoria ile alacakaranlıkta y    m  şti, değil mi? diye d  ş  nd     z  nt  yle.

Keyifli bir y    y  ş olmayacaktı. Bay Hill ve Moses gittiğine g  re, yine kavga etmeye başlayacaklardı. Bunun i  in enerjisi olmadığını d  ş  n  yordu, ama yine de ona saldırmassı ihtimaline karşı meydan okurcasına y  z  ne baktı.

"Zina yapan k  yl   m  ?" diye fısıldayarak sordu.

"Ne?" Onu kasten kafasını karıştırmaya mı   alışıyordu? Kızgın değildi. Bıyığının bir tarafında bir g  l  mseme belirmişti.

"B  yle bir şeyi nereden duydun ve nasıl tekrar edebildin?"

Bu, Otis ve Clancey'e "komşuları" tarafından sık sık y  neltilen bir hakaretti. Lydia, bu hakaretin onlara yakıştığını d  ş  nerek, bunun en k  t   hakaret olduğunu d  ş  nm  şti. "K  t   bir şey mi?" diye sordu   ekinerek, g  zleri yuvarlaklaşarak.

Ross başını geriye attı ve g  ld  . Onu ilk kez b  yle g  lerken g  r  yordu ve birkaç saniye ağzı a  ık hayretle ona baktıktan sonra, ona katıldı.

"K  t   m  ?" Ross sonunda, g  zyaşlarını parmak eklemleriyle silerek dedi. "Evet, k  t  . Senin yerinde olsam ve bir hanımefendi gibi davranılmak isteseydim, bunu bir daha kimsenin   n  nde s  ylemezdim." Tekrar kıkırdamaya başladı ve kahkahası sonunda dinince, ağaca yaslandı ve g  vdesinden aşağı kayarak topuklarının   zerine oturdu. Ona daha   nce hi   g  rmediği bir ifadeyle baktı. Neredeyse şefkatli bir sevgi doluydu.

"Lanet olsun, Lydia, seninle ne yapacağım ben?" Parmaklarını sa  larının arasında gezdirdi ve sonra başını umutsuzca eğdi, şaşkınlıkla salladı. "Bir dakika   nce sana   ok kızgındım, seni   ıplak ellerimle boğmaya hazırdım. Ve bir dakika sonra, bana uzun zamandır yaşadığım en g  zel kahkahayı attırıyorsun."

O, uzun bir s  re yere bakarken, o

başını eğip, cesaretini toplayıp saçlarına dokunmak, alnındaki endişe kırışıklıklarını düzeltmek istedi. Ona tekrar baktığında, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Sanırım Jefferson'a varana kadar birlikte kalmaktan başka seçeneğimiz yok."

"Sanırım öyle." Peki sonra? Sormaya korkuyordu. Kararsız bir ruh hali olan bir yabancıyla evlilik ideal değildi, ama o onu dövmüyordu. Bir ay önce olduğu gibi yalnız kalmaktansa onun yanında olmasını tercih ediyordu. Aslında, ruh hali ne olursa olsun, onu görmediğinde özlemeye başlamıştı. "Sütüm için gerçekten üzgünüm. Evlendiğimizde bunu bilemezdim."

Gözleri hiç tereddüt etmeden göğüslerine kaydılar. Her zamanki gibi dolgun, çekici ve baştan çıkarıcıydılar. "Hayır, bilemezdin," dedi. "Sana kızgın değildim, sadece kadere kızgındım."

Karısı erken ve haksız bir şekilde öldüğü için kızgındı. Bu kızla evlendiği için öfkelenmişti, kendine onun değersiz olduğunu söyleyip onu istemediğine yemin etmişti. Ve tüm bu iddialara rağmen onu çok istediği için öfkeliydi.

"Neden Bay Hill'e beni nehre götüreceğini söyledin? Neden kolunu omzuma attın?" Son iki kelime ayakkaşlarına söylendi çünkü o sırada utangaç bir şekilde başını eğmişti.

Çünkü onun sana kur yapmasına izin vermeyecektim. Çünkü seni yürüyüşe çıkarmaktan bahsetmesine bile çok kıskançtım. Çünkü bu bana sana dokunma fırsatı verdi. "O ve Moses muhtemelen kavgamızı duymuşlardır. Sana kötü davrandığının kimseye duyulmasını istemedim."

"Oh," dedi, ağzında acı bir hayal kırıklığıyla.

"Arabaya geri dönelim. Annem birazdan Lee ile birlikte gelecek." İkisini de şaşırtarak, onu yönlendirmek için kolunu koluna doladı.

* *

"Bu, şimdiye kadar gördüğüm en acınası manzara."

Bubba Langston'ın hafif kafası su yüzeyini yararak suya girdi ve öksürerek çıktı. Ondan sadece birkaç metre uzakta Priscilla Watkins

dere kenarındaki çimenlikte uzanıyordu. Kollarını arkasına dayamış, dizlerini kendine çekmiş oturuyordu, sığ ve hızlı akan suda bacaklarının ve eteğinin büyük bir kısmının çocuğa görünür olduğunu umursamadan.

"Beni neden gözetliyorsun? Ve acınası olan ne?" diye sordu Bubba, kıyıya doğru yavaşça ilerlerken. Suyu girmeden önce tüm kıyafetlerini çıkarmak için can atmıştı. Şimdi pantolonunu çıkarmadığı için şükretti.

"Kimseyi gözetlemiyordum," diye huysuzca karşılık verdi. "Sadece serinlemek için nehre geldim. Bütün gün o eski vagonda seyahat etmek çok sıcak ve boğucu oluyor." Priscilla, hiçbir erkeğin bakmadan duramayacağını bildiği bir dudak büküşü yaptı ve dik oturdu. Kollarını başının üzerine kaldırdı ve gevşek bir şekilde gerindi, elbisesinin kumaşını gelişmiş göğüslerinin üzerine sıkıca çekti. Bubba'ya acıyarak bakarken, kirpikleri şehvetli gri gözlerinin üzerine indi.

"Ve acınası olan şey senin göğsün, Bubba Langston. Üzerinde hiç kıl yok. Tek bir tane bile. Bay Coleman'ı bir keresinde nehirde yüzerken gördüm. Her yeri kıllı. Koltuk altları, göğsü. Genç bir kadının görmemesi gereken yerler bile." Genişçe esnedi, sıkılmış gibi davranırken, Bubba'nın gırtlığındaki adem elmasının kontrolsüzce sallanmasını kurnazca izledi.

"Ne çok iyi hissettirir biliyor musun?" diye sordu, canlanarak. "Sanırım ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkaracağım ve ayaklarımı o serin suda sallayacağım. Kızlar sizin kadar şanslı değil. İstedığımız zaman çıplak kalıp yüzmeye gidemeyiz."

Bubba, kızın ayakkabılarının bağcıklarını çözüp ayakkabılarını çıkarmasını sessizce hayranlıkla izledi. Eteğini yukarı çekerek, çoraplarını yavaşça aşağıya doğru sıyırmaya başladı. Bubba'nın tüm vücudu, kızın elleri dizinden ve baldırından aşağıya doğru kayarak çoraplarını çıkarırken gerildi. Kız, çoraplarını ince ayaklarından yavaşça çıkardı ve Bubba, kızın beyaz, çıplak bacaklarını ve ayaklarını gördüğünde öleceğini sandı.

Gözlerini kapatıp coşkulu bir ifade takınan kadın, ayağını dönen suya soktu. Şehvetle, tembel bir dil ile dudaklarını yaladı. Bubba sefil bir şekilde inledi ve ona doğru üç adım daha attı, bacakları suda ağır ağır ilerliyordu. "Priscilla."

Onu görmezden geldi ve diğer çorabı da çıkarmaya devam etti, ta ki eteği beline kadar toplanana ve iki ayağı da suda sallanana kadar.

"Bu, bildiğim diğer bazı şeyler kadar iyi hissettiriyor, değil mi Bubba?"

O net düşünemiyordu ve Priscilla'nın söylediklerini anlamadı. "Evet, ama üzerinde tüyler var."

Kız utangaç bir şekilde gülümsedi. "Yok."

"Var." Bubba şimdi ona birkaç santim uzaklıktaydı. Suyun akıntısıyla, Priscilla'nın ayakları Bubba'nın uyluklarına ve pantolonunun fermuar kısmına çarpıyordu. Tanrım, Bubba ölecekti! "Gördün mü?"

Kadın öne eğilip göğsüne yakından baktı. "Vay canına, gerçekten. Burada orada birkaç kıl görüyorum." Kirpiklerinin altından onun ateşli yüzüne baktı. Sesini baştan çıkarıcı bir mırıldanmaya indirerek sordu, "Orada uzadıklarını hissedebiliyor musun? Nasıl bir his?"

Bubba'nın dili ağzına sığmayacak kadar büyük gelmişti ve nasıl hareket edeceğini unutmuştu. Hayatı buna bağlı olsa bile tükürmek için çaba gösteremezdi. Yine de, "Dokun da gör" diye mırıldanmayı başardı.

Priscilla'nın gözleri zaferle parladı ve omzunun üzerinden dikkatlice baktı. "Eğer yaparsam, kimseye söylemezsin, değil mi? O meraklı küçük kardeşine bile?"

"Yemin ederim," dedi, bir azizin itaat yemini ettiği kadar içtenlikle.

"Tamam o zaman." Elini uzattı ve tam temas etmek üzereyken geri çekti. "Yapamam."

Tanrım, onu öldürüyordu! "Elbette yapabilirsin," diye nefes nefese söyledi. "Sadece dokun." "Bana bunu yaptığın için bir canavarsın, Bubba Langston," dedi

diye azarladı. Bubba, baştan çıkarıcı rolünün kendisine geri döndüğünü fark edemeyecek kadar uçmuştu. Tek bildiği, parmak uçlarının göğsüne dokunduğunda hissettiği ateşli dokunuştı. Bu dokunuş, vücudunda beyaz bir ısı dalgası yarattı. Erkekliği, ıslak pantolonunun içinde acı verici bir şekilde zonkluyordu. Su beline kadar gelmeseydi, kadının ona uyguladığı muazzam gücü görebilirdi. Oysa, kadının bir ayağının parmakları bir şekilde onun kasıklarına takılmıştı.

"Oh, Bubba," diye mırıldandı, gözlerini kapatıp parmaklarını daha uzağa doğru kaydırды. "Çok iyi hissettiriyorsun. Erkeksi."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm." Pişmanlıkla iç çekerek ellerini çekti. "Ama senin beni böyle bir şeye ikna etmene izin vermemeliydim. Her yerim ısınmaya başladı."

"Öyle mi?"

Kız başını salladı ve buğday sarısı saçları omuzlarına döküldü. "Sanırım biraz su döküp serinleyeceğim." Onun hevesli bakışlarını kasıtlı olarak görmezden gelerek, kız elbisesi ilk iki düğmesini kayıtsızca açtı ve dereye doğru eğildi, göğüslerinin korsenin üzerinde şiştiğini onun görebileceğinden emin oldu. Sonra ellerini suyla doldurup göğsüne döktü ve suyun aşağı akmasına izin verdi. "Ooooh," diye yumuşak bir çığlık attı. "Bu kadar soğuk olacağını düşünmemiştim." Elbisesinin önü ıslanıp vücuduna yapışana kadar üzerine su dökmeye devam etti.

Dikleştiğinde, Bubba'nın genişlemiş bakışlarına sahte bir şaşkınlıkla nefesini tuttu. Onun bakışlarını göğüslerine kadar takip etti. Pamuk, göğüslerini baştan çıkarıcı bir şekilde şekillendirmişti. Soğuk su, tam da planladığı gibi meme uçlarını sert bir şekilde şişirmişti.

"Aman Tanrım," diye bağırdı ve ellerini göğüslerinin üzerine koydu. "Bana öyle bakma Bubba. Gözlerindeki o parıltı beni bayılmak üzere yapıyor."

"Bana baktın," dedi kalın bir sesle.

Yavaşça ellerini indirdi, ellerinin göğüslerinin üzerinde kasıtlı olarak yavaşça kaymasını ve parmak uçlarının sert meme uçlarını okşamasını sağladı. "Öyle yaptım, değil mi? Bir kızı bu şekilde kullanmak alçakça bir davranış, ama adil olan da bu sanırım."

Orada durup göğüslerine bakakaldı ve kızın dudaklarını incelten hayal kırıklığını görmedi. Oğlan aptaldı, bundan emindi. Scout kamp kurar kurmaz en yakın kasabaya kaçmasaydı, pantolonundaki aletin ne işe yaradığını bilmeyen bu kaba adamla burada olmazdı. Ama o ne işe yaradığını biliyordu ve onu istediği için yerinde duramıyordu.

Onu biraz kışkırtması gerekiyordu. "Ben de sana dokundum," dedi yumuşak bir sesle, sesi titreyerek, ağlamak üzereymiş gibi. "Ama beni bununla suçlamayacağını biliyorum, değil mi Bubba?" Ayak parmaklarını aşağı doğru çevirerek, yüksek, kavisli ayak tabanını onun pantolonunun düğmelerine dayadı.

Adam mavi gözlerini delici bir şekilde kadının gözlerine dikti. "Adil olan adildir demiştin."

Diliyle dudaklarını ıslattı, onun bu hareketi gördüğünden emin olmak için. Kirpiklerini kırıştırdı, birkaç damla gözyaşı akıtmaya çalıştı. "Sen gerçekten canavarsın. Ama kimseye söylemeyeceğine söz verersen."

"Yemin ederim," diye tekrarladı, gözleri yine elbisesinden açıkça görünen büzülmüş meme uçlarına sabitlendi. Elleri sudan garip bir şekilde çıktı.

"Elbiseni daha da ıslatacağım."

"Önemli değil!" diye bağırdı. Bu Scout olsaydı, bir saat ya da daha fazla süredir işlerini halletmiş olurlardı. Ama burada, bu aptala her adımı öğretmek zorunda kalıyordu.

Bubba'nın elleri hafifçe onu kavradı, sonra tepkisini test etmek için daha sıkı kavradı. O kadar iyi hissettirebileceğine inanamadan ovuşturdu, sıktı, yoğurdu. Başparmaklarını meme uçlarında ileri geri gezdirecek kadar cesaret topladı.

"Ummm, Bubba. Sanırım bunu daha önce de yapmışsın," dedi Priscilla. Bacaklarını açmıştı ve o da doğal olarak aralarına girmişti. Topukları onun dizlerinin arkasına değdi ve onu kendine daha yakın çekti.

"Hayır, hiç yapmadım."

"Hadi ama Bubba, bana söyleyebilirsin."

"Asla. Yemin ederim, Priscilla. Sen benim ilk sevdiğim kızsın."

"Daha sert," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Daha sert ov, Bubba, ve yaklaş da..."

"Bubba Langston!" Bu isim göklerden yankılandı ve Bubba'nın kafasına geri döndü, onu geriye doğru suya düşürdü. Priscilla bir avuç çim tutmasaydı, onun peşinden suya düşecekti.

"Evet, anne?" dedi Bubba, dere yatağındaki kayalıklarda kayarak kıyıya tırmanırken.

"Babanın arabada yardıma ihtiyacı var galiba."

"Evet, anne," dedi, yıkadıktan sonra astığı çalıdan gömleğini çekip çıkardı. Islak pantolonu, ağaçların arasında koşarken şapır şupur sesler çıkarıyordu.

Ma, kucağında bebek Lee Coleman olsa bile bir kale kadar yılmaz görünüyordu ve aceleyle çoraplarını giymeye çalışan kıza sertçe baktı.

Bubba duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, anne Priscilla'nın saçını avuçlayarak onu ayağa kaldırdı. "Ben namuslu bir erkek yetiştiriyorum ve onun namuslu kalmasını sağlamak niyetindeyim, duydun mu beni, kızım?"

"Bırak beni," dedi Priscilla, başını çevirerek saç derisini karıncalandırmaktan başka bir şey yapamadı. Ma'nın tutuşu gevşemed.

"Sen ateşli bir küçük sürtüksün ve bunu seni ilk gördüğüm anda anladım, ama şimdi sana Bubba'dan uzak durmanı söylüyorum."

"O..."

"O olgunlaşıyor ve erkekliğini hissediyor, sen ise onun ihtiyacı olan yemisin."

kendini bir sürü belaya sokmak için. Bunun olmasına izin vermeyeceğim." "Annemle senin benimle böyle konuştuğunu söyleyeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın, çünkü o zaman Scout ile eğlenen bir anda sona erecek."

Priscilla aniden direnmeyi bıraktı ve annesi, kızın tüm dikkatini çektiğini anlayarak onu bıraktı. "Bir dahaki sefere kuyruğunda o kıpırtı hissettiğinde, onu başka birinin yüzüne sallayıp Langston erkeklerini rahat bırak."

Ma, Lee'yi Lydia'ya geri götürdükten ve kendi arabasına gittikten sonra, Bubba oradaydı. Azarlamasını sesli olarak dile getirmedi, ama gözleri oğluna Priscilla Watkins ile flört etmesini nasıl bulduğunu açıkça gösterdi. Bubba, konvulsif bir şekilde yutkunarak, yüzü kızararak ve saçlarının kökleri beyazlaşarak, "Akşam yemeğinde yardıma ihtiyacın var mı, anne?" dedi.

Onuncu Bölüm

"Evet. Bunu kesinlikle hatırlıyorum," dedi feribotcu, araba konvoyunu soran adama bir parça tütün uzatarak. "Yaklaşık iki, üç hafta önceydi."

Adam bolca tütün koparıp ağzına tıktırdı. Bir parça daha koparıp, daha sonra için gömleğinin cebine koydu. Feribotcu tütününü geri çekti. Fiyatlar bu kadar yüksekken, cömertlik de bu kadarla sınırlıydı. "İki ya da üç hafta mı dedin?" diye tekrarladı adam.

"Öyle, evet. Yağmur durmadan ve nehir geçilebilir hale gelmeden önce kayalıkların üzerinde kamp kurmak zorunda kaldıklarını hatırlıyorum."

"Sana bahsettiğim kıza benzeyen birini gördüğünü hatırlıyor musun?"

Feribotcu, nehrin akıntısına bir parça tütün tükürüğü attı. "Sanırım gördüm. Saçları çok uzundu. Ve bir de küçük bir bebek vardı. Emziren bir bebek."

"Bebek mi?"

"Küçük minik bir şey. Bir aylık bile değildir, bence."

Diğer adam Arkansas kıyısına bakarken şeytani bir memnuniyetle sırıttı. "Sanırım o, evet."

Feribotcu kıkırdadı. "Dünün sidiği gibi unutulacak bir manzara değil, ama nasıl olur da zaten bir bebeği olan böyle küçük bir kızın peşine düşersin?"

Diğer adam çiğnenmiş tütünü çamurlu suya tükürdü. "Bu kafamdaki yara izini bana o kaltak yaptı." Feribotcu, bu adamı gördüğü en huysuz, en pis ve en çirkin piçlerden biri olarak değerlendirmişti, ama saç çizgisini kesip alınına kadar uzanan yara izi bunun sadece bir parçasıydı. Adamın kemiklerine kadar çirkin olduğunu düşündü.

"Bunun bedelini ona ödeteceğim," diyordu kız hakkında.

Feribotcu geniş kenarlı şapkasını çıkardı ve terli alnını

terli alnını sildi. "Ben olsam, onunla birlikte olan adama dikkat ederdim. O..."

"Adam!"

Feribotcu, arkadaşının ani tehdidinden dikkatlice uzaklaştı. Kimseyle sorun yaşamak istemiyordu, özellikle de birine bakmakla onu öldürebilecek gibi görünen ve bunu sırf eğlence için yapan bu tür bir haydutla. "Evet, kocası sanırım."

"O evli değil," diye homurdandı adam.

"Ama karnında bir bebek taşıyordu ve bir erkeğin arabasında seyahat ediyordu, ben de onların bir aile olduğunu düşündüm. Hatırlıyorum, nehrin ortasına geldiğimizde, kadın korkmuş gibi göründü ve arabaya geri koştu. Herkes bir an panikledi, atlar da. Adam kadının peşinden koştu ve nehrin geri kalanını arabada birlikte geçirdiler."

Siyah, boncuk gibi ve tehditkar gözler karşı kıyıyı tarıyordu. Feribotcu, bu adamın peşinde olmadığına sevindi ve yine tükürdü. Ama o kadını bıyıklı ve parıldayan gözlü iri adamdan uzaklaştırmak kolay olmayacaktı.

"Kötü bir herif gibi görünüyordu. Gözleri kaygandı, anlarsın ya, hiçbir şey onun dikkatinden kaçmıyordu. Kadına bir şey olduğunu düşündüğünde, şimşek hızıyla kılıfından bir Colt çıkardı. Karanlık ve düşünceli bir tipti. Fazla konuşmazdı, ama hiçbir şeyi kaçırmazdı da. Onunla uğraşmak istemezdim."

Diğer adam dikkatle dinliyordu, hala karşı kıyıya bakıyordu. "İyi bir at sürüsü vardı. Onları nasıl kullanacağını da biliyordu.

Tek bir ses, tek bir el hareketi ve atlar ona cevap veriyordu. Atların onu dinleyişini izlemek ürkütücüydü. Tabii kadını, sanki cehennemin tüm şeytanları peşindeymiş gibi arabaya atladığında, atları bir çocuğun sorumluluğuna bıraktı. Nehirden bu kadar korkan birini hiç görmemiştim."

Diğer adamın ona attığı sırtış şeytaniydi. "Nehirden korkuyordu, değil mi?" Kısık kahkahası feribotçunun omurgasında titremeye neden oldu. "Ama o onun kadını değil, benim kadını."

"Onu buna ikna etmek zor olabilir." Yine tükürdü. "Ben olsaydım, onunla savaşmaktansa, ona onu bıraktırdım, ne kadar güzel bir kadın olsa da."

"Ama ben sen değilim, değil mi?"

Feribotcu, karşısındakinin gözlerindeki manyakça hesaplamadan çekindi.

"Şimdi geçecek misin?" diye sordu gergin bir şekilde.

"Yarın. Önce biraz malzeme almam lazım." Uzaklaşmaya başladı, sonra geri döndü. "Nereye gittiklerine dair bir ipucu var mı?"

"Tek duyduğum Teksas'tı."

Adam başını salladı, batı kıyısına doğru baktı, sırtıttı ve Memphis'e doğru yürüyerek geri dönmeye başladı, tütün lekeli dişlerinin arasından mutlu bir ıslık sesi geliyordu.

* *

"Günaydın Bayan Coleman." Winston Hill, at arabasının yanına yaklaşarak atları süren genç kadına şapkasını kaldırdı. Kadının düzgün duruşunu, zarif figürünü ve güzel profilini takdir ediyordu. En çok da, ne kadar güzel bir görüntü oluşturduğunun farkında olmamasına hayran kalıyordu.

"Günaydın, Bay Hill."

"Bana ne zaman Winston demeye başlayacaksın?" "Sen bana Lydia demeye başladığında."

"Sence kocan bunu ister mi?"

Lydia içini çekti, gözlerini öne doğru bakarken omuzlarını kaldırdı ve sonra yavaşça indirdi, nefesini yumuşakça dışarı verdi. Kocasının onun yaptıklarının çoğunu onaylamıyordu. Bir tane daha gerçek ya da hayali bir günah işlese de fark etmezdi. Üstelik onu memnun etmeye çalışmaktan bıkmıştı.

"Sana izin veririm, Ross bu konuda hiçbir şey söyleyemez," dedi meydan okurcasına ve genç adama bir gülümseme attı. Farkında olmadan flört ediyordu ve Winston'ın kalbi, kadının yüzündeki parlaklık karşısında göğsünde atmaya başladı.

Tek eliyle atını yönlendirirken eyer çantasının içine uzandı ve "Sana bir şey getirdim" dedi.

"Bana mı?" diye sordu Lydia, memnuniyetle.

"Geçen gece Lee ile kampta dolaşırken okuduğum kitaba dikkatini çekmiştin. Hatırlıyor musun? Moses'ın elmalı turtasından yemek için durmuştun..."

"Sadece, yapmazsam incinecekmiş gibi davrandığı için," diye sözünü kesti. Winston güldü. "İncinirdi de."

Ross, birkaç dakika sonra bu mutlu sahneye rastladığında çok sinirlenmişti. Lydia'yı neredeyse sürükleyerek arabalarına geri götürmüştü, tüm vücudu öfkeden gerilmişti. Bazen Lydia, Ross'un ona bağırmasını, sessizce öfkeyle kaynayıp, kapağı patlamak üzere olan bir su ısıtıcısı gibi davranmak yerine, herhangi bir şey yapmasını diledi. Winston, "Okuduğum kitaba baktığını gördüm," diyordu.

Kitabı eyer çantasından çıkardı, üzengeye ayağını koydu ve onu vagondaki koltuğun yanına koydu. "Sana ödünç veriyorum. İstedğin kadar sakla."

Aynı anda hem utanmış hem de minnettar hissederek kızardı. "Bay... Hill... Winston," diye kekeledi. "Kitabınıza hayran kaldım. Keşke... okuyabilseydim."

Bir an sessiz kaldı ve kadının başka yere bakan yüzüne baktı. Ne korkunç bir hata yapmıştı. Geçen gece, kadın kitaba o kadar özlemle bakmıştı ki, zaman ya da okuma malzemesi eksikliğinden dolayı okumadığını düşünmüştü. Kadının hiç okumadığını aklının ucundan bile geçirmemişti.

"Beni affet, Lydia. Seni kırmak istemedim. Okumayı bildiğini sanmışım."

"Bir keresinde okudum," dedi yavaşça, utangaç bir şekilde. "Babam öldüğünde annem bana okumayı öğretiyordu ve..." Sesi, hüznü, yürek burkan anılarla birlikte yok olup gitti. "Her neyse, o olaydan sonra annem bana okumayı öğretmedi ve ben de okula geri dönmedim. Hala harfleri tanıyorum ve bazılarını okuyabilirim. Bilmiyorum. Uzun zamandır kitap görmedim."

Winston'ın gözleri parladı. Konuşmak üzereyken öksürük krizi geçirdi. Konuşmaya devam etmeden önce, lekesiz keten mendiline öksürerek boğuldu. "Eminim düşündüğünden daha fazlasını hatırlıyoursundur. Lütfen kitabı al, okuyabildiğin kadar oku ve sorun yaşarsan benden yardım iste."

"Yapamam. Çok zahmetli olur ve..."

"Zahmet olmaz. Ben bundan zevk alırım." Her ne sebeple olursa olsun, onunla konuşmaktan zevk alacaktı. Başka bir adamın karısına aşık olmaktan hoşlanmıyordu. Hisleri, onur kurallarını ihlal ediyordu. Ve bu konuda durum umutsuz olmasa da, başka bir konuda kesinlikle umutsuzdu. Daha sıcak ve kuru bir iklimde hayatta kalabileceğini bilene kadar, hiçbir kadını hastalığının sıkıntısına maruz bırakmayı düşünemezdi. Hastaydı, ama henüz ölmemişti. Hâlâ

bir erkekti. Lydia'ya bakmayı, onun sessiz konuşma tarzını dinlemeyi, masum cazibesinin tadını çıkarmayı seviyordu.

"Lee bana okumak için fazla zaman vermeyecek. Ayrıca kocama karşı görevlerim var."

Şimdi de Winston, onun hangi görevlerden bahsettiğini yanlış bir şekilde varsayarak kızardı. "Tabii ki, eş ve anne olarak meşgul olmadığınızı ima etmek istemedim. Sadece boş zamanınız, dinlenme zamanınız olursa kitabı beğenebileceğinizi düşündüm."

Lydia kitaba özlemle baktı. Babasının oturup kitap okuduğu odayı hatırlıyordu. Oda kitaplarla doluydu. O odanın kokusunu, babasının pipo tütününün, mürekkebin, eski kağıtların ve tozlu kitap kapaklarının kokusunu severdi. Yıllardır o odayı düşünmemişti ve şimdi bu anı keskin ve dokunaklı bir şekilde aklına geldi. "Düşünceli davranışın için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam, Winston. Belki fırsat bulursam okurum. Umarım okurum. Hayatımın geri kalanında cahil kalmak istemiyorum."

"Seni cahil olarak nitelendiremem, Lydia," dedi yumuşak bir sesle.

Tam o sırada Ross, Lucky'ye doğru hızla geldi. Adam gibi, at da her zaman hareket etmek için sabırsız görünüyordu ve Ross onu Hill'in atının yanına getirdiğinde, at saygıyla aygıra yer açarken, at kibirli bir şekilde sıçradı.

"Günaydın, Ross. Tavşan avlamışsın galiba," dedi Winston dostça bir gülümsemeyle.

"Winston sadece selam vermek için uğradı," dedi Lydia gergin bir şekilde takımın dizginlerini çekerek. "Bize okumamız için bir kitap getirdi."

Belki Ross, ödünç verilen kitabın ikisi için olduğunu düşünürse, Lydia'nın kitabı saklamasına izin verirdi. "Evet," dedi Winston nazikçe. "Ben de bir

kutu kitap getirdim getirdim. Boşa gitmelerine gerek yok."

"Çok teşekkürler, Hill," dedi Ross.

"Bir sabah sizinle ava çıkabilir miyim acaba? Oldukça iyi bir nişancıyım," dedi belli bir hüznle. "Babam ve ben savaştan önce hep birlikte ava çıkardık."

"Tabii," dedi Ross. Tanrım, bu adamdan nefret etmek istiyordu, ama Hill nefret edilecek hiçbir şey yapmamıştı. Hatta Lee'ye büyük ilgi göstermişti. Ross, oğlunu seven birinden nefret edemezdi. "Genelde tren hareket eder etmez yola çıkarım."

"Bir dahaki sefere gideceğin zaman haber ver. Sana eşlik etmek isterim. Ve

Moses'a takım konusunda yardım ettiğın için teşekkür ederim. Atların iyi olduğunu biliyordum, ama sen ona atları birbirlerine karşı çekmemeleri için nasıl hizalayacağını gösterene kadar, ona sorun çıkarıyorlardı."

"Önemli değil," dedi Ross omuz silkerek. Lydia'ya baktı ve ona sürüş öğretirken arabanın koltuğunda dik oturmasını vurgulamasaydı keşke dedi. Duruşu, gururlu göğüslerini onun duyularını altüst edecek şekilde ortaya koyuyordu ve o, yanından geçen herhangi bir erkeğın de aynı şeyi düşündüğünü hayal etti. Hill de dahil. "Lydia, bu tavşanları arabanın arkasına asacağım ve öğlen mola verdiğimizde onları temizleyeceğim."

Duyduklarına inanamıyordu. Giydirme işi genellikle ona devrettiğı bir görevdi, ancak bu işlemin midesini bulandırdığını ve bundan nefret ettiğini biliyordu. "Teşekkürler, Ross," dedi yumuşak bir sesle, uzun bir süre ciddiyetle ona bakarak, sonra o gözlerini kaçırıp Lucky'yi vagonun sonuna doğru sürdü.

"İyi günler, Lydia," dedi Winston, şapkasını kaldırarak ve uzaklaşarak.

"Sana da, Winston. Kitap için teşekkürler," diye cevapladı dalgın bir şekilde, zihni hâlâ Ross ve onun tuhaf davranışlarında. Onu anladığını düşündüğü anda, hiç beklemediğı bir şey yaptı ve onu hiç tanımadığını düşündürdü.

Son iki hafta boyunca, varacakları yere kadar birlikte kalmaya karar verdiklerinden beri, Winston ona atları sürmeyi başarıyla öğretmişti. Başlangıçta çok korkmuş ve beceriksizdi. Ama onun sert talimatlarını izleyerek, yavaş yavaş işin püf noktasını kavramaya başladı.

İlk gün, onun beceriksizliğini ve ona öğretmenin boşuna olduğunu haykırdıktan sonra, en yakın kasabaya gidip küçük bir çift deri eldiven satın almıştı.

Kamp gece için kurulmuştu ve o vagona adım attığında çoğı ateş çoktan sönmüştü. Lydia yatak örtüsünün üzerinde yatıyordu, ama uyumamıştı. Fenerini açık bırakmış, ışığını kısmıştı. O, ona sarılmış paketi attı. "Bunları giymezen ellerin paramparça olur," dedi ve arkasını dönüp gömleğini ve botlarını çıkardı. Elleri kırmızıydı ve su kabarcıkları ve sıyrıklar nedeniyle acıyordu, ama onun bunu fark ettiğini bilmiyordu.

Sargıyı açtı ve tereyağı gibi yumuşak deri eldivenler kucağına düştüğünde gözleri doldu. "Teşekkür ederim, Ross."

"Rica ederim." Ona bakmadan fenerin ışığını söndürdü ve kendi paletine uzandı.

"Bu, bugün ne kadar kötü olursam olayım, bana araba kullanmayı öğretmeye devam edeceksin anlamına mı geliyor?"

"Bugün en kötüsüydü sanırım. Daha iyi olacağına eminim."

Fazla bir şey değildi, ama onun kaşlarını çatıp onun beceriksizliğine küfür etmesinden bir adım öteye geçmişti. Ertesi sabah, o vagonun yanına tırmandığında eldivenleri giyiyordu. Onları seviyordu, sadece ellerine iyi geldiği için değil, Ross'un ona verdiği için de. Ve onları kendisi seçmişti.

Her gün daha iyi anlaşıyorlardı, bazen akşamları normal evli çiftler gibi gülüp konuşuyorlardı. Sonra, ağzına o korkunç kaşlarını çatmasını ve kalın, koyu kaşlarının arasına derin, sert bir çizgi oluşmasını sağlayan bir şey oldu.

Bir akşam Scout, sürücülere ertesi gün geçmeleri gereken bir vadiden bahsetmişti. "Derin ama kuru," demişti genç adam etrafında toplanan gruba. "Yavaş ve dikkatli giderseniz kimse sorun yaşamaz. Zemin yumuşak ve çok fazla çekiş gücü olmaz. Diğer taraf sığ, yani çıkmak sorun olmaz."

Scout'un uyarılarına rağmen, sürücülerden biri freni yeterince kullanmamış ve atlarına fazla dizgin vermişti. Dik yokuşta önlerindeki vagona çarpmışlar ve hem atları hem de sürücülerini korkutan tehlikeli bir durum ve kargaşa yaratmışlardı. Ross, atları sakinleştirmek için yardıma çağırılmıştı.

O hala atları sakinleştirmeye ve vadinin diğer tarafında sıraya dizmeye çalışırken, Lydia'nın sırası geldi. Coleman arabasını dik vadinin kenarına sürdü. Uçurumun kenarından aşağıya baktığında başı dönmüştü. Ross'un ya da başka birinin, trenin geri kalanını beklettiği için onu eleştirmesini istemiyordu. Derin bir nefes aldı, dilini şaklattı, dizginleri atların vücuduna vurdu ve öncü atları ilk adımlarını atmaya teşvik etti.

Yolun yarısına gelmişken, tekerleklerin yumuşak zeminde kaymaya başladığını hissetti. Yavaş yavaş freni uyguladı ama hiçbir şey olmadı. Dizginleri çekmek, atları sadece daha da karıştırdı ve yavaşlama emrine karşı gelmeye başladılar. Endişeyle omzunun üzerinden baktığında, Lee'nin vagonun girişinde, onun hemen arkasında bulunan kafesinde uyuduğunu gördü.

. Konsantrasyonundaki bu kısa kesinti bile atların daha ürkek hale gelmesi için yeterliydi. Dizginleri sertçe çekti.

"Hayır, Lydia," diye bağırdı Ross. Lucky'yi arabanın yanına götürmüş ve sorunu hemen fark etmişti. Gözünün ucuyla, onun bir bacağını eyerin boynuzuna atıp arabaya sıçradığını gördü. Keskin bir ısıklıkla atına yolundan çekilmesini emretti.

"Dizginleri kesme, yavaşça çek."

Takımın kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışırken kolları, sırtı ve omuzlarındaki kasları ağrıyordu, ama atlar daha da huzursuzlaşıyor ve vagon, kayalık vadinin tabanına doğru hızla yuvarlanıyordu.

"Dur, bırak ben yapayım," dedi Ross. Bir kolunu kadının sırtına dolayarak elini kendi elinin altına aldı ve diğer elini de kapattı. "Sakin, sakın." Bu sözleri hem kadına hem de gergin atlara söylüyordu. Yanağı kadının yanağına o kadar yakındı ki, neredeyse ona değiyordu. Kadının kulaklarında onun sözleri yankılanıyor, nefesini hissediyordu.

Elleri, onun fısıldadığı talimatları izledi. "Gördün mü? Birazcık ver. Hâlâ kontrol sende, sakın ol, sakın ol, dizginleri çekme, sadece sabit ve güçlü bir şekilde çek. İşte böyle, Lydia, işte böyle. Aferin. Birazcık daha."

Sorunsuz bir şekilde aşağıya vardıklarında, zafer dolu bir kahkaha atarak başını ona çevirdi. "Başardım! Başardım! Değil mi, Ross?"

Şapkasının kenarı onun şapkasını eğdi ve kafasının arkasından kaydı. Şapkanın altına yığıldığı saçları omuzlarına döküldü. Onun ön koluyla bastırdığı göğsünde atan kalbi heyecandan hızlı ve düzensizdi.

Yüzü ona doğru eğilmiş, canlı ve hevesliydi ve muhtemelen gördüğü en güzel yüzüydü. Yeni çıkan çillerin vurguladığı masumiyet ile asla edinilemeyecek, doğuştan gelen bariz bir şehvetin nadir birleşimiyle, kesinlikle en çekici yüzdü. Gülümser ağzı yumuşak, nemli ve öpülesi görünüyordu. Tanrım, dudaklarının altında eriyen tatlılığını nasıl da hatırlıyordu.

Güneş ışığında gözleri, kahverengi ile altın rengi arasında bir yerde, tanımlanamaz bir renkteydi. Gözlerinde hipnotize olmuş bir adamın yansımasını gördü. Onun tadına ve dokunuşuna aç bir adam. Bir kadını, herhangi bir kadını değil, bu kadını isteyen yalnız bir adam gördü. Onun yumuşak sesi ve dolgun vücudunun vaat ettiği teselliye arzulayan bir adam.

Kendini gördü. Ve gördüğü şey onu çok korkuttu.

Onu hızla bıraktı ve ikisinin de aşına olmadığı boğuk bir sesle, "Evet, gayet iyiydin," dedi. Dizginleri aldı ve aralarında birkaç santim mesafe bırakmak için koltukta kaydı. "Gerisini ben hallederim."

Lydia onun düşüncelerini okuyamazdı. Nefesini tuttuğu bir an için, onun onu tekrar öpeceğini düşünmüştü. Göğsünün içinde dev bir çiçek açıyormuş gibi bir duygu hissetti. Onun onu öpmesini istiyordu. Dudaklarında onun bıyığını tekrar hissetmek, ağzının onun ağzını kapattığını, dilinin ağzının içinde olduğunu hissetmek istiyordu. Bu düşünceyle içini lezzetli bir zevk kapladı.

Ama bu gerçekleşmemişti ve o zamandan beri huysuz ve sinirliydi, ta ki bu sabah Bay Hill'in önünde, Lydia'nın yapmasına gerek kalmaması için tavşanları giydirmeyi teklif edene kadar.

Öğle molasından sonra arabayı sürdü, ama sohbet etmeye pek istekli görünmüyordu. Lydia birkaç kez cesurca denedi, ama cevapları kısa ve zorunluydu. Bu yüzden, engebeli yolculuğun saatlerini geçirmek için Winston'ın kitabını açtı ve yaldızlı kenarlı sayfaları incelemeye başladı. Kitabın başlığını çözmeyi başardı.

"I-van-hoe," diye fısıldadı.

"Ivanhoe." Ross, vurgulu hecenin yanlış yerini düzeltti. Lydia başını çevirdi. "Okuma biliyor musun, Ross?"

O, ayrıntıya girmek istemediğini belirten bir şekilde omuz silkti. Ve Lydia haklıydı. Victoria Gentry ile tanışana kadar okumayı bilmediğini Lydia'nın bilmesini istemiyordu. Victoria, bu eksikliğini öğrendiğinde dehşete kapılmış ve günün işleri bittiğinde akşamları ona okumayı öğretmeye başlamıştı.

Victoria ona okumayı öğrettikten sonra, Gentry kütüphanesindeki tüm kitapları okumuş ve eğitimi diğer konulara da yayılmıştı. Victoria ona coğrafya ve tarih hakkında temel bilgiler, sayı sütunlarını toplama ve çıkarma işlemlerini öğretmişti. Victoria'yı başka hiçbir nedenle sevmeseydi bile, onun sefil cehaletini alay etmeden ona öğrettiği için onu sevecekti.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Lydia. "Ne?"

"Ivanhoe."

"Bu bir erkek ismi."

"Oh," dedi, parmaklarını saygıyla pürüzsüz deri üzerinde gezdirerek.

"Hikayede bir kadın var mı?" "İki tane. Rowena ve Rebecca."

"Onlara ne oluyor?"

Ross, meraklı yüzüne baktı ve Victoria'nın ona cevap verdiği gibi cevap verdi. "Oku ve öğren."

Ross'un verdiği bir meydan okumayı reddedemezdi. Winston Hill, nazik iknalarıyla onu bu kadar kolay ikna edemezdi. Lydia çenesini gururla kaldırdı. "Tamam," dedi. "Bir kelimeyi kaçırırsam veya bir şeyi anlamazsam, bana yardım eder misin?" O başını salladı.

Böylece günün geri kalanında, Lydia ilk iki sayfayı zorlukla okurken o dinledi. Gece için vagonların oluşturduğu çemberin içine girdiklerinde ikisi de yorgundu, ama Lydia başardığı şeyden dolayı ılık ılık parlıyordu.

Ma, Lee'ye biberonunu verirken Lydia patatesleri dilimleyip tavşanları kızartmaya koydu. Bubba koşarak geldi ve nefes nefese onları böldü. "Ross'un nal çivileri lazım. Arabada bir çuval olduğunu söyledi."

"Ben getiririm," dedi Lydia.

Lydia çivileri getirdiğinde, annesi oğluna, "Git babana yardım et, Lydia da çivileri kocasına götürsün," dedi.

Bubba, görevinin değiştirilmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Ross ile mümkün olduğunca çok zaman geçirmeyi seviyordu. Ama Priscilla ile görüldükten sonra, bu günlerde annesiyle tartışacak durumda değildi. "Tamam," dedi morali bozuk bir şekilde, Langston arabasına doğru yavaşça yürüdü.

"Lee'yi beslemeyi bitirmem lazım, böylece kendi ailenin akşam yemeğini hazırlayabilirsin," dedi Lydia, annesinin önerisiyle kalbi daha hızlı atmaya başlamış olsa da, yumuşak bir şekilde itiraz etti. O ve Ross'un baş başa geçirdikleri zamanlar çok azdı. O her zaman trende en son uyuyan kişiydi, bazen Lydia çoktan uykuya dalmışken bile. Çoğu sabah, o Lee'yi beslemek ve kahvaltılarını hazırlamak için uyanmadan önce, Ross çoktan kalkmış atlarına bakıyordu. Lydia, Ross'un onun yanında olmaktan, özellikle de vagonun mahremiyetinde olmaktan nefret ettiğini düşünmeye başlamıştı.

"Anabeth bu akşam yemeği hazırlayacak. Sıcak kamp ateşinin başında belimi incitmektense Lee'ye bakmayı tercih ederim. Git hadi," diye ısrar etti.

Lydia saçlarını düzeltti ve önlüğünü çıkardı. Bu kibirli hareketler, genç kadının kampı geçip gece kalacakları ağıla doğru ilerlemesini izleyen Ma'yı gizlice gülümsetti. Konvoydaki insanlar artık Lydia'yı Bayan Coleman olarak kabul ediyorlardı ve ona kibarca

sesleniyorlardı.

Ross, ağlında yalnızdı, diğer herkes vagonlarına dönmüştü. Onu gördüğünde, kısıraklarından birinin yanında durmuş, yelesini fırçalıyor ve ona yumuşak bir sesle konuşuyordu. Lydia, onun yakışıklılığına hayran kaldı. Şapkası yoktu ve öğleden sonra güneş ışığı, siyah saçlarına yanardöner çizgiler düşürüyordu. Sert erkekliği, orman ortamı ile uyum içindeydi.

Lydia, onun ellerinin kısırağın yan tarafını okşamasını izlemeye o kadar dalmıştı ki, yolundaki taşı görmedi. Tökezleyerek dizlerinin üzerine düştü, çivileri dökerek kayalık zemine saçtı. Utanarak ve kendi sakarlığını lanetleyerek, onları toplamak için acele etti. Onları toplamak için ellerini uzattığı anda, o tanıdık çingirak sesini duydu. Donakaldı. Çingiraklı yılan, tökezlediği kayanın üzerinde kıvrılmıştı.

Lydia'nın çığlığı akşam havasını yırttı ve kendini geriye attı. Çingiraklı yılanın ısırığının acısını beklerken, başını çevirip Ross'a son bir kez baktı.

Onun çığlığıyla Ross yere düştü, tabancasını kılıfından çıkarırken iki kez yuvarlandı. Sonra, nişan almadan tabancayı ateşledi. Ross'un mermisinin isabetiyle yılanın başı vücudundan temiz bir şekilde kopunca Lydia tekrar çığlık attı. Yılanın vücudu, ayakkabısından sadece birkaç santim uzakta kıvrılıp kıvrıldıktan sonra sonunda hareketsiz kaldı.

Zaman durmuş gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış, Ross'a bakıyordu. Ross, çingiraklı yılanın hareket eden her şeye saldırmasını sağlayan aynı içgüdüsel reflekslerle tabancayı ateşlemişti. Lydia, hangisinin onu daha çok korkuttuğunu bilmiyordu.

Konuşmadan, hareketsiz, hayranlıkla, adamın yerden zarifçe kalkıp kendisine doğru geldiğini izledi. Adam yanına diz çöktüğünde ondan uzaklaştı. Yılan ne kadar ölümcülse, bu adam da o kadar ölümcül olabilirdi.

"Lydia, sana zarar verdi mi?" Bu soru, ona verdiği acı yüzünden boğazından koparılmış gibi çıkmıştı. Bilme zorunluluğunun verdiği ıstırap yüzünden yüz hatları çarpılmıştı.

Bir başka tersine dönüş. O, Lydia'nın gözleri önünde katilden teselli edene dönüşmüştü. Travma, Lydia'nın yıpranmış sınırları için çok fazlaydı. "Hayır, hayır," diye kekeledi ve kontrolsüz ve şiddetli bir şekilde titremeye başladı.

Ona uzandı ve kolları omuzlarına kadar çıkıncaya kadar göğsüne doğru süründü

omuzlarına dolanana kadar sürünerek göğsüne tırmandı ve gömleğinin önüne ağlamaya başladı. Adamın kolları çoktan onu sarmış, dizlerinin üzerine çökmüş, küçük bedenini kendi bedenine sıkıca sarılmıştı. Adam yüzünü kadının gür saçlarına gömdü ve her şeyin yolunda olduğunu mırıldanarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Kadının göğüslerindeki titremeyi hissetti ve onu kendine daha sıkı bastırarak, kadının kalan korkusunu hafifletmeye ve kendi içine almaya çalıştı.

Lydia başını kaldırdı, gözleri yaşlarla doluydu. "Sadece birkaç hafta önce ölmek istiyordum. Ama o çingiraklı yılanı gördüğümde, ölmek ve Lee'yi terk etmek istemedim. Seni terk etmek istemedim... Ross."

"Lydia," diye fısıldadı Ross, sonra ağzını Lydia'nın ağzına sertçe bastırdı, kıvrınarak, sürtünerek, haftalardır içinde biriktirdiği tüm gerginliği serbest bıraktı. Ağızları, o anın aciliyetiyle, neredeyse bir felaketten kurtulduklarına dair şiddetli bir ihtiyaçla buluştu. Nefesleri zorlu ve sert çıkıyordu, dilini yılmadan ve derinlemesine ağzına sokuyordu. Elleri, avuç içleri omuzlarına dayalı, parmakları gergin, gergin, tutunmuş, sonra yavaş yavaş gevşemeye başlayarak boynuna sıkıca sarıldı.

Elleri kadının ince sırtını çizdiğinde, ondan düşük hayvan sesleri çıktı. Sahip olmak, korumak, çiftleşmek gibi ilkel erkek içgüdüleriyle çıldırmıştı. Eli kadının kalçalarının altına kıvrıldı ve onu yumuşaklığına sığınan sıcaklığına kaldırdı. Kadınsılığını barındıran o savunmasız bölgeye kendini sürttü.

Ross, kulaklarında duyduğu düşük gürültünün kendi kalp atışlarının gürültüsü olduğunu sandı. Ama Lydia bunun koşan ayak sesleri olduğunu fark etti ve ağzını onunkinden ayırdı. Trenin yolcuları, tabancanın ateşlenmesinin ne olduğunu görmek için geliyorlardı. Lee'yi Anabeth'in habersiz kollarına iterek ona bakmasını emreden Ma, birbirlerine sarılmış, diz çökmüş çiftin etrafında toplanan kalabalığın başında gidiyordu.

Herkes, her şeyi açıklayan yılanın korkunç cesedine bakıyordu. "Bana sorarsan, çok şanslıymış."

"Herhangi birimiz olabilirdi. Beş dakika önce hepimiz burada dolaşıyorduk."

"Çocuklardan biri olmadığı için şanslıyız." "Ross o atışı yaptığı için şanslıyız." "Nasıl yaptın Ross?"

"Böyle temiz bir atışı nasıl yaptın?"

Lydia yeşil gözlere baktı. Sessiz, acil bir yalvarışla parıldıyorlardı. O bunu anladı. Ona, tabancayla olan isabetliliğinden bahsetmemesi için yalvarıyordu. O anda, daha önce hissettiği ama gerçek bir kanıtı olmayan, kocasının karakteri hakkında yeni bir fikir edindi. Onun da saklayacak bir şeyi vardı. Atlarla uğraşmak onun tek yeteneği değildi, ama kimsenin bunu bilmesini istemiyordu.

"Ben... şey... Bu sabahki av gezisinden beri silah kemerimi çıkarmamıştım. Tabanca hala doluydu. Lydia yılanı görüp beni çağırdığında, hemen onun üzerine atlayabildim." Dinleyenleri görmezden gelerek, Lydia'nın gözlerine bakmaya devam etti ve onlara yalan söylediğini, yılanın kafasını kırk fit uzaklıktan kopardığını söylememesi için yalvardı.

"Eh, artık her şey bitti ve şahsen ben bugünlük yeterince macera yaşadım," dedi Ma, onların yardımına koşarak. Ne olduğunu bilmiyordu, ama ikisi arasında önemli bir şeylerin olduğunu hissediyordu. Yalanı da gördüğü anda fark etti ve Bay Coleman yalan söylemişti. "Bay Sims, o brendiden biraz kalmış mı? Eminim bir yudum brendi Bayan Coleman'ı sakinleştirir, kocası da korkmuş atları sakinleştirir. Bazılarınız onunla kalıp etrafta başka yılan var mı diye bakın."

Ross isteksizce kollarını Lydia'dan çekti.

Lydia da isteksizce kendini annesine teslim etti ve kampa geri götürüldü.

On Birinci Bölüm

Lydia ertesi sabah midesinde bir gerginlik ve kalbinde bir çarpıntı ile uyandı. Ross'u görmek istiyordu ama aynı zamanda bundan da korkuyordu. Saçma bir nedenden dolayı, önceki akşam Ross geç saatte vagona döndüğünde uyuyormuş gibi davranmıştı. O anda ona karşı çıkacak cesareti toplayamamıştı. Şimdi toplayabilecek miydi, bilmiyordu.

Dün çingiraklı yılan olayından sonra ne olmuştu? Daha önce hiç bu kadar kalbi durduran, çalkantılı duygular hissetmemişti. Küçük yumurtalar gibi, gizli hisler içinde açılmıştı. Ross'un dokunuşuna, öpücüğüne mükemmel bir zamanlamayla yanıt vererek çatlama, açılmış ve vücudunda sıcak, altın rengi bal gibi yavaşça akan yeni ve harika bir yumuşatıcı salmışlardı. O öpücüğün sonsuza kadar sürmesini istemişti, ta ki...

Ne? Bu tür bir kucaklaşma neyle sonuçlanmıştı? Kesinlikle Clancey ile yaşadığı gibi değildi. İkisi tamamen farklı şeylerdi. Aradaki fark henüz ona net değildi. Tek bildiği, Ross ile birlikte olmanın daha önce yaşadıklarına hiç benzemediği idi.

Clancey ile geçirdiği o iğrenç zamanların anıları şimdi her zamankinden daha acı vericiydi. Düşmanı ölmüş olsa da, onun kalbinde bıraktığı duygusal yaralar hala yaşıyordu. Ross dün onu öpmüştü. O zaman Clancey'nin ona yaptığı kötü muamelenin tam boyutunu anlamıştı. Ross'la o şeyi yaparlarsa... onun için yeni olmak istiyordu. Vücudunu ilk kez onunla paylaşmak istiyordu. Ona saflığını sunmak istiyordu. Artık ona verebileceği bir hediye değildi bu.

Bu pişmanlık onu o kadar çok yıpratıyordu ki, gerçekten acı hissediyordu. Eğer bu onu bu kadar rahatsız ediyorsa, Ross onun daha önce bir erkekle birlikte olmuş olmasına ne hissederdii?

Saçlarını düzeltirken, aynanın kırık parçasında kendi yansımasını incelerken ve üzülen daha geleneksel bir güzelliğe sahip olmak isterken, bu düşünceler aklındaydı. Tam o sırada, branda geriye atıldı ve Ross vagona girdi. Şaşkınlıkla, ondan geriye atladı. O, büyük ve

yakın duruyordu, tüm havayı tüketiyordu.

"Günaydın," dedi nefes nefese. Onun gözlerine bakmaktansa gömleğinin düğmelerine bakarak konuşmak daha kolay geliyordu. "Uyuyakalmış mıyım?"

"Hayır. Ben erken kalktım." Ona cesaretle bir bakış attığında, onun da gözlerine bakmadığını fark etti. "İyi uyudun mu? Herhangi bir yan etkisi olmadı mı? Şeyden... yılanlardan?"

"Hayır," dedi, dudaklarını ıslatarak. "Ben iyiyim." "Ah, iyi." Ayrılmak için döndü.

"Şey..." "Ross?" Ona doğru bir adım attı.

"Ne?" Botlarının topukları üzerinde döndü ve neredeyse ona çarpıyordu.

"Teşekkür ederim." Bu sefer yüzünü ona doğru kaldırmaya cesaret etti.

"Ne için?" İçindeki bir ateşten dolayı gözleri parlak bir şekilde parlıyordu ve kızın tüm vücudunu ısıttı.

"Yılanın elinden beni kurtardığın için." Sözler, aniden tahtaya dönüşen dudaklarından sadece bir nefeslik bir hava akımıydı.

"Oh."

Ne kadar süre orada durup birbirlerine baktıklarını hiç hatırlamıyorlardı. Luke Langston kafasını içeri sokup "Kimse var mı? Çocuğun sütü geldi" diye seslenmeseydi ne olacaktı, sadece tahmin edebiliyorlardı.

Bütün gün böyle geçti. Fazla konuşmaktan korkar gibi kısa cümlelerle konuştular. Ama yeterince konuşamadıkları için sık sık konuştular. Birbirlerini gizlice izlediler, ama birbirlerinin gözlerine bakmakta zorlandılar. Aşırı naziktiler. İkisi de garip bir şekilde mutluydu. İkisi de son derece mutsuzdu. İp üzerinde yürüyorlardı. Bu tür hassas bir denge uzun süre devam edemezdi. Bir noktada biri diğer tarafa düşmek zorundaydı.

Her zamanki gibi, o akşam kamp kurduktan sonra, Ross vagonun uzak tarafına gidip yıkanırken, Lydia akşam yemeğini hazırladı. Lydia, Ross'un sabunlanıp durulanırken üstsüz halini izlemekten hoşlanmaya başlamıştı ve o bu işle meşgulken, vagonun etrafından dolaşıp onunla konuşmak için bahaneler uydurmaya başlamıştı.

Hâlâ önceki günkü öpücüğünün etkisini yaşayan Lydia, onu bu şekilde görmekle yeni bir boyut kazandı. Lydia, Ross'un ellerinin vücudunu kendisinininkine nasıl samimi bir şekilde uydurduğunu hatırlayınca içinden titredi.

Belki de onunla çiftleşmek düşüncesi, Clancey'den fiziksel olarak daha çekici olduğu için nefret edilesi bir şey değildi. Sebep ne olursa olsun, onun yapısına karşı açık bir ilgi duyduğunu itiraf etti.

O, güveç hakkında onun fikrini soracağına karar verdi. *Bunu tad ve daha fazla tuz gerekip gerekmediğini söyle lütfen.* Bu bir eşin isteği gibiydi, değil mi? O yıkarken onunla konuşması için makul bir bahane. Bir kaşık güveç alıp, vagonun ucuna doğru yürüdü.

Ross lavabonun üzerine eğilmişti. Esnek omurgası sırtını iki sıcak et parçasına ayırıyordu. Kolları her hareketinde kasları dalgalanıyordu, ellerinde tuttuğu suyu başına döküyordu. Aniden doğruldu, ıslak başını geriye attı, elleriyle gözlerini kapattı. Su damlacıkları göğsüne sıçradı ve tüylü genişlikten, cinsel organının tam bir şişkinlik oluşturduğu pantolonuna kaybolan ince koyu saç çizgisine doğru yuvarlandı.

Lydia, çarpan kalbini zorla yutmaya çalıştı. O anda tek istediği ona dokunmaktı. Her yerine. Çünkü o çok güzeldi.

Ama sonra Priscilla Watkins'i vagona en yakın ağaçlardan birine yaslanmış olarak gördü. Gözleri yarı kapalı göz kapaklarının ardında cam gibi ve uyuklu, Ross'u izlerken yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

Lydia'nın tüm vücudu ısındı ve kızın şehvetli yüzüne kaynar çorbayı fırlatmak için dayanılmaz bir istek duydu. Priscilla nasıl cesaret eder de orada durup kocasına bakarak şehvetle bakabilir!

Kız Lydia'yı gördüğünde, dudakları bilmiş bir sırıtışa kıvrıldı ve sonra ağaçların arkasına saklandı.

Lydia, mantıksız bir şekilde öfkesini Ross'tan çıkardı. "Hâlâ bitirmedin mi?" diye sordu kibirli bir şekilde.

Ross ellerini indirdi ve Lydia'nın yönüne baktı, onun orada olduğunu ilk kez fark etti. Sevimli bir şekilde, ıslak saçları kulaklarına ve boynuna damlıyordu. "Hayır," diye tersledi. "Bir programımız mı var?"

"Acele et. Akşam yemeği neredeyse hazır." Eteğini savurarak, topuklarını döndü ve ateşe doğru yürüdü, neden bu kadar kızgın olduğunu merak ederek. "Ve lütfen giyin," diye omzunun üzerinden seslendi.

Bu, Ross'un ihtiyaç duyduğu tek provokasyondur. Sinirleri kopma noktasına gelmişti. Cinsel tatmin bulamazsa, öfkelenmek

yeterli olacaktı. Vagonun ucuna fırlatarak bir gömlek giydi. "Fark etmemiş olabilirsin, ama gömleğimle nadiren yıkanırım."

Kaşığı tekrar güveçte salladıktan sonra, ona dönerek yüzünü ona çevirdi. "Hayır, sen daha çok yarı çıplak dolaşmayı tercih ediyorsun, böylece Watkins gibi kızlar seni doya doya seyredebilirler."

Kafasını salladı, onun söylediklerini anlamaya çalışarak ve onu kendine çekip, ruhunu parçalayan bir öpücükle susturma ihtiyacından kurtulmaya çalışarak. "Ne saçmalıyorsun sen? Hiçbir yerde dolaşmıyordum. Ben yıkanırken o ateşli küçük aptal etrafımda dolaşıyorsa, ben ne yapayım?"

Lydia'nın yüzü öfkeyle pembeye döndü. Narin elleri gülünç derecede kırılgan yumruklar haline geldi. "Yani bunu daha önce de mi yaptı?"

Omuzlarını silkti ve bu hareket tamamen kibirle doluydu. "Tabii. Birçok kez."

"Artık seni göremeyecek. Sen evli bir adamsın. Arabada yıkanacaksın."

Ona doğru bir adım attı, bu da Lydia'nın başını geriye eğip ona bakmasını gerektirdi. "Hayatta olmaz," diye homurdandı. "Evlilik sana benim mülkiyetimi vermez. Her zaman yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim, yani ne istersem onu yapacağım ve bu konuda senin hiçbir söz hakkın yok."

"Bu konuda söz hakkım var," diye tısladı. "Ben senin *karınım*."

"Karım öldü."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Lydia sanki ona gerçekten vurmuş gibi geriye doğru sendeledi ve onu yakalamak için uzanma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

O nefret dolu sözleri söylemişti çünkü bütün gün boyunca kendi kendine tekrarlamıştı. Dün Lydia'yı öptüğünden beri, Victoria ile zihinsel konuşmalar yapıyordu, onu zayıf düşüren bir ihtiyaçla başka bir kadını istediği için ondan özür diliyordu. Onu rahatsız eden hayalete, şimdi onun adını taşıyan kadına olan arzusunu haklı çıkarmıştı. O sadece bir erkekti. Hem de pek de sadık bir erkek değildi. Victoria, başka bir kadını istemesini, ihtiyaç duymasını ona suçlayabilir miydi?

Kendini çok suçlu hissediyordu. Ancak bu, haklı ve yasal olarak kendisine ait olanı almak istemesini engellemiyordu. Ahlaki bir ikilem içindeydi. Suçlu bir yaşamdan kurtulmuş olsa da, ahlaki ikilemler

hâlâ Ross için yeniydi ve ondan çok nefret ediyordu. Vicdanında yaşanan savaş için birini suçlaması gerekiyordu. Lydia, hayal kırıklığını dışa vurmak için uygun bir hedef tahtasıydı.

Lydia'nın gözlerinden acı ve öfke dolu gözyaşları boşaldı. "Oh, evet. Victoria'nın kutsal izinden gittiğimi asla unutmamı istemeyeceksin, değil mi?"

Bubba Langston, aralarındaki havanın düşmanlıkla dolduğunu gördü. Açlıktan çıldırmış vahşi hayvanlar gibiydiler, görünmez tasmalarla gergin bir şekilde birbirlerine saldırmaya hazırdılar. Aslanın inine girdiğini biliyordu, ama Ross'u almaya gönderilmişti. Tedbirli davranmayı bir kenara bırakarak, biraz fazla yüksek sesle, "Uh, Ross?" dedi.

Adamın koyu renkli başı döndü ve Bubba, keskin yeşil gözlerle bakışlara maruz kaldı. "Evet?"

Bubba, Ross'un sert bakışları altında titredi. "Beni senin için gönderdiler," dedi aceleyle. "Bir vagon dolusu... bayanlar var, bir nevi..."

Onunla birlikte gelen Luke, arkasında kıkırdayarak güldü. Bubba arkasını döndü ve ona uyarıcı bir bakış attı. Luke'un kahkahası omuzlarını sallamaya ve boğuk sesler çıkarmaya dönüştü.

"Nehir kenarında arızalanmışlar. Bay Grayson senden yardım etmeni istedi."

Ross, Lydia'ya uzun uzun baktıktan sonra şapkasını alıp çocuklara, "Bana nerede olduklarını gösterin," dedi.

Lydia onun uzaklaşmasını izledi. Üzgün bir şekilde, beşiğinde yatarken çok mutlu olan Lee'yi kucağına aldı ve ondan teselli bulmak umuduyla küçük, sıcak vücudunu göğsüne bastırdı. Küçük tabureye çöktü ve kederli bir şekilde ateşe bakmaya başladı.

Bir saat geçti. Neredeyse herkes akşam yemeğini yemiş ve gece için hazırlanıyordu. Lydia, insanların ondan kaçındığını, ona gizlice bakışlar attığını fark etti. Aç değildi, ama yine de yemek yedi, Ross ve onun nefret dolu sözlerinin sağlıklı iştahını bozmasına izin vermemeye kararlıydı. Talaş yiyor olabilirdi. Lee uykuluydu ve ona eşlik etmek için elinden geldiğince onu uyanık tuttu, sonra onu yatırdı.

Akşam havasına çıkmak üzereyken, savaş yolundaki bir Kızılderili şefi kadar sert ve kötüye işaret eden bir ifadeyle annesi ona doğru yürüdü. "En iyisi kocana bak," dedi sert bir sesle ve Lydia'yı sertçe itti.

"Ama..."

"Git. O fahişelerle dolu araba nehrin kenarında." "Fahişeler mi?"

"Evet, fahişeler," dedi annesi sabırsızlıkla bağırarak üzere. "Git. Ben Lee'nin yanında kalacağım."

Lydia kampı geçerken şaşkındı. Herkes ona trajik bir şey biliyormuş gibi bakıyordu, ama ona söylemek istemiyorlardı.

Nehir kenarındaki vagon, Lydia'nın daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Yanlarına boyanmış yabancı güller, kalpler ve güvercinlerle neşeyle süslenmişti. Tekerlekler kırmızıydı ve jantların üzerine beyaz kalpler boyanmıştı. Hatta kanvas üst kısmı bile, üzerine asılan iç çamaşırlarıyla hafifmeşrekti. Lydia, böylesine dantelli, şeffaf, fırfırlı giysiler hiç görmemişti ve bunların çoğunun ne işe yaradığını merak etti.

Ross, bir bacağını kaldırıp eyerin boynuzuna dolayarak Lucky'nin üzerinde oturuyordu. Eyerin üzerine tembelce yaslanmış, puro içiyor, şapkasını geriye itmiş, başını geriye atıp gülerken bıyığının arasından beyaz dişleri parlıyordu. Tüm bunlar Lydia'yı öfkeliyordu. Kendine güvenen tavırları ona Scout'u hatırlatıyordu. Ve Scout'un kibri onu her zaman rahatsız etmişti.

Beş kadınla sohbet ediyordu; kadınlar vagonun koltuğuna tembelce uzanmış ya da çıplak ayakla atların üzerine oturmuşlardı. Şu anda gözünü diktiği kadın, geniş mor tüylü bir yelpazeyle kendini serinletiyordu. Elbisesi skandal derecede dekolteydi ve beyaz göğüslerini ortaya çıkarmıştı.

Lydia, sırtı dik, başı yüksek ve küçümseyen bir açıyla eğik, minik bir asker gibi vagona doğru yürüdü.

Madam onu ilk gören kişiydi. Yelpazesini tembelce sallamayı bıraktı ve kararlı tavırları ve ifadesiyle onlara doğru yürüyen kızı hayranlıkla izledi. Kadınları iyi değerlendiren biriydi ve potansiyel bir para kaynağı gördüğünde bunu hemen fark ederdi. Makyajlı, korseli ve kaliko dışında bir şey giymiş bu kız ona bir servet kazandırabilirdi. Ne muhteşem bir ten rengi.

Ross, dinleyicilerinin dikkatinin dağıldığını fark etti. Genç kadınlar onun omzunun ötesinde bir şeye bakıyorlardı. Kafasını çevirip Lydia'nın onlara doğru geldiğini gördü. Atının üzengisinden birkaç adım ötede durdu ve ona baktı.

"Akşam yemeğini vagonda mı yiyeceksiniz, Bay Coleman?"

Puroyu içti ve başının üstüne bir duman bulutu üfledi. Yavaşça cevap verirken puroyu inceledi. "Hanımlar, bu Bayan Coleman. Lydia, Madam LaRue ve onun... vesayetindeki çocuklar."

Lydia'nın yanakları kızardı, kızlar ise ellerinin arkasında kıkırdayarak konuşuyorlardı. Onlardan birinin "Hayatında hiç böyle bir şey gördün mü?" dediğini duydu.

Gözleri buz gibi soğuktu, kızların grubunu ve sonra da hala daralmış, spekülatif gözlerle onu inceleyen dolgun madamı gözden geçirdi.

Küçümseyen bir burun çekişiyle Ross'a baktı. "Ee? Sana bir soru sordum."

Ross ona baktı ve güneş ışınlarının son ışınlarının saçlarından süzülerek ona bu kadar güzel görünmemesini diledi. Neden vücudu, ona cömertçe sergilenen çeşitli vücutlardan daha çekici görünüyordu? O, çok fazla evcilleştirilmesi gereken somurtkan bir dişi aslan gibi görünüyordu. Atından atlayıp onu kendine çekmek ve evcilleştirme sürecine hemen başlamak istedi. İlk yapacağı şey, dudaklarındaki o küçümseyen kıvrımı öpmek olacaktı.

"Hayır, kampta akşam yemeği yemeyeceğim. Bu hanımlar," onlara şapkasını kaldırdı ve kızlar yine kıkırdadı, "çamurda saplanmışlardı. Onları çıkarmaya yardım ettim. Shady Rest Saloon'un sahibi tarafından arandıkları şehre kadar onlara eşlik etmeyi teklif ettim."

"Cebinde bozuk paralar olan tüm o demiryolu işçileri tarafından aranıyorlar," dedi kızlardan biri baştan çıkarıcı bir sesle.

"Ceplerinde sadece bozuk para yok," diye ekledi bir diğeri. Hepsi, Ross da dahil, müstehcen bir kahkaha attılar.

Lydia dişlerini sıktı ve tırnakları avuçlarında yarım ay şeklinde izler bıraktı. "Sen bilirsin," dedi ve arkasını dönüp uzun otlar ve yabani çiçeklerin arasından kampına doğru yürüdü.

Ross puroyu sıkıca tuttu ve onun gidişini izledi. Eğer umursuyormuş gibi davranmış olsaydı, ona yalvarmış olsaydı, gitmezdi. Ama umursamıyordu, hiç aldırış etmiyordu ve Ross da eğlenmeye hak kazanmıştı. O ana kadar içki içmeyi, kumar oynamayı ve fahişelerle birlikte olmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Evet, fahişelerle! Önce Victoria aylarca ona dokunmasına izin vermemişti. Şimdi ise dayanamadığı,

onunla yatmayacağını çok iyi bildiği halde kasten kendini ona sergiliyordu.

Aile hayatından bıkmıştı. Evlilikten bıkmıştı. Artık buna daha fazla katlanamayacaktı. Bu gece istediği kadını seçebilirdi ve yarın yürüyemese bile, hepsiyle yatacaktı.

Arkasını döndü ve yeşil gözlerini kızların her birinin üzerinde gezdirdi, sonunda Madam LaRue'da durdu. "Hazır olduğunuzda başlayabiliriz, bayanlar."

* *

"Kitabı ilginç buluyorsun galiba."

Lydia, fenerin ışığına yaklaştırdığı sayfalarından başını kaldırdı. "Merhaba, Winston. Evet, çok ilginç."

Karanlık sessizlikte gülümsedi. "Oturmamda sakınca var mı?" diye sordu kibarca, diğer tabureyi işaret ederek. Bay Hill'in sanki hiçbir şey olmamış gibi onunla konuşmasından dolayı minnettarlığını yutkundu. Artık trende herkes Ross'un fahişelerle Owentown'a gittiğini biliyordu. Lydia'ya yas tutuyormuş gibi geniş bir mesafe bırakıyorlardı. Keşke onun ne kadar umursamadığını bilselerdi, diye düşündü meydan okurcasına.

Kendine yalan söylüyordu. Ross onu fahişelerin önünde küçük düşürdüğünden beri kalbi göğsünde kurşun top gibi duruyordu.

"Lütfen otur, Winston," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Kahve ister misin?"

"Teşekkürler, evet."

Ona bir fincan kahve doldurduktan ve o da bir yudum aldıktan sonra, "Okumakta zorlanmıyorsun herhalde, yoksa yardımımı istemek için fazla gururlusun." dedi.

Onun nazik eleştirisine gülümsedi. "Düşündüğümde daha fazlasını hatırlıyorum. Bir kelimeyle sorun yaşadığımda, Ross..." Onun adını söylediği anda aniden sustu. Ateşe bakarak, onun dün onu öptüğü gibi o kadınlardan birini öpüp öpmediğini merak etti. "Ross bana yardım ediyor. O okumayı biliyor," dedi gururla.

"İkiniz için ne kadar şanslısınız," dedi Winston sessizce. Onun yüzüne o umutsuz bakışı getiren adamla kavga edecek gücü olmasını diledi. Ama olsa bile, bu onu ilgilendirmezdi. Yine de, neydi bu

Adam, trenin içindeki herkesin önünde ona bu şekilde hakaret etmeyi nasıl düşünebilir? O adam kırbaçlanmalı. "Lee uyudu mu?" diye sordu, konuyu değiştirerek. Bu, kadının gözlerini ateşin derinliklerinden kaldırıp büyük bir hüznü canlılıkla değiştirmek için işe yaradı. "O bir melek, her gece son biberonundan sonra hemen uykuya dalıyor. Ve sabaha kadar uyuyor, ama erken uyanır." "O iyi bir çocuk."

"Evet, öyle. Bazen onun benim olmadığını unutuyorum."

Bunu itiraf etmek istememişti. Winston onun sıkıntısını hemen fark etti ve ayağa kalktı. "Kahve için teşekkürler," dedi, yarısı dolu fincanı arabanın bagaj kapağına koyarak. "Yatmam lazım. Lee gibi, hepimiz sabah erken kalkmak zorundayız."

Ross sabah nerede olacak? diye merak etti Lydia. "Evet."

"Ateşi söndürmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi hızlıca. Hâlâ Ross'un bu gece geri döneceğine dair umudunu kaybetmemişti. "Birazdan yaparım. Biraz daha okumak istiyorum."

Winston elini dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. "İyi geceler, güzel Lydia."

Sonra karanlıkta kayboldu ve Lydia, Ross'u beklemek için yalnız kaldı.

* *

Burası eskiden sık sık gittiği türden bir yerdi ve içeri girmeden önce felakete davetiye çıkardığını biliyordu. Yine de, neredeyse kendinden ceza verme ihtiyacı duyarak oraya gitti. Owentown'a vardıklarında "hanımlar" sinirlerini bozmaya başlamıştı. Kıkırdayıp sırtarak, onun arzularını alevlendirmek yerine söndüren, yumuşak, iyi yerleştirilmiş, tesadüfi dokunuşlarla onu taciz ettiler. Lydia'yı ve hem ona hem de kocasını baştan çıkarmaya söz vermiş kadınlara karşı cesurca direndiğini düşünmeye devam etti. O, hepsini acınası hale getirmişti.

Suçluluk ve memnuniyetsizlikle mücadele eden Ross, Shady Rest'in kapılarını açtı ve gürültülü ortama girdi. Hava dumanla, bayat bira ve yıkanmamış bedenlerin kokusuyla doluydu. Kırmızı duvar kağıdı

uzun zaman önce tahta duvarlardan soyulmuştu ve barın üzerindeki kötü boyanmış portrede uzanmış çıplak kızın her iki gözü de vurulmuştu. Zemin tütün tükürüğüyle yapış yapıştı. Piyanist, müzik kulağı olan herkes için iğrençti ve içkiler sulandırılmıştı.

Müşteriler bu eksiklikleri fark etmiyor gibiydi. Orada gürültülü bir eğlence yaşamak için bulunuyorlardı ve beş yeni fahişenin gelişi herkesin kanını kaynatmış ve öfkelerini alevlendirmişti.

Ross'un yeni hayatından memnun olmadığını kendine ikna etmek için tam da ihtiyacı olan türden bir sefil atmosferdi.

Barda bir şişe viski aldı ve kötü kokulu bedenlerin oluşturduğu labirentten geçerek poker oyununun oynandığı masaya doğru ilerledi. Neyse ki bahisler yüksek değildi ve bir sonraki elden oyuna katıldı ve kazandı. Birkaç el daha kazandı ve çok sayıda viski içtiğinde, odanın diğer ucunda bir adamın onu dikkatle izlediğini fark etti. Adam, Ross'u hemen alarma geçirecek kadar zararsız görünüyordu.

Yıllar boyunca geliştirdiği tüm içgüdüleri devreye girdi. Üç yıldır düzgün bir hayat sürmesine rağmen, tüm vücudu potansiyel tehlikeye tepki vermek için eğitilmişti. Tekrar baktığında adam arkasını dönmüştü, ama Ross tanınmış olabileceğini biliyordu. Kazandıklarını topladı, adil oyun göstergesi olarak şişeyi diğerlerine bıraktı ve salonun yan kapısına doğru yöneldi.

Karanlık sokağa dikkatlice girdi, gözleri bir keskin nişancının saklanabileceği sayısız yeri taradı. Hepsini biliyordu. Kahretsin! Salonda onu izlediğini fark ettiği adam, binanın köşesinde durmuş puro yakıyordu. Bu hiçbir şey ifade etmeyebilirdi ya da her şeyi ifade edebilirdi, ama Ross riske girmedi. Lucky'yi salonun önünde bırakmıştı. Onu daha sonra ısıklıkla çağırması gerekecekti. Şimdilik saklanmak en iyisiydi.

Duvara yapıştı ve köşedeki silueti gözden kaçırmadan, sessizce binanın arkasına doğru süründü. Madam'ın arabasının arka kapıda park ettiğini gördü. İçeriden gelen yumuşak fener ışığı, onun bagaj kapağında durduğunu ortaya çıkardı.

Sessizce ona doğru yürüdü. "Neden diğerleriyle birlikte içeride değilsin?" diye fısıldayarak sordu.

"Sen neden yapmıyorsun?" diye karşılık verdi.

Puro içiyordu, duman başının üstüne yüksekçe toplanmış kömür siyahı saçlarını sarmalıyordu. Yanakları ve dudakları allıkla boyanmıştı. Yüzü, yakından bakılmadıkça gözlerinin etrafındaki zor kazanılmış çizgileri kamufle eden makyajla solgun görünüyordu. Kolu karnının üzerinde uzanmış, omzuna işlenmiş gösterişli bir ejderha nakışlı siyah saten bornozun önünü bir arada tutuyordu. Ejderhanın ateş püskürten burun delikleri ve kırmızı, çılgın gözleri, kadının cömert göğüslerine doğru iniyordu.

Ross omzunun üzerinden salona baktı. Zevk çılgınlıkları, gürültülü piyano ve öfke ve kahkaha sesleri rahatsız edici bir şekilde karışıyordu. "Çok kalabalık."

Madam purosunu toza düşürdü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu gece bunun için çok yorgundum."

Ross yalnızdı. Saloonun önündeki adamı düşündü. Hayatının geri kalanında her zaman peşinde olanlar, peşinde olanlar. Victoria'nın ölmesini ve onu acımasızca kaçırmaya çalıştığı hayata geri dönmeye terk etmesini düşündü. Lee'yi düşünmemeye çalıştı. Ve Lydia'yı. *Tanrım, Lydia'yı düşünme.* "Bir şişen var mı?"

"Evet." Kolunu indirdi ve kolunu indirdiğinde sargı açıldı ve bir zamanlar çekici olmuş, ama şimdi sarkmış ve talihsiz yerlerde topaklanmış bir vücut ortaya çıktı. Sadece göğüsleri güzeldi. Ağzına uyan rujlu meme uçları olan muhteşem göğüsleri vardı. Uyluklarının arasındaki kıl yumağı kaba, kalın ve koyu renkti. Uylukları ağırdı, ama ayak bilekleri inceydi. "Şu anda ihtiyacınız olan viski ve diğer her şeyden bolca var, Bay Coleman."

O yaşlı bir fahişeydi. Peki o neydi? Bir fahişenin oğlu. Ve insan bulabildiği yerde rahatlık arardı. Arabaya tırmandı ve arkasında kanvas kapakları kapattı.

* *

Ross sarhoş bir şekilde vagondan dışarı çıktığında, etraf zifiri karanlıktı. Aysız karanlıkta gözlerini kırptırdı ve birkaç adım attıktan sonra, yürümenin faydasız olduğunu anlayarak vazgeçti. Parmaklarını ağzına götürdü, doğru pozisyona getirdi ve uyuşmuş, gevşek dudaklarıyla ısıklık çaldı. Islık, gecenin sessizliğini delip geçti, bir borazan sesi gibi. Gerildi,

ama atı binanın etrafını dolaştığında rahatladı. Tek hareket buydu. Salon, gece için kapılarını çoktan kapatmıştı.

Birkaç başarısız denemeden sonra, atına binmeyi başardı ve onu trenin genel yönüne doğru yönlendirdi. Tanrım, kendini berbat hissediyordu. Lucky'nin her nalı, kafatasına çarparak yankılanıyordu. Vagonların silüetini görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Lucky'nin yanından kayarak aşağı indi, dizginleri aldı ve onu iple çevrilmiş ağıla yönlendirdi. "Sen bir dostsun," diye mırıldandı, beceriksizce eyeri çıkarırken. "Gerçek bir dost."

Atla ilgilediğinde, Ross vagonların etrafında dolaşarak hangisinin kendisine ait olduğuna karar vermeye çalıştı. Bu girişim başını döndürdü; içtiği viski midesinde çalkalandı ve ne olduğunu anlamadan, çalılarının arasına koşarak şiddetle kustu. Tanrım, bir zamanlar bu gece içtiği miktar ona bir damla gibi gelirdi.

Madam'a... şey... Madam'a, adı her neyse, davranışından dolayı kendini kötü hissederek arabaya doğru sendeledi. Bunu yapabileceğini düşünmüştü, hayal kırıklığını hangi kadın vücudunda yaşarsa yaşasın fark etmezdi. Ama yanılmıştı.

O, ona ne kadar zeki, esprili, yakışıklı ve güçlü olduğunu söyleyerek ona uyum sağlamıştı. O, onun vücudunu övmüştü, o ise onun vücuduna arzu duymaya çalışırken viski şişesini boşaltmıştı. Hatta onu öpmüştü bile. Lydia'nın ağzına kıyasla, onun ağzı iğrenç bir şekilde ekşiydi. Yüzünü boynundaki et kıvrımlarına gömmüş ve o tatlı kokudan neredeyse kusacaktı. Sarhoş bir şekilde göğüslerini okşamıştı, ama onları sıkı ve olgun bulmak yerine, sadece iğrenç bulduğu gevşek, tombul et parçalarını elliyordu.

Ne görünüşü, ne hissi, ne tadı, ne de kokusu Lydia'ya benziyordu. Hayır, lanet olsun. Lydia değil, Victoria. Victoria. Söyle. Victoria. Hatırladın mı? Karın. Sevdiğin kadın. Hâlâ arzuladığın kadın.

Ama gördüğü Lydia'nın yüzüydü, Victoria'nın değil. Madam sabırla onu okşayıp manipüle ederken, Victoria'yı hayal etmeye çalışmıştı, ama sadece Lydia'yı görebiliyordu, altın rengi yüzünde ve kehribar rengi gözlerinde onu kınayan bir bakışla ona bakıyordu. Madam'ın azmi sonuç verdiğinde ve Madam'ın elinde sertleşip zonklamaya başladığında, inlediği isim Lydia'nın adıydı ve Lydia'nın adını tekrar etti, kıyafetlerini giyip Madam'ı lanetleyerek terk ederken bile.

ve Madam'ın onu lanetleyerek bıraktığı halde.

Dengesiz bir şekilde sallanarak, vagonun arkasına ulaştı ve kendini içeri çekti, vagonun devrilmesini önlemek için ellerini yere dayayarak boşuna bir çaba gösterdi. Sonra, dört ayak üstüne çökerek, bir avucunu ve bir dizini önüne dikkatlice yerleştirerek, sarsıcı, aceleci hareketler yapmadan, vagonun içinde arzuladığı teselliye sunan yere sürünerek gitti ve uzandı.

Büyük bir zevkle bir kez iç geçirdi, sonra bilinçli düşünceleri yok eden karanlığın kendisini sarmasına izin verdi.

* *

Lydia, göğsünde hoş bir ağırlıkla uyandı. İlk başta, gece uyanıp emmek istediğinde yaptığı gibi, uyurken Lee'yi kendine doğru çekmiş olduğunu sandı. Ama Lee bile kilo almaya başladıktan sonra bu kadar ağır değildi. Uyku ile uyanıklık arasındaki o puslu bulutun içinde, elini o hoş ağırlığa doğru uzattı ve ipeksi saçlara dokundu. Parmakları kalın kütleye gömüldükçe, saç telleri kendi okşamalarıyla parmaklarının etrafında kıvrıldı.

Kendini iyi hissederek iç geçirdi ve hafifçe hareket etti, ağırlığın gövdesinden bacaklarına kadar uzandığını fark etti. Merak uykululuğunu yenmeye başlamıştı, ama yine de tam olarak uyanmamıştı. Bu nadir zevkin bozulmasını istemiyordu.

Göğsünün üzerinde bir şey kıpırdadı ve vücudu buna tepki verdi. Meme ucu uyanarak sertleşti ve orada gizemli bir karıncalanma hissi uyandı ve tüm vücuduna yayıldı. Bu, şimdiye kadar hissettiği en derin zevkti. Dizini bükmek için hamle yaptı ve kendi boğazında yükselen iniltiye benzer yumuşak bir inilti, üstündeki ağırlıktan titreşti.

Esneyerek gözlerini açtı. Sonra, gözlerini hızla kırıştıtararak, hareketsizce yatarak, üzerine uzanmış uzun vücuda baktı. Baş göğüslerinden birine yaslanmıştı, büyük eli diğerini kaplıyordu. Ağzından hafifçe horluyordu. Nefesinin nemi geceliğini ve altındaki cildi nemlendirmişti. Botaslı uzun bacaklarından biri vagonun zeminine uzanmış, diğeri ise bükülmüş ve Lydia'nın uyluklarının üzerinde yatıyordu. Lydia'nın dizi, adamın kasıklarına sıkıca yapışmıştı.

Lydia, kendi elinin, kendi iradesiyle onun koyu dalgalı saçlarının arasında dolaşmasına

kendi iradesiyle hareket ediyordu. Ve onun eline baktı, koruyucu, neredeyse sevgiyle, göğsünü kavrayan eline. O büyük eli kendi eliyle örtmek, onu orada tutmak, hatta başını göğsüne daha derin bastırmak için bir dürtü hissetti.

Belki o zaman uyanır, ona bakar ve önceki gün yaptığı gibi onu öperdi. Belki dilini yine dudaklarının arasına kaydırırdı ve o da dilinin sert, kadifemsi uzunluğunu ağzının içinde hissederdi. Onu tekrar tadar ve sert vücudunu kendine yakın hisseder, bıyığının dudaklarını okşadığını hissederdi.

Ama sonra önceki akşam atının sırtından ona nasıl baktığını hatırladı, fahişelerin önünde ona gülüyor gibiydi. Muhtemelen geceyi onların eşliğinde geçirmiş ve birkaç dakika önce dönmüştü. Viski kokusu almamış mıydı? Ve çok güçlü bir tatlı koku? Ucuz kolonya mı?

Eli hareket etti ve uykusunda bir şeyler mırıldandı. Lydia, nefes almaya cesaret edemeden, parmaklarının göğsünün gergin ucunu aradığını izledi. Parmak uçlarıyla ona dokundu. Hareketleri durdu, sonra tekrar hareket etti, gergin eti nazıkçe okşadı. Başını kaldırıp ağzını yaklaştırdı. Dudakları arayan hareketler yaptı.

Lydia'nın boğazı sıkı bir şekilde daraldı. Damarlarında kan kaynıyordu. Onu şimdi durdurmazsa, daha sonra duramayacaktı.

Dün geceki tüm öfkesini, yalnızlığını ve utancını, yumruğunu onun sırtının ortasına vurarak ve omzuna iterek dışa vurdu. "Çekil üstümden, seni sarhoş... boğa!"

Alkolün etkisiyle uykuya dalmış olan Ross, irkerek uyandı, sırt üstü yuvarlandı, dirseğiyle yüksek bir ses çıkararak kendini tuttu, kafasını bir sandığa çarptı ve küfrederek oturdu.

"Orospu çocuğu!" diye tısladı. Bütün Birlik ordusu kafasını ezip geçiyormuş gibi hissederken başını tuttu. Dirseğindeki ağrı, tüm vücuduna kötü niyetli oklar gibi yayıldı. "Lanet olsun," diye mırıldandı, durmak bilmeyen ağrıya karşı gözlerini sıktı.

"Kötü ağzını kapat," dedi Lydia sert bir fısıltıyla. Şafak sökmek üzereydi ve komşularının onun iğrenç küfürlerini duymasını istemiyordu.

Kan çanağına dönmüş gözlerini ona doğru kırıştıtarak, dört görüntünün tek bir görüntüye dönüşmesini sağlamaya çalıştı. Bakışları, çenesindeki sakal kadar karanlıktı. "Beni bu şekilde uyandıran sensin, değil mi?" diye

diye homurdandı.

"Benden kalkmak istemedin," dedi kibirli bir şekilde, ayağa kalkıp Lee'nin hala uyduğunu kontrol ederek. "Uyandım ve üzerimde devrilmiş bir ağaç olduğunu sandım."

Ross zonklayan şakaklarını ovuşturdu. Onun üzerinde mi uyumuştur? Arabaya bindiğini ve başını koyduğu en yumuşak yastığı bulduğunu belirsiz bir şekilde hatırlıyordu. Aylardır hiç bu kadar iyi uyumamıştı. Şimdi ona baktı ve gözlerini göğüslerine odakladı. Kanının ısındığını hissetti ve o onun bakışlarını fark etmeden gözlerini kaçırdı.

O lanet olası ucuz viski onu ölü gibi uyutmuştu. Kendini aptal gibi hissediyordu. Daha da kötüsü, öyle görüldüğünü biliyordu. "Bir daha beni öyle dövme, Lydia," dedi, tehditkar bir şekilde parmağını ona doğrultarak ve sert görünmeye çalışarak, ancak yüzünü herhangi bir ifadeye sokmak o kadar şiddetli bir ağrıya neden oluyordu ki, buna değip değmeyeceğini merak etti.

"Beni de bir daha böyle sıkboğaz etme. Özellikle de bütün gece fahişelerle birlikte olduktan sonra. Birinin üstüne uzanmak istiyorsan, neden onlarla kalmadın?"

Hâlâ fısıldaşıyorlardı, ama yine de büyük bir kavga çıkacaktı ve ikisi de kavgaya hazırды. Ross, kendini kötü hissetmesine rağmen ayağa kalkmayı başardı, vagonda ayakta durmak için sırtını eğmek zorunda kalmasından nefret ederken, kız ise bayrak direği gibi dik durarak, yumruklarını kalçalarına dayamış, çenesini meydan okurcasına onun göğsüne doğru uzatmıştı. "Neden gitmememi istemedin?"

"Çünkü gitmen ya da gitmemen
umurumda değildi." "Öyle mi? O zaman
neden kızgınsın?"

"Ben umursamadım, ama bu trende bulunan diğer insanlar umursayacak. Ben sadece *senin benim* sürdürmemi istediğin görünüşü umursuyordum. Görünüşe göre sana uygulanan kurallar bana uygulanmıyor."

"Doğru. Ben erkeğim."

Lydia, tamamen tiksiniş bir ses çıkararak uzaklaştı. Öfkeyle kaybolmuş bir şekilde geceliğini başından çıkardı ve sadece külotuyla ona sırtını dönerek durdu.

Ve o, kafasının içinden gözlerini oyup çıkaran çılgın bir iblis gibi, Lydia'nın ne kadar düzgün, çekici ve yuvarlak bir poposu olduğunu, baldırlarının ne kadar ince ve düzgün olduğunu fark edemedi. Hâlâ şaşkın bir halde, elini uzatıp cildine dokunarak, konuştuğu kadar

yumuşak olup olmadığını görmek için elini uzatıp cildine dokunmak üzereydi.

"O gömleği çıkar. Fahişelerinin parfümünün kokusu sinmiş."

"Onlar *benim* fahişelerim değildi. Sadece başı dertte olan kadınlardı ve ben sadece onlara yardım ettim."

Kamisolünü giymek için uğraştı, sonra arkasını döndü. Düğmelerle boğuşurken ona öfkeyle baktı. "Ne kadar da naziksin. Beni fahişe sanıp yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüğünde beni bu vagondan atmaya hazırdın. Onlara neden bu kadar cömert davrandın?"

O, kumaşı bir araya getirip düğmeleri iliklerken, onun gözleri kadının göğüslerine kilitlenmişti. Yine de, kadının göğüsleri dantelli kenardan taşıyordu. Areola ve meme uçlarının koyu renkli halkalarını açıkça görebiliyordu. Kadın yatak örtüsünün üzerine çöküp çoraplarını giymeye başladığında, her aceleci hareketinde göğüsleri hafifçe sallanıyordu ve o hala büyülenmiş bir haldeydi.

Sadece erkekliğinin aniden sertleşmesi onu sersemliğinden uyandırdı. "Ben çabuk öğrenirim. Onlara yardım ettim çünkü seninle olduğu gibi onlarla da sıkışıp kalmak istemedim."

Lydia başını kaldırdı ve yatak örtüsünün üzerinde oturduğu yerden ona sertçe baktı. İlk gözlerini kaçırın oydu, gömleğinin düğmelerini koparıp, çıkardıktan sonra öfkeyle top haline getirdi. Temiz bir gömlek aradı ve Lydia'nın bavulundaki tüm eşyalarını özenle katladığı düzeni bozdu.

Ayakkabılarını ve çoraplarını giydikten sonra ayağa kalktı ve eteğini aldı. "Dün gece bu trende saygın insanlarla yüzleşmek zorunda kalan bendim, sen değildin."

Adam hızla döndü ve Lydia'nın göğüslerini sıkıştırıp, eteğinin bel kısmını iliklemek için göğüslerinin üzerinden bakarken gördü. Boğazını temizledi ve erkekliğindeki tıkanıklığı da bu kadar kolay temizleyebilmeyi diledi. "Ne zaman istersen kaçmak istersen, seni durduracak olan ben olmayacağım."

Kadın ona saldırgan bir şekilde baktı, eteği nihayet dar beline düğmelendi. "Senin gibi kendimi rezil etmek istemiyorum, sarhoş olup fahişelerle yatmak gibi."

Çenesi sertleşti ve dişlerini sıkarak zorlukla konuştu. "Sana fahişelerle yatmadığımı söyledim. Eğer bunu yapmak isteseydim, burada kalabilirdim."

Kalan sessizlik ağır ve yoğundu, hissedilebilirdi. Lydia'nın havasını doldurdu.

geçitler, onu boğuyordu. Ross, son ve zafer dolu argümanını sunmuş gibi kısa bir baş sallama yaptı.

Onun bıyığını kaldıran o kendini beğenmiş tatmin duygusu, kadının elini kaldırmasına neden oldu. Kadının yumruğu geniş bir hareketle savruldu ve Ross'un elmacık kemiğine gürültülü bir şaplak attı.

Zaten başını sarsan ağır dalgalarına bir yenisi daha eklenirken, Ross hareketsizce durdu. Yaklaşan karanlığa karşı gözlerini kırptı. Ayrıca, ellerini kadının boğazına dolayarak onu öldürmemek için yumruklarını sıkıca kenetledi.

"Ben fahişe değilim," dedi kadın yumuşak bir sesle, her kelimeyi özenle telaffuz ederek. "Hiç olmadım. Sana bunu söylemiştim."

Mide bulantısı ile mücadele ederek, "O bebeği hamile kaldığında evli değildin, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi kadın, başını sallayarak, gözlerini doldurmaya niyetli görünen gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalışarak.

Bu, Ross'u ikileminin özüne getirdi ve bununla yüzleşmek zorunda kaldı. Kimin bebeğini doğurmuştu? Hangi adam ona sahip olmuştu, ona dokunmuştu? Bu onu rahatsız ediyor, delirtiyordu. Bilmek zorundaydı. Ona elini sürmeme konusundaki iyi niyetine rağmen, elleri onun kollarını kavramak için yukarı kalktı. Onu çıplak göğsüne doğru çekti ve yüzünü ona birkaç santim yaklaştırdı.

"O adam kimdi? Kimdi o, Lydia? Lanet olsun, cevap ver bana."

"*Sen kimsin*, Ross Coleman?"

Her şeyi ölüm gibi dondu, ama elleri kadının kollarını tutan tutuşunu gevşetmedi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Yeşil gözlerindeki soğuk, vahşi parıltıdan neredeyse geri adım atacaktı, ama bu kadar ileri gitmişti. "Eşin ve çocuğunla sıradan bir adam gibi yaşıyorsun, sıradan bir adam gibi günlük işlerini yapıyorsun, ama sen sıradan bir adam değilsin. Gözlerin ve reflekslerin bir avcının gibi, Ross Coleman. Sıradan biri gibi davranıyorsun, ama hiç de sıradan değilsin. Kimsin sen?"

Onu yavaşça bıraktı, yavaşça geri itti ve tüm bu süre boyunca gözlerinin derinliklerine bakmaya devam etti. Sonra konuşmadan arkasını döndü. Düşmanca bir sessizlik içinde giyinmeyi bitirdiler.

Lydia pembe sabah ışığına adım attı ve ateşin kömürlerini canlandırmaya başladı. Ross'un vagondan çıkıp tıraş olmaya başladığını duyduğunda kahveyi demliğe koyuyordu.

Birkaç dakika sonra yanına gelip kahve demliğine uzandığında

Lydia ona baktı ve hafifçe nefesini tuttu. Cildi yeşilimsi bir renk almıştı. Yanakları çökmüştü ve gözlerinin etrafında mavi halkalar vardı. Öfkesini unutan Lydia, onun koluna dokundu. "Sana vurduğum için özür dilerim. İyi hissetmediğini biliyorum. Aslında öfkelenmeye hakkım yoktu. Ne istersen yapabilirsin... Yani, bu gerçek bir evlilik değil." Gözlerini indirdi. "Ve... ve bilmeni isterim ki, yaptığım yaygara rağmen, dün gece benimle yattığın için... gerçekten aldırmadım."

"Lydia..."

"Bayan Lydia?" Moses adını tekrarladı. "Oh, günaydın Ross," dedi, arabayı dolaşıp kamp ateşinin yanında durduklarını görünce. "Winston bu kitabı size getirmemi istedi Bayan Lydia. Dün gece ziyarete geldiğinde getireceğini söyledi ama unutmuş."

Lydia'nın gözleri siyah adamdan Ross'a kaydı. Ross'un ağzının sertleştiğini ve gözlerinin tekrar soğuduğunu gördü. Ross, ona tek kelime etmeden öfkeyle eldivenlerini giyiyordu ve zamanlamayı yanlış yapan habercinin üzerine sertçe "Moses" diye seslendi.

"Ross," diye seslendi, ama ya duymadı ya da onu görmezden geldi.

* * *

Kül tablasındaki sigara izmaritleri kahve kadar bayatlamıştı. Dar ofisteki hava boğucuydu. Howard Majors yağlı saçlarını eliyle düzeltti, derin bir nefes aldı ve yeleğinin bir düğmesini daha açtı. Yorgundu. Pencerenin önündeki adam da yorgundu, ama Vance Gentry yorgunluğunu volta atarak gösteriyordu.

"Hepsi çıkmaz sokak." Sinirli bir şekilde kirli pencere camına yumruğunu vurdu. "Nerede bu adamlar?"

Majors masasındaki raporları karıştırdı. "Tanrı bilir," dedi yorgun bir sesle. "Mücevherlerin izi yok, ama tüm muhbirlerimizi rehin dükkanlarını aramaya gönderdik." Bir rapor dikkatini çekti. İlk başta önemsiz görünüyordu. "Arkansas'tan bir rapor var... Owentown, her ne haltsa orası. Bir demiryolu kasabası. Ajanlarımızdan biri orada gizli görevde. Tanıdık gelen bir adam görmüş

salonda poker oynayan tanidik bir adam görmüş. Ajan, adamın kendisini fark ettiğini düşünerek bir dakikalığına arkasını dönmüş. Tekrar baktığında adam gitmişti. Beklemiş, ama poker oyuncusu ortadan kaybolmuştu."

Gentry çoktan şiddetle başını sallıyordu. "Eğer o mücevherleri elden çıkarmaya çalışıyorsa, ücra bir demiryolu kasabasında olmazdı. Böyle bir yerde kim onu satın alabilir ki? Hala büyük şehirlere gideceğini düşünüyorum. Belki de ülke dışına."

Gentry yardımdan çok engel olmaya başlamıştı. Kayıp çift bulunabilirse, Pinkerton Ajansı onları bulabilirdi, ama histerik bir babanın müdahalesine gerek yoktu. Majors ayağa kalktı ve masasının köşesine doğru yürüdü. "Neden bir iki hafta eve gitmiyorsunuz, Bay Gentry? Bir şey çıkarsa..."

"Hayır. Victoria olmadan eve gidemem."

"Ama geri dönmüş olabilirler. Orada seni beklediğine dair bir haber almış olabilirsin."

"Knoxville'deki avukatıma bunu kontrol etmesi için telgraf çektim. Çiftliğe gitti ve orada sadece hizmetçiler vardı. Clark, Victoria ile birlikte nereye gittiklerini söylemeden ayrıldığından beri onlardan haber almamışlardı."

Majors yeni bir puro yaktı ve yanan yakut uçlu puroyu incelerken tereddütle sordu: "Kızınız mücevherleri almış olabilir mi? Her zaman bildiği hayatı terk ediyorsa, belki de o güvenliği yanında istemiştir."

Gentry öfkeyle dedektife döndü. "Önemli noktayı kaçıyorsunuz Bay Majors. Bu kanun kaçağı onu zorlamadıkça evini, *beni* terk etmezdi. Kendi kızımı tanıyorum. Böyle bir şey yapmaz." Ceketini ve şapkasını askıdan alıp kapıya doğru yürüdü. "Yeterince zaman kaybettim galiba..."

Tam kapıya uzanırken, kapı diğer taraftan açıldı. Majors'ın asistanı içeri koştu. "Böldüğüm için özür dilerim Bay Majors, ama bu telgraf az önce geldi. Konuyla ilgili olabilir ve sizin görmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Teşekkürler," dedi Majors, uzatılan telgrafi alarak. Asistan dışarı çıkarken, Majors'ın gözleri kağıdı taradı. Kağıdı masasına koydu, bir an gözleri boş boş baktı, sonra başını kaldırdı.

"Baltimore'dan gelmiş. Genç bir kadının cesedi bulunmuş."

"Ceset mi?" diye hırıltılı bir sesle sordu Gentry.

Majors başını salladı. "Birkaç haftadır bir erkekle paylaştığı otel odasında ölü bulunmuş. Bıçaklanmış." Her şeye dayanabileceğini düşünen Majors, Gentry'nin yüzünü bozan acıyı zar zor izleyebiliyordu. Evet, yumuşuyordu. Emekli olma zamanı gelmişti. "Adam ortadan kaybolmuş. Tanımları uyuyor. Tabii ki, kesin kimlik tespiti..."

"Evet." Gentry boğazını sertçe temizledi. "Baltimore'a ne zaman gidebiliriz?"

On İkinci Bölüm

Lydia, Ross'un arabalarının köşesi ile genç bir kavak ağacı arasına gerdiği ipe yıkanmış çamaşırları asarken, Anabeth koşarak yanına geldi, eforla nefes nefese, gözlerinde heyecan dans ediyordu. "Nehrin aşağısında ne buldum tahmin et?"

Cevap beklemeden devam etti: "Bir seyyar satıcının arabası. Bir insanın taşıyabileceğinden çok daha fazla mal taşıyor. Tabii Leona Watkins, pazar günü olduğu için ortalığı birbirine katıyor ve insanların Tanrı'nın gününde hiçbir şey almamaları gerektiğini söylüyor, ama Bay Grayson bunun normal zamanlar gibi olmadığını ve insanların cumartesi günü şehre gidip gelemeyeceklerini söyledi. Priscilla'nın kendi gözlerimle bir şeker çubuğu satın aldığını gördüm ve onu cebine sakladı. Annem de sana oraya gelmeni söyledi çünkü 4 Temmuz için sana çok yakışacak bir elbise dikilebilecek bir kumaş gördü."

Lydia, kız nefes almadan heyecan verici haberi anlatırken işini bırakıp dinlemeye başladı. At dizginini tamir eden Ross da hikayeyi dinlemek için durdu. İkisi aynı anda kahkahaya boğuldu.

Owentown'dan sonraki sabahdan beri aralarında ilişkiler o kadar gergindi ki, kahkahaları ikisini de şaşırttı. Birbirlerine baktıklarında, utançtan başlarını çevirene kadar kahkahaları azaldı.

"Peki, aşağı gelip ne aldığını görmeyecek misin?" Anabeth, Lydia sakın bir şekilde çamaşırları asmaya devam edince inanamayan bir şekilde sordu.

"Benim bir şeye ihtiyacım yok," dedi sessizce.

"Ama annem bu kumaşın sana herkesten daha çok yakışacağını söyledi, çünkü altın rengi ve saçlarınla çok uyumlu... Yani... onun harika ürünlerini görmeye gelmelisin."

"Yapacak işlerim var, Anabeth," dedi Lydia sabırla ve Ross'a baktı.

Ross'a baktı. Ross dizginleri bir kenara koydu ve arabaya girdi. Lydia'nın ihtiyacı olan ya da istediği bir şey yoktu, ama Ross onu sadece bakmak için seyyar satıcının arabasına kadar götürmeyi teklif etseydi hoş olurdu.

Ondan hiçbir nezaket beklememesi gerektiğini bilmeliydi. Winston Hill'in kendisi yokken onu ziyaret ettiğini öğrendiğinden beri onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Her gece, Lydia ve Lee'nin rahat ettiklerinden emin olduktan sonra, vagonun altında yatağını açardı. Trende kimse bunu fark etmezdi. Birçok erkek, daha serin olan dışarıda uyurdu.

Lydia fark etti. Vagonun zemininde onun nefes alıp verme sesini özlüyordu. Onun varlığını özlüyordu. Onun gömleğini ve botlarını çıkarmasını izlemeyi özlüyordu.

"Annen bir şeyler almana izin verecek mi?" diye sordu Lydia, boğazındaki acıyı görmezden gelmeye çalışarak.

"Babam bize onar kuruş verdi."

"O zaman Priscilla Watkins her şeyi satın almadan önce gidip kendi alışverişini yapsan iyi olur."

Anabeth güldü, sonra yine moralini bozdu. "Öyle yapayım bari. Gelmeyecek misin?" Ross ve Lydia'ya seyyar satıcıyı haber vermekle görevlendirildiği için çok sevinmişti. Şimdi ise onlar hiç heyecanlanmadıkları için her şey mahvolmuştu.

Lydia başını salladı. "Döndüğünde bana ne aldığını göster."

Anabeth uzaklaşırken ayakları tozun içinde süründü. Ama sonra ilk heyecanı geri geldi ve nehre doğru koşmaya başladı.

"Lydia." Anabeth, Ross'a bakarak doğaçlama çamaşır ipinin üzerinden baktı. "Evet?"

Elini tutarak onu nemli çamaşırların arasından çekti. Parmaklarını açtı ve avucuna birkaç bozuk para attı. "Git kendine bir şeyler al."

Elinde parıldayan paraya baktı, sonra vagona doğru. Ross'un parasını orada bir yerde sakladığını biliyordu, ama nerede olduğunu bilmiyordu ve umursamıyordu. Para onun için önemli değildi çünkü daha önce hiç parası olmamıştı ve paranın değeri onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Şimdi para onun için bir anlam ifade etmesinin tek nedeni, Ross'un ona para vermesiydi.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"İhtiyacın olan bir şey almayın. İstedığınız bir şey alın."

Umutla onun yeşil gözlerine bakarak sordu: "Neden?"

Bu soru Ross'u öfkелendirdi. Hill, küçük hediyelerinden biriyle geldiğinde, konuşması kadar tatlı bal damlayan bir bal peteği, hoşuna gidebileceğini düşündüğü bir şiir kitabı, Moses'ın yeni pişirdiği taze şeftali tartı, hediyein arkasındaki nedeni asla sormazdı. Elbette, o centilmen tavırlı beyefendi, karısına - evet, lanet olsun, karısına - hediyesini vermeden önce her zaman Ross'un iznini alırdı. Lydia her zaman utangaç ve alçakgönüllü bir şekilde, gözlerini utangaçça indirerek ona teşekkür ederdi. Ama ona, kendi kocasına? Oh, hayır. Winston Hill'e gösterdiği tatlı teşekkürler ve parlak gülümsemelerle onun cömertliğini öylece kabul edemezdi.

Ross asla kıskançlığını itiraf etmezdi. Ama içini bir yılan gibi saran ve tüm sistemini zehirleyen şey buydu. Kıskançlık, onu "Çünkü *karıma* izin vermezsem herkes benim berbat bir koca olduğumu düşünecek" demesine iten şeydi.

Kadın onun küçümsemesine öfkелendi. Onu iterek yanından geçip Lee'yi kucağına aldı. Kendisi için onun parasını harcamayı asla kabul etmezdi, ama bebek için bir şeyler alabilirdi.

"Lee'yi burada bırak. Ben ona bakarım."

"Hayır!" Kadın dönüp parayı tutan yumruğunu salladı. "Ona ben bakarım. Bunun için para alıyorum, değil mi?" Ona cevap verme fırsatı vermeden uzaklaştı.

* * *

Bağımsızlık Günü açık ve sıcak bir şekilde başladı. Kampın her yerinde bir beklenti havası vardı. Bugün tatil günüydü, yorucu seyahat saatlerinden sonra dinlenmek, lezzetli şeyler pişirmek, gülmek, müzik dinlemek ve neşelenmek için bir gündü. Birisi bunun Birlikçi bir tatil olduğunu söylese de, mırıldanmaları kısa sürede bastırıldı. Güney eyaletleri de Kuzey eyaletleri gibi İngiliz yönetiminden bağımsızlıklarını kazanmıştı. Uzun haftalar süren seyahatin ardından, göçmenler tatil yapmak için her fırsatı değerlendireceklerdi.

Annem, Lydia'yı seyyar satıcıdan kendine bir elbise dikmek için yeterli miktarda altın rengi kumaş almaya ikna etmişti. Lydia pek iyi bir terzidi değildi, ama

annemin yardımı ve Bayan Rigsby'den ödünç aldığı elbise kalıbı sayesinde elbise kesilmişti. Annem neredeyse her akşam elbiseyi dikiyordu. Lydia bu durumdan rahatsızdı. Annem, kendi evindeki kaos yerine Coleman'ların vagonunda sessiz bir akşam geçirip dikiş dikmeyi tercih ettiğini söylüyordu. Bu yüzden, Lydia'nın itirazlarına rağmen, zamanı geldiğinde elbise giyilmeye hazırды.

Ouachita Nehri kıyısında kamp kurmuşlardı. Yağışlı bir baharın sonucu olarak, yaz sıcaklığına rağmen çevredeki kırsal alan yeşildi. Kadınlar nehri ilk olarak kullanma izni aldılar ve sabah işleri biter bitmez, evden ayrıldıklarından beri aldıkları birkaç gerçek banyodan birini yapmak için havlular ve sabunlarla nehrin çimenli kıyısına akın ettiler.

Şenlikler gün batımında başladı. Erkekler, öğleden sonra kadınlar arabalarında kestirirken mahremiyetlerine izin verilerek nehirden geri döndüler. Bazı erkekler, saçları düzleştirilmiş, ip kravat, parlak kemer tokası veya sadece pazar günleri giyilen bir çift askı takmış halde tanınmaz hale gelmişti. Kadınlar da kaliko elbiselerine şıklık katmış ve saçlarına ekstra özen göstermişlerdi.

Ross nehirde yıkanmış ve siyah pantolon, beyaz gömlek ve siyah deri yelek giymişti. Kravat yerine boynuna bir bandana sarmıştı. Saçlarını taradı, diğer erkeklerin çoğunun kullandığı yağı kullanmadı. Saçlarının tekrar uzadığını fark etti. Lydia'dan kesmesini isteyecekti...

Dik durdu ve elindeki saç fırçasını, onu ya da onu tutan adamı tanımıyor gibi bakarak izledi. Victoria'nın adı nadiren aklına gelirken, Lydia'nın adı şimdi ne kadar kolay aklına geliyordu. Ona saçını tekrar kesmesini istemek ne kadar doğal görünüyordu, bir erkekle yaşayan bir kadından beklenen bir samimiyet. Lanet olsun!

"Lydia, hazır mısın?" diye vagona seslendi.

Aynada kendini inceledi, annesinin söylediği gibi dudaklarını ıslattı ve yanaklarını çimdikledi. Annesi ve Anabeth'in yardımıyla giyinmişti, Lee ise Marynell ve Atlanta'ya emanet edilmişti.

Lydia, bunun gerçek olduğuna kendini ikna etmek için elbisesi üzerinde ellerini gezdirdi. Altın rengi kumaş, şimdiye kadar sahip olduğu en güzel elbiseye dikilmişti, Ross'un Memphis'te ona aldığı elbiselerden bile daha güzeldi. Yakası, boğazını ve göğsünün üst kısmını ortaya çıkaracak şekilde kesilmişti. Kısa kolları kabarık ve kolunun üst kısmını zar zor örtüyordu.

Korsaj beline kadar düğmeli, arkada fiyonkla bağlanmış geniş bir kuşak, onu bol, büzgülü etekten ayırıyordu. Eteği dışarıya doğru genişletmek için yeterli iç eteği yoktu, ama eteği ayak bileklerine kadar güzelce sallanıyordu.

Ma, saçlarını "doğanın istediği gibi", yani vahşi, özgür ve kıvrıkcık bir şekilde giymesini istiyordu. O sabah nehir kıyısında buldukları yabani sarı güllerle saçlarını süslemişlerdi. Üzerine bolca kolonya sıkmışlardı.

"Lydia?" Ross tüm hayal kırıklığını bu çağrıya yükledi.

"Geliyorum," dedi utangaç bir şekilde ve bagaj kapağına çıktı.

Ross heyecandan dişlerini gıcırdatmasaydı, karısı ortaya çıktığında ağzı açık kalırdı. Minyon vücudu, yumuşak pamuklu kumaşta hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Her zaman araba koltuğunda otururken taktığı hasır şapkaya rağmen, bronzlaşmış teni olgun kayısı renginde parlıyordu. Saçları... Evet, bir zamanlar saçlarını açık bırakmasına çok şaşırmıştı. Artık bu onu ne şok ediyor ne de rahatsız ediyordu. Hatta, bu şekilde olmasını tercih ediyordu.

Ellerini pantolonunun paçasına sildi ve elini karısının eline uzattı, onu arabadan indirdi, ki bu karısı günde yüzlerce kez kendi başına yaptığı bir şeydi. "Sanırım yemeğe çoktan başladılar," dedi anlamsızca.

"Seni geciktirdiğim için üzgünüm. Sen gitmeliydin. Ben yetişirdim."

"Önemli değil."

Cesur gülümsemesi hayal kırıklığıyla soldu. Annesi ona söz verdiği gibi, onun ne kadar güzel görüldüğüne dair hiçbir şey söylemeyecekti. Tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına boğulmak üzere olan Lydia, vagona geri dönmek istedi, ama kısa süre sonra partiye katıldılar. Her kadın, kendi spesiyalitesini getirerek açık büfe akşam yemeğine katkıda bulunmuştu ve Lydia ile Ross'a yiyeceklerle dolu tabaklar uzatıldı.

Yemeği bitirmeden önce, Moses dahil keman çalabilenler yaylarını rosinle yağlayıp tellere dokundurmaya başladılar.

Artık yemekler kaldırılıp bulaşıklar temizlendiğinde, daha az utangaç olan birkaç çift, keman ve mızıkla ile çalınan neşeli melodilere eşlik ederek dans etmeye başlamıştı. Ma, müziğin ritmine uyarak ellerini çırpıyor ve Zeke'nin, birinin en yakın kasabadan getirdiği fiçinin içine

"Siz ikiniz gidin dans edin. Lee'ye ben göz kulak olurum" dedi.

Lydia, dişlerinin arasında uzun, ince bir puro tutan kocasına baktı. Hiç dans etmemişti, ama eğlenceli görünüyordu.

"Dans etmeyi hiç öğrenmedim," dedi Ross küçümseyerek.

Ma, ona pantolonunun arkasına iyi bir tekme atmak isterken, yılmadı. "Önemli değil. Oradakiler uzman değiller. Sadece eşini koluna al ve müziğe göre hareket etmeye başla."

"Ben de dans etmeyi bilmiyorum, Ross," dedi Lydia, kendi deneyimsizliğinin onu denemeye teşvik edeceğini umarak.

Onun yüzüne, vücuduna baktı ve bu kadar güzelken ona sarılmasının, ona aşık olmamak için kendine verdiği sözü tutmasının imkansız olduğunu anladı. "O zaman ikimizin de kendimizi aptal durumuna düşürmemize gerek yok, değil mi?" Bira fiçisinin olduğu yöne doğru uzaklaştı.

"Eh," dedi Ma öfkeyle. "Hayatımda aptal, inatçı erkekler gördüm, ama bu hepsini geride bırakıyor."

Lydia, aşağılanmış, utançtan yanakları kızarmış, yere bakarken, iki parlak botun burnu görüş alanına girdi. "Seninle dans etme şerefine nail olabilir miyim, Lydia?"

Gözleri, Winston Hill'in sıcak, açık ve takdir dolu bakışlarıyla buluştu. Ross'un sık sık yaptığı gibi açık bir düşmanlıkla ya da korkutucu bir yoğunlukla değil, gördüklerinden koşulsuz bir hoşnutlukla yüzünü inceledi.

Annesi, bir kez daha gülümseyerek onu teşvik etti. "Hadi, Lydia. Beyefendi seninle dans etmek istiyor."

"Nasıl dans edileceğini bilmiyorum," diye mırıldandı. Bir yandan dans etmek istiyordu, ama bunun Ross'un öfkesini çekeceğini biliyordu.

Winston güldü ve elini geniş bir hareketle, formu umursamadan müziğin ritmine uyarak coşkuyla dans eden çiftleri işaret etti. "Kimsenin bildiğini sanmıyorum." Elini ona uzattı. "Benimle dans et, Lydia."

O kadar ısrarcı ve ikna edici bir şekilde konuştu ki, Lydia sonuçlarını düşünmeden ellerini onun ellerine uzattı ve kendini onun yönlendirmesine bıraktı. Winston bir kolunu Lydia'nın beline doladı, diğer eliyle onun elini kaldırdı ve diğer dansçılar gibi dairesel hareketler yapmaya başladı.

Lydia ilk başta altı ayağı varmış gibi hissetti, hepsi de total ve aynı yöne

Ama Winston sabırlı ve öğreticiydi. Kısa sürede Lydia rahatladı ve dansın püf noktalarını kavramaya başladı. Daireyi dört kez döndüklerinde, sanki uçuyormuş gibi hissetti ve hiç durmak istemedi.

Ross, karısını başka bir adamın kollarında gördüğünde, özellikle de beyaz keten takım elbise ve yumuşak kahverengi deri botlarla çok şık giyinmiş Winston Hill'in kollarında, dudaklarına götürdüğü teneke bardağı otomatik olarak parmaklarıyla sıktı.

Gözlerinin tehlikeli bir şekilde kısıldığını, yeşil birer yarık haline geldiğini fark etmeden, bir şahin gibi onların hareketlerini izledi. Etrafında devam eden sohbete yüzeysel cevaplar verdi. Ama eteği uçuşan, ağzı gülümseyen, saçları dalgalanan Lydia, tüm dikkatini çekmişti. Lydia, Ross'u fark etmeden, Hill'in yüzüne gülerek her yanından geçtiğinde, Ross'un parmakları bardağı sıkıyordu. Bir yudum daha bira içti ve midesindeki düğüm biraz daha sıkılaştı.

* *

"Hadi ama, aptal çocuk," Priscilla kıkırdayarak, vagonların uzak tarafındaki karanlıkta tökezleyerek konuştu. "Sana kimse o birayı çaldığını görmedi diyorum."

"Gören olsaydı başımız büyük belaya girerdi," dedi Bubba, omzunun üzerinden dikkatlice bakarak.

"Hadi ama! Kimse bize aldırış etmiyordu." Hepsi aptal partilerinde çok eğleniyorlardı. Bir ağaca yaslanarak göğüslerinin baştan çıkarıcı bir şekilde öne çıkmasını sağladı. "Sadece ikimiz için özel bir parti yapmayı düşünüyordum, Bubba," dedi, onu kendine çekerek. "Bana bir yudum bira ver."

Bütün hafta dans etmeyi dört gözle beklemişti. Sonra Scout, 4 Temmuz'u bir grup çiftçiyle geçirmeyi düşünmediğini söyleyip şehre gitmiş ve onu yalnız bırakmıştı. O piç kurusuna gününü gösterecekti. Kendini dünyadaki tek erkek mi sanıyordu? Hayır, kesinlikle değil.

"Şimdi önüme yakın dur, Bubba, kimse görmesin." Onu istediği yere yerleştirdi, sonra bira bardağını tutan elini ağzına kaldırdı. Bardağı eğdi, biraz yudumladı, ama çoğunu çenesinden ve göğsünden aşağı akıtmaya bıraktı. "Oh, Bubba, bana bir mendil ver,

Çabuk ol. Annem üzerimde bira kokusu alırsa, ne yapacağı belli olmaz. Gözleri, Priscilla'nın korsesine sızan bira damlalarını takip ederken, Bubba arka cebinden bir mendil çıkarıp ona uzattı. Priscilla üstünü açarken, şaşkınlıkla onu izledi.

Bubba arka cebinden bir mendil çıkardı ve ona uzattı. Priscilla üstünü düğmelerini açarken, şaşkınlıkla onu izledi.

"Aman Tanrım," dedi. "Belime kadar akmış. Kaşkorseyi açacağım, ama daha sonra utanacağın bir şey yapma. Duydun mu, Bubba?"

O sessizce başını salladı. Annesinin ona öğrettiği her uyarı, Priscilla'nın geceliğinin düğmeleri deliklerinden kayıp gider gibi zihninden kayboldu.

Priscilla, ona sinsi sinsi bakarak, mendili çıplak göğüslerinin üzerinde gezdirdi, göğüslerini kaldırdı, hareket ettirdi, meme uçlarını sertleşene kadar ovuşturdu, hayali dökülmüş birayı sildi.

Mendil son bir kez daha göğüslerinin üzerinde kaydı ve Priscilla mendili kaldırdığında tamamen çıplak kaldı. Bubba inledi. Bu ses, kasıklarından başlayıp boğazına kadar yükseldi ve vücudundan dışarı çıktı.

"Priscilla, çok güzelsin," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Sadece laf olsun diye söylüyorsun," diye mırıldandı, sırtını kamburlaştırıp göğüslerini daha yakından incelemesi için kaldırdı.

"Hayır, hayır, Priscilla. Seni seviyorum. Sana söyledim." "Beni sevseydin, beni öperdin ve... falan."

Bubba, ona sessizce hayretle baktıktan sonra ona yaklaştı. Vücudunu onun vücuduna bastırdı ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. Priscilla kendini ayarladı, yukarı doğru kıvrılarak kasıklarındaki şişkinliğe kendi kasıklarını sürttü. Bubba yumuşak bir çığlık attı ve ona süründü. Ellerini çıplak göğüslerine koydu ve nazikçe okşadı.

"Oh, Bubba, bu çok güzel." Dilini onun dudakları boyunca gezdirdi. Oğlan hızla geri çekildi. Şok olmuştu, ama onun şehvetli gözlerini gördü ve elinin onu göğüslerine geri çektiğini hissetti. Umutsuz bir iniltiyle, dudaklarını tekrar birleştirdi.

Bu sefer ağzı da açıldı ve onun izinden giderek dilini onun ağzına soktu. İçgüdüleriyle hareket ederek parmaklarıyla onun meme uçlarını çimdikledi. Fazla incelik göstermedi. Priscilla nazik davranılmasını istemiyordu. Onunla ağaç arasında kıvranarak zevkini inleyerek ifade etti.

"Sana göstereceğim bir şey var," dedi nefes nefese, onu

uzaklaştırdı.

Kanları kaynayan Bubba, durmaya hazır değildi. Onun ağzını tekrar ele geçirmeye çalıştı, ama Priscilla ondan kaçtı, yumuşak bir kahkaha attı ve elleri tekrar göğüslerine uzandığında ellerini itti. "Bubba Langston, uslu dur," dedi alaycı bir ciddiyetle. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver. Bunları annemden saklıyorum." Eteğini ve iç eteğini kaldırdı ve dizini onun uyluğuna dayadı. "Bu kırmızı saten jartiyerleri o seyyar satıcıdan aldım. Görüyor musun? Çok güzeller, değil mi?"

O, gösterişli jartiyerlere bakmadı. Onların üstündeki pürüzsüz beyaz uyluğa bakakaldı. "Evet, görüyorum," dedi kalın bir sesle. Parmağıyla jartiyere dokundu, sonra parmağını yukarı kaydırarak uyluğuna dokundu.

"Utanmalısın Bubba," dedi nefes nefese, ama onu durdurmaya çalışmadı.

Cesaretlenen Bubba daha yukarıya doğru ilerledi, parmak uçları yumuşak tüylere dokunduğunda dudaklarından yüksek sesle nefes aldı. "Priscilla, üzerinde hiçbir şey yok..."

"Bugün çok sıcaktı. Serinlemek istedim. Oh, Bubba, yapmamalısın, oh, Tanrım, *orama* mı dokunuyorsun?"

"Bırak beni, Priscilla," diye yalvardı. "Sana zarar vermeyeceğim. Sana zarar mı veriyorum? Dururum."

"Hayır!" Geri çekilmek istedi, ama kadının vücudunun kıvrılması onu geri itti. "Yani, bir kadın bir erkeği bu kadar ileri gitmesine izin verip sonra... Oh, tam orada, Bubba." Titredi. "Evet."

"Priscilla," diye iç geçirdi ve ağzını onun boynuna gömdü. "Beni ne kadar ıslattığını hisset, Bubba."

"O kadar sertleştim ki acıyor," diye mırıldandı göğüslerine.

"Sana yardım edeyim." Pantolonunun önünü elleriyle yokladı ve tecrübeli parmaklarıyla onu kavradı. Okşadı.

"Tanrım, Tanrım," diye inledi. Ölecekti ve annesi ve diğer herkes onun nasıl öldüğünü bilecekti ama umurunda bile değildi. Parmaklarını onun sıcaklığına daldırdı.

"Oh, Bubba, çok iyi," diye iç geçirdi. "Ama burada değil. Nehrin aşağısında. Hadi. Acele et."

Sersemlemiş bir halde elini çekti ve geri adım attı. Kadın bacağını indirdi ve korsesini düzeltti. Sonra, ona rüya gibi bir vaatle bakarak, elini tuttu ve nehre doğru döndü. Luke Langston'ı yakındaki bir ağaç kütüğünde uzanırken gördüklerinde ikisi de sendeleyerek durdu.

Luke Langston'ın yakındaki bir ağaç kütüğünde uzanmış olduğunu gördüler. Onlara kayıtsız görünerek, cep bıçağıyla bir çubuğu yontuyordu.

"Selam," dedi neşeyle. "Güzel bir akşam, değil mi?"

"Seni meraklı küçük piç," diye bağırdı Priscilla. "Ne zamandır buradasın?"

"Bubba'nın pantolonundaki şeyin büyüdüğü kadar uzun süredir. Ne zamandan beri pantolonunda kabak yetiştiriyorsun, Bubba? Bu gördüğüm en büyüğü."

"Seni öldüreceğim," dedi Bubba ve kardeşine doğru uçtu. Kardeşi kütükten atlayıp ağaçların arasında koşmaya başladı, bir Kızılderili gibi bağırarak. Bubba onun peşinden koştu.

"Lanet olası aptal köylüler," diye mırıldandı Priscilla, giysilerini düzeltmeye çalışırken. Arabasına ulaşana kadar bu sert sözleri söylemeye devam etti ve yatağına uzanarak hayal kırıklığını ve hayatının üzücü durumunu haykırdı.

* * *

Ross dansçılara sırtını döndü ve bardağını bira fıçısının dibine daldırdı. Öfkeden taş kesilmişti. Kıskançlıktan yeşile dönmüştü. Biraz sarhoş olmaktan da öteydi. Bu durumlardan kontrol edebileceği tek şey sarhoşluğuydu, ama bunu istemiyordu. Bir bardak bira daha içti, daha çabuk sarhoş olmak için bunun viski olmasını diledi.

Hill gibi bir korkakın önünde kendini sergilemesi ne önemi vardı ki? Bırakın onu alsın. Teksas'a varır ve ikametgahlarını kurar kurmaz, boşanma işlemlerini başlatacaktı. Savaştan bu yana bu bölgede her şey hala karmakarışıktı. Boşanmak o kadar da zor olmazdı.

Refleks olarak, ayak parmaklarının üzerinde ileri geri sallandı, Bay Appleton'ın anlattığı müstehcen hikayeye uyum sağlamaya çalışırken öfkesi artıyordu. Diğer herkes müstehcen sözlerin her birine kulak kesilmiş gibiydi. Ross'un tek odaklandığı şey, Hill'in yüzüne gülümseyen Lydia'dan gözlerini ayırmamaktı. Lydia ona hiç böyle bakmamıştı. Ross, Lydia'nın şehvetli kıvrımlı dudaklarını ve müziğe göre sallanan şehvetli vücudunu iğrenç buluyordu. En azından, kendine böyle söylüyordu.

Lydia kasten onu aptal yerine koyuyordu, yaptığı şey buydu. Kibirli arkadaşıyla dans etmek, kocasının eksikliklerini vurgulamak için kullandığı bir yöntemdi. Tanrı şahidim olsun, burada durup, evlenmek zorunda kaldığı o kız tarafından aptal yerine konmayacaktı. Eğer onu o vahşi saçlarından tutup götürmek zorunda kalırsa...

Neredeydi?

Ross, çılgın dansçıları aramak için arkasını döndü. Sarhoş gözleri çiftlere odaklanmaya çalıştı, ama birkaç dakika geçtikten sonra ne Lydia'yı ne de Winston'ı bulamayınca, teneke bardağını toza düşürdü ve gürültülü kalabalığın arasından geçmeye başladı.

"Hey, Coleman, dikkat et..."

"Nereye gidiyorsun, Ross?"

"Ross, yeterince içtin mi?"

"Kadın nerede..."

Etrafındaki her şeye karşı duyarsızdı. Tanıdık bir gerginlik hissetti. İçindeki şiddet yükseldi ve gözeneklerini doldurdu, bir çıkış yolu aradı. Jesse ve Frank ile yaptığı son işten beri bu kadar güçlü hissetmemişti. Yumrukları mekanik olarak sıkıldı; otomatik olarak kılıfını ve içindeki ölümcül yükü aradı. Orada değildi, ama yine de kalabalığın içinden geçerek, onu aldatan karısını ve sevgilisini bulmaya kararlıydı.

"Ross, kızlara Lee'yi arabamıza götürüp yatırmalarını söyledim, böylece sen ve Lydia partide istediğiniz kadar kalabilirsiniz," dedi annesi, yanından geçerken. O, görmeyen gözlerle annesine baktı. "Onu sabaha kadar arabamızda bırakın. Gerek yok..."

"O nerede?" diye tısladı.

Ma onu bir saattir izliyordu ve kıskançlıktan koktuğunu biliyordu. Gülümsememeyi akıllıca buldu. Bunun yerine gözlerini dansçılar üzerinde gezdirdi. "Kim? Lydia mı?"

"Evet, Lydia." Ross, sanki o ismi dilinde çok uzun süre tutmak ona nefret veriyormuş gibi, ismi tükürdü.

"Tam olarak bilmiyorum. En son gördüğümde Bay Hill ile dans ediyordu."

Ross, kutlama yapan bir grubun arasından geçerek, çoğu karanlık ve terk edilmiş olan vagonların olduğu yöne doğru sendeledi. Eğer onun vagonuna gitmişse... Eğer onları birlikte bulursa... Bilmek istemiyordu... Bilmek zorundaydı... Neredeydi...

* * *

Lydia hayatında hiç bu kadar iyi vakit geçirmemişti. Winston ona, çöplükte büyümüş, bir kulübede yaşamış, üvey kardeşinin cinsel istismarına maruz kalmış biriymiş gibi davranmıyordu. Winston ona bir hanımefendi gibi davranıyor, görünüşünü ve dansını övüyor, ona punç ikram ediyor, onunla gülüyor, coşkusunu paylaşıyordu.

Winston öksürmeye başladığında, Lydia ona iyi olup olmadığını sordu. Winston iyi olduğunu söyledi ve Lydia da ona inandı, ta ki dans etmeyi bırakıp çiftlerin oluşturduğu çemberin dışına çıkmak zorunda kalana kadar. Winston, Lydia'nın daha önce hiç görmediği türden bir öksürük krizi geçirdi.

"Winston?" diye sordu, Winston belinden eğilirken, tüm vücudu boğulurken titrerken, elini omzuna koydu. "Ne yapabilirim?"

"Üzgünüm," diye nefes nefese söyledi. "Ben iyiyim."

Ama iyi değildi. Dudaklarının köşelerinde kan lekeleri vardı ve yüzü eski mum rengini almıştı. "Moses'ı çağırmamı ister misin?"

Winston başını salladı ve mendilini tekrar ağzına bastırdı. Öksürüğü dinince, "O eğleniyor," diye boğuk bir sesle konuştu. Ama bir sonraki öksürük krizi öncekinden daha şiddetliydi ve Lydia gerçekten endişelendi.

"Winston, ne yapmam gerektiğini söyle."

"İlaçlarım," dedi boğuk bir sesle.

Gözleri Ross'u aradı, ama o bira fiçisinin etrafında toplanan kalabalığın içinde duruyordu ve ona ulaşmak için dansçıların arasından geçmesi gerekecekti. Winston'ı o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu. Onun kolunu tuttu. "Nerede? İlacın. Nerede, Winston?"

"Araba," diye nefes nefese söyledi.

"Hadi," dedi, başkasına koşmak yerine kendisi onunla ilgilenmeye karar verdi. Kimsenin dikkatini çekmeden boğulup ölebilirdi ve onun yüzünden bir kargaşa çıkarsa utanacağını biliyordu. Kolunu beline doladı, diğer elini göğsüne koydu ve onu arabaların gece için durduğu derin gölgelerin içine götürdü. "Seninki nerede?" diye sordu.

Zayıf bir şekilde bunu işaret etti ve onlar kampta tökezleyerek ilerlediler.

"Üzgünüm, Lydia," diye tekrar edip durdu.

"Sessiz ol. Konuşma yoksa yine öksürmeye başlarsın."

"Bu yüzden kendimden nefret ediyorum."

"Senin suçun değil." Arabasının arka kapısında, "İçeri girebilir misin?" diye sordu.

O başını salladı ve iradesiyle kendini yukarı çekti, hırıltılı nefesler alıp öksürmek için durakladı. Sonunda içeri girdiler ve Lydia karanlığa gözlerini kırıştırırken Winston yatak rulosuna doğru süründü. Üzerine ağır bir şekilde düştü ve sırt üstü yuvarlandı, bir öksürük krizi daha tuttu.

Lydia, gözleri karanlığa alışırken, bir fener ve kibrit aradı ve kısa sürede fitili yakarak alevi düşük tuttu. "İlaç nerede?" diye sordu ona yumuşak bir sesle, o ise çöken ciğerleriyle nefes almaya çalışıyordu.

Winston küçük bir tahta sandığı işaret etti. Lydia sandığı ona doğru kaldırdı ve kapağını açarak kadife astarlı tik ağacından yapılmış kutunun içindeki birkaç koyu renkli tentür şişesini gösterdi. Winston titrek bir eliyle ihtiyacı olanı işaret etti.

Lydia sandığı kenara koydu ve şişenin kapağını açtı. Bir eliyle adamın başını kaldırdı ve koyu kahverengi şişeyi dudaklarına bastırdı. Adam bol miktarda içti, sonra zayıf bir şekilde geriye uzandı.

"Teşekkür ederim, Lydia."

"Daha iyi misin?" diye sordu. Endişeyle kaşlarını çatmış, kaygıyla dudaklarını büzmüştü.

Saç telleri, ışık filamentleri gibi yüzünü çevreliyordu. Aşırı efor nedeniyle cildi terlemişti. Kolonyasının kokusu, sert erkeklik kokan vagonun içini sarmıştı. O anda güçlü ve sağlıklı olmak için her şeyi verecek olan hasta adama ne kadar güzel görüldüğünün farkında değildi.

"Daha iyiyim," diye cevapladı adam üzüntüyle, kadının ona bakışının acıma değil, tutku dolu olmasını dileyerek.

"Sana yardım edeyim." Boynundaki ipek kravatı çözdü ve utanmadan yeleğini ve gömleğinin önünü açtı.

Winston, kadının ellerini tutarak onu durdurdu. "Moses geldiğinde o yapabilir. Partiye geri dön. Ben iyiyim."

"Gidip onu çağırayım mı?"

İnce keten yastık kılıfında başını salladı. "Dans etmediğimi fark ettiğinde

dans etmediğimi fark ettiğinde, o da gelecektir." Elini daha sıkı tuttu. "Teşekkür ederim, Lydia."

"Önemli değil." İçgüdüsel olarak, annelik içgüdüsüyle, parmakları alnında duran nemli bukleleri geriye doğru taradı. Aynı anda, Winston diğer elini dudaklarına götürdü ve onu nazikçe öptü.

Ross, yağmacı bir vandal gibi vagonun açıklığından içeri daldı, kanvas kapakları açarak genişçe tuttu. Sesten irkilen Lydia başını çevirdi, ama Ross, kıskançlıkla çıldırmış zihninde şefkatli, sevgi dolu bir sahne olarak gördüğü şeyi görmüştü bile.

Lydia ondan uzaklaştı. Artık yeleği ve bandanası yoktu. Gömleğinin birkaç düğmesi açılmıştı ve dalgalı kasları ve koyu renkli saçları ortaya çıkmıştı. Yüzü korkutucuydu. Yeşil gözleri, siyah kaşlarının altından onu delip geçiyordu. Alnında nemli bir dağınıklık içinde duran saçları, sert ifadesi kadar vahşiydi. Kaşlarını çatmış bıyığının altında, ağzı sert ve düz bir çizgiydi. Bacakları genişçe açılmıştı, uyluklarındaki kaslar sıkı siyah pantolonun içinde kasılmakta ve şişkinleşmekteydi.

En cesur ruhlar bile bu muhteşem fiziksel varlığın altında korkuya kapılırdı. Sert yüz ifadesi, düşmanı olarak gördüğü herkes için felaket habercisiydi.

"Ross?" diye tiz bir sesle bağırdı Lydia.

"Dokunaklı bir sahne," diye

homurdandı. Winston oturmaya çalıştı.

"Bırakın..."

"O hasta. Seni aradım. Boğuluyordu. Orada..."

"Sen benim karımsın," diye homurdandı Ross, ona ulaşmak için iki büyük adım attı. Parmaklarını kadının koluna doladı ve onu ayağa kaldırdı. "Senin karım olmanı istemedim. Hâlâ istemiyorum. Ama karım olduğun sürece, lanet olsun, öyle davranacaksın."

"Ross, lütfen beni dinle," diye yalvardı Winston zayıf bir sesle. En son istediği şey, ona nazik davrandığı için Lydia'ya sorun çıkarmaktı. "Durum yanıltıcı. Burada uygunsuz bir şey olmadı..."

"Yine de," diye tersledi Ross. "Ama sanırım tam zamanında geldim."

"Hayır!" diye bağırdı Lydia, Ross'un tuttuğu kolunu kurtarmaya çalışarak.

"Hadi." Onu vagonun açıklığına doğru kaldırdı ve içeri itti.

"O hasta," dedi Lydia, toprağa ayaklarını saplayıp kolunu çekerek

"Ben gitmeliyim..."

"Hak ettiğin şeyi alacaksın, yalvardığın şeyi. Ama bunu benden, *kocandan* alacaksın," diye alaycı bir şekilde dedi.

Kadın ona çarptı ve destek almak için kemerine tutundu. Adamın gözlerindeki parıldayan öfke onu dehşete düşürdü. Dişleri titremeye başladı ve kemikleri onu ayakta tutamayacak gibi oldu. "N... ne demek istiyorsun?"

Artık arabasına varmışlardı. Onu kollarına aldı ve çevik bir hareketle arka kapıya çıktı. Kanvas açıklığa girmek için neredeyse ikiye katlanarak eğildi.

"Lee..."

"Annem onu aldı." Güldü ve bu ses, kadının omurgasından aşağı soğuk bir korku dalgası geçirdi. "Sabaha kadar."

Onu hiç nazik davranmadan yatak örtüsünün üzerine bıraktı ve Lydia bacaklarını eteğiyle örtmek için acele etti. Dudakları iğrenç bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bu utangaçlık numarasını bırak, Lydia. Daha önce şüphelerim varsa, bu gece kim olduğunu kanıtladın."

"Hayır," diye fısıldadı ve oturarak ondan uzaklaşıp vagonun köşesine çekildi. Bu ifadeyi daha önce görmüştü. Clancey'nin yüzünde. Bu ifade yenilmezdi. Bu, ne kadar yalvarırsa yalvarırsa, ne kadar yakarırsa yakarsa, adamın istediğini almaktan vazgeçmeyeceği anlamına geliyordu. Ross'un gözleri aşırı içki, öfke ve şehvetle parlıyordu. "Hayır, Ross, lütfen," diye inledi ve kollarını göğsünü kapatmak için kullandı.

Ross gömleğini çıkardı, göğsü ve karnı çıplak kaldı. Lydia kasların ve tendonların oyununu izledi. Kötü niyetli yara izi, ona göz kırpan kızgın kırmızı bir göz gibi görünüyordu. Ross kemerini çözdü ve geniş deri kayışı halkalardan çıkardı. Lydia, Ross'un önce onu dövmek istediğini düşünerek koruyucu bir şekilde öne eğildi. Ama Ross kemeri ayaklarının dibine attı ve yavaşça pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Lydia, duygulu gözlerini ona dikti. Sessizce, bunu yapmamasını, ona zarar vermemesini, Clancey'nin yaptığı gibi onu duygusuzca kullanmamasını rica ettiler. "Lütfen, Ross."

"Bir erkek mi istiyordun?" diye sordu yumuşak bir sesle, yatak rulosunun üzerine eğilerek. "Peki, istediğini alacaksın."

O kadar hızlı hareket etti ki, bir an önce vagonun köşesinde kıvrılmışken, bir sonraki an, olağanüstü bir hız ve beceriyle hareket eden eller tarafından altına çekiliyordu.

Panik içinde, kaçma ihtiyacı ile çılgına dönmüş, onunla mücadele etti, şiddetle direndi, kolları ve bacakları ile çırpındı, parmaklarını pençe gibi kıvırdı. "Hayır, hayır," diye bağırdı, onu yere bastıran onun amansız gücüne karşı mücadele ederken.

"Oh, evet. Kaç kişiye verdin, ha? Beni bu kadar farklı kılan ne?"

Saçındaki gül yaprakları, başını bir yandan diğer yana çevirirken ezildi. Saçları yüzüne, boynuna, omuzlarına döküldü. "Hayır, Ross, Ross. Tanrım, ona bana bunu yapmasına izin verme," diye çaresizce ağladı.

"Tanrı sana yardım etmeyecek, Lydia. Tanrı dinlemez. İhtiyacın olduğunda asla yanında olmaz."

Onun ellerini demir gibi bir yumrukla yakaladı ve başının üzerine uzattı. Parmakları, ceketinin düğmelerini açılana kadar açgözlülükle çalıştı. Elbise bir kenara itildikten sonra, kaşkorse üzerindeki kurdeleyi yırttı, sonra küçük düğmeleri açtı. Giysiyi bir kenara çekip göğüslerini yıkıcı gözlerine maruz bırakırken, nefes alışы yüksek ve sertçeydi.

Lydia inledi, gözlerini sıkıca kapattı ve başını başka yöne çevirdi. Keşke ona sorsaydı, belki kabul ederdi. Belki bunu onun gelecekteki nezaketi karşılığında takas ederdi. Ona nazik davransaydı, sormadan bile bunu teklif edebilirdi.

Ama o, Clancey'nin yaptığı gibi ona zarar verecek, onu tecavüz edecek, onu incitecekti. Bu sefer daha da kötü olacaktı. Ross, Clancey'nin asla yapamayacağı şekilde ona zarar verme gücüne sahipti. Lydia, Ross'u seviyordu ve onun kendisine bu kadar az saygı göstermesi, ruhunu derinden incitiyordu. Ross, atlarından birine fiziksel olarak zarar vermeyi aklının ucundan bile geçirmezdi.

Göğüslerine dokunmasına izin vermezdi. Alkolle dolu zihninde kalan son akıl parçası, onu okşarsa ona karşı şefkat hissetmeye başlayabileceğini söylüyordu. Bu olmamalıydı. Onun cezalandırılması gerekiyordu ve o da onu cezalandıracaktı.

Eteğini ve iç eteğini beline kadar sıyırdı ve külotunun bel kısmını tuttu. Sertçe çekerek, bağını kopardı ve külotu uyluklarından aşağı itti. Lydia sefil bir şekilde inledi ve uyluklarını birbirine kenetlemeye çalıştı. Ross, külotunu bacaklarından aşağı acımasızca yırttı ve dizleriyle uyluklarını ayırdı. Pantolonundan sertleşmiş erkekliğini serbest bırakarak, Lydia'nın üzerine çıktı.

Clancey olsaydı, Lydia ona meydan okurcasına bakarak, hissettiği tüm nefreti gösterirdi. Ama Ross'tan nefret etmiyordu ve ona koyu altın rengi gözleriyle o kibirli, lanetleyici bakışını atmak yerine, Ross onun içine girerken başını başka yöne çevirdi. İçini delen yırtıcı acıyı beklemiyordu. Vücudu paletten yukarı doğru kıvrıldı ve keskin bir çığlık attı.

Ross kendini derinlere gömdü ve daha da derine indi. O, onu tamamen içine alıp tüm ağırlığını emdiğinde, o da kendini tuttu. Büyük miktarda hava soluyarak, kafası berraklaşmaya başladı. Ve bu olduğunda, Hill'in arabasında onu gördüğünden beri ilk kez ne yaptığının farkına vardı. Tüm dünyasını kırmızıya boyayan kıskançlık öfkesi sis gibi dağıldı ve acı bir pişmanlıkla baş başa kaldı. Çok büyük bir pişmanlık.

Ve zevk. Daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir zevk.

Bu zevki hissetmek istemiyordu. Yine de zevk onu, zihnini, kalbini, karnını, kadının sıkıca kavradığı erkekliğini sarmıştı. Hâlâ bilinçli olup olmadığını görmek için bunu test etmek zorundaydı. Belki de bu bir fanteziydi, sarhoşluğun erotik bir ürünüydü.

Rüya ise uyanmak istemediği için hafifçe hareket etti. Ama gerçekte. Onun üzerinde sallandı ve ritmik hareketlerine uyumlu olarak mucizevi hisler onu sardı. "Hayır," diye fısıldadı, "bu kadar iyi hissedemez."

Sesi sözleriyle çelişiyordu. Bu, şimdiye kadar yaşadığı en yüksek fiziksel tatmini yaşayan bir adamın sesiydi.

Bu yanıltı. Bu kadar iyi hissetmesine izin veremezdi. Vermeyecekti. Geri çekildi, uzaklaşmayı planladı, ama vücudu ona izin vermedi ve tekrar onun tatlı derinliklerine battı. "Lanet olsun, seninle böyle olmamalıydı," diye kederle boynuna fısıldadı.

Kendi iyi niyetini bozarak, eli ikisinin vücutları arasına girdi. Göğüslerini olgun ve yumuşak buldu ve kör bir adamın meraklı hassasiyetiyle onu okşadı. Avucunda dolgunluğunu ölçtü. Pürüzsüz tenini okşadı. Parmak uçlarıyla meme uçlarını inceledi, başparmağının ucuna sertleşen yumrulu dokularını sevdi.

Farkında olmadan hareket etmiş, başı elinin yerini almış ve göğüslerini öpmeye başlamıştı. Bıyıklı ağzı, dudakları sertleşmiş ve kızarmış bir meme ucu bulana kadar amaçsızca okşayarak üzerinde dolaştı. Dudakları

gevşekçe kapattı, dili ise onu geçici yalamalarla takdir etti. Sonra onu nazikçe emdi, ağzına tamamen aldı ve kadını tattı, tattı, tattı...

Başını kaldırdı ve geniş ve anlamsız viski rengi gözlere baktı. Baskıdan beyazlaşmış parmaklarının kadının bileklerini sardığını gördü. Hemen bıraktı. Elleri kadının saçlarına uzandı ve on parmağını kadının kafa derisine dolayana kadar saçlarını taradı.

Kızın başını geriye eğdi ve cinsel organlarının birbirine yapıştığı kadar samimi bir şekilde dudaklarını birleştirdi. Öpücüğün sıcaklığı, dudakları kızın dudaklarına sürtünene, dili kızın diliyle birleşene, kızın rahminin kapısını eriten kasıklarından fışkıran ateşi kontrol edemediği kadar öpücüğünü kontrol edemeyene kadar yoğunlaştı.

Dudakları, onun adını, en üst düzeyde tatmininin düşük, yumuşak staccato seslerinden oluşturdu.

Kriz onu sarsan uzun bir süre sonra, onun üzerinde yatarak, yüce bir durumda asılı kaldı. Onun üzerinden yuvarlandığını, onu kendine yaklaştırdığını ve huzurlu bir bilinçsizliğe kaydığını hiç hatırlamadı.

On Üçüncü Bölüm

"Merhaba," dedi fahişe yorgun bir sesle. "Adım Pearl."

Tanrım! Bu, gecenin son müşterisiydi ve o kaltak Madam LaRue, bu sabah ağzını bozduğu için ona bu pisliği göndererek intikamını alıyordu. 4 Temmuz, cehennem gibi bir gün olmuştu. Owentown sokakları tatil için gelen demiryolu işçileriyle doluydu. Gürültücü bir gruptu, bir sürü bufalo boğası kadar azgındılar ve sanki her biri ona elini sürmüş gibi hissediyordu. Yorgun ve ağrılıydı. Ve şimdi de en kötüsü olan bu adama hizmet etmek zorundaydı. "Demiryolu işçisi misin?" diye sordu, yorgun bir şekilde sohbet etmeye çalışarak.

Clancey Russell, Pearl kapıyı arkasından kapatırken alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Başkasının için kendimi paralamak yerine daha akıllıca şeyler yaparım. Onları daha iyi kullanırım." Kendini imalı bir şekilde okşadı.

Tüm profesyonelliğini ortaya koyan Pearl, tiksintisine rağmen gülümsedi. Adam pis ve çok kötü kokuyordu. "Parayı görelim," dedi. Bu pisliğin kendisine dokunmasına izin vermeden önce, parası olduğundan emin olacaktı.

Clancey, oyuncular dağıtılan bir el için tartışmaya başladıklarında poker masasından çaldığı parayı cebinden çıkardı. Bu para, kendisine iyi bir yemek ve bir şişe viski almaya yetmişti. İkisi de midesini haftalardır hissetmediği kadar tok ve sıcak hissettiriyordu. Ücreti, sararmış tığ işi bir fularla kaplı eski tuvalet masasının üzerine attı.

"Eşyalarımı gördün," dedi kibirli bir şekilde. "Şimdi seninkileri görelim."

Ağzını heyecanla büzmesine rağmen, Pearl içten içe tiksinti ile titriyordu. O, askılarını indirdi ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Gömleğini çıkardığında, soluk kırmızı iç çamaşırında koltuk altlarında kurumuş ter lekeleri gördü. Zaman kazanmak için, gömleğinden yatağın ayak ucuna düşen katlanmış kağıt parçasını işaret etti.

"O ne?"

"Bulduğum bir şey. Ödül ilanı. Böyle bir şeyin ne zaman işe yarayacağı belli olmaz. Hadi ama kızım, şunu çıkar."

Pearl, sallanan yatakta dizlerinin üzerine çöktü ve tecrübeli bir fahişenin ona verdiği eski, yıpranmış bornozu çıkardı. Boyun çizgisine diktiği hüzünlü tüyler bile bornozu pek güzelleştirmemişti.

O çıplaktı. Clancey'nin gözleri şehvetle parladı ve ağzı acımasızca kıvrıldı. Pearl, bir erkeğe, ona zarar vermediği sürece, ödediği her şeyi veren iyi bir sporcu olarak biliniyordu. Ancak Clancey'nin renksiz gözlerinde onu süzen vahşi kötülüğü gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı. Pantolonunun düğmelerini açarak, Pearl'ün bıkkın gözlerine bile iğrenç gelen şişmiş, öfkeli cinsel organını ortaya çıkardı.

"O kağıt bu kadar önemliyse, bir bakayım," dedi ve postere uzandı. Bu hayvanın üzerine çıkmasını engellemek için her şeyi yapardı.

"Lanet olsun," dedi Clancey, üzerine düşerek. "Ne istiyorsun..."

"Neden, bu şeye benziyor... oh, kahretsin, adı ne demişti? Vagon trenindeki adam."

Clancey ellerini göğüslerinin üzerine koydu ve meme uçlarını sertçe çimdikledi. "Ah! Acıyor, kes şunu. Sana ne anlatmaya çalıştığımı anlamıyor musun? Bu adamı birkaç gün önce gördüm."

Clancey kendini kaldırdı ve önce kadına, sonra postere baktı. "Bu sadece bir çöp parçası." Üzerindeki yazıyı okuyamıyordu. O gece Knoxville salonundaki masadan neden aldığını bile bilmiyordu, sadece o iki şık adamın bu adamın öldüğünü sandıklarını, ama şimdi başka biri gibi davrandığını söylediklerini hatırlıyordu. Birkaç mücevher de çalmış. Öyle mi demişlerdi?

"Beş bin dolar değerinde," dedi Pearl, yorgunluğu heyecana dönüşerek. Bu, Owentown'dan ve Madam LaRue'dan kurtulmak için bir fırsat olabilirdi.

"Beş bin dolar mı?" Clancey doğruldu ve elinden posteri kaptı. "Bu adamı gördüğünü mü söylüyorsun? Yakın zamanda mı?"

Pearl çok zeki değildi, ama kurnazdı. Madam LaRue ile geçirdiği iki yıl tamamen boşa gitmemişti. Posterdeki adam hakkında bildiklerini kendine saklayacaktı. Eğer beş bin dolar varsa, bu pislik herifin onun yerine bu parayı almasına izin vermeden önce lanetlenirdi.

Gözlerini baştan çıkarıcı bir şekilde kırıştırdı ve elini onun belinden aşağıya doğru kaydırıldı. "Haydi ama, sadece seninle dalga geçiyordum. Benim hakkımda konuşmak istediğini sanmıştım, eski bir poster hakkında değil."

Clancey güçlü yumruğunu kadının çenesine indirdi. Çene iğrenç bir sesle kırıldı ve kadın sersemlemiş ve acı içinde kirli yastığın üzerine düştü. "Bu adamı nerede gördüğünü söylemezsen, benimle dalga geçmediğine pişman olacaksın, orospu. Anladın mı?" Her iki yanağına da sertçe tokat attı ve diğer elinin etli parmaklarıyla kadının uyluğunun içini çimdikledi. "Anladın mı?"

Pearl, görüşü bulanıklaşmış ve kulakları çınlayarak başını salladı. "Tamam, cevap bekliyorum." Eli tehditkar bir şekilde bacağını yukarı doğru kaydırıldı. Pearl inledi. "Konuş." Parmakları arasındaki beyaz eti morarttı.

"Biz... biz bozulduk ve o... sanırım oydu... bize yardım etti ve bizi kasabaya kadar takip etti. Artık yaşlandı, saçları uzamadı ve bıyık bıraktı. Aynı adam bile olmayabilir." Ama Pearl bunun o olduğundan hiç şüphe duymuyordu. O gözleri kim unutabilir ki? Ve birine bakış şekli, sanki onu ve ona nasıl davrandıklarını, iyi ya da kötü, hayatının geri kalanında hatırlayacakmış gibi.

"Kendisine Clark mı diyordu?"

"Hayır, hayır... şeydi... Hatırlamıyorum."

Clancey parmaklarını Pearl'ün kasık kıllarına geçirip sertçe çekti. "Bu hafızanı canlandırdı mı?"

Gözlerinden yaşlar fışkırdı ve çığlık attı, ama o sadece ona tekrar tokat attı. Kimse onun yardım çığlıklarını duymayacaktı. Aşağıdaki bar kutlama çılgınlığı içindeydi. Kahkahaları, piyanonun sesini, gürültülü eğlence seslerini duyabiliyordu. Kimse ona yardım edemezdi. "Co... Coleman. Adının Coleman olduğunu söyledi."

Tanrım! İşte buydu. Knoxville'deki iki beyefendinin peşinde olduğu adamın adı buydu. Lydia'nın saklandığı vagon trenindeydi. Bir taşla iki kuş vurmak. Babam hep böyle derdi, değil mi?

Pearl onu kendinden uzaklaştırmak için acınası çabalar gösterirken, o kendi kendine şeytani bir şekilde kıkırdadı. Pearl ona, o adamı sadece birkaç gün önce gördüğünü söylemişti. O adama yaklaşıyordu. Yarın ilk iş olarak, o treni tekrar takip etmeye başlayacaktı. Hatta, bu gece başlayacaktı. O vagon treninden günde kilometrelerce daha hızlı seyahat edebilirdi. Ama ondan önce, yapması gereken başka bir şey vardı.

"Pearl? Adın bu mu?" diye fısıldadı, eliyle göğsünü tutup okşayarak. "Çok güzel bir isim, Pearl. Sen de çok güzel bir kızsın. Clancey'e karşı doğru olanı yaptın. Kesinlikle öyle."

Kız gözyaşlarını geri çekti. Belki de onun işini yapmasına izin verirse, o Bay Coleman'ın nerede olduğunu şerife haber verebilirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Sana borcumu ödeyeceğim, Pearl. Evet, efendim. Clancey Russell, birinin hak ettiğini düşündüğü şeyi her zaman geri verir." Kirli elleri karnını okşuyor, uyluklarının arasına kayıyor, onu sertçe okşuyordu.

Pearl dişlerini sıkı ve şişmiş dudaklarını zorla gülümsemeye zorladı. Birkaç saniye sonra Clancey ona çivi gibi saplandığında, acı içinde, tırnakları göğüslerinin yumuşak etine acımasızca batarken içini parçaladığında gülümsemedi.

"Canımı acıtıyorsun," diye bağırdı.

"Ve sen bunu seviyorsun, kaltak," diye nefes nefese söyledi, yağlı alnında ter damlaları belirmişti. "Bunu seviyorsun." Elleriyle kadının boğazını kavradı ve gırtlığına bastırdı. Kalçalarını her itişinde daha da sert bastırdı, kadının gözleri dışarı fırlayana ve ağzı genişçe açılana kadar. Clancey, şehvetini tatmin etmekle meşgul olduğu için, kadının artık direnmediğini, içine boşaldıktan sonra fark etti.

Pearl'ün kaybolduğu ertesi gün öğleden sonraya kadar fark edilmedi. Madam LaRue, Pearl'ün son müşterisinin adını ya da nasıl görüldüğünü hatırlayamıyordu. Dün gece Arkansas'ın tüm erkek nüfusu salona akın etmiş gibiydi.

Hepsini nasıl hatırlayabilirdi ki? diye sordu telaşlı şerife. Ona bir tarif veremedi. Terli, kokuşmuş, kadın isteyen bir adam diğerinden farksızdı.

Ama Madam bunun doğru olmadığını biliyordu. Bir hafta kadar önce o adamı çok arzulamıştı. Uzun boylu, siyah saçlı, yeşil gözlü adam. Hareketleri ve tavırlarından onun farklı olduğunu düşünmüştü. Ama ne yazık ki, o da karısına aşık olan ve bir fahişeye yatmayacak bir çiftçiydi. O gece adam onun arabasından indiğinde çok sinirlenmişti. Ama sonra Madam, eşsiz saçları, sıradışı gözleri ve gururlu duruşu olan o kızı hatırladı. Belki de adam onu sevdiği için suçlanamazdı.

Lydia'nın vücudundaki her kas ağrıyordu. Daha rahat bir pozisyona geçmeye çalıştı, ama öyle bir pozisyon yok gibiydi. Vagon karanlıktı, şafak vakti ilk ışıklarla doluydu. Her şey sessizdi. Önceki geceki kutlamadan sonra, herkes normalden daha geç uyuyordu.

Lydia'nın yanında yatan adam hareketsizdi. Beline doladığı kolu kurşun ağırlığı gibiydi. Nefesi yumuşak ve düzenliydi, saçlarını yanağına sıkıştırmış, neredeyse hiç kıpırdatmıyordu. Nefesinin nazık ritmi güven vericiydi, gecenin karanlık saatlerini yalnız geçirmemiş olduğunu, daha güçlü birinin onu korumak için yanında yattığını kanıtlıyordu.

Gözünün köşesinden tek bir gözyaşı damlası saçlarına düştü. Onun yanında uyanmak hiç de hoş olmayan bir şey değildi. Ve şimdi o, onu hor görecekti. İlk gözyaşının ardından başka gözyaşları da akmaya başladı.

Belki de onun hakkında haklıydı. Belki de o doğuştan bir fahişeydi. Clancey, vücudu olgunlaşırken içinde büyüyen bir hastalık gibi onun ahlaksızlığını görmüştü. O da buna karşılık vermişti. Ross bunu başından beri biliyordu. Dün gece onun haklı olduğunu kanıtlamıştı. Çünkü ona en sert şekilde karşı koyması gerektiğinde, bunu yapamamıştı. Onun kendisine yaptıklarını çok fazla sevmişti.

Başını ondan uzaklaştırmaya çalıştı, ama saçları takıldı ve onu uyandırma riskini göze almamak için başını yukarıya, tavandaki tuvale doğru çevirmek zorunda kaldı.

Dün gece Ross onun üzerinde hareket etmeye başladığında ona bir şey olmuştu. Garip, korkunç, utanç verici ve harika bir şey. Dilini ağzında aynı ustalıkla kullanmaya başladığında...

Gözlerini kapattı ve dişlerini alt dudağına geçirdi. Ross ellerini bıraktığında, ona karşı koymak yerine, ellerini onun omuzlarına koydu ve avuçlarının altında çıplak teninin hissini zevkle hissetti. Parmakları, onu daha yakın ve daha derine çekmek için kaslı kaslarını sıktı. Uylukları, Ross'un kalçalarına sıkıca yapıştı.

O, adam ondan uzaklaşıp derin bir uykuya daldığında aslında hayal kırıklığına uğramıştı. Nefret edeceğini sandığı şey, şimdi vücudunu sıcak ve huzursuz bir anıyla dolduruyordu. Adam, onun olduğu gibi olduğu için onu alay edecek ve nefret edecekti.

Hıçkırığını bastırmakta başarısız olunca, adam yanında kıpırdadı.

yavaş yavaş uyanmış, bacaklarını hareket ettirip esnemişti. Beline doladığı kol kaskatı kesilmiş, sonra gevşemişti. Derin bir nefes aldı, sonra uzun, titrek bir iç çekişle nefesini bıraktı.

Lydia, adamın gözlerini açtığı anı anladı. Adamın bakışlarının kendi profilinde olduğunu hissedebiliyordu. Adam, Lydia'nın kalbi göğsünde acı verici bir şekilde çarparak, sonsuz bir süre hareketsiz yatıyordu. Sonunda, Lydia'nın belinden kolunu çekti ve oturdu. Lydia'ya baktı.

Ona dokunma dürtüsü onu ele geçirdi, o kadar güçlü bir dürtüydü ki, elini uzatıp kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltmemek, alnına düşen asi saçları geri itmemek, ağzındaki somurtkanlığı gidermemek için kendini zor tuttu. Ama yapamadı. Dün gecedен sonra, onun dokunmasını istemeyecekti. Bu yüzden hareketsizce yatıp, içindeki kargaşayı ele verecek hiçbir ifade olmadan gözlerini ona dikti.

Gözlerinin, hareket edip giysilerini iliklemeyi başaramadığı için açıkta kalan göğüslerini taradığını izledi. Yapamazdı da. Kollar, bütün gece onu tutsak etmişti. Utanç içinde, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Adam boğazından, küfür gibi bir ses çıkardı. Gözlerini kaçırdı, ama gözleri hala belinde buruşuk duran eteğe ve ayaklarının hemen yanında yığılmış iç çamaşırlarına takıldı.

Garip, koordinasyonsuz hareketlerle eteğini daha mütevazı bir şekilde düzeltti. Elleri karnının üzerinde gevşekçe duruyordu ve gözlerini morarmış bileklerine diktiğinde, ağzı bir grimasa büründü. Bu, şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi, ama gözlerini tekrar yüzüne çevirdi. Gözlerindeki o hayalet gibi belirsizlik dışında, yüzünde acı çektiğine dair hiçbir belirti yoktu.

"Acıttım mı..." *Aptalca bir soru, Coleman*, diye kendi kendine söyledi. *Ona bak, dostum. Her yeri morarmış.* İlk sorusunu düzeltti. "Acı çekiyor musun?"

Kız hayır anlamında başını salladı, hala gözlerini kırpmadan ya da onu suçlayıcı bakışlarından kurtarmadan. Coleman dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Tek kelime etmeden pantolonunu ilikledi, attığı gömleğini aldı ve vagondan çıktı.

Lydia yanına yuvarlandı, yüzünü ellerine gömdü ve ağladı. Kendini zorlayarak kalkıp rutin işlerini yapmaya başlaması uzun zaman aldı. Kendini iyice yıkadı, uyluklarında kan izleri bulduğunda biraz endişelendi. Sanki içindeki

içindeki kirleri yıkamak ve kendini kabul edilebilir hale getirmek istercesine sertçe ovuşturdu. Acımasızca saçlarını geriye taradı ve saklanması gereken kötülüğünün sembolüymüşçesine sıkıca başının arkasına tutturdu.

Vagonun dışına çıkacak kadar cesaret topladığında, Ross ateşin önünde çömelmiş, demlediği kahveyi yudumluyordu. Tıraş olmuştu ama bitkin görünüyordu.

Parmaklarını sıkıca birbirine kenetledi. "Lee'yi alıp kahvaltıyı hazırlayacağım." O hiçbir şey söylemeyip sadece ateşe bakmaya devam edince, Langston'ların arabasına doğru birkaç adım attı.

"Lydia."

Adının keskin bir sesle söylenmesi onu durdurdu ve geri döndü. Adam ona dönük duruyordu, ama onun yeşil gözlerinin yakıcı bakışlarına doğrudan bakması imkansızdı.

"Dün gece hakkında," diye başladı.

O suçlamada bulunmadan önce, Lydia başını hayır anlamında salladı. "Bay Hill ile aramda hiçbir şey olmadı. Yemin ederim. Hasta idi. Öksürüğü durmuyordu. Kan öksürüyordu. Onu arabasına götürdüm ve ilacını verdim. Hepsi bu."

Ross kahvesinin kalanını yere döktü, küfretti ve ellerini ceplerine soktu. "Benim bahsettiğim o değil." Birbirlerine bakamadıkları gergin bir sessizlik daha oldu. "Bunun yürüyeceğini sanmıyorum," dedi, onu ürperten ölümcül bir sakinlikle. "Teksas'a varır varmaz, boşanmamız için bir yol bulacağım." Başını eğdi, böylece onun yıkılmış yüz hatlarını göremezdi. "Çok zor olmamalı."

"Hayır," dedi kısık bir sesle. "Zor olmamalı."

"Her yer kargaşa içinde. Federal birlikler işgal etti..." "Evet."

"Gerekli düzenlemeleri yapacağım." "Tamam."

"Lanet olsun, Lydia, bana bakar mısın?" diye fısıldayarak konuştuklarından daha yüksek bir sesle emretti. O zorla düzelttiği yüzünü kaldırdığında, her tarafında öfke izleri vardı. Ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı. Ona düz bir şekilde bakarak, kalbindeki acıyı ve çaresizliği hiç göstermedi. "Bir şey söyle," diye öfkeyle emretti.

Ona, tam da onunla yaşamaya alıştığı sırada,

Onun ne demesini bekliyordu? Lee'den vazgeçmekten mutlu olacağını mı? Yine yalnız kalmaktan, ailesinden, ona bakacak kimseden, kendini geçindirecek bir şeyden mahrum kalmaktan mutlu olacağını mı? Tabii ki kendini geçindirebileceğini düşünüyordu. Fahişelik yaparak. Gözleri yaşlarla doldu, ama bu kibirli adama, onunla alay etme zevkini yaşatmayacaktı. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı.

Çenesini biraz kaldırdı. "Lee'yi almaya gidiyorum" dedi ve aceleyle uzaklaştı.

Kampına döndüğünde, Ross eyerlenmiş Lucky'nin yanında durmuş, dolu bir eyer çantasını bağlamaktaydı. Omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Bir iki gün yokum. Scout ve ben önden gidip durumu inceleyeceğiz. Yardıma ihtiyacın olursa Bubba'dan iste."

Kalbi ayaklarına kadar indi. "Tamam, Ross." Deri kayışları bağlamayı bitirip ona doğru geldi, botlarına takılı mahmuzlar her adımında müzik gibi tınlıyordu. Neşeli ses, ortama hiç uymuyordu.

Lee'nin sırtını okşadı ve eğilip şakağına öpücük kondurdu. "Hoşça kal, evlat." Lydia, omzunda ve boynunda onun sıcak nefesini hissedebiliyordu. O kadar yakındı ki, at, deri, tıraş sabunu ve erkek kokusu ile harika bir koku yayıyordu.

Başını kaldırdığında, gözleri onun gözleriyle buluştu ve uzun bir süre birbirlerine baktılar. Ondan tek bir nazik söz, onu hor görmediğini gösteren küçük bir jest bekliyordu. Ama o hiçbir şey yapmadı. Arkasını dönüp şapkasını taktı ve kolaylıkla eyere atladı.

Dilini şaklattı ve güçlü aygır dönerek hareket etti. "Ross," diye bağırdı kız, ona doğru iki adım koştu. Adam dizginleri çekti ve ona baktı. "Dikkatli ol," diye fısıldadı kız. Şapkasının kenarından, adamın gözlerinin belirgin bir şekilde büyüdüğünü gördü, sonra adam başını salladı ve atını uzaklaştırdı.

* * *

Gün sıcaktı ve trenin çok uzağa gitmemesi herkesi memnun etmişti. Özellikle kendi arabasını süren Lydia. Erken kamp kurdular.

Ma, Bubba ve Luke'a odun toplamalarını söyledi. "Acele edin de akşam yemeğini hazırlayayım. Lydia bizimle yemek yiyecek. Bana biraz solgun görünüyor, onu erken yatıracağım."

Çocuklar kamptan epey uzaklaşmışlardı ki Bubba Luke'u durdurdu ve fısıldadı. "Sana bir teklifim var."

Luke şapkasını çıkardı, alnındaki teri sildi ve şüpheyle sordu: "Ne?"

"Bu gece Ross'un atlarına bakmak ister misin? Onları besle, fırçala, her şeyi yap."

Fikir cazipti. Hâlâ, ikisinin de hayran olduğu yaşlı adamla kardeşinin arkadaşlığından kıskançlık duyuyordu. Ama böyle bir cömertliğin bedeli yok değildi. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Şu odun toplama işini bitir ve annem sorduğunda beni en son nerede gördüğünü unut."

Luke, kardeşine şüpheyle bakarak gözlerini kısarak baktı. Bubba'nın saçları taranmıştı ve temiz bir gömlek giymişti. "Tıpkı dün geceyi unuttuğum gibi mi? Priscilla'yla tekrar buluşacak mısın? Öyle mi?"

"Seni ilgilendirmez. Anlaşma yapmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Luke kardeşinin endişesine güldü. "Siktir, beni aceleye getirme. Bir saniye düşünmeme izin ver," dedi, çenesini okşayarak. Bubba'nın yumrukları yanlarında sıkıştı, ama öfkesini tuttu. Sinirlenmesinin ona bir faydası olmazdı. Bu sadece Luke'u daha inatçı yapardı. "Ben işleri yapıp çenemi kapalı tutayım, sen de bana seyyar satıcıdan aldığın o çakıyı ver, ne dersin?"

"Ah, lanet olsun," dedi Bubba sertçe. "Bu adil değil. O bıçak yepyeni."

Luke omuz silkti. "O zaman o kızı o kadar da çok istemiyorsun demektir." Bubba'ya sırtını döndü ve kayıtsızca uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı Bubba, peşinden koşarak. "Hayır demedim, sadece senin lanet bir dolandırıcı olduğunu düşünüyorum."

Luke'un gözleri şakacı bir şekilde parladı. "İş adamıyım," dedi, işaret parmağıyla şakağını tıklatarak. "Ve şimdi yeni bıçağımı alacağım, teşekkürler."

Bubba, yüzünde öfkeyle bıçağı ona verdi. Priscilla ona geç kalmamasını söylemişti, yoksa bu sümüklü kardeşine kimin daha akıllı olduğunu gösterirdi. Bubba, işaret parmağını Luke'un yüzüne doğrulttu. "Unutma. Beni görmedin."

"İyi eğlenceler," dedi Luke şarkı söyler gibi. "Oh, Bubba, bir şey daha var. Bana her şeyi anlatacaksın, değil mi?"

"Bu uygun olmaz."

"O zaman ben de senin Pris ile ormanda gizlice dolaştığını hatırlayabilirim..."

"Tamam, anlatacağım. Şimdi gitmem gerek." Belirlenen yere doğru hızla yürüdü ve Luke'u arkasında gülererek bıraktı.

* *

Priscilla sinirlenmişti. Oraya geç gitmek ve Bubba'nın onunla gerçekten buluşup buluşmayacağını merak etmesini sağlamak istemişti. Ama tam tersi oldu. Bubba özür dileyerek ona koştuğunda, Priscilla öfkeyle başını salladı. "Annem her an bize baskı yapmaya başlayabilir. Ağaçların arasından geçen bir geyik kadar gürültülüydün," dedi sert bir sesle.

Bubba çok üzgündü. "Geç kaldığım için üzgünüm Priscilla, ama Luke ile bir anlaşma yapmam gerekiyordu."

"O küçük..."

"Bu sefer bizi rahatsız etmeyecek. Yemin ederim."

Bütün gün öfkeyle kaynıyordu. Scout yine veda bile etmeden gitmişti. Dün gecedan beri vücudu ateş gibi yanıyordu ve onu söndüren Bubba Langston gibi bir hödük olsa bile, daha fazla gecikme istemiyordu. Elini göğsüne koydu ve "Sana kızdığım için özür dilerim. Sadece tekrar beni öpmeni çok istiyorum." Elini ona bastırdı. "Yemin ederim Bubba, kalbinin atışı çok hızlı."

"Evet, öyle. Seninki de öyle mi?"

En güzel elbisesini giymişti, ama artık ona pek uymuyordu. Annesi defalarca onu başkasına vereceğini söylemişti, ama Priscilla onu saklamakta ısrar etmişti. Elbisenin göğüslerini sıkıca saran kaşık yaka kesimi hoşuna gidiyordu.

Göz kapaklarını yarı kapalı tutarak, onun elini kaldırdı ve göğsüne götürdü, avucunu üzerine koydu ve sertçe bastırdı. "Kendin hisset," diye fısıldadı.

Bubba akıllanmıştı. Priscilla'nın bir erkeği keyifli bir kovalamacaya sürükleyebileceğini anlamıştı. Bütün gün vücudu, Priscilla'yı ve önceki gece onun için hazırlandığını ve hazır olduğunu düşünerek isyan etmişti. O sabah, annesi bakmıyorken ona yanaşıp buluşmayı önerdiğinde, artık onun üstünlük sağlamasına izin vermeyeceğine karar vermişti. Ross Coleman bir kadının kendisini bu şekilde etkilemesine izin vermezdi. Bir kadını isterse, onu alırdı. Bubba her şeyi Ross'un yapacağı gibi yapmak istiyordu.

Şimdi, Priscilla'nın sürprizine, onu yumuşak çimlerin üzerine itti ve hızla elbisesinin düğmelerini açtı, geceliğini indirdi ve ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, kırmızı meme uçları dikleşip sertleşince zevkle sırttı. Yanına uzandı, keşif yapan bir elini pantolonunu açmak için feda etti.

Sonra onu öpmeye başladı, dilini ağzına soktu, erkekliğini eteğine sürüp göğüsleriyle oynarken bile. Priscilla, sonuçta o kadar da kötü bir seçim yapmamış olabileceğini düşünüyordu. Bubba'nın yeni keşfettiği saldırganlık onu heyecanlandırıyordu. Bu, her an biraz çıldırmış gibi davranabileceği gibi, bir tehlike unsuru da ekliyordu.

Bloomer pantolonunu çıkarmayı başarmıştı ve şimdi onun sert ve zonklayan penisini elinde tutarak onu yönlendiriyordu. Ağzı göğüslerindeydi, öpüyor, emiyor, düşük hayvan sesleri çıkarıyordu.

O işi onun yerine yapmaya kalktığında, "Hayır!" dedi. "Ben yapmak istiyorum." Kendini ona doğru eğdi ve içine girdi, kendini derin ve sert bir şekilde onun bedenine soktu. O refleks olarak sırtını kavisledi ve çığlık attı, ama kısa sürede onun hareketlerine uyum sağladı. Bubba'nın aklına zevki uzatmak hiç gelmedi. Bir anda, onun içinde patladı ve aylarca onu rahatsız eden tüm arzuyu boşalttı.

"Lanet olsun, Bubba," diye öfkelenildi Priscilla. "Yeterince uzun sürmedin."

Onu duymadı, hiçbir şey duymadı. Sadece ağır bir şekilde onun üstüne uzanmış, bunun bir vücuda olabilecek en iyi şey olduğunu ve ikinci nefesini alır almaz bunu tekrar yapacağını düşünüyordu. Ve tekrar. Luke'a bununla övünmek için sabırsızlanıyordu.

Ross, Scout'un yanında at sürerken çevresine pek dikkat etmiyordu. Adam suskun ve küstah biriydi ve Ross'a birkaç yıl önceki halini hatırlatıyordu. Genç adamdan hoşlanmıyordu ama düşünmek için ona eşlik etmeyi kabul etmişti, böylece Lydia'ya bakıp dün geceyi, ne kadar güzel olduğunu ve onu ne kadar çok istediğini hatırlamak zorunda kalmayacaktı. Sadece kendi rızasıyla. Onu bir daha asla zorla almayacaktı.

Tecavüz. Tanrım! Hayatında utanç duyacağı birçok şey yapmıştı, ama hiçbir zaman bir kadına zorla sahip olmamıştı. Erkekleri öldürmüştü, çok fazla. Hırsızlık yapmaktan hiç çekinmeyen bir hırsızdı. Mülkiyete zarar vermişti. Yalan söylemişti. Aldatmıştı. Ama kendinden bu kadar tiksindiği bir an hatırlamıyordu.

"Burada kamp kurmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu Scout. "Yok," dedi Ross, atını dizginleyerek.

"Sen ateşi yakarsan ben su getireceğim. Yemek yapmayı pek bilmiyorum. Sen ateşi yakarsan ben temizliği yaparım."

Ross, Lucky'nin sırtındaki ağır eyeri kaldırıp yere bırakırken başını salladı. Kaçak hayatında binlerce kez yaptığı gibi, metodik bir şekilde geçici kampı kurmaya başladı. İş bölümü, kavgalar, kötü şansa lanetler, bir sonraki büyük iş için planlar, suç ortakları arasındaki kavgalar, hepsi tanıdık anılardı. Ve o yıllar boyunca en acımasız haydutlarla içki içip eğlenirken, hiç bir kadına saldırmamıştı.

Onu Hill ile gördüğünde kıskançlıktan çürümüştü, ancak sağduyusu ona, Lydia istese bile Hill'in onur kuralları onun başka bir adamın karısını almasına asla izin vermeyeceğini söylüyordu. O sabah ayrılmadan önce Ross, işverenin sağlığını Moses'a sorarak ve Winston'a bakabilmesi için bazı işlerini üstlenmeyi teklif ederek telafi etmişti. Winston, Moses aracılığıyla içten teşekkürlerini iletmişti.

Ama Lydia'ya özür dileyememişti. Çok utanıyordu. Onun karşısına çıkıp özür dileyememişti. Ne olursa olsun, o artık onun karısıydı, neredeyse oğlunun annesiydi. Hayır demişti, ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Onu elde etmek zorundaydı ve onu vahşi bir adam gibi ele geçirdi.

Bu sabah onun yanında uyanmak çok güzeldi. Ama sonra önceki geceyi hatırladı. Savunmasız göğüslerini kollarının ve bileklerinin üstüne koyduğunda, kollarının ve bileklerinin üstündeki morlukları gördüğünde, tecavüzünün izleri

kanıyla birlikte kurumuş izleri gördüğünde, hiç bu kadar sefil hissetmemiştir.

Bebeğini doğurduktan sonra neredeyse bir bakire kadar hassas olacağını hiç düşünmemiştir. Onu kalıcı olarak yaralamamış olması bir mucizeydi. Fasulye tavağını karıştırırken kendini lanetledi. Belki de onu iyileşmeyecek şekilde yaralamıştı. Belki de şu anda yavaş yavaş kan kaybından ölüyordu.

"Kokusu güzel," dedi Scout, ateşin yanına çömelip kendine bir fincan kahve doldururken.

"İstediginde hazır." Ross bir ağaca yaslanıp gün batımını izledi. O ayrıldığında kadının morali bozuk görünüyordu, ama hasta görünmüyordu. Umarım ona çok fazla zarar vermemiştir.

Onunla konuşurken ona bakmamış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Gözlerinde bir parça bile olsa affedici bir bakış aramıştı. Evleneli sadece birkaç hafta olmuşken boşanmaktan bahsetmek için henüz çok erken olduğunu söyleyen en ufak bir itirazını bile kabul ederdi. Ama o, ruh haline göre ateş gibi parlayabilen ya da taş gibi sertleşebilen gözleriyle ona sadece bakmıştı. Ona duyduğu nefret çok açıktı.

"Yemiyor musun?" Scout ağzı fasulye dolu halde sordu. Ross başını salladı. "Şu anda aç değilim. Belki sonra yerim."

Onun onu affetmesi ya da affetmemesi ne fark ederdi ki? O bir fahişeydi. Eminim daha önce de zor günler geçirmişti. Neden onun için üzülün ki?

Çünkü o senden korkuyordu, seni adi herif. Bunu biliyordun ama yine de devam ettin.

Daha fazla mücadele edebilirdi.

Elinden geldiğince mücadele etti. Ona baktın mı? Kuvvetli bir rüzgar onu yere devirebilir. Senin gibi bir canavara karşı ne şans vardı ki?

O bunu istedi. Tecavüzü mü?

Tecavüz için değil belki. Ama sana sürtünerek, sana küçük iyilikler yaparak ve saçını en tatmin edici bir sevişmeden çıkmış gibi tarayarak istediğini belli etti. Peki ya sana gösterdiği tüm o vücut parçaları?

Kazalar.

Öyle mi?

Evet.

Sanırım.

Victoria'yı hiç bu şekilde düşündün mü? Onu görmezsen, dokunmazsan, onunla sevişmezsen patlayacağını düşünecek kadar?

Hatırlamıyorum.

Hatırlıyorsun. Hatırlamıyorsun. Onu sevdin, ama o senin her anını meşgul etmiyordu ve seni asıl rahatsız eden de bu, değil mi? O kızla, karınla ya da başka bir kadınla yaşadıklarından on kat daha iyiydin. Ve bunu unutamıyorsun.

Evet, unutacağım.

Sanmıyorum. Şu anda bunu düşünerek sertleşmişsindir.

Evet, evet, evet! Harikaydı ve tekrar istiyorum. Lanet olsun, ne yapacağım ben?

"Bir süreliğine o toprağı süren adamlardan uzaklaşmak iyi gelir," dedi Scout.

"Evet," diye cevapladı Ross laconically. Akşam yemeğı vakti olacaktı. Ateşin üzerinde eğilecek ve yanakları sıcaktan kızaracaktı. Yılanıp vagondan çıkacak ve birbirlerine bakacaklardı, sonra o gergin olduğunda yaptığı gibi dudaklarını ıslatacaktı.

"O küçük Watkins kızı beni delirtiyor. Ateşli sürtük," dedi Scout, bir parça tütün kopararak. Ross'a da bir parça ikram etti, ama Ross başını sallayarak reddetti. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu Ross, ne hakkında konuştuklarını bile anlayamamıştı.

Tanrım, Lydia'nın vücuduna girmiş olmak, hayatında ilk kez bir yuva bulmak gibiydi. Onu sert, hızlı ve duygusuzca almak niyetindeydi, ama içine girdiğinde bunu yapamayacağını anladı. Çok güzeldi. Kollarını omuzlarına dolamış mıydı, yoksa sadece öyle hatırlamak mı istiyordu?

Scout, çekici bir hikaye uyduruyordu. "Şey, onunla birkaç kez yattım ve şimdi evlilik, bebekler falan konuşuyor." İğrenç bir eğlenceyle kıkırdadı. "Sana bir şey söyleyeyim, o kadın Dick'in şapka bandı kadar sıkıdır. Hiç o bal kutusuna daldın mı? Hayır, tabii ki dalmadın. Her gece seni bekleyen o sulu karınla evli olduğuna göre."

Ross yıldırım hızıyla hareket etti. Scout'un göğsüne iki botunun topuklarıyla tekme attı ve onu geriye savurdu. Genç adam kendine gelemeden, Ross onu ters çevirdi, dizini omurgasının dibine yerleştirdi

omurgasının dibine dizini koydu ve çenesinin altına ön kolunu koyarak onu geriye doğru eğdi. Scout, kafatasının arkasında bir tabancanın ölümcül tetiğinin klik sesini duydu. Adamın onu kılıfından nasıl çıkardığını Scout asla bilemeyecekti.

"Karım hakkında söyleyecek başka bir şeyin var mı?" diye sordu Ross ve tatlı sesi, Ross'un ölümcül hızından daha çok Scout'u korkuttu.

"H... hayır," diye kekeledi. "Hiçbir şey demek istemedim. Yemin ederim ki... Awwww," diye bağırdı, Ross dizini daha sert bastırıp kolunu daha geriye doğru çektiğinde. "Yemin ederim ki saygısızlık etmek istemedim."

Yavaş yavaş ölümcül tutuş gevşedi. Ross yavaşça ayağa kalktı, tabancasının horozunu indirdi ve kılıfına geri koydu. "Sanırım şimdi acıktım," dedi, sesi silahının uzun namlusu kadar soğuk ve çelik gibiydi. Scout hala namlunun ensesini gıdıklamasını hissedebiliyordu.

Korkuyla yaklaşp Ross'un kayıtsız bir şekilde teneke tabağına fasulye kaşıkladığını gördü. Scout, Coleman'ın diğerlerine ait olduğunu hiç düşünmemişti. Artık bundan emindi. Bu adamda herkesin düşündüğünden daha fazlası vardı ve ne olduğunu öğrenmek istese de bunu asla öğrenemeyecekti.

* *

Bubba rüya gibi gözlerle ateşin ışığına doğru süzülürken, annesinin yüzü taş gibi sertleşmişti. Ayakları yere zar zor değiyordu. Coşku dolu bir ruh hali içinde süzülüyordu.

"Neredeydin, sorabilir miyim?" Annesinin gür sesi, onun mutluluğunu bozdu ve onu tekrar yere çakdı.

"Uh..."

"İkinizi de döveceğim," dedi Ma, Bubba'nın yüzüne korkutucu bir söğüt dalı sallayarak. "Saatler önce seni odun toplamaya gönderdim ve o zamandan beri ortada yoktun. O işe yaramaz kardeşin nerede? İkinizi de aynı anda döveyim bari."

"Luke dönmedi mi?" Bubba kafasını toparlamakta zorlanıyordu. Priscilla sadece vücudunu kurutmakla kalmamış, beynini de turşuya çevirmiş gibiydi. Luke'un anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmediğini fark ettiğinde, neredeyse Ma kadar öfkeleni.

"Hayır, dönmedi. Siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

"Ben... biz... odun toplamaya gittik ve Luke onu geri getireceğini söyledi."

"Ama getirmedi, çünkü çalışkan babanı odun almaya göndermek zorunda kaldım. Ee?"

"Ve dedi ki... Biliyorum... Eminim Bay Coleman'ın atlarının bulunduğu ağılda... dedi ki..."

"Hayır, orada değil. Marynell'i oraya bakmaya gönderdim ve Lydia atlarla ilgileniyor. Atlanta, Luke'un kampta hiçbir yerde olmadığını söyledi. Eğer onun yaramazlıklarını örtbas ediyorsan..." Yine ona kamçı salladı.

Bubba, Priscilla'nın bunu duymadığını umdu. Ona gülerdi. Bütün öğleden sonra bir erkek gibi oyalanıp, akşamları bir çocuk gibi kırbaçlanmak.

"Hayır anne, yemin ederim... o..."

Bubba, annesinin artık dinlemediğini fark edince sesi kesildi. Annesi, elinde salladığı sopayı aniden düşürdü. Kırmızı, çalışmaktan sertleşmiş eli ağzına gitti ve Bubba, hayatında ilk kez annesinin yanaklarının solduğunu gördü. Annesi onu kenara itip sendeleyerek ilerledi.

"Bayan Langston," dedi Moses sessizce. "Onu ormanda buldum."

Moses'ın kollarında, şaşırtıcı derecede genç ve küçük görünen Luke'u taşıyordu. Luke'un boğazına bir mendil bağlanmıştı, ama yine de açık bir kesik görünüyordu. Gömleğinin önü sert, yapışkan ve kırmızıydı; yaz sıcağında çabucak kuruyan kanla ıslanmıştı.

Bubba ailesinin arabasının tekerleğine yaslanarak kusmaya başladı.

On Dördüncü Bölüm

Lydia, zemindeki açık kare deliğe bakarak, deliğin dibinde yorganla sarılmış paketin, neşeli ve yaramaz Luke Langston olduğuna inanmayı reddetti. Bay Grayson kısa cenaze törenini yönetirken, yas tutanlar somurtkan ve sessizce duruyorlardı. Bu, yolculuklarının başlangıcından bu yana aralarında yaşanan ikinci ölümdü. Tabut yoktu. Tabut yapmak veya satın almak için zaman olmamıştı.

Lydia gözyaşlarını silmeye çalışmadan yanaklarından akmasına izin verdi. Neyse ki Lee, onu kucağında tutarken sessiz ve hareketsizdi. Etrafındaki yetişkinlerin gerginliğini, durumun trajikliğini hissedebiliyor muydu acaba?

Ma Langston'ın nasıl bu kadar iyi dayanabildiğini Lydia bilmiyordu. Kadın her gün olduğu gibi görünüyordu, seyrek saçları geriye taranmış, kaliko elbise ve her zamanki önlüğü giymişti. Dik duruyordu, yüzünde ifadesiz bir maske vardı. Elleri şekilsiz belinde birleştirilmişti. Beyaz parmak eklemlerinin sertliği, onun kederini ele veren tek şeydi. Ailesi onun etrafında toplanmıştı. Zeke eğilmiş, dünden çok daha yaşlı görünüyordu. Anabeth annesinin vakarını taklit etmeye çalışıyordu, ama diğer kızlar birbirlerine sarılıp bol bol ağlıyorlardı. Samuel şaşkın ve ağlamak üzere görünüyordu. Küçük Micah, olanları anlamadan annesinin yanında durmuş, eteğini sıkıca tutmuş, ciddiyetle töreni izliyordu.

Ama Bubba, Bubba en acınası durumdaydı. Gözleri boş boş mezara bakıyordu. Özenle yıkanıp cenaze için sarılmış cesetten birkaç derece daha solgundu. Luke'un yüzü ölümünde huzurlu görünürken, ağabeyinin yüzü keder ve umutsuzlukla harap olmuştu.

"O iki genç çok yakındı," diye mırıldandılar insanlar. "Luke'u özlemeyi bırakması uzun zaman alacak."

Bay Grayson Yirmi Üçüncü Mezmur'u okumayı bitirdi ve

yıpranmış deri ciltli İncil'i kapattı. Yumuşak bir şekilde boğazını temizledi. "Anne, hazırsan..."

Anne eğilip oğlunun mezarı için topraktan çıkarılan bir avuç toprağı aldı ve cesedin üzerine serpti. "Çocuklar," dedi. Luke Langston'ın kardeşleri tek tek mezarın kenarına gelip bir avuç toprak attılar. Sıra Bubba'ya geldiğinde, mezara çok üzgün ve ağlayamayacak kadar sert bir ifadeyle baktı. Acı dolu bir çığlık attı, döndü ve mezarın etrafında toplanan insanların arasından koşarak uzaklaştı. Annesi, o vagonlara doğru koşarken onu izledi, yüzündeki ifade onunki kadar kasvetliydi. "Zeke," dedi, kocasının koluna dokunarak. Zeke kıpırdadı, mekanik bir hareketle bir avuç toprak aldı ve sanki onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi mezara döktü.

Aile, diğer herkes sırayla yavaş ve hüzünlü bir şekilde kampa geri dönmeye başlarken, ciddiyetle ayakta durdu. Kısa süre sonra sadece Lydia ve Bay Grayson onlarla birlikte ayakta kaldı.

"İstedığınız kadar kalın. Bugün kimse seyahat etmeye istekli değil sanırım. Siz işinizi bitirdiğinizde, bazı adamları buraya geri getirip bu işi bitirmelerini sağlayacağım" dedi ve açık mezarı işaret etti. Ma başını salladı.

Lydia sırayla her birini kucakladı ve sonra Bay Grayson'ın onu arabalara kadar eşlik etmesine izin verdi. Ross'u özlüyordu. Eğer Ross burada olsaydı, belki Luke'un acımasız ölümünü kabullenebilirdi. Ross, Bubba'nın kardeşinin acımasızca ve anlamsızca öldürülmesini görmenin dehşetini atlatmasına yardım edebilirdi.

Genç Luke için yas tutuyordu. Onun mizah anlayışı, yaramazlığı, hayata olan tutkusu ve zeki zihni nedeniyle onu sevmişti. Hayatının boşa gitmesi için ağlamak istiyordu. Ross'un onu kucaklamasını istiyordu.

Ama o gitmişti ve Lydia, Ma ve Zeke'ye karşı güçlü ve yardımcı olması gerekiyordu. Kimse onu kabul etmezken onu kabul ettikleri için onlara asla borcunu ödeyemezdi, ama bu trajediyi atlatmalarına yardım etmeye çalışabilirdi.

Kampa geri döndüğünde, Lydia, Luke'un cinayetinin kederin ötesinde ciddi yansımaları olacağını hemen anladı. Dün gece Moses cesedi getirdiğinde, barış görevlisini çağırmak için çok geç olmuştu. En yakın şerifin bulunduğu kasaba, tanıdık olmayan bir bölgeden geçerek yirmi mil uzaktaydı. Ve kimse, Arkansas'ı hala işgal eden federal birliklerle karışmak istemiyordu.

Bay Grayson, o sabah güneş doğmadan bir elçi göndermişti. Şimdi geri dönmüş, meraklı ve sabırsız dinleyicilere şerifin ulaşamadığını bildirmişti. Şerif, ilçenin uzak bir köşesindeydi ve birkaç gün içinde dönmesi beklenmiyordu. Şerif yardımcısı ofisten ayrılmayı reddetmişti.

"Bu bölgede böyle bir suç işlendiğini duymamışlar," dedi Bay Sims ciddi bir sesle. "O... şey... trenle seyahat eden birini düşünmemizi söyledi..."

"Kendi adamlarımızdan birinin çocuğu öldürdüğünü ima ettiğini söylemek istemedin herhalde?" diye sordu Grayson.

Sims, atının dizginlerini parmaklarıyla mutsuzca çevirdi. "Öyle ima etti. Ona katılmadığımı söyledim, ama..."

"Şey, ben bu konuyu biraz düşündüm," dedi Leona Watkins tiz bir sesle. Tüm gözler ona çevrildiğinde, şalını üzerine çekti, omuzlarını kibirli bir şekilde geriye çekti ve gerilimi artırdı. "Dün ormanda gizlice dolaşan birini gördüm. Langston'ın oğlu ölü bulunana kadar bu konuda bir şey düşünmemiştim, ama şimdi bunu bildirmek benim Hristiyanlık görevim olduğunu düşünüyorum."

Kocası Jesse gergin bir şekilde etrafına bakınıyordu. Lydia, bu adamın karısından olduğu kadar kendi gölgesinden de korktuğunu düşünmüştü. Şimdi, karısının ağzını açmamış olmasını çaresizce dilediğini gösteren bir ifade vardı yüzünde. Priscilla, sıkılmış ve somurtkan bir şekilde yanında duruyordu.

"Leona, bilmiyorsun..."

"Sessiz ol, Jesse," diye bağırdı ve kocası korkarak geri çekildi. "Bu insanlar bir katili barındırıyorsa bunu bilmeliler."

Lydia da dahil olmak üzere herkes nefesini tuttu. "Bayan Watkins, bu trende bulunan birinin Luke'u öldürdüğünü düşünmüyorsunuz herhalde," dedi Bay Grayson.

Leona, keskin gözleriyle insanları sırayla süzdü. Herkesi istediği gibi, nefeslerini tutmuş bir şekilde gerilim içinde bırakmıştı. "Onu kim getirdi? Hmm? Kendisi de kanlar içindeydi."

"Moses mi?" diye yüksek sesle bağırdı Lydia. "Moses'ı Luke'u öldürmekle mi suçluyorsunuz? *Birini* öldürmekle mi?"

"Yabancıların müdahalesine ihtiyacımız yok," dedi Leona, Lydia'ya bakmaya bile tenezzül etmeden. Bunun yerine, sert, renksiz gözlerini siyahi adama çevirdi. Ona en yakın duranlar, ayaklarını sürüyerek geri çekildiler, ondan uzak durdular ve ona şüpheyile baktılar. Sanki onu daha önce hiç görmemişler gibiydiler, oysa haftalardır bu adamla birlikte seyahat ediyorlardı.

"Dün nehre giderken onu ormanda gizlice dolaşırken gördüm," diye fısıldadı Leona Watkins yüksek sesle. Gözleri kötücül bir şekilde parlıyordu, nefret ve önyargıyla kaynıyordu. "Bence katil o."

Düşünceli mırıldanmalar duyuldu ve Lydia'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Elbette tüm bunlar korkunç bir rüyaydı ve yakında uyanacak, Ross'un kolu belinde ağır ve güvenli bir şekilde uyandığında.

"Moses neden birini öldürmek istesin ki?" diye sordu kalabalıktan biri.

"O eski bir köle," diye yüksek sesle konuştu Leona, kollarını genişçe açarak. "Artık özgür olduğu için beyazları öldürme arzusu duyuyor. Bazen onun gözlerinin beni ve kızımı süzdüğünü hissediyorum. O kötü, karanlık gözlerin bir bakışı bile kanımı dondurmaya yetiyor."

"Bu saçmalık," diye bağırdı Lydia, ama spekülasyonların gürültüsü içinde sesi duyulmadı.

Moses gergin bir şekilde etrafına bakmaya başladı. Hayatı boyunca Hill ailesi tarafından korunmuştu, ama özgürleşmiş zencileri terörize eden gece binicileri hakkında yeterince bilgi sahibi olduğu için korkuyordu. Uydurma şüphelerle siyahları linç etmeye teşvik edilen çeteleri görmüştü, bu şüpheler beyaz bir çocuğun kanlı cinayetinden çok daha az suçlayıcıydı.

"Onu bağlayıp kendimiz yargılayalım," diye bağırdı Leona. "Şerifin ne zaman bize yardım etmeye karar vereceği belli değil. Bu arada başkaları da öldürülebilir. Çocuklarınızın yanında serbestçe dolaşmasını mı istiyorsunuz?" diye yanındaki Bayan Norwood'a sordu.

"Durun!" diye emretti Bay Grayson, iki elini de kaldırarak. Herkes ona yeterince saygı duyuyordu, Moses'a doğru ilerleyen düşmanca tavırlarını bırakıp vagon şefine baktılar. "Moses'tan haber almadık. Dün ormanda mıydın?" diye sordu siyah adama.

"Evet, efendim. Bay Hill için çay yapmak üzere şifalı otlar topluyordum. Onun tüketimine iyi geliyor."

Lydia, Winston'ı o sabah ziyaret etmişti. Durumu daha iyiydi. Tek umudu, vagonundaki yatağından insanların arkadaşını suçladıklarını duymamasıydı.

"Luke Langston'ı gördün mü?"

"Hayır, efendim. Onu getirdiğim gibi bulana kadar hayır."

"Yalan," diye bağırdı Bayan Watkins. "Ona inanacak mısın? Muhtemelen Bay Hill'i öldürmek için zehirli otlar topluyordu. Onu gördüm, sana söylüyorum"

, zavallı, masum bir ruhun üzerine atlamak için bekliyormuş gibi etrafta dolaşıyordu. Jesse, ipi getir." Adam hemen emri yerine getirmek için koştu ve birkaç kişi daha siyahi adama doğru hücum etti.

O anda her şey bir anda oldu. Lydia, çılgınca etrafına bakınarak Lee'yi Bayan Greer'in kollarına itti. Grayson'a, "Bunu yapmalarına izin veremezsin," diye bağırdı.

Grayson, normalde çok medeni olan insanların bu kadar barbarca davranmasına şaşırılmış, sadece ayakta durup çaresizce izlemişti. Moses, öfkeli adamların kendisine doğru yürüdüğünü görünce paniğe kapıldı ve dönüp koşmaya başladı.

"Kaçıyor!" diye bağırdı biri. "Durdurun onu!"

"Hayır, Moses, hayır!" Lydia bağırdı ve onun peşinden koştu, çünkü onun kaçmasının, geçici olarak çıldırmış bu insanlara suçunu itiraf etmekle aynı şey olacağını biliyordu.

"Onu durdur, Jesse. Av tüfeğini al," diye bağırdı Leona kocasına.

Tam o anda Ross'un atı bir arabanın dilini atlayarak acımasız bir siyah ok gibi çemberin içine daldı. Lucky'nin nalları yere değdiği anda dönerek Lydia ve Moses'ı diğerlerinden ustaca ayırdı. Ross tüfeğinin namlusunu kalabalığa doğrultmuş, tabancasını ise karısının bağırarak verdiği emirle av tüfeğini yakalamaya çalışırken donakalan Jesse Watkins'e doğrultmuştu. Herkes hem şaşkınlık hem de korkudan donakaldı. Ama o anda Ross'un gözlerine bakma talihsizliğini yaşayanlar, keskin ve iğrenç bir korku hissettiler.

"Ben olsam yapmazdım." Tek söylediği bu kelimelerdi ve bunları tıslayarak fısıldadı, ama Watkins'in eli, sanki bir kuklacı ipi çekmiş gibi avucundaki av tüfeğinden çekildi. "Ne olup bittiğini öğrenene kadar herkes olduğu yerde kalsın."

"Ben de bunu bilmek isterim." Bu sözler annemden geldi. Kargaşayı duyunca Langstonlar kampa geri dönmüştü. Annem, sorun ne olursa olsun Bubba'nın bu işe karışmamış gibi görünmesinden dolayı rahatlamıştı. Oğlan kendinde değildi ve içindeki bu köklü değişim, kederden daha derindi.

Trenin yolcuları şaşkınlık içinde kalakaldılar. Hepsi Ross Coleman'ı dürüst bir adam olarak saygı duyuyorlardı, kendi işine bakan, ilk karısına sadık olan ve şimdi yeni karısıyla ebeveyn olmaya alışmaya çalışan bir adam. Yardım istendiğinde yardımcı olurdu, ama istenmeden tavsiye vermezdi.

sırlarını paylaşmayı seven biri olarak bilinmezdi, ama herkesin şakalarına güler ve kadınlar görmediğinde viski içerdi, diğer erkekler gibi. İyi biriydi, bazıları kadar arkadaş canlısı değildi, çoğundan daha yakışıklıydı, biraz mesafeli ama çalışkandı.

Ancak şimdi, bu adamın daha önce hiç görmedikleri bir yönünü görüyorlardı. Sessiz ikna gücüyle sesi bir çığlığı durdurabilirdi. Ve kartal gibi her şeyi gören gözleri korkutucu ve hipnotize ediciydi. Kimse, hareketini yanlış yorumlayıp tabancayı ateşlemesinden korktuğu için kıpırdamadı. Herkes, atı arabaların arasından geçerken tabancayı kılıfından çıkardığını görmüştü. Bunu gördüklerine neredeyse inanabiliyorlardı. İnanamadıkları şey ise, aynı anda sol eliyle tüfeği eyer kılıfından çıkardıydı.

Ross sağ bacağını eyerin boynuzuna atıp yere kayarken, yüzündeki hiçbir kas seğirmede, iki silahını da ateşlemeye hazır tutmaya devam etti.

"Lydia?"

"Evet?"

"Buraya gel."

Lydia hayatında hiç kimseyi bu kadar görmekten mutlu olmamıştı. Ona doğru koşup kollarını beline dolamak ve onun gücünün kendisine geçmesini sağlamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine Moses'a güven verici bir bakış attı ve Ross'un yanına gelene kadar yavaşça ilerledi. Gözleri diğerlerinden ayrılmadan, "Neler oluyor?" diye sordu.

Yutkundu, kekelemeden konuşabileceğinden emin değildi, sonra Luke'un cinayetini ve o sabah olanları anlatmaya başladı. Çocuğun ölümünü duyunca Ross'un tüm vücudu titredi ve hala bir arada duran Langstonlara baktı. Bunun dışında hiç kıpırdamadı. Lydia ilgili ayrıntıları anlatmayı bitirdiğinde, Ross artık şiddet patlamasının olmayacağını hissederek tabancasının tetiğini bıraktı ve kılıfına koydu. Tüfeği yanına indirdi.

Kampta tek ses olan mahmuzlarıyla, sessiz tren üyelerinin arasından yürüyerek, Bay Grayson ile karşı karşıya geldi. "Sence yaşlı Moses birini öldürebilir mi?"

"Hayır," dedi adam utanarak, başını sallayarak. "Yerel şerif yardımcısı, sorunu çözmeyi bize bıraktı. Ne yapacağımı bilemedim."

"Ne yapacağımı biliyorum." Ma, Lydia'nın açıklamasını

. Şimdi Leona Watkins'e doğru büyük adımlarla yürüdü ve hiç uyarıda bulunmadan kadının yanağına sert bir tokat attı. "Üç çocuğumu gömdüm ve zamanım gelmeden başka sevdiklerimi de gömmek zorunda kalabilirim. O zaman ailemin acısına katkıda bulunmak için etrafta olmamanı Tanrı'ya dua ediyorum. Kötü kalpli yaşlı bir cadı olmanın yanı sıra, sen bir aptalsın, Leona Watkins. Oğlumu öldüren Moses olsaydı, neden onu bana getirsin ki?" Kendini daha da dikleştirdi. "Sen kalpsizsin ve hiç mutluluk tanımamışsın. Senin için üzülüyorum."

Leona gruba göz gezdirdi ve bir dakika önce sadakat gördüğü yerde sadece düşmanlık gördü. Eteklerini kenara çekerek arabasına doğru döndü. Jesse ve Priscilla yere bakarak onu takip etmediklerinde, onlara dönerek "Ee?" dedi. Onlar da uysalca onu arabaya kadar takip ettiler.

Ma ilk harekete geçen oldu. Herkese birden seslenmek için döndü. "Onun davranışına şaşırmadım, ama bana öyle geliyor ki, bazılarınızın özür dilemesi gerekiyor." Herkes utançla arabalarına geri dönmeye başlarken, suçlu gözler yere indi. Bazıları, sessiz bir haysiyetle, ama kibirli olmayan bir tavırla duran Moses'a utanmış gözlerle baktı.

Lydia, Lee'yi aldı, sonra tozlu zemini geçerek siyahi adamla konuşmak için yanına gitti. "Üzgünüm, Moses. Sana yaptıkları çok kötü bir şeydi. İyi misin?"

"İyiyim, Bayan Lydia. Beni savunduğunuz için teşekkür ederim."

Ona gülümsedi ve koluna dokundu. "Sen ve Winston, ben dışlanmışken benim için yaptıklarınızdan daha fazlasını yapmadınız." Sonra cesaret verici bir tonla, "Öğleden sonra bir süre Lee'ye bakabilerseniz, size ve Winston'a akşam yemeği pişireceğim" dedi.

Bu jest, güven vermek içindi ve amacına ulaştı. Yaşlı adamın gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim. Eminim, bunun için çok minnettar olacağım."

Arkasında onun varlığını hissederek, Ross'a döndü ve yumuşak bir sesle, "Arabada kahve hazırlayacağım," dedi.

Ross ona baktı ve o bakışın ruhunun derinliklerine işlediğini hissetti. "Langstonlara saygılarımı sunduktan sonra hemen gelirim."

Onu bir an bile olsa yalnız bırakmak istemiyordu. Ona bakmak, gerçekten geri döndüğünden ve onu özlemiş gibi ona baktığından emin olmak istiyordu. Ama onunla bir dakika daha kalırsa, gözlerinden kalbindeki fırtınayı görebilirdi. Hızla arkasını döndü.

Bir süre sonra vagona geldiğinde yorgunluğu belliydi. Ona uzattığı kahve fincanına teşekkür ederek başını salladı ve tabureye oturdu. "Dönünce ortalık berbat durumda."

"Birkaç günlüğüne gideceğini sanıyordum." Sesindeki rahatlık yapmacıktı. Aslında, neden trene erken döndüğünü merakla bekliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama..." Omuzlarını çekerek kaçamak bir cevap verdi. "Şafak sökmeden geri dönmeye karar verdim. Scout önden gidecek."

Neden doğrudan söylemedi? Neden ona uzak kalamadığını, dün gece uyumaya çalışarak zamanını boşa harcadığını anlayana kadar yatakta dönüp durduğunu söylemedi? Eşyalarını toplayıp atını eyerlemiş, şaşkın ve uykulu Scout'u uyandırıp plan değişikliğini söylemiş ve sonra mümkün olduğunca çabuk ona dönmek için atını sürmüştü.

"Geri dönmek iyi oldu." Elleriyle yapacak bir şeyi yoktu. Lee sabah uykusundaydı. İşleri bitmişti. Ellerini kullanarak yapabileceği en iyi şey, Ross'un omuzlarında gördüğü yorgunluğu masajla gidermek, yatıştırıcı parmaklarıyla alnındaki kırıksıklıkları silmekti. Ona dokunmak için can atıyordu, ama yapmadı. Elleri birbirini tutuyordu.

Kupayı küçük bir girdap halinde çevirirken içine bakıyordu. "Birinin o çocuğu soğukkanlılıkla öldürdüğüne inanamıyorum. Neden?" diye sordu retorik bir şekilde. "Lanet olsun, *neden?*"

"Bilmiyorum Ross. Bay Grayson ne yapacak?"

"Bugün etrafı araştırıp, bunu kimin yapmış olabileceğine dair herhangi bir kanıt bulabilir miyiz diye bakmamız gerektiğini düşünüyor."

"Biz mi?" diye titreyerek sordu. "Ben gönüllü oldum."

"Oh." Karşısındaki tabureye oturdu ve ellerini sıkıca birbirine kenetledi. Luke'un cesedini, kafasını neredeyse koparan yarayı görmüştü. Titredi. "Ne bulacağını düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi kısaca. O, metodik bir şekilde tabancasını ve tüfeğini kontrol etmeye başladığında, kadın hem hayranlık hem de dehşetle onu izledi. "Kızılderililer olabilir, ama bu kadar doğuda savaşçı kabileler kaldığını sanmıyorum. Ayrıca, bu asil bir cinayet değildi, yemek için ya da herhangi bir amaç için yapılmış değildi. Bu, sırf zevk için yapılmış, keyfi bir cinayetti. Bu durumda, herhangi bir

savaştan bu yana Güney'de dolaşan, kendi savaşlarını veren, kendi intikamlarını alan, Luke gibi masum birine nefretlerini yönelten binlerce asi olabilir. Bu tür katiller kurnazdır, vurup kaçmaya alışkındır. Muhtemelen şu anda buradan kilometrelerce uzaktadır."

"Neden onun peşine düşüyorsun?"

Meşgul elleri durdu ve başını kaldırdı. Sesindeki endişe gerçetti. "Neden Moses'ı savunmak zorunda kaldın, neredeyse vurulacaktın?"

Kadın, onun sorgulayan bakışlarından gözlerini kaçırdı. "Tabii ki gitmelisin," diye mırıldandı. Sadece, lütfen başına bir şey gelmesin, diye yalvarmak istedi. "Yorgunsun. Anlaşıyor."

"Evet. Bu sabah çok hızlı sürdüm." Seni görmek için. Bugün gibi gri bir günde bile güneş gibi kokan saçlarının kokusunu almak için. Vücudunun gerçek mi yoksa sadece beni rahatsız eden bir hayali mi olduğunu görmek için. Sesini duymak için.

Ayağa kalkarken, tabancayı kılıfına koydu. Bunu ne kadar ustaca yaptığını, deri kayışlarla otomatik olarak uyluğuna bağladığını fark etmeden edemedi. Şapkasını alnına kadar indirdi ve tüfeğini aldı. "Karanlık basana kadar beni arama," dedi, ellerini deri eldivenlere sokarken.

Duygularını gizlemeyi unutan kadın, ona koşarak, tüfeği tutarken karnının üzerinde çaprazlamış olduğu koluna iki elini koydu. "Ross, dikkatli olacaksın, değil mi?"

Ne zaman biri onu bu kadar önemsemişti? Tanrının unuttuğu hayatında, ne zaman biri onun güvenliği için endişelenmişti? Victoria bile onun kendine bakabileceğini doğal kabul etmişti. Korunmaya ihtiyacı olan varsa, o da kendisiydi, o değildi. Ne zaman biri ona, hayatta kalmasının kendileri için ne anlama geldiği için değil, sadece onun güvenliği için bu kadar açık bir endişeyle bakmıştı?

Onu hayal ederek geçirdiği geceyi, ona geri dönmek için ne kendini ne de Lucky'yi esirgemedi saatlerce at sürdüğü zamanları düşündü. Vücudunun bir kez daha onun kollarında sıkıca tutulmak için nasıl çıldırdığını... ve o muhteşemliği unutmaya çalışırken yaşadığı cehennemi düşündü.

Şimdi ona, en kaliteli viskiyi hatırlatan gözleriyle bakıyordu. Saçları, yanaklarından okşayarak uzaklaştırılmak için yalvarıyordu. Ağzı nemli ve davetkardı, sanki öpülmek istiyormuş gibi görünüyordu.

öpölmek istiyor gibiydi.

Tanrı şahittir ki, ona bir öpücük borçluydu.

Tanrı'nın, Leona Watkins'in ve izlemek isteyen herkesin gözü önünde, elini kadının başının arkasına koydu ve onu kendine doğru çekti. Ağzı, kadının ağzıyla nazikçe buluştu. Dudaklarının yumuşadığını hissedene kadar hafifçe emdi, sonra dili dudaklarının arasına kaydđ ve onu saran tatlı boşluğa daldı.

Lydia güçsüzleşti. Öpücüğö, onunla bu samimiyeti paylaşmanın ne kadar harika olduğunu düşünmekten başka hiçbir şey düşünmesini engelledi. Ellerini, vücutlarının arasında sıkışmış olan onun ön kolunda bıraktı, ama daha da yaklaşarak parmak eklemlerinin arkasını onun karın kaslarına bastırdı. Tekrar tekrar, lezzetli bir şekilde, dili onun ağzına daldı.

Kendi arzusu ve ihtiyacının mırıltısını duydu. Dizlerini açıp onun bacaklarını arasına almak için güçlü bir dürtü hissetti. Sonunda, kendi bacaklarını

onunkilere bastırmakla yetindi.

Ross, koluna yaslanan göğüslerinin ağırlığıyla başı dönmüşdü. Tüfeğı bırakıp onu arabaya taşımak, çıplak halini görmek, yumuşaklığına dokunmak, kendini ona kaptırmak dışında her şeyi unutmak istiyordu. Ama yapamadı, bu yüzden kendine daha fazla acı çektirmekten vazgeçti.

Yavaşça geri çekildi. Önce dili kadının ağzından çıktı, ama üst dudağıyla flört etmek için bir an durdu. Sonra dudakları ve bıyığıyla kadının ağzını okşadı. Sonunda geri çekildi ve gözlerini açarak, kendi gözleri kadar uykulu ve şaşkın bir bakışla karşılaştı. "Dikkatli olacağım," dedi boğuk bir sesle. Sonra kolunu onun ellerinden kurtardı, yumruğunda dolanan bukleleri bıraktı ve gitti.

* *

O günün geri kalanında ve gece boyunca ortalarda yoktu. Lydia çoğı zamanını Langston'larla geçirdi. Anne çocuklarını kendine yaklaştırdı ve hep birlikte ağladılar. Bu hem harika hem de korkunç bir manzaraydı. Lydia, annesinin ölümünde birlikte ağlayacak kimsesi yoktu. En azından Langstonlar birbirlerine bu acıyı paylaşmada yardımcı olabiliyorlardı. Zeke çalışarak teselli buldu ve arabanın etrafında meşgul oldu, ara sıra annesinin yanına gidip, sessiz bir iletişim kurmak için buruşuk elini omzuna koydu. Aile acısını paylaştı.

Bubba hariç herkes, vagonun görünür bir yerinde tek başına oturuyordu ama diğerlerinden kopuktu. Lydia ona her baktığında kalbi burkuluyordu. Çocuklar birbirleriyle kavga etmişlerdi ama birbirlerini seviyorlardı. Bubba'nın kederi Lydia'yı korkutuyordu. Onu tamamen ele geçirmişti. Öyle ki, Ross'un atlarına bakmayı bile unutmuştu.

Lydia bu işi üstlendi. Yorucu bir işti, ama Ross için bunu yapabildiği için büyük bir tatmin duygusu hissediyordu. O sabahki öpücüğünün anılarını düşünmemeye çalıştı. Çünkü bunu yaptığında dizleri titriyor, yüzü kızarıyor ve tüm vücudu titriyordu. Göğüslerine dokunmak, utanç verici bir şekilde şişkin duran meme uçları gevşeyene kadar onları ovma istiyordu. Ross'un ağzının kendi ağzında dolaştığı ve onun bacaklarında hissettiği dalgalı gücü her düşündüğünde, bacaklarının arası ağrıyordu. Onu gömleksiz, sert kasları üzerinde kıvrımlı desenler halinde uzayan vücut kıllarını düşündü. Vücudunun geri kalanının nasıl olduğunu tahmin etti ve yüzü utançtan kızardı. Ama bu, aklından çıkaramadığı bir düşünceydi ve gün boyunca aralıklarla fantezisine kapılıp bunu düşünürdü.

Ne kadar uğraşsa da, onun içindeyken hissettiği kalın, sert, sıcak ve nabız gibi atan hissi aklından çıkaramıyordu. Vücudunun her itişinde onu saran hisleri unutamıyordu. Annesi haklıydı. Doğru erkekle, bu çok güzel olabilirdi.

Moses gün batımında arabasına geldi ve utangaç bir şekilde, ona ve Winston'a akşam yemeği hazırlarken Lee'yi gözetlemesini söylediği şeyin ciddi olup olmadığını sordu. Ona ciddi olduğunu söyledi ve onu Lee'yi kampta gezdirmeye gönderdi. Kendisi ise öğleden sonra erken saatlerden beri kaydattığı tavşan yahnisiyle birlikte yemek için domuz yağıyla mısır unu hamuru kızartıyordu.

O, Moses ve Lee Hill'in arabasına gittiklerinde, Winston'ın dışarıda oturmuş şeri içtiğini görünce şaşırdılar. Lydia, Winston'ın bir bardak ikramını reddetti, ama onun sağlığının iyi olduğunu belirtti.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Yemeği tattı ve ona bol bol iltifat etti. Yemeğini bitirip tabağını kenara koyduktan sonra, "Lydia, Moses bana bu sabah olanları anlattı. Kimseyi suçlamıyorum. Bu tür olayların nasıl başladığını ve normalde barışçıl insanların nasıl bu tür olaylara karıştığını biliyorum. Ancak, benim yokluğumda Moses'ı savunduğun için sana içtenlikle teşekkür etmek istiyorum."

Kız utangaç bir şekilde başını eğdi. "Teşekkür etmenize gerek yok. İkiniz de

benim arkadaşlarımsınız.”

“Eski bir köle ve bir verem hastası. Moses, güzel bir genç kadın bizim gibi arkadaşlardan daha iyilerini bulabilir diye düşünürsün.”

Onlarla birlikte güldü, ama ikisi de onun hayatında sahip olduğu az sayıdaki arkadaşlarından biri olduklarını bilmiyorlardı.

Ross arabaya geç döndü, ama Lydia hala uyanıktı. Adamların geldiğini duymuştu ve Ross'un arabaya geldiğini duyana kadar beklemişti. Arabaya doğru sürünerek, yumuşak bir sesle "Ross?" diye seslendi.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Luke'u öldüren kişiyi buldun mu?"

Uzun bir sessizlik oldu ve Ross yüksek sesle iç çekti. "Hayır. Düşündüğüm gibi. Kamp yok. İz yok. Hiçbir şey yok."

Yatak takımını seriyordu. "Neden içeride uyumuyorsun?" diye tereddütte sordu. "Kenarları kıvrıldığında dışarısı kadar serin oluyor." Cevap vermediğinde ekledi, "Yorgun olduğunu biliyorum."

"Çok."

"O zaman burada daha iyi dinlenirsin."

Bundan ciddi şekilde şüphe duyuyordu, ama yine de vagona tırmandı. Lydia onun bu kararı verdiğini gördüğü anda, onun bir şey beklediğini düşünmesini istemediği için kendi yatak örtüsüne geri çekildi. Ama umut ediyor, dua ediyordu... Gölgelelerin arasından onun gömleğini ve botlarını çıkarmasını ve vagonun diğer tarafına uzanmasını izledi.

"Lee bugün nasıldı? Onu pek göremedim."

Onun yanında yatmadığı için duyduğu hayal kırıklığını bastırarak, "Parmakları saçlarıma dolandı ve kendimi kafa derisini yüzmeden onları çıkaramayacağımı düşündüm." dedi.

Adam güldü ve karanlıkta bu ses hoş ve rahatlatıcıydı. "Bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum." Kahretsin, o öyle demek istememişti. Adam nefesini tutarken ve Lydia'nın gücenmemiş olmasını umarken, sözler sessiz gece havasında asılı kaldı.

Lydia, alışılmadık görünüşüne duyarlı olduğu için, onun sözlerini yanlış anladı. "Saçımın... farklı... vahşi olduğunu biliyorum. Mısır püskülü gibi değil." Victoria'nınki gibi değil, diye düşündü.

"Çok güzel," dedi yumuşak bir sesle, parmaklarını esneterek, kızıl saçların parmaklarına dolandığını hatırladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla doldu. O, ona

az sayıda iltifat etmişti. O da bunu çok değer verecekti.

"Rica ederim." Lanet olası ikiyüzlü, diye düşündü kendi kendine. Burada yatıp kibar sözler söylüyorsun, ama aslında onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu ve bunu tekrar yapmak için sarhoş olmak gibi başka bir bahane bulmayı dilediğini düşünüyorsun. Kendine sinirlenerek, kısa bir "İyi geceler" dedi ve ondan uzaklaştı.

Uzun bir süre karanlıkta yatarak, birbirlerinin uyanık olduğunu bilerek, ama hiçbir şey söylemeden kaldılar. Ross yorgun olmasına rağmen, uyumak için gözlerini her kapattığında gözleri kumla dolu gibi görünüyordu. Sonunda, onun uykuya daldığını anlatan nazik nefesini duydu.

Bu iyi değil, diye düşündü ve bir kez daha sırt üstü yattı, onu uyanık tutmakta ısrarcı olan vücudunun o kısmını rahatlatmak umuduyla. Cinsel organı sertleşmişti ve bu aptalca, kendi kendine dayattığı inkar yüzünden ona kızgındı. Uzun, karanlık gece saatlerinde Ross da bunun aptalca olduğunu düşünmeye başladı.

Kadının bir geçmişi vardı. Onun da vardı. Kadın, Victoria'nın olduğu gibi değildi. Victoria'nın olmadığı birçok şeydi. Yasal olarak evliydim. Günümüzde yerel yönetimlerin istikrarsızlığı nedeniyle boşanmak o kadar kolay olmayabilirdi. Uzun süre evli kalabilirlerdi. Ne yapacaktı? Bir keşiş gibi mi yaşayacaktı, yoksa saatlik kadınlar mı satın alacaktı?

Owentown'daki yalnız geceyi düşündü ve bunu istemediğini anladı.

Lydia'yı istiyordu.

Ve belki onu elde ettiğinde, onu rahatsız eden her şeyin üstesinden gelebilecekti. Onu aldığı gece sarhoştı. Belki de hayal gücü, onu gerçekte olduğundan daha iyi hatırlamasına neden oluyordu.

Kimi kandırıyorsun? Kimse o kadar sarhoş olmamıştır.

Ama şimdi ona yaklaşıp, onu öperek uyandırmak ve...

Hayır. O zaman kadın, onun kendisinden tek istediğinin bu olduğunu düşünürdü. Ve bedeni rahatlamayı ne kadar arzulasa da, ihtiyacı olan tek şey bu değildi. Kadının sessiz verimliliğine, onun için hazırladığı yemeklere, her şeyin yerini her zaman bilmesine, Lee'ye olan sevgi dolu ilgisine bağımlı hale gelmişti. O da bu şeyleri istiyordu. Ve konuştuğunda onu dinleme şeklini seviyordu. Bu, söylediklerinin önemli görünmesini sağlıyordu. Bugün yaptığı gibi, o uzaklara gittiğinde onun için biraz endişelenmesini istiyordu. Onu çevreleyen sadece bedenini değil, ruhunu da istiyordu.

Bir şey kesindi, sürekli pantolonunda sertleşmiş bir çubukla ve ikiye bölünmüş bir zihinle böyle devam edemezdi. Er ya da geç, dördüncü gecesi yaptığı gibi müstehcen bir şey yapmak zorunda kalacaktı ve elinden gelirse, onun yüzünde bir daha o korkuyu görmek istemiyordu.

Yarın. Yarın ona daha çok bir eş gibi davranmaya başlayacaktı, belki o zaman o da kendini daha çok bir eş gibi hissetmeye başlayacak ve bir şey diğerine yol açacaktı. Sabah ilk iş olarak kampanyasını başlatacaktı. Belki ona günaydın öpücüğü verecekti. Evet. Sabah.

O öpücüğün tadını çıkararak
uykuya daldı. Ama sabah karısı
gitmişti.

On Beşinci Bölüm

Sadece birkaç saat uyuduktan sonra tamamen dinlenmiş hissederek bir anda uyandı. Henüz şafak sökmemişti. Gökyüzü güvercin grisiydi ve doğuda henüz hiçbir ışık çizgisi görünmüyordu.

Ross oturdu, gözleri hemen vagonun diğer tarafındaki yatağa kaydı. Loş ışığa gözlerini kırptırdı, gözlerinin ona oyun oynadığını düşündü, çünkü Lydia'nın her zaman uyuduğu yer boş görünüyordu. Yaklaştı ve kalbi durdu, sonra tekrar hızla çarpmaya başladı. Beyninin kabul etmeyi reddettiği şeyi doğrulamak için çarşaflara dokundu.

Orada değildi.

Sandığı kontrol etti ve Lee hala huzur içinde uyuyordu.

Lydia onu asla yalnız bırakmazdı. Kendi isteğiyle değil. Ve ortalıkta bir katil vardı.

Ross vagonun arkasına atladı ve kanvas kapakları yırttı. Hiçbir şey yoktu. Kampta kimse kıpırdamıyordu. Dün akşamki ateşler sadece soğuk küllerden oluşan gri yığınlardı. Silahına uzandı, mekanik olarak dolu olup olmadığını kontrol etti ve pantolonunun beline sıkıştırdı. Botlarını, gömleğini, şapkasını unutarak, kamyonetin arka kapısından atladı ve çiğle ıslanmış zemine sessizce indi. Kampı bir kez daha gözden geçirdi, ama hiçbir yerde hareket görmedi, Lydia'nın gitmiş olabileceğini düşündüğü Langston'ların arabasında bile.

Hızlı bir koşuyla yola çıktı, yoğun ormanda nehir yönüne doğru ilerlerken yoluna çıkan ağaç dallarını ve asmaları kenara itti. Lydia'nın tek başına gidebileceği tek yer orasıydı. Lydia'nın, bir ergen çocuğu acımasızca öldürebilecek bir adamın elinde olduğunu hayal ederken, göğsünden giren ve çıkan nefesinin sesinden ve kalbinin güm güm atışından başka hiçbir şey duymuyordu.

Yoksa, onun düşündüğü gibi, sadece kaçmış mıydı?

Gün mü? Ondan ve Lee'den bıkmış ve Langstonlar onu bulmadan önce yaptığı şeye geri dönmüş müydü? Ve o şey neydi? Neden gecenin bir yarısı gizlice kaçmış olabilirdi?

Ross, onun böyle bir şey yapmayacağını söyledi kendine. Bu düşünce onu rahatlatmadı çünkü alternatif daha kötüydü. Daha hızlı koşmaya başladı. Nehre geldiğinde, göğsü efordan inip kalkıyordu. Kolunu bir ağaç gövdesine dayadı ve derin nefesler aldı. Gözleri her iki tarafın kıyılarını taradı. İlk başta onu görmedi, sadece forsythia çalısına asılı elbisesi vardı. Sonra uzak kıyıda minik silüetini gördü. Ona sırtını dönmüş, yan yatıyordu. Dizleri göğsüne doğru kıvrılmıştı.

Yaralanmış mıydı? Bayılmış mıydı? Ölmüş müydü? *Tanrım!*

Kemerinden tabancayı çıkarıp yüksekte tutan Ross, nehre koştu ve sığ sularda sıçrayarak karşıya geçti. Ağır kumaş pantolonundan su damlaları süzülürken karşıya çıktı. "Lydia!" diye bağırdı.

Kız irkildi, başını çevirip nehirden çıkan Ross'u gördü. Berrak su göğsünden ve kollarından aşağı akıyor, pantolonunu vücuduna yapıştırıyordu. Kız yıkanıp nehri geçmişti, geceliği vücuduna ve bacaklarına nemli bir şekilde yapışmıştı. Sabahın nemi, saçlarını yüzünün etrafında ve sırtında kontrol edilemez bir bukle haline getirmişti. Onu görünce, gözyaşlarıyla dolu gözleri doldu ve kristal damlalar nemli yanaklarından aşağı süzüldü. Sürprizden dudakları aralandı ve onun adını mırıldandı.

Ross aniden durdu. Nefesini geri kazanmaya çalıştı, ama onu neredeyse çıplak görmek, açıkta kalan cildinin nemliliği, dizginlenmemiş saçlarının vahşiliği, etrafındaki beklenti havası, nefesini ve kalp atışlarını hızlandırmış gibiydi. Silahını yere bıraktı ve ona doğru ilerledi. Dizleri yumuşak, çimenli çimlere çarptı, elini yanağına koydu ve başparmağıyla bir gözyaşı sildi.

"Burada ne yapıyorsun? Tanrım, Lydia, uyandığımda seni bulamadığımda çok korktum."

"Özür dilerim. Ben dönmeden uyanacağını düşünmemiştim." Onun kadar hızlı ve nefes nefese konuştuğunun, elinin onun saçlarına gittiğinin, parmaklarını koyu renkli saç tellerinin arasına geçirdiğinin farkında değildi. "Dün banyo yapamadım çünkü her şey... Dün gece iyi uyuyamadım..."

"Neden ağlıyordun?" Diğer eli ensesindeydi,

ağır saçlarını kaldırdı ve parmak uçlarıyla altındaki yumuşak cildi okşadı.

Göz yaşları tekrar akmaya başladı. Kendisine bile açıklayamadığı bu durumu ona açıklayamazdı. "Luke yüzünden sanırım. Dün, sen dönmeden önce çok kötüydü, Ross. Üzgündüm ve sonra onlar... Moses... ve seni burada istedim ve seni gördüğümde çok sevindim."

"Ağlama, ağlama," diye mırıldandı, başını eğip bıyığı, dudakları ve diliyle gözyaşlarını silmeye başladı. Ağzı onun ağzına değdiğinde, ikisinin içinde kaynayan çaresizlik ve aciliyet vardı. Dudaklarını onun dudaklarına eğdi ve dudakları ayrıldı. Sonra dili onun ağzının içinde dönüyor, nazıkçe yağmalıyor, alıyor, veriyordu. O, boğazından mırıldanan bir ses çıkardı.

Elleri omuzlarından aşağı kayarak koltuk altlarını kavradı ve onu kaldırdı. Onu göğsüne bastırdı ve ıslak çıplaklığı, kadının geceliğini yeniden nemlendirdi. Soğuk sudan dolayı zaten sertleşmiş olan meme uçları, onunkine değdi. Hafifçe titredi ve o, bu titreme korkudan değil, kendisi kadar şiddetli bir arzudan kaynaklandığını umdu. Yüzünü kadının boynunun kıvrımına gömdü. Kadın başını geriye attı ve ona erişim izni verdi. Kadının cömertliği onu cesurlaştırdı; ağzıyla kadının ipeksi boynunu okşadı ve boynuna öpücükler kondurdu.

Lydia, kendisine ne olduğunu ya da bu ağırlıksızlık hissinin nereden geldiğini anlayamıyordu. Bir yandan uçabileceğini hissediyordu. Öte yandan, tüm vücudu, asla kurtulmak istemediğı lezzetli bir uyuşuklukla onun vücuduna bağılı gibiydi. Hayatında hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu, ama bu yeni farkındalığa nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Doğal olarak kolları onun boynuna dolandı ve ona daha da yaklaştı.

"Ah, Lydia," diye inledi ve dizginlenmiş tutkusunu ifade eden ateşli bir öpücükle dudaklarını yeniden kapattı.

Erken saatte su almaya çıkanların onları göreceğini fark edecek kadar akli başındaydı. Yarı ayakta, yarı çömelmiş halde onu kaldırdı ve hanımeli çiçeklerinin olduğu yere doğru sendeledi. Asma, meşe ağacının alt dallarına tırmanmış ve yere kadar sarkmıştı. Bu doğal, kokulu perdenin diğer tarafına geçtiklerinde, onu yere indirdi.

Nemli gecelik, onun açgözlü gözleri için kadının vücudunu ortaya çıkardı. Gecelik, kadının

dolgun göğüslerine yapışmıştı. Şeffaf kumaşın içinden koyu renkli meme uçlarını ve tatlı bir şekilde büzülmüş meme uçlarını görebiliyordu. Gözleri, vücudundaki zarif düğmelerin sırasını takip ederek, dar kaburga kemiklerinin üzerinden karnının içbükey kısmına doğru indi. Kumaş, göbeğinin çukuruna çekici bir şekilde daldı, sonra cinsel organının yumuşak tümseğine yapıştı ve V şeklini ve kıvrımlı tüylerini ortaya çıkardı. Onun ince bacakları da onun açgözlü gözlerinden kaçamadı.

O, onun pantolonunun düğmelerini açmasını izlerken gözleri genişlemiş ve büyümüştü. Kalbinin atışlarına uyumlu olarak titreyen göğüslerindeki heyecanı görebiliyordu.

"Sana bir daha zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum."

O, bu eylemi, kendini haklı çıkarmak zorunda hissetti. "Seninle evlendim. Sen benim

karımsın."

"Evet, evet."

Saçları başının altındaki çimlere yayılmıştı ve her iki yanında elleri, avuç içleri yukarı bakacak şekilde, parmakları hafifçe kıvrılmış, savunmasız bir şekilde yatıyordu. Ross onun üzerine diz çöktü, bacaklarını ayırdı. Öne eğildi ve avuç içlerini onun avuç içlerine koydu. Büyük elleri onun ellerini tamamen kapladı. Bu keşifle gülümsedi ve o da ona karşılık verdi.

Yavaşça hareket ederek, avuçlarını kendi avuçlarıyla ovuşturdu, okşadı. Bu zıtlık ikisini de heyecanlandırdı. Onunki pürüzlü ve nasırlıydı, kadının ki ise narin ve yumuşaktı. Parmaklarının uzunluğunu kadının kiye uydurdu ve onları yukarı aşağı hareket ettirerek, kadının kilerin kendisinin kilerine göre ne kadar küçük olduğunu hayretle fark etti. Orta parmakları kadının avuçlarının çukurlarına girerek onları nazikçe masaj yaptı.

Onun aniden nefes aldığını hissetti, menekşe rengi göz kapaklarının titrediğini ve dudaklarının açıldığını gördü. Parmaklarını sıkıca birbirine geçirdi ve kendini aşağıya doğru eğerek onu örttü. Karnı karnını yastık gibi destekledi ve göğüsleri onun göğsünün ağırlığını emdi. O, onun uyluklarının oluşturduğu beşikte sert ve zonklayan bir şekilde yerleşti. Boynunu eğdi ve başını onun omzuna yasladı. Ağzı onun kulağını buldu.

"Bana karşı iyi hissediyorsun, Lydia. Lanet olsun, ama öyle."

"Bunu istemiyor muydun?" diye sordu. Sesi, olacaklardan mı yoksa olmayacaklarından mı korktuğu için titriyordu?

"Hayır," diye cevapladı adam. "Hayır, istemedim."

Nedenini bilmek istedi, ama adam ağzını kulağına yaklaştırmaya başlamıştı

kulaklarına doğru hareket etmeye başlamıştı ve o da sormayı unuttu. Bıyığı kulak kenarını gıdıklıyordu. Nefesi hızla içeri giriyordu. Kulak memesi, ıslak ve hareketli dilinin dokunuşuyla titriyordu.

"Ross...?" diye nefes nefese sordu, ellerini daha sıkı tutarak.

Adam ellerini sıktı, sonra bıraktı. Bir eliyle kadının çenesini kavradı, dudaklarını kadının dudaklarına bastırdı. "Nasıl olduğunu unutamadım. Tanrı biliyor, denedim. Unutamadım." Sonra kadını derin ve yoğun bir şekilde öptü, yüzük parmağıyla kadının ağzına girip çıkarak, vaatlerde bulunup yerine getirerek, kadının ağzıyla sevişti.

"Ben de unutamadım." Dudakları elmacık kemiklerinin üzerinde dolaşmaya başladığında ve parmakları boynunu okşadığında iç geçirdi.

"Lütfen unut. Sarhoştum ve sana öyle şiddetle davranmaya hakkım yoktu. Beni affet."

"Affetmek mi?" diye sordu, anlamadan.

Diliyle dudaklarının köşesine dokundu, sonra bıyığıyla o noktayı okşadı. "Sana tecavüz ettim, Lydia."

Bu terime aşına değildi ve anlamını sormak üzereyken, ağzı bir kez daha ağzını ele geçirdi. Bu sefer kolları onun sırtına dolandı ve utangaç parmak uçlarıyla çıplak tenine ilk kez dokunduğunu hissettiğinde inledi.

Bir dirseğiyle kendini destekledi ve başını eğerek boğazını açgözlü öpücüklerle taradı. Sanki kız ortadan kaybolacak ve o da arzusu ile baş başa kalacakmış gibi, ağzını açgözlülükle kızın üzerinde gezdirdi. Parmak uçlarıyla kızın köprücük kemiğinin kırılganlığını inceledi. Elini kızın kolunun üst kısmına nazikçe doladı, daha önce orada bıraktığı morlukları hatırlayarak. Başparmağıyla kızın kolunun hassas alt kısmını ovuşturdu ve kız refleks olarak titredi. Cesaretlenen adam, elini göğsünden aşağıya, göğüslerine doğru kaydırды.

Elini üzerine koydu, ona tam uymasını sevdi. Geceliğinin üstünden bile, cildinin sıcaklığını hissedebiliyordu, avucunun emdiği kalbinin düzensiz atışlarını hissedebiliyordu. Elini daha aşağıya indirerek, alt kıvrımın etrafına şekillendirdi ve yukarı doğru bastırdı, bu da göğsünün geceliğinin üstünden şişmesine neden oldu.

Dudakları, tatlı dolgunluğu okşamak için bekliyordu. Lydia, bıyığının ve sakalının cildinde bıraktığı kaşıntılı hissi hissedince titredi. Birkaç hafta önce ona yabancı olan bu hisler, şimdi acı verici ve mutluluk verici bir şekilde tanıdık geliyordu, vücudunun derinliklerinden göğüslerine, boğazının arkasına kadar yayılıyordu.

göğüslerine, boğazının arkasına kadar yayıldı. Kadınlığı çiçek açmış, skandal bir şekilde nemli ve zonkluyordu. Ama onu rahatsız eden bu belirsiz özlemi dindirmek için sunulan erkeklik organına içgüdüsel olarak yaslanırken utanç duymuyordu.

Adam bozuk bir küfür fısıldadı ve başparmağıyla kadının meme ucunu okşarken, aynı anda dudaklarını açarak dilinin ıslak sıcaklığıyla kadının serin cildine dokundu. Kadın sırtını yumuşak çimlerden kaldırdı ve adamın adını hüzünlü bir sesle çağırdı. Adamın sertliğine bastırırken kollarını ona daha sıkı doladı. Uylukları açıldı ve Ross kendini onların arasına sıkıca yerleştirdi. Sanki kadının tümünü içine çekmek istercesine onu öptü.

Eli, bedenlerinin arasında aşağı doğru ilerleyerek geceliğinin eteğini kaldırdı. Elini geri çekerken, parmaklarının arkası kadının kasıklarına değdi. Tüyler yumuşacık, sıkı kıvrımlı ve boldu. Lydia'nın nefesi kesilirken, Ross'un nefesi boğazına takıldı.

Kafasında gürültülü bir çınlama başladı. Ona dokunmaya devam etmek istiyordu. Parmaklarını o tatlı yuvanın içinde gezdirmek, ötesinde ne olduğunu keşfetmek istiyordu. Ama ona bir eş gibi davranacağına yemin etmişti. Ve eşler oraya dokunulmaktan hoşlanmazlardı. Hiçbir namuslu kadın, yaşlı ve güvenilir bir doktor olmadığı sürece bir erkeğin oraya dokunmasına izin vermezdi. Victoria, kazara dokunma olayı olmamış gibi davranırdı. Ross üzülerken elini çekti.

Penisinin başı tereddütle onu yokladı ve bacaklarının etrafında gerginleştiğini hissetti. "Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadı. Daha fazla beklerse, muhtemelen öleceğini düşündü.

Yavaşça bacakları gevşedi, daha da açıldı. Uzun, sabit bir hareketle yavaşça içine girdi. Onun ıslak, ipeksi kadınlığına dalarken, dudaklarından onun adı döküldü. Onu sardı, tuzağa düşürdü, içine aldı ve o kadar huzur ve coşku hissetti ki, hem ağlamak hem de bağırmak istedi.

Bu, sarhoş hayal gücünün bir ürünü değildi. Hatırladığı kadar coşkulu bir duyguydu. Daha da iyisi. Çünkü bu sefer kadın onunla birlikte hareket ediyordu ve elleri nazikçe sırtını okşuyordu. Kulaklarını okşayan rastgele fısıltılarla kadının adı tekrarlandı.

O, sert kollarıyla onun üzerinde kendini hazırladığında, kız gözlerini açtı. Küçük, beyaz eli, göğsündeki yara izine sevgiyle dokunmak için yukarı kalktı ve onu saran yoğun zevkle inleyip dişlerini sıktı. Kalçalarını ona doğru salladı, onun alıcı sıcaklığına daha da derine girdi.

Sıcaklığına doğru ilerledi. Kontrolü ve dayanıklılığı sağlamak için yavaşça hareket etti. Bu yeterli değildi.

Zirveye ulaştığını biliyordu ve buna teslim oldu. Onu kendine yaklaştırdı, vücudu sertleşirken onu sıkıca tuttu ve erimiş ateşle onun rahmine daldı.

Her şey bittiğinde, ağır bir şekilde onun üzerine uzandı. Yeni günün kokusu, çiğli çimenler, hanımeli ve kendi vücudunun kokusu burnunu doldurdu. Onu derin derin soludu, burnunu saçlarına gömdü ve vücudunu gevşetmeye bıraktı. Sessizlik hakimdi. Aşk tapınağına dönüştürdükleri bu vahşi doğada hiçbir şey kıpırdamıyordu, sadece nehrin akıntısı duyuluyordu. Nehrin gürültüsü bir şarkı, onları daha derin bir uykuya daldırmış bir ninni gibiydi.

Neredeyse uykuya dalmışken, kadının parmaklarının saçlarına dokunduğunu hissetti. "Ross, Lee yakında uyanacak."

Adam iç geçirdi ve kadından ayrıldı. Oturarak sırtını döndü. Pantolonunun bel kısmı kalçalarına kadar indi. Lydia, adamın belindeki girintiye, kalçalarının hafifçe dışa doğru kıvrımına, sırtının alt kısmındaki tüylerine dikkat etti.

"Zaten çok uzun kaldık," dedi kısaca.

Kız oturdu, uyluklarının üzerindeki geceliğini düzeltti ve sol omuz kemiğinin altındaki yara izi dışında lekesiz olan pürüzsüz sırtına dokundu. "Benim için değil."

Başını çevirip, uzandıkları çimlerin parlak yeşil rengiyle aynı renkteki gözleriyle onu delici bir bakış attı. Sevişmenin ardından cildi pembeye dönmüştü. Koyu kehribar rengi gözleri berraktı ve dudakları onun öpücüklerinden şişmiş ve nemliydi. İfadesi samimi, masum ve bencil değildi.

Ross o anda, onun geçmişini veya kaç erkekle birlikte olduğunu umursamadığını anladı. Tek bildiği, hiçbir kadının onu bu kadar tatmin etmediği idi. Onu sadece bedeniyle değil, onu tekrar tekrar kendisine çeken ruh ikiziyle de etkilemişti.

Parmağını uzattı ve sakallı çenesinin sıyırdığı göğsünün üst kıvrımındaki bir noktayı okşadı. Gözlerini ona kaldırdı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. O da gülümsedi, sonra saf sevinçten güldü. O da gülmeye başladı ve birbirlerine sarılarak çimlere yığıldılar. Onun ağzını öptü, şimdi eskisinden daha zengin, daha lezzetliydi. O

kollarını onun boynuna doladı ve parmaklarını ensesindeki saçların arasında gezdirdi. Onun kokusunu aldı ve kendi tadını onun teninde tatmak istedi.

"Oh, lanet olsun, Lydia." Ayağa kalktı ve onu peşinden sürükledi. "Şimdi durmazsam, yapamayacağım."

O, büyüyen şişkinliğin üzerine beceriksizce pantolonunun düğmelerini iliklerken, kız utangaç bir şekilde başka yere baktı. "Hadi," dedi, işini bitirince kızın elini tuttu. "Lee ulumaya başlayıp bütün kampı uyandırmadan geri dönelim."

Silahını aldı ve onu nehre sürükledi. Bel hizasına kadar gelen suda karşıya geçtiler. Çıktıklarında, gecelik vücuduna yapışmış, Ross'un az önce dokunduğu her şeyi ortaya çıkarmıştı. Sabah ışığında, göğüsleri giysinin dantelli kenarından kremsi bir şişkinlik olarak görünüyordu. Meme uçları ıslak batiste açıkça baskı yapıyordu. İkinci bir deri gibi onu saran kumaştan, cinsel organının koyu gölgesi açıkça görünüyordu. "Giyinsen iyi olur," dedi kalın sesle.

Yanında getirdiği temiz giysileri topladıktan sonra, Lydia utangaç bir şekilde çalıların arkasına geçip ıslak geceliğini çıkardı. Aşağıya baktı ve onun sakalının göğüslerinde bıraktığı kırmızı izler dışında tamamen aynı görüldüğüne şaşırdı. Kendini tamamen farklı hissediyordu. Vücudu başının tepesinden ayak tabanlarına kadar hayatla doluydu. Ama içten içe, tam olarak tanımlayamadığı bir tatminsizlik hissediyordu. Adını koyamadığı bir özlem hala içindeydi. Bu hoş olmayan bir şey değildi, daha çok tadını çıkarmak isteyeceği bir şeydi.

İç çamaşırlarını ve temiz geceliğini giydikten sonra elbisesini giydi. Ayakkabıları ve çorapları arabada kalmıştı. Çalıların arkasından çıktığında, Ross tabancasını beline geri sokuyordu. Onun endişeli bakışını görünce, "Merak etme. Değerli bir şeyi vurmasına izin vermeyeceğim" diyerek onu taklit etti.

Kızıl kahverengi saçlarının köklerine kadar kızardı. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet." Aniden ondan utandı ve şakasına rağmen, bu olay tekrar yaşandığı için onun da gergin olduğunu düşündü. Kampa dönerken konuşmadılar. Ağaçların arasından çıktıklarında, annesi bir kova sütle arabalarına doğru geliyordu. Durdu ve açık bir merakla onları süzdü.

Ross, belindeki silahın, çıplak ayaklarının ve

suçlayıcı yara izi olan çıplak göğsünden rahatsızlık duyuyordu. Lydia, sıkıp kuruttuğu ıslak geceliği elinde tutuyordu. Ma ona baktığında, elinde yüz kiloluk bir ağırlık varmış gibi hissetti.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Ross ve kendini kamyonetin arka kapısına çekerek kamyonetin içine kayboldu.

Ma onu izledi ve sonra sorgulayan gözlerini Lydia'ya çevirdi. "Biz... biz yüzmeye gittik," diye kekeledi ve ıslak geceliğini sanki sıcak bir şeymiş gibi bagaj kapağına attı.

"Anlıyorum," dedi annem.

"Ross... bana yüzmeyi öğretiyor."

"Öyle mi?"

Yalanını onaylamak için başını sallarken kendini aptal gibi hissetti. "Bu sabah Lee'nin sütünü almaya zahmet etmemeliydin. Ben kendim almayı planlıyordum."

"Haftalardır senin için bunu yapıyoruz. Değişiklik yapmaya gerek görmüyorum." "Luke'u düşünüyordum."

Ma, kovayı bagaj kapağına koyarken derin bir nefes aldı. "Onu her zaman özleyeceğim. Öldüğüm güne kadar onu özleyeceğim. Ama o öldü Lydia ve onu geri getirebilecek hiçbir şey yapamam. Tanrı onu yanına almayı uygun gördü ve ben O'na karşı çıkacak biri değilim."

Lydia, Lee veya Ross'u ondan ayırmaya çalışan cennetteki veya dünyadaki herhangi bir güçle savaşağını düşündü, ama hiçbir şey söylemedi.

"Hayat devam ediyor. Hepimiz bunu konuştuk ve kederimizi Luke'un mezarında bırakmaya karar verdik. Bubba hariç. Oğlanın durumu kötü."

"Ross'tan onunla konuşmasını isteyeceğim."

"İşe yarayacağından emin değilim, ama yine de teşekkür ederim. Orada atların bakımını yapıyor." Ma, ahırın yönüne özlemle bakarken, Lydia, Bubba'nın dün gece işlerini unuttuğunu biliyor mu diye merak etti. Ma endişesini silkeledi ve Lydia'ya gülümsedi. "Git kocana yardım et. Islak pantolonunu çıkarmak için yardıma ihtiyacı olabilir." Kendi arabasının yönüne doğru yürürken hafifçe gülüyordu.

Lydia, Ross'u giyinmiş ve Lee'nin beşiğinin üzerinde eğilmiş halde buldu. "Hâlâ uyuyor mu?"

"Uyanıyor. Çok büyüyor. Sanırım yakında ona normal bir beşik almam gerekecek."

"Yerleşene kadar bunun pek bir anlamı yok."

En acil duası olduğunu fark edince hafifçe nefesini tuttu. İki gün önce, Teksas'ta boşanana kadar birlikte kalacaklarını söylemişti.

"O zaman evli kalmak mı istiyorsun?" diye sertçe sordu. "Benim için sorun yok. Eğer istiyorsan."

Ross, onun kendisine karşı bir tür duygu beslediğini, ayrılma düşüncesinin kendisi için olduğu kadar onun için de iç karartıcı olduğunu ima edeceğini ummuştu. Bu sabah olanlardan sonra, birlikte kalmaları konusunda biraz heyecan göstermeye kendini zorlayamaz mıydı? Yine onun öfkesinin kısa fitilini ateşlemişti. "Peki, bundan sonra evli bir çift gibi yaşayacağız," dedi kararlı bir şekilde. Parmağını kadının çenesinin altına koydu ve yüzünü kendine doğru çevirdi. "Bir kocanın hakları vardır, biliyorsun. Söylediklerimi anlıyor musun?"

"Sanırım."

Hiç şüphe kalmasın diye, bir kolunu kadının beline doladı ve onu kendine doğru çekerek göğsüne çarptırdı. Aynı anda dudaklarını kadının dudaklarına bastırarak ateşli bir öpücük verdi.

Onu bıraktığında, kadın geri adım attı ve ellerini göğüslerine götürdü. "Ne oldu?" diye sordu, sert davranışından hemen pişman oldu.

"Kalbim çok hızlı atıyor."

Gözleri kadının göğüslerine takıldı. "Öyle mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Öpücük, ona hala patronun kendisi olduğunu, iyilikseverliğinden dolayı onu yatak arkadaşı olarak yanında tutacağını öğretmek içindi. Ama öpücük, onun da onun kadar soğukkanlılığını bozmuştu. Artık tek tadabildiği şey kadının ağzıydı. Kadının kokusu onu sarmıştı. Sabah onun altında hissettiği gibi, esnek ve kadınsı, onu tamamen kabul eden kadını hissedebiliyordu.

"Lydia," diye fısıldadı nazikçe. Tekrar ona uzanmak üzereyken, vagonun dışından bir çağrı geldi. Küfrederek ve sinirli bir şekilde pantolonunun fermuarını düzelttikten sonra, şapkasını alıp dışarı çıktı.

Kahvaltıda Lydia'ya, Scout'la birlikte seçtikleri kamp alanına onları yönlendirebilmesi için öncü olarak atandığını söyledi. Lydia, onun silah kullanmadaki hassasiyeti nedeniyle bu göreve atandığını düşünüyordu. Tüm tren, Luke'un cinayeti nedeniyle hâlâ gergindi. Lydia,

Ross'un geri kalanlara göz kulak olmak için seçilmesinden gurur duyuyordu, ama ona bir şey olacağından da endişeleniyordu.

"Bugün sürüşte bir sorun olur mu?" diye sordu, atlarından birinin sırtında, at sevinçle zıplıyor ve yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Evet," dedi Lydia, vagondaki koltuğundan gülümseyerek cevap verdi. "Anabeth'ten benimle gelmesini istedim. Benimle birlikte olursa, Luke'u unutmamasına yardımcı olabileceğini düşündüm."

O ciddiyle başını salladı. "Bu sabah ağıla gittiğimde Bubba ile konuşmaya çalıştım. Luke konusu kapanmıştır." Trenin ön tarafına, ilk vagonların hareket etmeye başladığı yere doğru baktı. "Gitmem gerek."

"Gün batımında görüşürüz."

Sessizce ama vurgulu bir şekilde söylediği mesajı açtı. Ross'un kalbi göğsünde genişledi. Gözleri kadının yüzünde yavaşça dolaştıktan sonra şapkasının kenarını kaldırdı ve bir toz bulutu içinde uzaklaştı.

Gün batımından önce onu birçok kez gördü, çünkü onu görebilmek için trenin yanına dönmek için bahaneler uydurdu. İnsanlar, Bay Coleman'ın vigilante olarak işini ne kadar özenle yaptığını konuşmaya başladılar. Onları koruyan kişinin askerlik tecrübesi olan bir adam olduğunu bilmek onlara güven veriyordu — çünkü silah kullanma becerisini başka nerede kazanabilirdi ki?

Onların güveni, Ross'u tahmin edebileceğinden daha fazla zorlayacaktı.

O akşam işlerini aceleyle bitirip rekor sürede vagona döndü, hızlı ama iyice yıkandı, kendi kendine mırıldanarak. Vagona temiz giysiler almaya gittiğinde, Lydia'nın vagonu süpürüp topladığını fark etti. Bir şekilde daha ferah görünüyordu...

Sadece bir yatak örtüsü vardı. Kullandıkları iki örtüyü birleştirip kalın ve düzgün bir örtü yapmıştı. Meşe çekmeceli dolabın üzerinde bir bardak su ve içinde bir buket kır çiçeği vardı.

Akşam yemeğinde o da Lee kadar gergindi ve yemekten sonra aceleyle temizlik yapmaya başladı. Lee'ye yemek yedirip süngerle yıkadılar, böylece daha rahat uyuyabilecekti, sonra da yatağına yatırdılar. Son bir fincan kahveyi paylaşıyorlardı ve güneşin batması için bolca zaman tanıyorlardı, böylece arabaya girebileceklerdi ki, Bay Grayson onlara yaklaştı.

"İyi akşamlar, Bayan Coleman."

"İyi akşamlar, Bay Grayson."

Ma'nın birkaç hafta önce Coleman'ın arabasına getirdiği kirli yaratığa artık hiç benzeyen genç kadına hayran kaldı. Saçları biraz fazla serbest ve gözleri biraz fazla anlamlı olsa da, çok güzel bir kızdı. Rengi dikkat çekiciydi, bir erkeğin görmezden gelemeyeceği türden. Vücudu da öyle. Gözlerini ondan ayırıp kocasıyla konuşmak için zorlandı.

"Ross, bunu sormaktan nefret ediyorum, ama bu gece kampta devriye gezebilir misin?"

"Devriye mi?" diye iç karartıcı bir şekilde tekrarladı. Hava iyice karardığında Lydia ile yatmak istiyordu.

Grayson boğazını temizledi ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды. "Bazı insanlar bir araya gelip, senin gibi... yetenekleri olan birinin hepimizi koruduğu takdirde kendilerini daha güvende hissedeceklerini düşündüler. Vardiyayı değiştirmek istediler, ama korkarım ki bunu yaparsak, içlerinden biri kazara diğerini vurabilir. Luke Langston'ın katili hala serbest olduğu için herkes gergin. Çok fazla sorun olur mu?"

Çok rahatsızdı. Ama nasıl hayır diyebilirdi? "Tamam. Sadece bu gece için."

Grayson hafifçe öksürdü. "Şey, onlar bir hafta kadar düşünmüşlerdi. Sana ödeme yapmayı teklif ettiler," diye ekledi aceleyle.

Ross'un ince dudaklarından bir küfür çıktı ve Grayson, Lydia'ya utanmış bir bakış attı. "Nasıl bütün gece uyanık kalıp her gün at sürmeye devam edebilirim?"

"Bütün gece değil. Diğerleri gece yarısından sonra sırayla senin yerini alacaklar. Böylece birkaç saat uyuyabilirsin."

Ama karımla vakit geçiremeyeceğim, diye düşündü Ross.

"Lütfen, Ross. Sadece bu bölgeden çıkıp herkesin sinirleri biraz sakinleşene kadar."

Ross'un kabul etmekten başka seçeneği yoktu. İstemediğini söylemek için ne gibi bir bahane uydurabilirdi ki? Kesinlikle gerçek olanı değil.

Günler geçti. Tren, Arkansas'ın güneyinden ilerledi. Luke'un öldürüldüğü yerden uzaklaştıkça hepsi rahatlamaya başladı. Ross hariç, o her geçen gün daha da huysuzlaşıyordu. İnsanlar onunla yüz yüze gelmekten korkmaya başladı. Her zaman olduğu gibi, yorgunluk ve gerginlik izleri taşıyan yeşil gözleriyle onlara ters ters bakıyordu.

Altıncı günün sonunda, Ross çaresiz kalmıştı. Atlarını bağlar bağlamaz, arabasına koştu ve brandayı açtı. Hiçbir şeyden habersiz, bir leğende yıkanan Lydia'yı gördü. Saçları başının üstüne dengesiz bir şekilde tutturulmuştu. İtaatsiz saç telleri, yıkadığı için hala nemli olan boynuna ve omuzlarına düşmüştü. Şaşkınlıkla elindeki bezini düşürdü ve bez, porselen kaseye sıçradı. Kimse buna aldırmış etmedi. Kollarını yanlarına indirdi. Düğmeleri açık olan geceliği, meme uçlarını zar zor örtüyordu. Açıklığın arasındaki boşluğu, ikiz yarım ay şeklindeki etler dolduruyordu.

Ross tek kelime etmeden, gözleri hızla atan nabzını görebildiği boğazının tabanından, göğüslerinin arasındaki vadiye, karnından göbeğine doğru kaydı. Uzun bir süre sessizce o noktaya baktıktan sonra vagondan fırladı ve kampın karşısındaki Grayson'ın vagonuna doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Seninle konuşmak istiyorum," diye adeta homurdandı adama.

"Elbette, Ross," dedi Grayson ve Ross'u kenara çekerek, Grayson'ın karısının adamın kullanabileceği talihsiz sözleri duymasını engelledi.

Ross konuşma konusunda iyi değildi. "Bak Grayson, çok azgınlığım ve karımı becermek istiyorum, eğer sen ve bu lanet vagon trenindeki diğer herkes için sorun yoksa" demek istiyordu. Ama artık bir haylaz değildi ve öyle konuşmıyordu. Kendini biraz kontrol etmeye zorladı ve sıkı bir şekilde, "Bıktım, anladın mı? Artık ailemden uzak geceler yok. Bu hafta işemeye bile vaktim olmadı." Bir adamın bir hata yapma hakkı vardı. "Yorgunum. Fazladan para güzel, ama..." Lydia'nın temiz kokan teni zihnine geri geldiğinde sinirli bir nefes aldı. "İstifa ediyorum."

"Sorun değil, Ross. Herkes bunun münferit bir olay olduğuna ve geri kalanımızın tehlikede olmadığına emin."

Ross vücudunu gevşetmeye çalıştı. Bir tartışma çıkacağını düşünmüştü. Şimdi tartışma çıkmadığı için Grayson'a öfkeyle saldırdığı için utanıyordu.

"Tamam o zaman. Yarın görüşürüz."

Herkesin su aldığı yerden nehrin aşağısına doğru yürüdü, tüm kıyafetlerini çıkardı ve suya daldı.

"Sence öyle miydi? Tek seferlik bir olay mıydı?"

At arabasındaydılar, akşam yemeğini yemiş, ortalığı temizlemiş, Lee'yi uyutmuş ve içeri girmek için uygun bir süre beklemişlerdi. Şimdi kampın geri kalanı uykuya dalana kadar zaman geçiriyorlardı.

Ross, Lydia saçını tararken ona bakıyordu. "Evet, bence o bir asi idi ve çoktan gitmiştir. Sana en başından beri bunu söylemiştim."

Saç fırçasını bir kenara koydu ve ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye başladı. "Annem ve diğerleri Luke'un ölümünü kabullenmiş görünüyorlar. Birini kaybetmenin acısını nasıl atlatırsınız, bilmiyorum." Lee'ye bir şey olursa nasıl hissedeceğini düşünüyordu. Bu yüzden Ross keskin bir şekilde "Seninkini kaybettikten sonra atlattın" dediğinde, şaşkınlık içinde başını kaldırdı.

Başını eğdi ve ayakkabılarını çıkardı. O bir çocuk değildi. Utanç ve istismarın cansız bir ürünüydü. "O farklıydı," diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

Nasıl?"

"Öyleydi işte."

"Lydia." Ona bakmasını bekledi, sonra tekrar konuştu. Ve konuştuğunda, bir cevap istediğini belirten ciddiyetle konuştu. "O adam kimdi?"

On Altıncı Bölüm

Çıplak ayakla, onun oturduğu tabureye doğru yürüdü. Önünde diz çökerek, ellerini dizlerinin hemen üstüne, uyluklarına koydu ve yüzüne baktı. Gözyaşları, loş fener ışığında gözlerini yumuşak şarap gibi parlatıyordu.

"O kimse değildi, Ross. Kimse. Düşünmeye bile değmez." Ona yalvarırken başını bir yana eğdi. Saçları sırtından aşağıya dökülerek omzunun üzerine ağır bir şelale gibi düştü.

"Ondan nefret ediyordum. O acımasızdı. Başkalarına, bana zarar vermekten zevk alıyordu. Onu terk ederek onu terk etmedim, ondan kaçtım. Hayatımı kurtarmak, ruhumu kurtarmak için. İnan bana, Ross."

Şimdi ağlıyordu, ama sadece gözlerinden. Gözyaşları gümüş bir akıntı gibi yanaklarından süzülüyordu, ama sesi titrememişti. Yalvarış doluydu.

"O tek kişiydi, Ross, yemin ederim. Beni sahip olan tek erkek. Her seferinde onunla mücadele ettim. Onunla asla isteyerek birlikte olmadım. Onun bebeğini istemiyordum. Ölmesi iyi oldu." Parmakları, Ross'un uyluklarının dış kenarlarını daha sıkı kavradı. "Keşke onu hiç tanımamış olsaydım. Keşke senin için saf ve yeni olabilseydim."

"Lydia..."

Kafasını sallayarak, onun sözünü bitirmesine izin vermedi. Bu kadar ileri gittiğine göre, ona nasıl hissettiğini söylemek istiyordu. Bir daha bu cesareti bulamayabilirdi.

"Langstonlar beni evlerine aldıklarında benim bir pislik olduğumu düşündün. Doğru, öyle bir hayat sürüyordum, ama içimde öyle olmadığımı biliyordum. İyi insanlar arasında yaşamak istiyordum. Seninle evlendiğimde, geçmişime takılmamaya karar verdim. Bana yeni bir hayat verilmişti ve eski hayatımı geride bırakmaya kararlıyım."

"Birlikte geçirdiğimiz zamanların, daha önce başımıza gelenlerle hiçbir ilgisi yok

. Bir erkekle bir kadın arasında geçenlerin utanç verici, acı verici ve korkunç olmak zorunda olmadığını senden öğrendim."

Elleriyle yüzünü kavradı. Başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Elini başının tepesinden omuzlarına doğru kaydırdı, avucunda saçlarının dokunuşunu sevdi.

"Hayatımda hiçbir şey, seninle ve Lee ile geçirdiğim zamanlar kadar güzel, kadar iyi olmadı. Geçmişini değiştiremem, ama keşke unutabilsem. Ama bana karşı kin besleme. Lütfen. Lee'ye iyi bir anne olmak istiyorum. Sana iyi bir eş olmak istiyorum. Cahilim, beceriksizim ve öğrenmem gereken çok şey var. Bana öğret, Ross. Nereden geldiğimi unutmak için çok uğraşıyorum. Lütfen, sen de unutamaz mısın?"

Sonny Clark kimdi ki başkalarını yargılayabilirdi? Kendisini mirasının kurbanı olarak görmemiş miydi ve bu gerekçeyle geçmişteki günahlarını affetmemiş miydi? Kötü yetiştirilmesini gerekçe göstererek kendini suçsuz bulabiliyorsa, Lydia'yı nasıl kınayabilirdi? Açıkçası o da bir kurbandı. Ve onun geçmişi, bebeğinin babasının kim olduğu artık onu gerçekten ilgilendiriyor muydu?

Başı şimdi dizine yaslanmış, saçları düğümlü ipek bir yumak gibi uyuluğuna dökülmüşken, bulanık bir ilke yüzünden onu sevmediğini inkar edemezdi. Onunla tanışmadan önce ne yapmış olabileceği pek de önemli değildi.

Nazıkçe başını kaldırdı. Dizlerini daha da açarak onu kendine yaklaştırdı. Başparmaklarını boğazına dikey olarak koydu ve parmaklarını boynuna dolayarak ensesinde birleştirdi. Yumuşak bir sesle, "Çok güzelsin, Lydia," dedi.

Kız, boğazını saran güçlü parmaklarının izin verdiği kadar başını salladı. "Değilim."

"Öylesin."

Yüzünü zümrüt rengi bir sıcaklıkla kaplayan kapüşonlu gözlerden gurur duydu. "Seninle tanışana kadar değildim."

Hafifçe eğilerek dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi. Bıyığıyla kadını nazıkçe öptü. Elleri kadının boğazından kayarak göğüslerine ve yanlarına doğru kayd. Dudakları kadının yüzünde dolaştı, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına, göz kapaklarına, burnuna, şakaklarına hafif öpücükler kondurdu, sonra tekrar kadının ağzına döndü. Elleri kadının sırtının ortasına kayd.

O, Lydia'nın vücudu kendisine yapışana kadar sürekli ve giderek artan bir baskı uyguladı. "Bütün hafta boyunca bunu hayal ettim," diye itiraf etti dudaklarına. "Seni çok istedim." İçini çekti. "En başından beri seni istedim ve bunun için kendimden nefret ettim. Tüm öfkemi ve hayal kırıklığımı senden çıkardım." Bu itiraf ona pahalıya mal oldu. Lydia, Ross'un kendi zayıflığını itiraf edebilmek için ne kadar yol katettiğini bile anlayamıyordu. Gerçek ya da hayali en ufak bir hakaret için ateşli genç silahşörün bir adama silah çektiğini gören hiç kimse, şimdi sevgilisinin yanağını saygıyla okşayan bu adamı tanıyamazdı.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," diye fısıldadı.

Başını bir yandan diğer yana salladı, dudaklarının dudaklarına değmesinin hissini seviyordu. *Ross'un dudakları*. Bu, midesini titretip nefesini hızlandıran baş döndürücü bir düşünceydi.

"Denemedim değil. Yapamadım. İkimizi de cezalandırmaktan yoruldum."

Sonra doğasının saldırgan tarafı yeniden ortaya çıktı. Elleri genişçe açılıp onu göğsüne sabitlerken, ağzı sahiplenircesine onun ağzına eğildi. Dudakları, dili aralarına girip yumuşak, ıslak içini okşarken itaatkârdı. İnledi ve kollarını kaldırıp boynuna doladı.

Son birkaç gündür onları rahatsız eden arzularına kapıldılar. Birbirlerinin dudaklarını kutladılar, dillerini eğlenceli bir savaşa soktular.

Sonunda Lydia geri çekilip nefesini geri kazanmak için yanağını göğsüne dayadığında, yumuşak bir sesle fısıldadı, "İnsanların ağızlarıyla böyle şeyler yaptığını hiç bilmiyordum."

Onun çenesini yukarı kaldırdı ve yaramazca gülümsedi. "Çok az kişi bilir." Kalbi, onun göğüs kafesine düzensiz bir şekilde çarpıyordu. "Neden?"

Omuz silkti. "Daha iyisini bilmiyorlar sanırım."

"Bildiğin için mutluyum. Daha iyisini bildiğin için demek istedim."

O zaman güldü, titreyen göğsünden çıkan zengin, gürültülü bir sesle. "Öyle mi?" Kız şiddetle başını salladı. "O zaman devam edelim," diye mırıldandı ve onu kendine çekerek bir kez daha derin, tutku uyandıran bir öpücük verdi.

Ağızlarını birbirine yapıştırarak, vücutları arasına mesafe koydu ve elleriyle kadının yüksek yakalı korsesinin düğmelerini buldu. Kadının tepkisi ona güven vermişti. Gençken, incelikli davranmaya çok hevesliydi. Kanun kaçağıyken, zaman boş vakitlere izin vermiyordu ve bu

gerek de yoktu, çünkü fahişeler onun şehvetini heyecan verici buluyordu. Victoria'nın ciddiyeti onu gergin ve beceriksiz yapmıştı. Her hareketiyle onu kırmaktan korkuyordu. Ama Lydia...

Tüm düğmeler açıldığında, ağzını boynuna indirdi ve elbisesini omuzlarından ve kollarından aşağı doğru çıkarırken nazikçe ısırdı. "Her zaman çok güzel kokuyorsun." Nefesi cildini okşadı ve midesinde o yuvarlanan ağırlıksızlık hissini uyandırdı.

Kollarını elbisesinin kollarından kurtaran Lydia, ellerini onun başına kaldırdı, parmaklarını onun siyah, gür saçlarına daldırdı ve o onu okşamaya devam ederken onu kendine yakın tuttu.

Başını kaldırıp ona baktı. Fener, tuvaldeki gölgeleri ortadan kaldırmak için kısılmıştı, ama cildine altın bir parıltı yayacak kadar parlak yanıyordu. Dantelli geceliğinin kenarı, göğüslerinin üst kıvrımlarının üzerine sarkmıştı. Aralarındaki gölgeli yarık, dokusuyla onun ilgisini çekti; bir erkeğin parmaklarına, bir erkeğin diline kadife gibi dokunduğunu hayal etti.

İşaret parmağı, gözleri onun hareketlerini takip ederken, geceliğinin üst kısmını bir yandan diğer yana yavaşça gezdirdi. Gözlerini onun eriyen bakışlarına kaldırdığında, ona duyduğu zevki gülümsemesiyle ifade etti. Gömleğinin düğmelerini açtı ve çıkardı. Ardından kemerini çıkardı ve pantolonunun düğmelerini açtı. O, büyülenmiş bir şekilde sadece onun gözlerine bakıyordu. Gözleri geniş ve koyu kehribar rengindeydi.

"Seni korkutuyor muyum, Lydia?"

Kız başını salladı. "Hayır. Bir zamanlar korkutuyordun. Artık korkutmuyorsun." "Sen de beni korkutuyordun." Adam yumuşak bir kahkaha attı.

"Ben mi?" Onun herhangi bir şeyden korkabileceği akıl almaz bir şeydi.

"Burada seninle birlikte geceyi geçirmek benim için ne kadar zordu, fark etmedin mi?"

seni dokunmamak ne kadar zordu, özellikle de Lee'yi emzirirken?"

"Hala bana dokunmak istiyor musun?"

Acı çekiyormuş gibi gözlerini sıktı. "Çok."

Elini eline alarak, onu göğsüne götürdü ve bastırdı. "Böyle mi?"

"Tanrım, evet." İnledi. Diğer elini de ilk elinin yanına getirdi. Yumuşak göğüsleri sevgiyle okşadı, kaldırdı, birbirine yaklaştırdı, sonra dolgunluklarını avuçlarında hissetti. Parmakları meme uçlarını daireler çizdiğinde, kadının adı içinden çıktı. Nazik parmak uçlarıyla keşfetti ve yalvardı

sertleşene kadar yalvardı.

"İlk gece benim geceliğimi sen açtın," diye fısıldadı sersemlemiş bir şekilde.

İnanılmaz yeşil gözler, onun gözlerine bakmak için açıldı. "Sarhoştum," dedi boğuk bir sesle.

"Oh," diye cevapladı, utançla başını eğdi. Onun ifadesinden, çok yanlış bir şey söylediğini anladı. "Özür dilerim. Bu konularda bilgim yok. Senin hoşuna gider diye düşündüm..."

"Hoşuma giderdi, ama..." Lanet olsun, eğer karısı, koca kıtada kocasının okşamalarından çekinmeyen birkaç kadından biri olsaydı, ona bunu söylemek aptallık olurdu.

Parmakları düğmelerle boğuşurken, o küçük düğmelere lanet okudu. Sinir bozucu bir anın ardından, kadın nazikçe ellerini onun ellerinin üzerine kapatıp kenara çekti. Düğmeleri tek tek açarken hareketleri yavaş ve bilinçsizce baştan çıkarıcıydı.

İlk başta sadece bir şerit deri göründü, sonra göğüslerinin iç kıvrımları, sonunda da karnını ayıran sıg oluk. Öne eğildi, başının üst kısmı neredeyse çenesine değecek kadar yaklaştı ve geceliği çıkardı. Saçları öne düştü, böylece dikleştiğinde onu büyüleyici bir şekilde kapladı.

Ross'un kulaklarında, yıllar önce ilk kadınıyla birlikte olduğundan beri duymadığı bir uğultu vardı. O zamanlar daha bir çocuktü, ama ağzındaki kuruluk, avuçlarını kayganlaştıran ve üst dudağında damlayan ter, kalbinin çarpıntısını hala hatırlıyordu. Şimdi de aynı şeyi hissediyordu.

Saçlarını kenara itti ve göğüslerine baktı. Dolgun, mercan rengi uçlu, güzel şekilli, yüksek, yuvarlak, anne gibi, seksi göğüslerdi. Bir madonanın ve bir metresin göğüsleri. Onu ilk gördüğü geceyi hatırladı, süt dolu göğüsleri ve oğlunun meme uçlarını emen açgözlü ağzını gördüğü geceyi. Yeni bir kan dalgası erkekliğini doldurdu ve acı verecek kadar sertleşti.

Elini ona koydu ve kolundan kalbine doğru yayılan binlerce duygu ile yandı. Büyülenmiş bir şekilde, yumuşak eti okşadı, elinin şekline ve parmaklarının hareketine uyum sağlamasını sevdi. Cildi, kremi beyazlığı karşısında koyu görünüyordu. Meme ucunu hafifçe okşadı ve meme ucu baştan çıkarıcı bir şekilde parladı; onu çevreleyen koyu renkli areola tatlı bir şekilde kırıştı. B i r k ü f ü r f ı s ı l d a y a r a k , elini

ve başını eğdi.

Lydia önce onun bıyığının ipeksi ve kaşıntılı dokunuşunu hissetti, sonra nemli öpücüğünü. Ellerini onun yanaklarına koydu ve onu sıkıca tuttu. Baş geriye düştü. Dili, pembe et parçasının üzerinde tekrar tekrar yuvarlandı ve onu ağzının çiğiyle ıslattı. Sonra onu ağzının yakıcı, ıslak mengeneyle hapsetti ve hafifçe emdi.

Şaşkın bir zevkle nefes nefese, içgüdüsel olarak vücudunu onun vücuduna hizalayarak yavaşça yaklaştı. Dudaklarından kesik kesik bir çığlık çıktı. Kolları kadının belini sardı ve kadın geriye doğru eğildi. Haftalardır tatmayı hayal ettiği her bir parça eti tadarak onu tatlı bir şekilde yedi. Dilini kadının meme uçlarına sürdü, bıyığıyla kuruttu. Ağzı sıcak ve ateşliydi, kadını dudaklarının arasına çekip ritmik bir şekilde emdi.

Bu şehvetli bir ritimdi ve ikisi de bu ritme uyum sağlıyorlardı. Ross, arzularını şimdi dizginlemezse, onu yine vahşice alacağını biliyordu. Onu kaldırdı ve başını çenesinin altına aldı, nemli göğüslerini çıplak göğsüne sıkıca bastırdı.

"Lydia, Lydia," diye tekrar tekrar söyledi ve ikisi de sakinleşene kadar onu kendine doğru salladı. Bu sefer hızlı ve sert olmasını istemiyordu, yavaş ve uzun sürmesini istiyordu.

Kız ondan uzaklaştı ve ellerini onun kıllı göğsünde gezdirdi. "Bu gıdıklıyor," dedi, komik bir şekilde burnunu kırıstırarak.

"Üzgünüm. Tıraş olacağım."

"Hayır!" dedi. Onun ciddiyeti onu güldürdü, ama o sessizce "Çok fazla yara izin var" dediğinde ciddiye büründü. Sol göğsünün üzerindeki buruşuk yara izine dokundu. Sonra parmak uçlarıyla göğsündeki ve omuzlarındaki diğer tüm çizik ve yara izlerini bulmak için vücudunu dolaştı.

"Korkarım

öyle."

"Savaştan mı?"

Elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını öptü. "Bazıları, evet." Bunu, daha fazla bir şey söylemeyeceğini ima eden ses tonuyla söyledi. En ufak bir hareketinde göğüslerinin nasıl sallandığını ve omuzlarına düşen saçlarının meme uçlarıyla nasıl flört ettiğini boş boş izliyordu. Lydia, onun bu ilgisinden hiç utanmıyor gibiydi, aksine ona karşı neredeyse çocukça bir merak duyuyordu.

"Yatmaya gidelim," dedi boğuk bir sesle.

Ross, pantolonuyla yatmayacağına çoktan karar vermişti. Ve Victoria'nın yatakta giymesini ısrarla istediği o saçma sapan geceliklerden birini kesinlikle giymeyecekti. Tanrı'nın onu yarattığı haliyle uyuyacaktı ve Lydia bundan hoşlanmazsa... Eh, hoşlanmak zorunda kalacaktı. Botlarını ve çoraplarını çıkardı, pantolonunu çıkarıp vagonun diğer tarafına attı.

Lydia yatak rulosuna kaydı ve o fenerin ışığını söndürüp arabayı karanlığa boğduğunda hareketsiz kaldı. Kulakları artık onun hareketlerini takip etmeye alışmıştı ve yanına uzandığında çıplak olacağını biliyordu.

Bu düşünce onu hem heyecanlandırdı hem de korkuttu. Clancey, pantolonunun fermuarından müstehcen bir şekilde kendini ona göstermişti, ama o daha önce hiç tamamen çıplak bir yetişkin erkek görmemişti. Tabii ki Ross belden yukarısı çok yakışıklıydı. Geri kalanının çirkin olabileceğini hayal edemiyordu. Yine de, Ross yanına uzandığında gergin ve korkmuştu.

Ross, onu kendine çektiğinde hiçbir dirençle karşılaşmadı. Kollarını sıkıca ona doladı, karanlıkta dudaklarını buldu ve kendi dudaklarıyla ele geçirdi. Onun öpücüğünün ustalığı altında, Lydia korkusunun dağıldığını hissetti.

Çıplak ayakları bacaklarına değdi ve bu o kadar da kötü değildi. Göğüsleri, Ross'un kıllı göğsüne yaslandı ve bu temas heyecan vericiydi. Çıplak Ross, yine Ross'tu. Ondan korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu.

Kollarını ona doladı ve sırtındaki dalgalı kasları okşadı. Elleri belinden aşağı kaydı ve o sabah nehirde hayran kaldığı yere dokundu. Avuç içleri belinin girintisini geçip gergin kalçalarının kıvrımlarına doğru kaydı.

"Tanrım," diye inledi ve onu sırt üstü yatırdı. Ay ışığının, onun eteğinin ve külotunun kemerini çözmesine yardım ettiği için minnettardı. Kumaşı bir yumruğunda toplayarak, elbiseyi ve iç çamaşırlarını bir kerede aşağı itti ve yataklarının ayak ucunda bir kaliko ve keten yığını oluşturdu.

Sonra gözleri yukarı kaydı, küçük ayaklarını ve düzgün bileklerini, baldırlarının şeklini, ince bacaklarını hayranlıkla seyretti. Kahverengi buklelerden oluşan yuvayı gördüğünde keskin bir nefes aldı. Gölgeleli delta, kalçalarının yumuşak yuvarlaklığı, karnının eğimi ve göğüslerinin mükemmelliği gibi kadınlığını belirliyordu. Güzelliği onu büyüledi

ve uzun, ağır anlar boyunca ona bakarak, onu içselleştirdi.

Ergenlikten beri Lydia hiç kimsenin önünde tamamen çıplak olmamıştı, mütevazı annesinin önünde bile. Ross o kadar dalmıştı ki, bu onu endişelendirdi. Diğerk kadınlara benzemiyor muydu? Korkunç derecede çirkin miydi ve bunun farkında bile değil miydi? Onunla ilgili bir sorun mu vardı? "Ross?" diye titrek bir sesle sordu ve kadınlılığını koruyan bir eliyle örtbas etti.

Trans halinden çıkıp onun yanına uzandı, pürüzlü vücudunu onun ipeksi vücuduna bastırarak bu zıtlılığın erotizmini hissetti. "Tanrım," diye iç geçirdi, başını kadının göğüslerine yaslayarak. Birkaç dakika geçti, o kadını kucakladı, sadece kucakladı, kendisine böyle bir armağanın verilmiş olduğuna inanamıyordu. Onu kaba ve sıradan bulmuş olması şimdi ona inanılmaz geliyordu. O nadir ve güzeldi... ve onundu.

Kendini kaldırdı ve eğilip kadının dudaklarını öptü. Dilini tatlı oyuğaa zar zor soktu, ama kadının dudaklarının içini tembelce yaladı. Lydia elini onun başına koydu ve onun dokunuşuna hafifçe karşılık verdi.

Elini göğsüne koydu, eğildi ve onu ağzına götürdü. Ağzını zirveye yaklaştıran, sürekli kapanan daireler çizerek sıcak dolgunluğuu öptü. Dudaklarıyla dairesel hareketlerle meme ucunu okşadı, ta ki mükemmel bir uyarılma tomurcuğuu haline gelene kadar. Sonra hafifçe geri çekildi ve dilini kullanarak onu yaladı.

Lydia titredi ve paletten kendini kaldırdı, sonra huzursuzca geri düştü. Derinlerinde, bacaklarının arasında, tanıdık bir heyecan, tanımlanamayan ve bilinmeyen bir şey için arzu hissetti. Böylesine nefes kesici bir beklenti ile, doruk noktası muhteşemden başka bir şey olamazdı.

Elini beline koydu ve hafifçe sıktı, sonra avucunu kalçasının kıvrımından uyluklarına doğru kaydırđı. Cildi sıcak saten gibiydi. Onu okşamak, okşanmak gibiydi. Parmakları uyluklarını okşadı ve bir an durakladı, sonra parmaklarını kahverengi saçların gür ve karışık kıvrımları üzerinde gezdirdi.

Lydia'nın dudaklarından itiraz değil, sadece yumuşak bir inilti duydu. Tereddütle uyluklarını ayırmak için bastırdı ve elini aralarına sıkıştırdı. Esnek, sıcak ve ıslak et, parmaklarını sardı.

"Lydia." Onun gizemini keşfederken dişlerinin arasında adını mırıldandı.

"Ross!" diye keskin bir çığlık attı.

Hemen elini çekti ve dizine koydu. "Özür dilerim. Dururum. Sadece sana dokunmak istedim."

"Bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu korkakça.

"Hayır," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. "Zorunda değilim. Eğer sen..."

"Hayır," dedi kız biraz histerik bir şekilde. "Demek istediğim, durmak zorunda mısın?"

Onu öpmeden önce, boğuk küfürleri bir anlığına dudaklarını yakmıştı. Eli artık daha cesurdu, ama okşarken hiç de nazikliğini kaybetmemişti. İki parmağı sıkı yarık buldu ve sıvı kucaklamasına kaydı. Başparmağı, küçük, büyümlü başlığı masaj yaptı.

Lee'yi emzirirken bir kez daha gördüğü o yüce ifadeyi yüzünde gördü. O ifadeyi çok beğenmiş ve onu kendisinin yaratmasını istemişti. Şimdi meme uçlarının sertleştiğini, karnının kasılmalarını, nefesinin hızlandığını izledi ve artık serbest bırakılmayı talep eden kendi arzusu ile neredeyse patlayacaktı.

Onu örttü, parmaklarını cinsel organıyla değiştirdi, vücudu tarafından yutulana kadar ileri doğru bastırdı. Birkaç saniye boyunca hareketsizce yatarak, boynuna nefes nefese soluklanarak, onun içine sıkıca sarıldı. Sonra başını kaldırdı ve gözlerine baktı.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, Ross. Böyle mi olması gerekiyor?" diye fısıldadı, parmak ucuyla onun bıyığını okşayarak.

Gözlerini kapattı ve başını salladı, henüz hareket etmemeye, acele etmemeye kendini zorladı. "Hayır. Bu kadar iyi olmamalı."

Sonra kontrolünü kaybetti ve kalçaları kadının kalçalarına doğru hareket etmeye başladı. Genelevlerde ya da kamp ateşinin etrafında duyduğu tüm teknikleri uyguladı. İçinde neredeyse hiç kalmayacak kadar geri çekildi, sonra derinlemesine girerek ikisini birleştirdi. Kadının vücudunun duvarlarını hızlı, yavaş, ruhunu zirveye çıkaran bir tempoda okşadı.

Göğüslerinin uçlarını göğsüyle okşadı, karnını dalgalı hareketlerle okşadı, güçlü elleriyle uyluklarını okşadı. Onun kadınlığında, tatlılığında kayboldu ve asla bulunmak istemedi.

Kadının yüzü büyük bir zevkle kaplanmıştı ve bu, erkeğin zevkini daha da yoğunlaştırdı. Coşku geldiğinde, erkeğin altında kadının titreyerek tepki verdiğini hissetti. İsimsiz, iyiliksever bir aşk tanrısı onları gökyüzüne fırlatıp sonra nazikçe yeryüzüne geri indirdiğinde, birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Lydia, terden parlayan sırtını parmaklarıyla pasif bir şekilde okşadı

Ross sonunda kendine geldi, ondan uzaklaştı, sırt üstü döndü ve derin nefesler aldı.

Uzun süre kıpırdamayınca, Lydia elini kaburgalarının altındaki karnına koydu ve tereddütle sordu, "İyi misin, Ross?"

Gülmek için yeterli gücü topladı. "Lydia, nasıl hem bu kadar uzman hem de bu kadar masum olabiliyorsun?" Yanına döndü ve ona şefkatle baktı. Kıvrık saçları nemli bir şekilde yanaklarına yapışmıştı. Cildi cinsel tatminle kızarmış bir şekilde parlıyordu. Gözleri berrak ve uykulu bir şekilde, utangaç bir şekilde ona gülümsüyordu. *Tanrım, o çok güzel*, diye düşündü. Sıcak geceye rağmen onu kendine yaklaştırdı. "Hadi şimdi uyuyalım."

Kız, onun büyük vücudunun koruyucu hissini severek ona sokuldu. Adam eliyle kızın göğsünü kapattı ve kız da elini adamın belinin çukuruna koydu. Uykuya dalarken ikisi de gülümsüyordu.

* *

Ross, alışılmadık bir uyuşuklukla uyandı. Hiç bu kadar iyi bir gece uykusu uyuduğunu hatırlamıyordu. Gözlerini açmadan önce, yüzünü Lydia'nın saçlarıyla kapattı ve kokusunu derin derin içine çekti. Lydia hala uyuyordu. Onu uyandırmamak için dikkatli davrandı. Önceki gece karanlığın ondan gizlediği şeyi incelemek istiyordu.

Gözlerini onun vücudunda dolaştırdı. Teninin görünüşü, tadı kadar da çekiciydi. Tadı dilinde hâlâ kalmıştı. Elmacık kemiklerinde hafif bir çil vardı. Onun çok genç görünmesini sağladığını düşünerek gülümsedi. Ama yukarı doğru kıvrık gözleri, kalın kirpikleri, şimdi yanaklarında dalgalı yelpaze gibi duruyordu, bir kadının gözleriydi. Çok yönlü, bir an gözyaşlarıyla parıldayan, bir an sonra tutkuyla dumanlı. Çok şey anlatıyorlardı, çok şey vaat ediyorlardı ve onun kendisine baktıkları şehvetli bakışları hatırlayınca, uykuda olan erkekliği yeniden uyandı.

Dudakları hafifçe aralanmıştı. O anda, dilini dudaklarının üzerinde gezdirmek, dudaklarına girmek dışında hiçbir şey istemiyordu. En tatlı ağzı vardı. Ve öpüşmeyi biliyordu.

Başka ne biliyordu?

Kaşlarını çatarak kaşlarını kırıştırdı ve bıyığı sinirle seğirdi. Neden bunu düşünmeye devam ediyordu ki? Çok masum görünüyordu, ama sonra...

Dün gece bir erkeğin cinsel rüyası gerçek olmuştu. O numara yapmıyordu. Bazı kadınların da erkekler gibi o küçük ölümü yaşayabildiğini duymuştu. Fahişeler, onun bunu beklediğini düşündükleri için numara yaparlardı. Victoria'nın böyle bir şeyi hiç duymadığından emindi. Duymuş olsaydı, dehşete kapılırdı.

Victoria. Onunla ilgili anıları onu en çok rahatsız ediyordu. Onu özliyordu. Hâlâ onu seviyordu. Ama onu hâlâ sevip, Lydia'nın vücudunu bu kadar coşkuyla nasıl tadını çıkarabilirdi? Bir kadını sevip, başka bir kadına takıntılı olmak mümkün müydü? Zihninin ona dayattığı karşılaştırmalardan nefret ediyordu.

Victoria'nın vücudu soğuk alabaster iken, Lydia'nınki erimiş altınla kaplı fildişiydi. Victoria bazen onu kızdıracak kadar mütevazıydı. Ona asla tamamen çıplak halini göstermezdi. Lydia ise şu anda çıplak bir şekilde onunla yatıyordu. Güzel bir çıplaklık. Alçakgönüllülüğün ötesine geçmişti. Kendini ona sunuyor, cömert davranıyor, sınırsız erişim izni veriyor, yapmak istediği her şeyi yapmasına izin veriyordu. Victoria, Lydia'ya yaptığı gibi onun içinde hareket etseydi bayılırdı. Hareketsiz yatıp onu kabul ederdi, ama sonra yataktan kalkıp yıkanırdı, sanki onun bıraktığı şey iğrençmiş gibi.

Lydia ona yapışmış, vücuduyla onu emmiş, onunla birlikte hareket etmiş, boğazının derinliklerinden çıkan bariton seslerle onun vücudunu okşayıp erkekliğini okşamış gibi görünüyordu. Bittiğinde, karnını iki eliyle kapamış ve sanki onun bir parçası haline gelen özünü saklamaya çalışır gibi kendini kucaklamıştı.

Şimdi bunu düşünmek onu ereksiyon haline getirdi. Kendini ve onu lanetledi. Çünkü onun şehvetli doğasını hayranlıkla izlerken, bu onu rahatsız ediyordu. Bu eğilimleri, onu, tüm maceralarına rağmen varlığını bile bilmediği bir cinsellik alemine götüren bu aşk yeteneğini nasıl edinmişti?

Göğüslerini inceledi. Dinlenirken bile meme uçları hafifçe şişmişti. Her nefes alışında karnı hafifçe inip kalkıyordu ve o, ağzını oraya koymak, dilini göbeğine daldırmak istiyordu. Parmaklarını o ipeksi saçların arasında tekrar gezdirmek istiyordu.

Sen kimsin, Lydia...

Soyadını bile bilmiyordu. Ama o da onun soyadını bilmiyordu.

Sabahın erken saatlerinde onun güzelliğine bakarken, onun istediği gibi geçmişini affedebileceğini biliyordu. Keşke onu unutmak konusunda yalan söylemeseydi. Onun da kendisi gibi geçmişini geride bıraktığı konusunda yalan söylediğini öğrenirse, onu asla affedemezdi.

Ona dokunmasına izin vermedi, yoksa oradan ayrılamazdı. Pantolonunu giyip dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra Lydia uyandı ve Ross'a uzandı. Yanındaki yatak boştu ve onun dışarıda dolaştığını duydu. Kalkarak, hala uyuyan Lee'yi kontrol etti ve sandığın üzerindeki leğenden yüzünü yıkamaya başladı. Soğuk, nemli bezi kadınlık organına sürdü. Ross'un ona dokunduğu şekli, onun dokunuşuna verdiği tepkiyi hatırlayınca yanakları kızardı.

Onun hakkında kötü düşünecek miydi?

Ona ne olmuştu? Bir an için korku içinde, öleceğini düşünmüştü, ama aynı zamanda hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Sevinç, bir şelale gibi üzerine dökülmüştü. Zevk o kadar yoğundu ki, vücudunun bunu kaldıracabileceğini düşünmemişti. Kıskançlıkla, zevkin devam etmesi için ona sarıldı. Ross'u bacaklarıyla sardı, onu mümkün olduğunca içine almak için kıvrandı.

Yüzünü iki eliyle kapattı, derin nefes aldı ve evli kadınların yapmaması gereken bir şey yapmamış olmasını diledi.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, ama sırtına dökülmesine izin verdi. Ross ona bunun güzel olduğunu, onun güzel olduğunu söylememiş miydi? Giyindikten sonra vagondan dışarı çıktı. Ross görünürde yoktu ve buna sevindi. Dün geceki utanç verici olaydan sonra, onunla yüz yüze görüşmeye henüz hazır değildi.

O kahve doldururken Ross arkasına geldi. "Günaydın," dedi yumuşak bir sesle.

Yavaşça döndü ve dikkatle gözlerini kaldırıp ona baktı. Yeni güneş ışığında onu gördüğünde nefesi kesildi. O, şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamdı, tıraştan sonra saçlarına sürdüğü losyonla saçları parlıyordu. Gözlerindeki ışıltı ve yumuşak gülümsemesi, her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu. Dün geceki pervasız davranışını ona karşı kullanmamıştı. Artık emin

sadece bir eşin kocasına yapması gerekeni yaptığından emindi. Ross'un ondan beklediği gibi davranmıştı. Rahatlaması büyüktü.

"Günaydın." Gülmek istedi. "Benim için mi?" Kahveyi işaret ederek başını salladı.

Sessizce fincanı ona uzattı ve gülümsedi, yüzü güneşin parlaklığıyla yarışıyordu. Kahveyi ondan aldı, ama aynı anda serbest elini kadının ensesine doladı ve onu kendine doğru çekerek eğilen ağzıyla buluşturdu.

Ma Langston birkaç dakika sonra Lee için süt kovanını taşıyarak vagona geldiğinde, Ross hâlâ onu öpüyordu. Gururlu bir ebeveyn gibi gülümseyerek onları bir süre izledi, sonra yüksek sesle boğazını temizledi.

* *

"Yine yanlış bir ipucu," dedi Howard Majors, şapkasını çıkarıp Baltimore'daki otel odasındaki askıya asarken.

"Morgdaki kızın benim kızım olmadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibisin, Majors. Vaktini boşa harcadığım için üzgünüm."

"Tanrım," diye mırıldandı Majors tiksintiyle ve sabahın ortasında nadiren yaptığı bir şey yaptı. Kendine bolca içki doldurdu.

Vance Gentry sinirlerini bozmaya başlamıştı. Ondan kaçan genç çifti neredeyse anlayabiliyordu. Belki de Sonny Clark kendi karısını kaçırmamış ya da onu mücevherleri çalması için zorlamamıştı. Belki de kadın, bu hoş olmayan zorba adamdan kurtulmak için evini terk etmeye çok istekliydi.

Baltimore'a varmaları bir hafta sürmüştü ve Gentry bu süre boyunca huysuz davranmıştı, ama Majors onun ruh halini tolere etmiş ve anlamıştı. Sonuçta, adam sahil kenarındaki o otel odasında öldürülen kızın kendi kızı olacağına inanıyordu. Majors, her iki fiziksel tanım da Clark ve Victoria Gentry'ye uysa da, başından beri bundan şüphe duyuyordu.

Cinayet, Clark'ın yapacağı bir şeye benzemiyordu. O, silah kullanmada çok hızlıydı ve köşeye sıkıştığında şiddet uygulardı,

ama hiçbir zaman acımasız bir katil olmamıştı, özellikle de bir kadını öldükten çok sonra bıçaklayacak kadar. Bu, Clark'ın temiz ve hızlı şiddet patlamalarına hiç uymuyordu.

Majors, saygıdan dolayı Gentry'nin saldırganlığına katlanmıştı. Artık bundan bıkmıştı. "Zamanımı boşa harcamadım Bay Gentry," dedi, adamın hak ettiğinden daha fazla diplomasiyle.

"Hayır, sadece benim paramın boşa gitmesiydi."

"En azından artık kızınızın hala hayatta olabileceğini biliyoruz." "O zaman nerede bu kız?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun." Gentry o kadar öfkeliydi ki, beyaz saçları kafasından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Dedektife dönerek bağırdı. "Lanet olsun, dostum, sana ne için para ödüyorum sanıyorsun? Sana kızımı ve onun kanun kaçağı kocasını bulman için para ödüyorum."

Majors yavaşça ona kadar saydı ve bu dava kapandıktan sonra emekli olacağını kendine hatırlattı. "Beni istediğiniz zaman kovabilirsiniz, Bay Gentry. Sonny Clark'ın hayatta olduğunu öğrendiğim için onu aramaya devam edeceğim. Bildiğimiz kadarıyla beş cinayetten ve birkaç eyaletteki banka soygunlarından aranıyor. Suçlarının listesi kolum kadar uzun. Ve birkaç yıldır onlarla birlikte çalışmasa da, hayatı için pazarlık yapabilir ve James kardeşleri bulmamıza yardım edebilir. Öyleyse, benimle çalışmak mı istiyorsunuz, yoksa tek başınıza mı devam etmek istiyorsunuz?"

Gentry, öfkeli ama sakın bir şekilde ayak parmaklarının üzerinde sallandı. Öfkesi Pinkerton dedektifine değil, duruma yönelikti. Mutlak kontrolün kendisinde olmamasına kızgındı, ama dedektifin, parası olsa bile taklit edemeyeceği bir bilgi ağı ve iletişim ağı olduğunu biliyordu. "Şu anda ayrılmaya gerek görmüyorum."

"Peki, o zaman bir beyefendi olarak sizden daha fazla alaycı sözlerle beni aşağılamamanızı rica ediyorum. Tabii ki o cesedin kızınızın cesedi olmadığını öğrendiğim için sevindim." Bir içki daha içti ve şişeyi Gentry'ye uzattı, sessizce, adam isterse kendi kendine içebilir dedi.

Gentry bu azarı kabul etti ve içkisini doldurduktan sonra, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Sanırım Knoxville'deki ofise geri döneceğiz. Yine baştan başlayacağız,

hissedip ne çıkacağını göreceğiz."

Gentry viskisini bir yudumda içti. Midesi içindeki öfkeden daha fazla yakmadı. Ross Coleman'ı, ya da adı her neyse, ele geçirdiğinde, Pinkerton Ajansı, birkaç eyaletin hükümetleri ve onu canlı yakalamak isteyen herkesin canı cehenneme.

O piçi öldürecekti.

* *

Lydia ve Ross için günler yavaş geçiyordu çünkü akşamları sabırsızlıkla bekliyorlardı. Ross sürekli kendi atlarıyla ya da başkalarının atlarıyla meşguldü, ya da avlanıyordu ya da kendi atlarını sürmesini engelleyen başka bir işle uğraşıyordu. Ve bu da iyiydi. Uzun saatler boyunca onun yanında oturduğu günlerde, çok mutsuzdu. Kolunun ona her dokunuşu, elinin koluna her dokunuşu, her bakış, her çalıntı öpücük, onu sadece gün batımını özlemeye itiyordu.

Akşamlar onlara aitti. Trenin diğer üyelerini ziyaret ederlerdi, ama mümkün olduğunca çabuk vagona girerler ve birbirlerine sarılırken vagonun mahremiyetinin onları kucaklamasına izin verirlerdi. Her gece yakınlıkları bir derece daha artıyordu. Duygularından daha az utanır, sevgilerini daha özgürce gösterirlerdi.

Lydia daha mutlu olabileceğini düşünmüyordu. Ross'a karşı hissettiklerini bir isimle tanımlamıyordu. Sadece onsuz asla tam olamayacağını biliyordu. Duygularını sözlü olarak ifade etmiyorlardı, ama o bu özel yakınlığı özleyecek kadar bilgili değildi. Onun ona bakışları, ona dokunuşları, bilmek istediği her şeyi ona anlatıyordu.

Her zamanki gibi, bir öğleden sonra, Ross'un akşam yemeği için vagonuna dönmesi için hazırlık yaparken, mutluluk bulutlarının içindeydi. Ateşte fasulye kaynatıyordu ve mısır ekmeği hamuru kızartmaya hazır. Moses o gün böğürtlen toplamıştı ve Ross'un tatlısı için onu Lydia ile paylaşmıştı.

Vagonun dışından kapı çalındığında, elbisesinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi, saçlarını son bir kez eliyle düzeltti ve kanvas perdeleri kenara itti.

Üvey kardeşi Clancey Russell'in çirkin ve kötü yüzünü görünce dehşetle geri çekildi.

üvey kardeşi Clancey Russell'ın acımasız, çirkin yüzünü görünce dehşetle geri çekildi

On yedinci bölüm

Lydia ılık atmak için ağızını açtı, ama korku sesini dondurmuştı. Bu, Clancey'e vagona girip elini Lydia'nın ağızına ve dişlerine kapatmak için ihtiyaç duyduğu zamanı verdi.

"Haydi ama, şimdi bir kargaşa çıkarmayacaksın, değil mi Bayan Coleman?" Burnunun hemen altında bir av bıçağı sallıyordu. "ünkü eğer yaparsan, o açıklıktan ilk gelen kişi bunu midesine yiyecek. Ve bu kişi kocan olabilir."

Lydia'nın gözleri onun elinin sırtında büyüdü ve o kıkırdadı. "Görüyorum ki dikkatini çekti."

Yavaşça elini indirdi, ama bıçağı kınına geri koymadı. Lydia şoktan hareket edemiyordu. O, kabuslarındaki şeytanın vücut bulmuş hali, ölümden dirilen bir gulyabaniydi. Kafasındaki yara, onu daha da iğrenç gösteren korkunç bir yara izi bırakmıştı. Kokuyordu. On yıl boyunca onunla nasıl yaşadığını merak etti, daha da önemlisi...

Ağızını dolduran acı safrayı yuttu. Nasıl hala hayatta olabilirdi? Nasıl? Onun kayaya düştüğünü görmüş, kafatasının çatladığını duymuş, kanı görmüşü.

"Öldüğümü sandın, değil mi?" Düşüncelerini okuyarak sinsi bir şekilde gülümsedi. "Knoxville'in bu tarafında seni yakaladığımda bana çok iyi direndin. Dişi bir yaban kedisi gibi tekmeledin ve tırmaladın, ta ki dengemi kaybedip düşene kadar. Kadınlarda bu ruhu severim. Sen de şüphesiz hatırlıyorsundur." Sürüngen gibi gözleri şehvetle vücudunu süzdü ve o tiksinti ve korkuyla titredi. "Ama sana çok kızgınım, küçük kardeşim, beni o kayaya düşürüp kafamı yaraladığın için. Haftalarca çok acı çekti, gözlerim bulanıklaştı. Ama şimdi net görebiliyorum. Evet, efendim. Net görebiliyorum." Gözleri bir kez daha kadını süzdü. "Ve böyle süslenip püslenip ortalıkta dolaşmak da ne demek oluyor?" "Kocam seni burada bulursa, seni öldürür," dedi kadın çok daha sert bir sesle.

Dışarıda cesur davranıyordu ama içten içe korkudan titriyordu. Clancey'nin kaçtığı ve onu neredeyse öldürdüğü için intikam alacağından korkuyordu ve Ross'un bu adam için ne ifade ettiğini keşfedeceğinden daha da çok korkuyordu. Bu düşünce onu hasta ediyordu.

"Kocan, ha? Başka bir karısı olduğunu biliyor muydun?" diye sinsi sinsi sordu. "Zengin bir karısı?"

"Victoria mı? O öldü."

"Öldü mü?" aptalca tekrarladı. Clancey bir an şaşkınlık yaşadı, sonra omuzlarını kibirli bir şekilde geriye attı. "Bunun planlarım için pek bir fark yaratacağını sanmıyorum."

"Eğer planın bana kocamın bigamist olduğunu söylemekse, zamanını boşa harcadın. Artık gidebilirsin."

"O kadar acele etme," dedi Clancey yumuşak bir sesle. "Yapacak çok işimiz var." Gözleri vagonda dolaştı ve onaylayarak başını salladı. Lee'nin uyuduğu sandığı gördüğünde, yanına gitti ve aşağıya baktı. Vagondan kaçmak için serbest olan Lydia, bunu yapmaya cesaret edemedi. Lee'yi Clancey ile yalnız bırakamazdı ve Clancey'nin kim olduğunu söylemesinden korktuğu için kimseye onun burada olduğunu haber vermek istemiyordu.

"Bu benim çocuğum mu?" diye sordu, bıçağı Lee'ye doğrultarak.

"Hayır!" diye fısıldayarak bağırdı ve adamı iterek kendini adamla çocuk arasına koydu. "Senin bebeğin ölü doğdu. Bu Ross'un bebeği. Victoria onu doğururken öldü."

Clancey, Lee'yi incelerken kalın, sakallı boynunu bıçağın bıçağıyla kaşdı. Ürpertici bir şekilde güldü. "İnandırıcı bir hikaye."

"Doğru!" diye bağırdı Lydia, adamın şüphelerini hissederek. "Bana verdiğin bebek, ormanda doğurduğumda ölmüştü. Gömüldü."

Clancey omuz silkti. "Çok da önemli değil. Bu çok akıllı ve sevimli bir çocuk. Ben de onu alırım. Tabii benim değilse, ona iyi bakılıp bakılmadığını pek umursamam."

Lydia'nın kalbi durdu, sonra göğüs kafesinde çarpmaya başladı. Boğazı kurudu. "Ne istiyorsun?"

Clancey güldü. "Şimdi komşuluk yapmaya başladın. Ben hep senin aptal bir tavşan olmadığını söyledim. Hep öyle derdim."

Lydia çılgına dönmüştü, adamın ne yapabileceğinden ve Ross'un geri dönüp onu orada bulmasından korkuyordu. Ross'un kampa dönme zamanı gelmişti. Diğerleri ateşin başında akşam yemeğini pişiriyorlardı. Onu arayacaklar mıydı?

Biri onu aramaya gelir miydi? Ross geri dönüp onu Clancey ile birlikte burada bulur muydu?

Hayır! Tanrım, lütfen hayır.

"Ne istiyorsun?" diye tekrarladı.

"Hayatta yükselmişsin, küçük kardeşim. Kesinlikle öyle. Şimdi, zavallı üvey kardeşine bir yardımda bulunabileceğini düşündüm, tabiri caizse." Küçük gözleri onu delip geçerken, sessizce şöyle dedi: "Kocanın ilk karısının babasından çaldığı mücevherleri bana vererek."

Lydia ona boş boş baktı. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu titrek bir sesle. "Ne mücevheri? Mücevher falan yok ve Ross hırsız değil."

Clancey bir sandığa yaslandı ve gömleğinin önünden, neredeyse iki aydır taşıdığı, Owentown'daki fahişenin hayatına mal olan aranan posterini çıkardı. "Şuna bir bak," dedi, kağıdı neredeyse yıpratacak kadar buruşmuş olan kırıksıklıkları düzelterek. "Bu kadar güvendiğin bu iyi, dürüst kocan, sandığın kadar aziz biri değil."

Lydia eskizi inceledi ve kocasının yüzüyle karşılaştırdı. Daha genç, daha uzun saçlı, bıyığı yoktu, ama gözleri, kaşları ve çenesi inkar edilemez bir şekilde Ross Coleman'a aitti. Sonny Clark. Onun işlediği iddia edilen suçların listesini okudu ve kanı çekildi. Başı döndü ve bayılmamak için sandığın kenarına tutundu.

Emin değildi, ama beş rakamının ardından gelen üç sıfır, Sonny Clark'ın nerede olduğunu bilen kişiye ödül olarak teklif edilen hatırı sayılır bir miktar parayı temsil ediyor olmalıydı.

Yenilgiye uğramış gözlerini Clancey'e çevirdi. "Parayı almak için onu ihbar edeceksin."

Yağlı saçlarını kaşıdı. "Ben açgözlü bir adam değilim. O mücevherlerin beş bin dolardan daha değerli olduğunu düşünüyorum ve eğer beni anlıyorsan, kanunlara karışmak zorunda kalmayız. Yani, düşündüğüm şey, o mücevherleri bana teslim edersen, ben de yoluma devam ederim. Arkadaş olarak ayrılırız ve kocanı ve çocuğunu rahat bırakırım."

Lydia kollarını genişçe açtı. "Ama mücevher falan yok. Sana neyden bahsettiğini bilmediğimi söyledim."

O zaman onu yakaladı ve kendine doğru çekti, yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Var diyorum sana, kızım. Kayınpederinin, bana kanun gibi görünen

bana kanun adamı gibi görünen şık bir beyefendiyle konuştuğunu gördüm. Kocan, kendi karısını kaçırdığı ve mücevherleri de aldığı için peşindeler."

"Ross böyle bir şey yapmaz..."

Clancey onu sertçe salladı. "Bunu söylemeyi kes. O bir katil, değil mi?"

Lydia düşünmeye çalıştı. Düşünemedi. Ross bir katil mi? Silahları kullanış şekli. Ama katil mi? Cinayet. Banka soygunu. Tren soygunu. Bu mümkün değildi, ama poster öyle diyordu. "Bildiğim kadarıyla mücevher yok. Ross karısını seviyordu. Teksas'a gidip kendi damızlık çiftliğini kuracaklardı. Onu kaçırmadı."

"Onun babası öyle düşünüyor. Ve onlara ne olduğunu öğrenmek için can atıyor. Sen o mücevherleri bulup bana teslim etmezsen, ona gerçeği söyleyeceğim." Kolunun etli kısmını çimdikledi. "Yaşlı Clancey'e yalan söylemiyorsun, değil mi kızım? Mücevherler hakkında."

"Hayır," dedi ve adam onun doğruyu söylediğini anladı. Kollarını saran elleri biraz gevşedi. "Burada mücevher varsa, nerede olduğunu bilmiyorum."

"Onu bulmak senin yararına olur."

"Ross benimle evlendiğinde Victoria'nın eşyalarını attı. Sanırım onları gömdü ya da başkalarına verdi. Bilmiyorum. Artık onları bulmanın bir yolu yok. Ayrıca, kendi kocamdan hırsızlık yapamam!" diye bağırdı.

"Onun, benim öldürmek zorunda kaldığım o sarışın genç gibi sonunu getirmesini mi istiyorsun?"

Ha? O senin arkadaşındı, değil mi?"

Lydia tamamen hareketsiz ve bembeyaz oldu. "Luke?" diye soluk soluğa sordu. "Luke'u öldürdün mü?"

"Adı öyle miydi? Kampımıza saldırmadan önce tanışmamıştık, sana benim izimi takip ettiğimi söyleyecekti. Onu durdurmak zorundaydım, değil mi? Ve onu durdurdum." Deli gibi güldü.

Lydia, ağzını bir kez daha safra ile doldururken eliyle kapattı. Luke Langston onun yüzünden ölmüştü. Onu ormanda bulup sağlığına kavuşmasını sağladıktan sonra, o çocuk anlamsız bir şekilde ölmüştü.

"Yine böyle pis bir iş yapmak istemem. Gerçekten istemem, ama o çocuk benim değilse, dediğin gibi..." Tehditkar bir şekilde sözünü kesip, bıçağın bıçağını parmaklarıyla okşarken, uyanmış ve mutlu bir şekilde gürültü çıkararak kollarını ve bacaklarını sallayan Lee'ye baktı. "Ve kocanı polise teslim edersem, o zaman yine sadece sen ve ben kalırsınız. Bu da o kadar kötü olmaz." Bıçağın şeytani ucunu kadının göğsünde gezdirdi ve

alaycı bir şekilde meme ucunu daireler çizdi.

Yanlış bir cesaretle, kadının elini itti. "Ben... Mücevherleri arayacağım, ama bir şey bulabileceğimi sanmıyorum. Bulamazsam, bizi rahat bırakırsın, değil mi?"

"İyi ara, küçük kardeşim. Çünkü hiçbir şey bulamazsan, o zaman başka bir yerden para bulmam gerekecek, mesela Sonny Clark'ın nerede olduğunu bildiğimi söyleyerek kanun adamlarından." Ona doğru eğildi ve yüzüne sıcak, kokuşmuş nefesini üfledi. "O da benim kadar iyi sevişiyor mu? Ha, küçük kardeşim?"

"Bana öyle deme! Ben senin kız kardeşin değilim."

"Hayır, sanırım değilsin," dedi, sakallı çenesini kaşıyarak. "Ama belki de nikahsız karım." Kızın yüzü oldukça soldu ve adam yine o iğrenç kahkahasını attı. "Ama şu anda bunu düşünmüyorum. Geleceğimi düşünmem lazım." Bıçağını kınına koydu ve vagonun kapısına doğru yürüdü. "Seni sık sık görmeye geleceğim. Yapman gereken işlerin var." Bir kez daha Lee'ye baktı. "Gerçekten çok sevimli bir çocuk. Ona kötü bir şey olursa yazık olur."

Sonra gitti.

Lydia vagonun zeminine yığıldı, kasları sonunda Clancey'i hayatta ve hayatını cehenneme çevirmek için geri döndüğünü görünce yaşadığı şokun etkisiyle pes etti.

Yatağa sürünerek uzandı ve dizlerini göğsüne çekerek kendini koruma pozisyonuna geçti, tıpkı Clancey'nin ona acımasızca saldırdığı zamanlarda yaptığı gibi. Ve şimdi, o zaman olduğu gibi, ağladı, çünkü Clancey bu sefer de onu aynı şekilde taciz ediyordu. Ross ile kurduğu yeni hayatını mahvediyordu. O, Lydia'nın sevginin ne olduğunu bile bilmeden onu içten kirlletmişti. Onu lekelemişti. Clancey'nin alçaklığı yüzünden, Ross ona temiz ve değerli bir insan olduğunu hissettirene kadar kendini değersiz hissetmişti.

Şimdi Clancey Russell, hayatını yeniden mahvedecekti.

"Lydia?"

Ross'un dışarıdan onu çağırıldığını duydu ve aceleyle gözyaşlarını sildi. Ross bunu bilmemeliydi. Mümkünse, Ross'un bunu öğrenmesini engellemeliydi. Ross onu hor görecekti. Oğlunun bakımını Clancey gibi biriyle yakın ilişkisi olan bir kadına emanet ettiğini öğrenirse, Ross tiksiniirdi. Kendisinin de

Onun öğrenmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Kanvasın kenarlarını ayırıp içeriye baktı. "Lydia, ne..." Onu palet üzerinde yatarken gördü ve hemen endişelendi. "Ne oldu?" İçeriye atladı ve yanına diz çökerek elini tutup sıkıca sıktı.

Ona göre, yol boyunca tozlanmış giysileri, bütün gün şapka taktığı için ezilmiş saçları, şapka bandının altında bıraktığı kırmızı iz bile olsa, o güzeldi ve o onu seviyordu.

Onu seviyordu. Duygular onu sardı, doldurdu, vücudunun en uç noktalarına kadar yayıldı. Katil olsa bile, silahlı soyguncu olsa bile, ne yapmış olursa olsun, gerçek adı ne olursa olsun, onu seviyordu. Clancey'den asla haberi olmamalıydı. Asla.

Gözlerinde biriken yaşları gördü ve zorlukla yutkundu. Daha önce hayal bile edemeyeceği bir korku onu sardı. "Lydia, hasta mısın?"

Kız şiddetle başını salladı ve onun elini yanağına bastırdı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum ama hasta değilim. Sanırım sadece yorgunum."

Gözle görülür şekilde rahatladı. Omuzları gevşedi ve içini tuttuğu nefesi bıraktı. "Herkes ara sıra biraz uykuya ihtiyaç duyar." Boğazına dokundu ve nabzının hızlı attığını hissetti. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet, evet," dedi Lydia, oturarak. "Şimdi iyiyim. Lee'yi besleyeceğim, sonra akşam yemeğini hazırlayacağım..."

"Bekle," dedi gülerek ve ellerini kızın omuzlarına koyarak onu durdurdu. "Akşam yemeğini düşünmeden önce, bütün gün düşündüğüm bir şeyi denemek istiyorum." Başparmağı ve işaret parmağıyla kızın çenesini hafifçe sıkıştırarak, kızın ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. Önce hafifçe bastırdı, sonra dudaklarını açtı ve kendine özgü tatlı emişiyle kızın dudaklarını ele geçirdi.

Clancey'nin varlığından rahatsız olan Lydia, ağzını serbest bırakıp uzaklaştı. Üvey kardeşini on yıldır kendisine bulaşan bir hastalık olarak görüyordu ve Ross'un da bu hastalığa yakalanmasını istemiyordu. "Sanırım fasulye yanıyor." Onu durduramadan, vagondan ayrıldı.

Akşamın geri kalanında da ruh hali böyleydi. Ross bunun nedenini anlayamadı. En ufak seste bile sinirleniyordu. Genelde konuşkan biriydi. Bu gece ise ondan tek bir cümle bile alamadı.

, akşam yemeğinden sonra Lee'ye bakıcılık yapmayı teklif eden Marynell ve Atlanta'ya bile kızgındı, böylece o ve Ross birlikte yürüyüşe çıkabileceklerdi.

Umutla taburesinden kalktı. Gün batımından sonra son kez yürüyüşe çıktıklarında, kamptan yeterince uzaklaşmışlardı ve yonca tarlasında sevişmişlerdi.

Tatlı kokulu otlakta yuvarlanıp deli gibi öpüşürken, Ross onun eteğinin altındaki bloomer pantolonunu elleriyle okşamıştı. O, Ross'un okşayan ellerine itiraz etmemişti, ama Ross, giyinik haldeyken onu üstüne yuvarladığında dehşete kapılmıştı.

Onun adını haykırarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Anlamıyor musun?" diye şeytani bir şekilde sordu, ellerini kızın kalçalarına koyup onu üzerine çekti.

O, ona girerken, onu yeni bir şekilde dokunarak duyularını coştururken, o zevkle nefesini tuttu. Eteği etrafında daire şeklinde yayılmış, onun üzerine otururken çok bakire gibi görünüyordu. Ama vücudunun içgüdüleri ona onun üzerinde sallanmasını emrettiğinde, gözlerindeki seksi bakışta hiç de utangaçlık yoktu.

Ross, bacaklarını yukarı, yukarı, vücutlarının birleştiği yere kadar okşadı. Kafasının geriye doğru eğilip saçlarının sırtına dökülmesini izlerken, başparmaklarını saç tutamından vücudunun en üst noktasına doğru kaydırды ve tüm kadınlığını ortaya çıkaran anahtarı nazikçe masajladı. Başparmaklarının uçları, o büyüleyici çekirdeği baştan çıkarıcı bir şekilde okşadı ve vücudunun onu sıkı bir ipek yumruk gibi kavradığını hissetti.

Kadın onun adını gökyüzüne haykırdı ve öne doğru eğilerek kollarını onun üzerinde destek aldı. Adam, kadının eteğinin bel kısmından gömleğini çıkardı, yukarı itti ve kadının kaşkorseyi açtı. Kadın göğüslerini öptü, dilini kullanarak meme uçlarının şeklini izledi. Bu hassasiyet, kasıklarındaki şiddetli patlamanın tam tersiydi.

Uzun bir süre sonra, kadın güzel bir bez bebek gibi göğsüne uzanmıştı. Ross gökyüzüne gülümsemiş, yonca kokusunu, kadının kokusunu, kendi kokusunu, yaz akşamının kokusunu içine çekmiş ve hayatında hiç bu kadar huzur, tatmin ve mutluluk hissetmediğini fark etmişti. Kollarını kadının sırtına dolamış ve onu kendine sıkıca sarılmıştı. Bu mutluluğu kadına borçluydu.

Bu yüzden Langston kızları yürüyüşe çıkacaklarını söylediğinde, Ross'un nabızı hızlandı ve vücudu en derin şekilde tepki verdi.

Lydia, "Lee'yi benden başka kimsenin izlemesini istemiyorum" diyerek hem öneriyi hem de Ross'un artan arzusunu bastırdı. Kızlar ona tuhaf bakışlarla baktılar. "Bütün gün huysuzdu. Sanırım karnı ağrıyor."

O gece, Ross gelmeden yatmaya gitti. Uyuyormuş gibi yapsa da, uyumadığını biliyordu. Yanına uzanırken kadınları genel olarak lanetledi. Onun nesi vardı böyle?

Sonra bir an suçluluk duydu. Aylık dönemi. Tanrım, Victoria'nın o dönemde birkaç gün yatakta kalacağını neredeyse unutmuştu ve Lydia bütün gün arabayı sürmüş, Lee'ye bakmış, ateşin üzerinde yemek pişirmişti.

Ona döndü. "Lydia?"

O, ona sırtını dönmüş yatıyordu, zihninde Clancey ile olan karşılaşmasını yeniden yaşıyor ve içini kemiren korkuyu bastırmaya çalışıyordu. "Evet?" O, onun karısı olmaya layık değildi. Clancey'nin fahişesi olmuştu. İsteyerek değil, ama yine de onun fahişesi. Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı.

Ross bunu duydu ve onun geçici direnişine aldırmadan onu kendine doğru çevirdi. Yüzünü göğsüne bastırdı ve saçlarını okşadı. "Uyu," diye fısıldadı ve şakaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Artık onun onda uyandırdığı şefkatten rahatsızlık duymuyordu. Bunun kaynağı, kendisinin de bilmediği bir parçasıydı. Kontrol edemediği için buna teslim olmuştu. Hâlâ Victoria'yı seviyordu ve her zaman sevecekti, ama o ölmüştü ve o hayattaydı ve medeni bir erkeğin bir eşe ihtiyacı vardı. "Sabah daha iyi hissedeceksin."

Ross ilk uykuya dalan oldu. Lydia orada yatarak onu sevdi, kalp atışlarının düzenli ritmini dinledi ve bu sefer Clancey'den nasıl kaçacağını düşündü.

* *

Üçüncü gün, Clancey yine ortaya çıkmayınca biraz rahatlamaya başladı. Belki de sadece onu korkutmak için onunla oynamıştı. Belki başına bir şey gelmişti. Belki...

Yine de arabayı aradı.

Clancey'nin ortaya çıkmasından sonraki sabah, Ross'a "Hâlâ kendimi pek iyi hissetmiyorum" diye yalan söyledi. "Sence Bubba bugün benim için araba kullanmayı sorun eder mi?"

? Sanırım Lee ile arkada oturacağım."

Ross ona yakından baktı, ama o onun gözlerine bakmadı. Gerçekten hasta mıydı ve ona söylemiyor muydu? Ona sevgi göstermedi, bunun hoş karşılanmayacağını doğru tahmin etmişti. Ondan kaçmak mı istiyordu? Aklından milyonlarca olasılık geçti ve hiçbirini kabul edemedi. "Peki," dedi sert bir şekilde ve uzaklaştı.

Lydia onun sabrını sınıdığını biliyordu, ama elinde değildi. Hayatı, onun ve Lee'nin hayatı için savaşıyordu.

O gün, Ross veya Victoria'nın mücevherleri saklayabileceği her yer, her sandık, her çekmeceyi aradı. Ross'un bundan haberi olduğunu sanmıyordu, ama vagonda para saklamıştı. Gazete kağıtlarıyla sarılmış bir porselen şekerlikte parayı buldu. Ama mücevher yoktu.

Clancey yanılıyor olmalıydı. Ama onun elde etmeye kararlı olduğu şeyi bulamazsa ne olacaktı? Ne yapacaktı? Ross'u ihbar mı edecekti? Lee'ye zarar mı verecekti? Ross'a onun nikahsız eşi olduğunu mu söyleyecekti?

Bunu çok geçmeden öğrendi.

Dördüncü gün, yemek pişirdikleri ateşin başında eğilmişken, başını kaldırıp baktığında onu birkaç santim uzağında dururken gördü. Nereden geldiğini bilmiyordu. Birdenbire ortaya çıkmıştı.

"Buldun mu?" diye sordu.

"Hayır. Hiçbir şey yok. Aradım."

"Bana bu saçma hikayeyi anlatma. Orada, sana söylüyorum."

"Yok, Clancey," diye vurguladı, gergin bir şekilde etrafına bakarak. Ya biri onunla konuştuğunu görürse? Herkes, sanki bu, dünyasının yeniden son bulacağı bir akşam değil de, sıradan bir akşammış gibi işlerine devam ediyordu. "Sana baktım diyorum."

"Her yere mi?"

"Evet," dedi ciddiyetle.

Adam kasıklarını kaşdı. "Öyleyse, sanırım bir sonraki kasabaya gidip şerife bu vagon treninde aranan bir adamın saklandığını bildirmem gerekecek. Sanırım bu oldukça büyük bir heyecan yaratacaktır." İki adım attıktan sonra, kadın keskin bir "Hayır, dur!" sesiyle onu durdurdu. Adam dönüp, ikiz gözleriyle kadını yere çiviledi.

Kadın ellerini ovuşturdu ve dudaklarını yaladı. "Ben... Belki bakmadığım yerler vardır. Kolay değil."

"Kolay olacağını söylemedim. Sadece yapmanı söyledim, yoksa..." "Bana birkaç gün daha ver, Clancey, lütfen."

Ateşin etrafından dolaşıp avcı adımlarla ona doğru ilerlemeye başladı. "Benim iyi kalpli olduğum için, bana ne vereceksin? Hmm?"

Kadın ondan uzaklaştı. Adam onu takip etti. "Kasabaya gitmeye vaktim olmadı. Anladın mı? Günlerdir bir kadına karşı güçlü bir istek duyuyorum ve..."

"Karımı o vagona sokmak için çok iyi bir nedenin olsa iyi olur, bayım."

Ross vagonun ucundan dolaştığında, ölümcül ses ikisinin arasında iki adım mesafeden geldi. Clancey, hayvani bir içgüdüyle tepki vererek, kemerinde bulunan bowie bıçağının kınına uzandı.

"Ben olsam yapmazdım," dedi Ross. Bu yeterliydi. Clancey'nin eli kının yarısına gelmeden, Ross tabancasını kılıfından çıkarmış ve namlusunu Clancey'nin geniş, düz burnunun köprüsüne, tam gözlerinin arasına dayamıştı. Clancey kollarını yanlarından genişçe açtı.

"Şimdi, beynini havaya uçurmamı istemiyorsan, karımdan uzaklaşmanı öneririm."

Lydia, hayatında ilk kez Clancey'nin birine itaat ettiğini gördü. Otis Russell'ın sarhoş emirlerine hiç aldırmış etmemişti. Şimdi solgun ve ter içindeydi, ondan uzaklaşmak için geri geri yürüyordu.

"O Colt'a dikkat et, bayım," diye kekeledi Clancey, gülmeye çalışarak. "Kadınınız bir midilli kadar ürkek. Ben sadece ona nerede olduğunu sordum, o da titremeye başladı."

Ross ona bir an bile inanmadı. Lydia hayalet görmüş gibi görünüyordu. "Peki, beni yakaladın. Ne istiyorsun?"

"Bir iş. Sen Coleman'sın, değil mi?"

Lydia, Clancey'e inanamayan gözlerle baktı. Neyin peşindeydi bu adam?

Ross hemen şüpheye düştü. Lydia, gözlerinin titrediğini ve bıyığının altındaki dudaklarının inceldiğini gördü. "Kim bilmek istiyor?"

"Adım Russell." Coleman'ın tepkisini görmek için bir an durakladı. Hiçbir tepki gelmedi. Demek kız ona geçmişini anlatmamıştı. Onun karnını bir bebekle şişiren kişinin kendisi olduğunu övünerek söyleyecek cesareti olmasını diledi. "Güzel bir at sürün olduğunu duydum."

"Nereden duydun bunu?"

"Tam hatırlayamıyorum," dedi, sanki hatırlamaya çalışır gibi yüzünü buruşturarak

"Atlarla aram iyidir, anlarsın ya, belki beni işe alıp onlara bakmama yardım etmeni düşünmüştüm."

Ross tabancasının horozunu indirdi ve kılıfına geri koydu. "Yardıma ihtiyacım yok," dedi kısaca.

"O kadar güzel atların bakımı zor olmalı. Şanssız bir adama bir şans veremez misin?"

"Yardıma ihtiyacım yok dedim," diye tekrarladı Ross, cesur bir adamın damarlarını kesip kanatacak bir sesle. "Bana yardım etmesi için genç bir adamı işe aldım bile."

Clancey ağzıyla pişmanlık dolu bir şapırtı sesi çıkardı. "Bu gerçekten çok yazık, değil mi? Hayatımın öyküsü. Bir gün geç ve bir dolar eksik."

"Artık gidebilirsin, Russell," dedi Ross.

Lydia, Clancey'nin yüzünde bir anlık nefret parlaması gördü. Ne yapması gerektiğini söylenmesinden hoşlanmazdı ve Ross onu bir kez yenmişti bile. "Tamamdır. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Lydia'ya şapkasını kaldırarak selam verdi. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim, hanımefendi. Mümkün olduğunca beladan uzak dururum." Elini gömleğinin önüne koydu ve Lydia kağıdın hışırtısını duydu. Ona arananlar listesini hatırlatıyordu. "İnsanlara her zaman şüpheyi yer bırakırım." Lydia'nın mücevherleri bulup bulmadığını görmek için geri gelecekti.

"Git artık, Russell." Ross'un dudakları hareket etmeden sözleri ağzından çıkardı.

Clancey ona nefretle baktı, sonra kurnazca sıırttı ve arabadan çok uzak olmayan bir yerde bağlı olan uyuz bir ata doğru yavaşça yürüdü. Onu gözden kaybolana kadar izlediler.

Ross ona döndü ve omuzlarından nazikçe tuttu, yüzünü daha iyi görebilmek için dizlerini bükerek eğildi. "Sana zarar verdi mi? Ne dedi? İyi misin?"

Dişleri takır takır titriyordu ve cevap verirken kekeliyordu. "Evet, iyiyim."

"Ödün kopmuştu. Yüzündeki ifadeyi gördüm." "Bu kadar korkmak aptalcaydı. Kaba saba biriydi ama zararsızdı, sanırım."

"Ben öyle düşünmüyorum. Onu takip edeceğim..."

"Hayır!" diye bağırdı, yumruklarıyla onun kollarını tutarak. "Hayır, Ross. O... o tehlikeli olabilir."

Kendi kendisiyle çeliştiğini fark etmemiş gibiydi. Ross, fırsatı varken adamı vurmadığına pişman oldu, çünkü Lydia'yı korkutmaktan başka bir

Lydia'yı korkutmak dışında. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemişti. Elini Lydia'nın yanağına koyarak nazikçe, "Sadece o yola çıkana kadar. Bubba'yı seninle kalması için göndereceğim," dedi.

Ross, bu Russell denen adamın sadece bir serseri olduğundan emin olmak istiyordu. Adamın kendisi hakkında bu kadar çok şey bilmesi onu rahatsız ediyordu. Ross Coleman'ın bir dizi damızlık atı olduğunu biliyor muydu? Sonny Clark'ı biliyor muydu? Bunu kontrol etmek gerekiyordu.

Ross, gece çöktükten sonra Russell'ın izini kaybettikten saatler sonra kampa döndüğünde hâlâ endişeliydi. Kampı dolaşarak kimse onu görmüş veya onunla konuşmuş mu diye sordu. Bay Lawson, o öğleden sonra kamp kurarken Russell'ın ağılda olduğunu söylediğinde biraz rahatladı.

"Bana atların kime ait olduğunu sordu. Ona senin adını söyledim. Hatta ona senin arabayı gösterdim. Üzgünüm, Ross."

"Önemli değil. Sanırım o sadece iş arayan bir serseriydi. Ama bizim aramıza katılmasını isteyeceğimiz biri olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum," dedi Lawson. "Çirkin bir haydut."

Ross kendi arabasına geri döndü ve hayal gücünün onu yanıltmış olduğuna karar verdi. Vurulup ölüme terk edileli üç yıldan fazla olmuştu. Ross Coleman için Sonny Clark ölmüştü. Ama onun yeni bir kimlikle yaşadığını öğrenmek isteyen ödül avcıları ve kanun adamları olacaktı. Çok dikkatli olması gerekiyordu.

Bubba, arabanın basamaklarında oturmuş, sönen ateşin közlerine bakıyordu. Ross'un yaklaştığını duyunca ayağa fırladı ve arka kapıya dayalı tüfeği aldı.

"Dikkatli ol. Benim," dedi Ross. "Lydia nerede?"

"Uyudu bile," dedi Bubba, Luke'un ölümünden beri gösterdiği aynı huysuzlukla.

"Lee iyi mi?" "Evet."

"Ben yokken bir şey oldu mu?"

"Hayır." Priscilla Watkins'in ona gizlice yaklaşıp konuşmak için yalvardığını Ross'a söyleyemezdi. Lydia içeri girip fenerin ışığını söndürür söndürmez, Priscilla vagonun diğer tarafında arkasına yaklaşmıştı.

"Bubba," diye fısıldamıştı karanlığın örtüsünden.

O da dönüp, onu depresyonundan çıkaran kişinin kim olduğunu görünce

"Git buradan," diye mırıldanmış ve vagonun basamaklarına oturmuştu.

"Seninle konuşmak istiyorum, Bubba," diye sızlanmıştı. "Sen... sen... Luke öldürüldüğü günden beri benden kaçıyorsun."

"Doğru. Mesajı aldın mı?"

Parmak uçlarını titreyen dudaklarına bastırdı. "Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun, Bubba? Sana izin verdim, değil mi? Sana iyi davrandım ve şimdi sen bana nefretle davranıyorsun. Tıpkı bir erkek gibi, kendi şehvetini tatmin etmek için yalvarıp yakaran, sonra da onu kullanan zavallı kıza sırtını dönen bir erkek gibi."

Bubba, onun sürekli dırdır etmesine gerek kalmadan da yeterince mutsuzdu. Ona kötü davrandığını biliyordu, ama ona her baktığında, Moses'ın kollarında cansız bir şekilde uzanan Luke'un cesedi aklına geliyordu.

O öğleden sonra Priscilla'yla oynaşmasaydı. Ellerini onun üzerine koymasaydı. Göğüsleri... ve ağzı...

Kendine rağmen, tutkularının yeniden hakim olduğunu hissetmişti. Onlar kalbini ya da beynini değil, vücudunu kontrol ediyorlardı. Kardeşinin yasını tutarken, *bunu* nasıl tekrar yapmak isteyebilirdi? O kötü bir insan olmalıydı. Priscilla'nın onun ıstırabını bilmesi de onu rahatsız ediyordu. O, ona yanaşmış, elini pantolonunun önüne koymuş ve kedicik gibi okşamıştı.

"Artık beni sevmiyor musun, Bubba?"

Karanlıkta bile, kaliko elbisesinin altında hiçbir şey giymediğini görebiliyordu. Parmaklarının manipölasyonu altında sertleşmişti ve boğazından kendini nefret eden bir inilti çıktı.

Onu itti. "Beni rahat bırak."

Öfkeyle saçlarını geriye attı, ayağını yere vurdu ve yumruklarını sıkarak yanlarına indirdi. "Tamam. Ama seni uyarıyorum, bana bir bebek yaparsan pişman olursun. Babam seni öldürür."

Bu kasvetli, ama gülünç tehditle, karanlıkta uzaklaşarak Bubba'yı her zamankinden daha mutsuz bıraktı. Bunun imkansız olduğunu düşünmüştü.

Şimdi rahatsız edici hayallerinden sıyrılıp Ross'a sorusunu tekrarlamasını istedi. "Kahve kaldı mı diye sormuştum. Boş ver. Sanırım var." Ross kendine son kahveyi doldurdu ve tencereyi ocaktan aldı.

"Lydia, istersen kahve çekirdeği kaldığını söylememi istedi."

Ross başını salladı. "Bu yeterli. Her şeye göz kulak olduğun için teşekkürler. Şimdi vagonuna gidebilirsin. Ben ateşi söndürürüm."

Bubba tereddüt etti ve Ross, çocuğun dikkatinin Luke'a olan üzüntüsünden kaynaklandığını hissederek, kahvesini rahatça yudumlarken bekledi. Çocuğa neyin canını sıktığını söylemesi için baskı yapmayacaktı. Ama Bubba içini dökmek isterse, Ross dinlemeye hazırdı.

"Tennessee'deki komşularımızın sahip olduğu bir boğayı hatırlıyorum. Onu ineğimiz için ödünç almıştık," dedi Bubba, önsöz yapmadan. Boğazını temizledi ve pantolonunun paçasını elleriyle düzelttikten sonra, gömleğinin manşetindeki gevşek bir ipliği boş boş çekiştirmeye başladı. "Ve neyse, her seferinde... şey... bilirsin, her seferinde o ineğe bindiğinde, inek buzağı doğurdu."

"Evet," dedi Ross, kahvesinden bir yudum daha alıp parıldayan kömürlere bakarak.

"Merak ediyordum da" — öksürdü — "bizde de durum böyle mi acaba? Yani, biz insanlar için de böyle mi?"

Ross kahvesinin telvesini yere attı ve ayağa kalktı. Şapkasını çıkarıp vagonun arkasındaki çiviye astı, gömleğini çıkardı ve yıkandığını teneke leğene su döktü. Yüzüne ve boynuna birkaç avuç su döktükten sonra, "Eğer bir kadın her erkekle birlikte olduğunda hamile kalır mı demek istiyorsan, cevap hayır," dedi. Yüzünü havluyla kuruladı.

"Kaç kez dersin? Yani... eğer sen... bilirsin, onun içine birkaç kez, belki üç veya dört kez girersen, bu mümkün olabilir mi..."

"Bubba," dedi Ross, elini çocuğun omzuna koyarak. "Seni rahatsız eden şeyi bana anlat."

Bubba, Ross'un yüzüne acınacak bir şekilde baktı, sonra başını üzüntüyle eğdi. Ross, Bubba'nın hıçkırarak ağlamaya başlamasıyla, elinin altındaki ince omuzların titremeye başladığını hissetti.

O zaman tüm hikaye ortaya çıktı, Priscilla'yı istediği, onu istediği için çıldırdığı, o gün nehir kenarında onunla buluşurken Luke'a işlerini yapması için rüşvet verdiği. O öğleden sonrasını nasıl geçirdiklerini itiraf etti. Ayrıca bunun ilk seferi olduğunu ve ne kadar güzel olduğunu da itiraf etti.

Gömleğinin koluyla burnunu ve gözlerini silerken açıkça ağlıyordu. "Ama onu becermeseydim, Luke hala hayatta olurdu. Hepsi benim suçum. Kardeşimin boğazı kesilirken ben azgın bir piç kurusu gibi içimi dışıma çıkarıyordum."

Ross gökyüzüne küfretti. Neden bu çocuk bu suçluluk duygusunu çekmek zorundaydı?

Kardeşinin acımasızca katledilmesi yetmez miydi?

Bubba'nın harap olmuş yüzüne baktı ve birini bu kadar önemseyebilme yeteneğini neredeyse kısılandı. Bubba'nın yaşındayken ilk adamını öldürmüştü. Coşku dışında hiçbir şey hissetmemişti. Bu genç adamın hissettiği işkence edici umutsuzluktan çok uzak, tek bir pişmanlık bile hissetmemişti. Bubba ağlayabildiği için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu.

"Senin suçun değildi, Bubba," dedi Ross sakın bir sesle. "Luke hep tek başına dolaşırdı. Bu her an olabilirdi. O sırada Priscilla'nın yanında olman tamamen tesadüftü." Ross, Lydia'yı o kadar çok istediği, onu elde edemezse öleceğini düşündüğü günleri hatırladı. "Her erkek bir kadını istemenin ne demek olduğunu anlar."

"Keşke ona hiç dokunmasaydım. Şimdi hamile kalmış olabileceğini söylüyor. Annem beni öldürecek. Tabii onun annesi beni önce öldürmezse."

Ross güldü ve Bubba şaşkınlıkla ona baktı. "Priscilla'yı ne kadar seviyorsun?" Ross, çocuk ona aşık ya da kendini öyle sanıyorsa, kızı kötülemek istemiyordu.

Bubba tedirgin bir şekilde kıpırdadı. "İlk başta onunla evlenmek istediğimi sanıyordum. Onu gerçekten sevdiğimi düşünüyordum." Yine küfretti. "O haklı. Tek istediğimin onunla yatmak olduğunu ve şimdi bunu yaptığım için artık onu umursamadığımı söyledi. Sanırım onunla evlenmek zorunda kalacağım," dedi isteksizce.

"Sıraya girmek
zorundasın." "Ha?"

"Scout, ona evlenmek için baskı yaptığını söyledi. Bubba," dedi nazikçe, "onun başka birçok erkeği vardı." Davetin birçok kez kendisine de yapıldığını çocuğa söylemedi. İnce bir şekilde, ama bir erkeğin fark edemeyeceği bir şekilde. "Ve eğer hamile kalırsa, babasının kim olduğunu kanıtlamak için çok zorlanacaktır. Seni böyle oyalamak için akıllı bir sürük." Çocuğun yüzündeki dehşeti görünce, sırtını okşadı. "Her erkeğin hayatında bir Priscilla vardır, onu baştan çıkaran, eteğinin altına çeken, sonra da kırılmış gibi davranan kız."

"Senin de öyle bir kızın var mıydı, Ross?"

Ross alaycı bir şekilde güldü ve Bubba, Ross'un işlerin yavaş olduğu tembel öğleden sonraları veya akşamları ona memnuniyetle hizmet eden bir harem tarafından eğitildiğini bilseydi ne derdi diye merak etti. Karanlıkta sırtı ve dişleri parlak bir şekilde ışıldadı. "Bu, öğrenmen gereken ikinci ders. Bir beyefendi asla söylemez."

Bubba'nın gülümsediğini görünce rahatladı. Luke öldürüldüğünden beri ilk kez kendine benziyordu. "Luke'a olanlar için kendini suçlama. Senin hatan değildi."

"Bunun için her zaman kendimi kötü hissedeceğim."

"Elbette hissedeceksin. Uzun süre acı çekeceksin," diye kabul etti Ross. "Ama bir erkek hatalarını geride bırakır ve bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya çalışır." Parmakla çocuğu işaret ederek sert bir şekilde, "Ve Priscilla Watkins gibi sürtüklerden uzak dur. Sana bunu yapmasına izin verdiyse, başka erkeklere de izin verir. Birkaç yıl içinde senin için özel biri çıkacaktır," dedi.

"Lydia gibi mi?"

"*Lydia mı?*" Ross başını kaldırdı. Victoria'nın genç bir erkeğin ideal kadını olduğunu düşünürdü.

Bubba, Ross'un öfkesini uyandırdığından korkarak yutkundu. "Alınma ama Lydia, gördüğüm en güzel kadın. Luke ve ben, onu ormanda bulduğumuz ilk gün böyle düşünmüştük, o zamanlar pek neşeli görünmese de."

Kahramanı ona ifadesiz bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapmayınca, aceleyle devam etti. "O çok yumuşak ve temiz, ama dokunulmaktan, dağınık olmaktan rahatsız olmaz gibi görünüyor, anlarsın ya?"

Lydia, yoncaların arasında uzanmış, giysileri buruş buruş, çoraplarındaki yeşil lekelerle gülerek, dizindeki çamurlu lekeyi alaycı bir şekilde gösterince ona şakacı bir şekilde vuruyordu. Lydia, parmaklarını saçlarına doladığında ona hiç kızmıyordu. Lydia, bir kitabı dikkatle incelerken, doğru okumaya çalışırken yüzü konsantrasyondan kıvrılıyordu.

"O narin ve zarif, ama aynı zamanda cesur da."

"Cesur mu?" Ross tekrarladı. Sanki onun tanımadığı ama hakkında fikir sahibi olmak istediği birinden bahsediyorlardı.

"Evet, sen yokken ve ben kendimi kötü hissederken atların bakımını üstlendiği gibi. İlk başta onlardan korkuyordu, ama bunun onu durdurmasına izin vermedi. Belki bunu sana söylememeliyim, ama onlara gizlice şeker veriyor ve onlar da senin sözlerini dinledikleri kadar onun fısıldadığı küçük sözleri de dinliyorlar. Bana binmeyi öğretmem için de ısrar ediyor. Senin için sakıncası yoksa öğretirim dedim, ama sana sürpriz yapana kadar bunu sır olarak saklamak istediğini söyledi. Sen yokken ara sıra onu kısıraklardan birine bindiriyorum. Sakıncası yok, değil mi Ross?"

Sessizce başını salladı. Lydia at binmek mi? "Hayır, sanırım

atlara alışması iyi olur, çünkü yerleştikten sonra atlarla birlikte yaşayacağız." Ona sürpriz yapmak mı istemiş?

"Ben de öyle düşündüm," dedi Bubba, Ross'un karısına binmeyi öğretme cüretini gösterdiği için ona kızmadığına rahatlayarak. "Onu görmelisin, sanki hayatı pahasına eyerin boynuzuna tutunuyor." Yumuşak bir kahkaha attı. "Tabii ki, senin yan eyerin olmadığı için bacaklarını açarak binmeyi öğreniyor."

"Tabii ki."

"Sana sürpriz yaptığında bildiğin gibi davranma." "Hayır, davranmayacağım."

Bubba, arabaya özlemle baktı. "Umarım bir gün Lydia gibi bir kadınla tanışırım." Sonra, arkadaşlık sınırlarını aştığından korktuğu için, çabucak, "İyi geceler, Ross, ve teşekkürler... şey... her şey için teşekkürler," dedi. Karanlıkta kayboldu.

"İyi geceler," dedi Ross dalgın dalgın.

Vagon karanlıktı ve o, zeminde el yordamıyla palete doğru ilerledi. Botlarını ve pantolonunu çıkardı ve uyuyan karısının yanına uzandı.

"Ross?" diye sordu karısı
uykulu bir sesle. "Döndüm."

"Onu takip ettin mi?"

"Karanlık çöktükten sonra izini kaybettim. Ama buralarda kalmadığını düşünüyorum. Endişelenecek bir şey yok."

Keşke bu doğru olsaydı. "Bir şey yedin mi?"

"Aç değilim." Söylediklerinin aksine, midesi gürültüyle guruldadı.

"Açsın!" diye fısıldadı, karanlıkta elini uzatıp karnını ovuşturdu. Ama hedefini ıskaladı ve parmakları, göbek deliğinden aşağıya doğru uzanan ipeksi tüyleri okşadı.

Vücudu anında tepki verince inledi. Onun ruh hali çok değişken olduğu günlerdeki perhizinin bedelini ödüyordu. Refleks olarak, elini geri çekmeye başladığında, onu yakaladı ve karnına bastırmak için geri çekti. İç çamaşırını tekmeledi ve ona dönerek, serbest eliyle geceliğini çıkardı.

"Açım, Lydia. Beni besle."

Onu açgözlülükle öptü, ağzı açlıktan kıvranan dilinin avı oldu. Boğazını ısırarak aşağı doğru indi. Ağzı, dolgun kıvrımlarına yerleşti

, istediği gibi dolaşarak meme ucunu bulana kadar aşk ısırıkları yaptı.

Kadın memnuniyetini inleyerek ifade etti. "Bir keresinde sütünümü tattın. Hatırlıyor musun?"

"Evet. Tanrım, evet," diye mırıldandı. Ağzına mümkün olduğuunca çok aldı.

"Keşke hala sütünü olsaydı. Seni memnuniyetle beslerdim, Ross."

İçten, ruhundan gelen bir iniltiydi ve elini aşağıya doğru itti. Kız, bir an direndi, sonra onun kıl kıl saçlarını geçip erkekliğine ulaşmasına izin verdi. Sonra elini bıraktı, ne yapacağına karar vermesini sağladı.

Onun adını yalvarırcasına fısıldadı, göğüslerini öperken, dilini ve bıyığını kullanarak okşarken ve dudaklarıyla nazıkçe ısırırken adını tekrar etti. Onu ne kadar sevdiğini düşünerek, parmaklarının arkasını onun sert, kadifemsi uzunluğu boyunca gezdirdi, sonra elini onun etrafında kapattı.

Kadının parmakları onun şeklini, hissini, dokusunu ve gücünü öğrenmeye başladığında, adam küfürlü bir söz söyledi, ya da bir dua mıydı? Kadın, ucunda ilk nem damlalarını keşfetti ve bunları mızrak ucunu yağlamak için kullandı.

"Oh, Tanrım, Lydia. Evet, evet." Sözleri kopuk kopuk, nefesi düzensizdi. "Daha hızlı, aşkım. İşte böyle. Oh, tatlım... Ben..."

Onu sırt üstü çevirdi ve aceleci davranışından dolayı çılgınca özür diledi. Buna gerek yoktu, çünkü kadının vücudu arzuyla terlemişti ve ona verebileceği bu hediye için kalbi sevine çarpıyordu. Kendini kadının sıcakık sıcaklığına kaptırdı ve her şey bittiğinde, yorgunluk ve büyük bir tatminle altın rengi bir sisin içinde dinlenirken, Bubba'nın söylediklerini düşündü. Çocuk haklıydı.

Lydia çok özel bir kadındı.

On sekizinci bölüm

Madam LaRue, kızlarının "ön oda" olarak adlandırdığı dağınık ve gösterişli salondaki masasının üzerinde duran kalem ve mürekkeple yapılmış eskizi kayıtsızca seyretti. Boş boş, parmaklarında bir tutam siyah saçını döndürüp durdu. Parşömenden ona bakan yüz onu şaşırttıysa da, bunu hiç belli etmedi. Kalemle çizilmiş kaşlarında hiçbir seğirme, pudralı yüzünde hiçbir hareket, daha önce sürdüğü allık dışında yanaklarında hiçbir kızarıklık yoktu.

"Hayır, beyler. Pearl öldürüldüğü gece onun odasına gönderdiğim adam bu değil. Şeri içmek istemediğinizden emin misiniz?"

Gentry pembe brokar koltuktan fırlayarak pencereye gitti ve püsküllü perdeleri kaba bir şekilde geri itti. Her zamanki gibi diplomatik, sabırlı ve titiz olan Majors, Owentown'da kısa sürede kendisi ve kızları için oldukça ün kazanmış olan madama nazikçe konuştu. Pearl'ün görünüşte sebepsiz cinayeti, madamın yararlandığı bir entrika havası yaratmıştı.

"Madam LaRue," dedi Majors, "lütfen bunun sadece bir fotoğraftan yapılan sanatsal bir yorum olduğunu unutmayın. Tekrar bakın ve bu adamı iş yerinizde hiç gördünüz mü bize söyleyin."

"Bana sorduğunuz bu değildi, Bay Majors. Onun Pearl'e gönderdiğim adam olup olmadığını sordunuz ve ben hayır dedim."

"Bu lanet olası bir zaman kaybı," diye patladı Gentry, pencereden uzaklaşarak Madam'ın masasına etli yumruğunu vurdu. "Neden bu fahişeyle laf kalabalığı yapıyorsun?"

Madam, boyalı dudaklarını küçümseyerek kıvırdı ve keskin gözleriyle uzun boylu, saygın beyefendiyi baştan aşağı süzdü. Onun gibi tipleri çok tanıyordu. Kendilerini toplumun ahlak bekçisi ilan eden bu adamlar, onun gibi işyerlerine karşı kampanyalar yürütüyorlardı, ama çoğu erkeklerden daha sık bu tür yerlere gidiyor ve genellikle en ahlaksız fahişeleri tercih ediyorlardı.

Gentry'yi burnunu hafifçe çekerek reddetti. Pinkerton ajanı, kanunla ilişkili olmasına rağmen gerçek bir beyefendi idi. Bu yüzden ayırım yapmıyordu. En iyi arkadaşlarından ve düzenli müşterilerinden bazıları kanun adamlarıydı.

"Bay Gentry, lütfen." Majors yorgun bir şekilde iç geçirdi. Gentry'ye Owentown'a yaptıkları geziden bahsetmiş olmaktan pişmanlık duyuyordu. Knoxville'e döndüklerinde yeni bir gelişme olmadığını öğrenince, ellerindeki kısıtlı bilgileri incelemeye başlamıştı.

Daha önce, gizli ajanın Owentown saloonunda Sonny Clark'a benzeyen bir adamdan bahsetmesini, takip etmeye değer bir bilgi olmadığı için göz ardı etmişlerdi. Ancak fahişenin cinayetiyle ilgili rapor, göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir tesadüftü. Daha iyi bir ipucu bulamayan Majors ve Gentry, demiryolu kasabasına gelmişlerdi ve şimdi kötü şöhretli Madam LaRue ile görüşüyorlardı, ancak bu da çıkmaza girmiş gibi görünüyordu.

"Bu adam kim?" Madam, Majors'ın çekiciliğini ölçerek, ipeksi bir sesle sordu. Belki işlerini bitirdikten sonra, onun nezaketi karşılığında ona bedava bir ikramda bulunurdu. Diğer adam ise cehenneme gidebilirdi. "Dikkat etmem gereken biri mi?"

"Ona söyleme..."

"Gentry!" Majors bağırdı. "Kapa çeneni."

Gentry öfkeyle ama sessizce koltuğuna geri çöktüğünde, Majors devam etti. Gentry, Clark'ın kızıyla evli olduğunu kimsenin öğrenmesinden utanıyordu, ama Majors Madam LaRue'ya tüm hikayeyi anlatmaya karar verdi.

"Adı Sonny Clark. Birkaç yıl öncesine kadar James çetesiyle birlikte çalışıyordu. Sonra ortadan kayboldu. Bildiğimiz kadarıyla artık iş yapmıyor, ama hala aranan bir adam. Bay Gentry, onu damızlık çiftliğinde çalıştırmak için işe aldığı anda onun gerçek kimliğini bilmiyordu."

Kaşları anlamlı bir şekilde yukarı kalktı ve Gentry'ye alaycı bir bakış attı. Onun alaycı bakışı, Gentry'nin kızarık yüzünü daha da kızarttı. "Şu anda Gentry'nin kızıyla evli. Bir sürü mücevherle kaçtılar ve nerede olduklarına dair hiçbir iz bırakmadılar. Bay Gentry, doğal olarak, kızı için endişeleniyor."

"Neden?" Madam sakın bir şekilde sordu.

"Neden?" Majors'ın uyarılarına rağmen, Gentry yine sandalyesinden fırladı. "Bu adam bir suçlu, bir katil, bir hırsız. Ona ne yaptığını kim bilebilir ki?"

ona ne yaptığını kimse bilmiyor."

Madam, uzun otların arasında gururlu ve kibirli bir şekilde yürüyen çarpıcı genç kadını hatırladı ve onun kendi başının çaresine bakabileceğini düşündü.

"O, o gece Pearl'ün odasına giden adam değil," diye tekrarladı. "O zaman zamanınızı yeterince aldık." Majors ayağa kalkmaya başladı. "Teşekkürler..."

"Ancak, o buradaydı."

Güzel genç karısına aşık olduğu için onu reddeden uzun boylu, yakışıklı bir adam hakkında polise bilgi vermemek bir şeydi. Ama James çetesiyle birlikte at süren, gerçekten de kötü şöhretli bir suçlu olan uzun boylu, yakışıklı bir adam hakkında sessiz kalmak, Madam'ın sınırlı cömertliğini çok zorluyordu. Sonuçta, işini düşünmesi gerekiyordu. Ve stratejik olarak yayılan, kendi vagonunda farkında olmadan kanun kaçağı Sonny Clark'ı ağırladığına dair dedikodular, şey...

Hâlâ masasında duran eskizi inceleyerek, adamın yetenekli dokunuşlarını düşündü. Gözlerindeki yeşil ateş, en soğuk kadının kalbini bile eritebilirdi ve Madam, birden fazla erkek tarafından bu şekilde adlandırılmıştı. Okşamaları, heyecan vermek için doğru miktarda sertlik ve bir kadını kullanılmış değil, sevilen hissettirmek için yeterli hassasiyetle birleşiyordu. Onu istemişti. Adam göğüslerini okşadığında, memnuniyetini mırıldanarak ifade etmişti.

Ama aynı zamanda, onun sarılan kollarını itip, ondan uzaklaşıp, dudaklarından öpücüğünü silip, hem ona hem de kendine tiksinti duyarak çıplak vücuduna baktığını da hatırladı. Başkaları yüksek bedel ödeyerek elde ettikleri bir şeyi reddeden bir adamı, hangi kadın savunabilir ki?

Masasındaki şeri sürahisine uzanırken iki adamın dikkatini çekti. Yavaşça, saygıyla sandalyelerine oturdular. Madam şarabı kristal bir kadehe doldurdu ve Bay Gentry'ye uzattı. Dudakları hoş bir gülümsemeye kıvrılmıştı, ama gözleri soğuktu.

"Şeri ister misiniz, Bay Gentry?"

Gentry, acımasızca çenesinin içini ısırarak kadehi uzattı. "Evet." Madam kadehi hemen bırakmayınca, alçakgönüllü bir şekilde "Lütfen" diye ekledi.

* * *

Lydia derin bir nefes almak için durakladı. Zaman çok önemliydi ve zaman azalıyordu. Ross her an akşam yemeği için gelebilir. Atlanta Langston, Lee'yi kampta yürüyüşe çıkarmıştı ve yakında onu geri getirecekti.

Terli alnını koluyla sildi ve kollarını bir kez daha sandığa dayadı. Sandık hareket etti, ama sadece birkaç santim. Tekrar denedi ve tüm ağırlığını sandığın üzerine verdi. Bu sefer sandığı vagonun yanından uzaklaştırmayı başardı.

Mücevherler gerçekten varsa ve vagonda ise, Lydia bunların bu sandığın altında saklanmış olması gerektiğini biliyordu. Diğer her yeri aramıştı. Günlerce, boş bulduğu her an, aramış, sonunda döşeme tahtalarını kaldırıp olası saklanma yerlerini aramaya başlamıştı. Hiçbir şey bulamamıştı ve çaresizliğe kapılmaya başlamıştı.

Eğer elinden gelirse, Ross yakalandığında çalıntı mücevherlerle yakalanmayacaktı. Zamanı geldiğinde, mücevherleri nasıl öğrendiğini ona açıklayacaktı - tabii o zaman gelirse. Hala onun bu konuda bir şey bildiğine inanmıyordu. Bu arada, onu Clancey'den ve onu takip eden adamlardan korumak için elinden geleni yapacaktı.

Dizlerinin üzerine çöktü, diğer tahtaları çıkarmayı kolaylaştıran dosyayı aldı ve onu çatlakların arasına sıkıştırdı. Tahtanın bir kısmı kaldırılana kadar, ter gözlerine akarken, dosyayı yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. Mekanik bir şekilde ve umutsuzca, elini tahtanın altına kaydırды.

Elini hareketsiz hale getirdiği anda nefesi kesildi. Çünkü eliyle sadece vagonun pürüzlü altını hissetmek yerine, yumuşak bir şeye dokundu.

Eğilip tahtanın altına baktı, aynı anda yumuşak nesneyi kavradı ve çıkardı. Elinde, üst kısmı örgülü siyah ipek bir kordonla bağlanmış, yaklaşık on inç uzunluğunda ve altı inç genişliğinde siyah kadife bir çanta vardı. Ağırdı.

Lydia'nın yanlarından terler akıyordu ve göğüslerinin arasında yuvarlanıyordu. İpi açıp çantayı avucuna eğdi. İçindekileri dışarıya döktü. Sıcak ve hareketsiz vagonda yüksek sesle nefesini tuttu.

kafasının içindeki gürültüden dolayı dışarıdaki sesleri fark etmiyordu.

Güzel şeyler elini doldurdu. Seyyar satıcının arabasındaki ucuz mallar ve bayanların pazar günleri taktıkları ara sıra görülen cameo veya madalyonlar dışında hiç mücevher görmemişti. Sayısız renkteki parıldayan taşlara hayran kaldı. Parlak öğleden sonra güneş ışığını yakaladıklarında, tuval duvarlarına gökkuşağı yansıtıyorlardı. Yüzükler, küpeler, bilezikler, kolyeler, broşlar, bazıları altın ve gümüşten yapılmış, o kadar karmaşık ki örümcek ağıları kadar kırılgan görünüyorlardı. Lydia bunların parasal değerini anlamıyordu. Sadece güzelliklerinden zevk alıyordu.

Büyüsünden kurtuldu ve parçaları keseye attı. Ne yapmalıydı? Clancey'e teslim edene kadar başka bir yere saklarsa, Ross'un kaybolduğunu fark etme ihtimali vardı. Ama Ross bunun farkında değildi, değil mi? *Değil mi?* Her halükarda, sandığı tekrar taşımak zorunda kalacak olsa bile, olduğu yerde bırakmak daha iyiydi.

Saklama yerini gizli yerine geri koyup sandığı yerine koyduğunda, Ross kanvas kapakları açarak onu şaşırttı. "Ne yapıyorsun?"

Sandığın üstüne eğilmiş, nefesini düzeltmeye çalışırken, onun sesini duyunca suçluluk duygusuyla hızla döndü. "Hiçbir şey," dedi çabucak. Yutkundu ve kalbinin çarpmasını durdurmaya çalıştı. Kocasını hırsız mıydı?

"Yanakların kızarmış."

"Öyle mi?" diye sordu, ateş gibi yüzüne ellerini kapattı. "Sıcak hissediyorum. Hiçbir yerde nefes alacak hava yok. Yıkanacak vaktim olmadı."

Gülümsedi, uzun bacağını içeri salladı ve diğerini arkasına çekti. "Hadi yüzmeye gidelim." Ona yaklaştı ve ellerini boynuna doladı, parmaklarını ensesinde birleştirdi. Ağzı sıcaktı, ağzını kapattı, tadını içti, ıslak üst dudağını diliyle yıkadı. "Tadın tuzlu."

Kasları, her öpüşüklerinde olduğu gibi eriyordu. Sıcaklığa rağmen, ona yaslandı ve ellerini göğsüne koydu. Gömleğinin önü de nemliydi. "Yıkanmadığımı söylemiştim."

"Ben de yıkamadım. Tozluyum. Hadi nehre gidelim," diye fısıldadı kadının boynuna. Elleri kadının göğüslerini bulmuş ve yetenekli bir şekilde masaj yapıyordu. "Bütün giysilerimizi çıkaracağız ve..."

"Hayır," dedi, onu itip ellerini sallayarak. "Bunu yapamam"

. Biri bizi görür."

Onun öfkesine güldü, bu da kızın buklelerinin başının etrafında zıplamasına ve gözlerinin kuyruklu yıldızlar gibi parlamasına neden oldu. "Tamam. Ben tüm kıyafetlerimi çıkaracağım, sen de geceliğinle yüzebilirsin."

"Yüzemem," dedi kibirli bir şekilde.

Flört etmeyi daha yeni öğrenmişti. Bunun ne olduğunu bilmiyordu, hatta bunu yaptığının da farkında değildi. Sadece, küstahça davranıp onun kendisine uzanmasını sağladığında, onun kucaklaşmayı daha çok sevdiğini fark etmişti. Ona sırtını döndü ve vagonun sonuna doğru yöneldi.

Adam arkadan kollarını uzatıp onu sardı. Onu göğsüne doğru çekti, kalçalarını onun kalçalarına doğru itti. Bir eliyle göğsünü kapattı ve başparmağıyla meme ucunu okşadı. Diğer eli karnının üzerine yerleşti ve parmakları onun içine girdi. "O zaman senin yapabileceğin bir şey yapalım. Bunun gibi bir şey. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Hmmm," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Bana nasıl yapılacağını sen öğrettin." Kollarında döndü ve uzun dakikalar boyunca öpüşerek kendilerini kaybettiler. Sadece ağızları değil, vücutları da bu öpüşmeye katıldı. Göğüsleri onun göğsüne yapıştı ve ortasıyla pantolonundaki sertliği okşadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve onu itti. "Haklısın. Burası cehennemden daha sıcak." Yüzü terden sıırılsıklamdı. "Lee'yi alıp dereye gidelim."

Onu el ele tutuşarak vagondan çıkardı ve Lee'yi ararken Ross, seks yapma düşüncesinin ne zaman bu kadar eğlenceli olmaya başladığını merak etti.

* *

Ertesi sabah Lydia uyandığında Ross hâlâ uyuyordu. Oldukça hareketli bir akşam geçirmişlerdi. Önce Lee ile bir saat boyunca sığ suda su sıçratarak oynamışlardı. Sonra Ross dalış yaparak gösteriş yapmaya başlamış ve tam beş dakika boyunca su yüzüne çıkmayarak Lydia'yi ölümüne korkutmuştu. Lydia çılgınca onun adını haykırıyor, Lee'yi kendine sıkıca sarıyor ve gün batımının ışıklarının yansıdığı su yüzeyini tarıyordu ki, birden poposuna sert bir çimdik atıldı ve Ross bir deniz canavarı gibi sudan çıkıp kükredi.

"Seni öldürebilirim!" diye bağırdı ve akıntıya ve kaygan taşlara karşı mücadele ederek

akıntıya ve kaygan taşlara karşı mücadele ederken, o gün ilk kez serinlemenin keyfini çıkararak kollarını ve bacaklarını sallayan Lee'yi tutmaya çalışıyordu.

"Bana öpücük ver," dedi Ross, onun sudaki çabalarına gülerek. Kaygan kollarını yakaladı ve onu kendine çekti. Dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı, akıntıda sallanarak birbirlerinin sıcak tadını zevkle yudumladılar. Lee aralarında telaşlanıyordu. Onu kimse umursamadı.

"Biliyor musun," dedi Ross, ağzını bıraktığında yumuşak bir sesle, "o gecelikle yüzmenin avantajları var." Aşağıya baktı ve ince kumaşın vücuduna yapıştığını, örtmekten çok daha fazlasını ortaya çıkardığını gördü. Göğüs uçları küstah ve pembe birer cazibe merkeziydi. Tam o sırada, Lee'nin ayağı, özellikle kuvvetli bir tekmeyle, geceliğinin dantelli kenarına takıldı ve onu göğsünün üzerinden aşağı çekti. Cildi beyaz, ıslak, öğleden sonra güneşinde parlak, mermer gibi pürüzsüz ve o narin tepeciklerle taçlandırılmıştı.

Ross buna karşı koyamadı. Boğazından düşük, hırıltılı bir ses çıkararak elini kadının göğsünün altına kaydırды, onu kaldırdı ve ağzını ona yaklaştırdı. Pürüzsüz kıvrımı öptü, sonra meme ucunu ağzına aldı ve diliyle etrafında daireler çizerken nazikçe çekiştirdi.

"Ross, Ross," diye mırıldandı Lydia, gözlerinde aşk ve mutluluk gözyaşları birikerek. Bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyordu, ama Ross'un uyanışını uyluğunda hissedebiliyordu. Elini onun yanağına koydu ve sevgiyle başını kendinden uzaklaştırdı. "Aşağıya çok uzak değiliz. Biri bizi görebilir. Ve Lee de burada."

Gözleri, başının üzerindeki yeşil ağaç dallarını yansıtıyordu ve yüzüne gülümsüyordu. Ona açıkça durmasını asla söylemezdi, ama o onun yalvaran mesajını okudu. Saygıyla göğsünü tekrar kapattı ve "Lee zaten akşam yemeğine hazırdır. Ben hazırım." Oğlanı ondan aldı ve kampa dönerken göğsüne sıkıca sarıldı. Lydia yine ikisine olan sevgisinden ağlamak istedi.

Şimdi Lydia, uyuyan kocasına bakıyordu ve Tanrı'nın ona onu verdiği için bu kadar iyi olduğuna inanamıyordu. Sanki azarlamak istercesine, gözleri sandığa kaydı ve bir anda ciddiye bindi. Clancey ne zaman tekrar gelecekti?

O sabah, Ross temiz su almaya gider gitmez ortaya çıktı.

"Günaydın, Bayan Coleman," dedi yavaşça.

Lydia, ondan korktuğunu bilmesini istemediği için yavaşça döndü ve onu her zaman öfkeliendiren küstah bir küçümsemeyle baktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Buldun mu?"

"Evet."

Gözleri açgözlülükle parladı, ama Lydia kıpırdamadı. "Hadi, seni aptal sürük, kimse görmeden onu getir."

"Yapamam. Çok iyi saklanmış ve çıkarmak biraz zaman alacak."

Sinirli bir şekilde küfretti ve kadının yüzündeki soğukluğu tokatlamak istedi. Ama etrafındaki kamp hareketlenmeye başlamıştı ve dikkat çekmenin kendisine yakışmayacağını biliyordu.

"O zaman bu akşam." "Arabada değil."

"Herkes atlarını gece için ahıra koyduktan sonra, ağıldı." Kız başını salladı ve adam ağaçların arasına gizlenerek uzaklaşmaya başladı. Gitmeden önce, kıza dönerek, "Kendi iyiliğin için orada olsan iyi olur, kızım," dedi. Kız yine başını salladı.

Bu, onun korkacağı bir gün batımı olacaktı.

Ama gün batımı geldi, lavanta, kırmızı ve altın rengi. Ross arabaya döndüğünde, ona akşam yemeği hazırды. Kolay olmamıştı ama öğle molasında mücevher çantasını almayı başarmıştı.

Vagon treninde bir beklenti havası vardı. Sadece birkaç gün sonra varacakları yere ulaşacaklardı. Scout, iki gün içinde Kızıl Nehri geçeceklerini tahmin ediyordu. Sonra muhtemelen Jefferson'a üç gün daha. Tabii ki çoğunun gidecek çok daha uzun bir yolu vardı, ama orada dağılacaklardı. Hepsi, kendi kalıcı adreslerini alana kadar ulaşılacakları akrabalarının adreslerini şimdiden paylaşıyorlardı.

Ross, akşam yemeğinden sonra Grayson'la konuşmaya gitti. Annem Lee'yi yürüyüşe çıkarmış ve ikizleri etrafta dolaşırken Bayan Sims'le sohbet etmek için durmuştu. Lydia, ağıla gizlice gitmekte hiçbir sorun yaşamadı.

Korkudan titriyor olmasına rağmen, dik ve onurlu bir şekilde yürüdü. Bundan sonra Clancey'den kurtulabilecek miydi? Onun öldüğünü sanmıştı, ama Clancey yeniden dirilmiş ve onu tekrar eziyet etmeye başlamıştı. Ross'un rahmetli karısının mücevherlerini teslim etme düşüncesi iğrençti. Ama daha da iğrenç olanı, Ross'un bu mücevherlerle yakalanma düşüncesiydi. Clancey'nin elinde bu kadar servet varsa, kesinlikle oradan ayrılır ve bir daha onları rahatsız etmezdi.

Lydia, Clancey arkasına yaklaşana kadar onu görmedi. Clancey, Lydia'nın saçını avuçlayarak onu acı verici bir şekilde durdurdu. "Boo!" dedi yumuşak bir sesle.

Saçlarını onun yumruğundan kurtardı ve ona döndü. "Çek ellerini benden." Fısıltıyla konuşuyorlardı ve bir ağaçlıkta saklanıyorlardı. Yakınlarda bulunan atlar bile kulaklarını bile kıpırdatmıyordu. "Bana bir daha dokunursan, Ross seni öldürür."

Clancey, sinsi bir gülümsemeyle çürümüş, tütün lekeli dişlerini iğrenç bir şekilde gösterdi. "Ama o bunu bilmeyecek, değil mi? Ona söyleyecek misin? Ben söylemeyeceğim. O mücevherleri getirdiysen, söylemeyeceğim."

"Getirdim," dedi kısaca ve cebinden kadife çuvalı çıkardı. Çuvalı ona uzattı. "Bir daha beni rahatsız etme." Onu geçip gitmek istedi.

Clancey, elini bir ağacın gövdesine koyarak yolunu kesti ve neredeyse çenesini yakaladı. Kadın geri çekildi ve gardını düşürdü. Kendine geldiğinde, Clancey'nin kalın vücudu ona bastırarak onu ağaca sıkıştırmıştı.

"Gittikçe daha da agresif oluyorsun, kızım. Gittikçe daha da agresif. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum."

"Bırak beni," diye dişlerini sıkarak, direnerek ve dizini kaldırmaya çalışarak söyledi. Bir keresinde kazara onun kasıklarına vurmuştu ve bunun onun saldırısını engellemenin kesin bir yolu olduğunu çabucak öğrenmişti.

Clancey, kızın dizini ustaca kaçırdı. "Beni delirtiyorsun, kızım, işte bunu yapıyorsun. Beni iyice kızdırıp azdırıyorsun."

Nefes nefese soluyan adamın nefesi yüzüne çarptığında kokusu iğrençti. Adam, kadının göğüslerini elleriyle aradı ve acımasızca sıktı. "Hayır," diye hıçkırarak direndi. Bunun kendisine bir daha olmasına izin vermeyecekti. Ross'tan sonra olmazdı. Clancey önce onu öldürmek zorunda kalacaktı.

"Sanırım, evlendiğin o kanun kaçağı yerine beni bacaklarının arasında olmasını diliyordun. Sanırım o, seni becermektense atını becermekte daha iyi."

"Tanrım, hayır." Kadının korsesini yırtmış ve geceliğinin içine elini sokarak meme uçlarını acı verici bir şekilde sıkıyordu.

"Bunu özlemişsin, ha?"

Lydia çığlık atmayacaktı, çünkü bir çığlık kampı uyandırır ve herkes koşarak gelir. Clancey'i görürlerdi. Ona ne yaptığını anlardı. O da onlara anlatırdı... Tanrım. Ne yapabilirdi

yapabilirdi? Ross, Clancey'den asla haberdar olmamalıydı. Ama Clancey onu tekrar kirletirse onunla kalabilir miydi? Hayır. Daha fazla direndi, tırnaklarıyla onun yüzünü tırmaladı.

Clancey, pantolonunun düğmelerini açmaya çalışırken eteğini yukarı çekti. "Hayır, hayır, hayır." Elini Lydia'nın ağzına kapattı ve kafasını ağaca vurdu.

"Lydia!"

Adı birdenbire duyuldu ve söylendiğinden çok daha yüksek sesle yankılandı. Clancey hızla döndü. O ve adam, ağır bir saniye boyunca birbirlerine baktılar, ikisi de karşılıklı şaşkınlıklarından hareketsiz kalmışlardı. Sonra adam başını geriye attı ve öfkeli bir çığlık atarak Clancey'e doğru koştu, boğazını hedef aldı.

"Winston, hayır!" diye bağırdı Lydia.

Uyarı çok geç geldi. Clancey, beyaz takım elbiseli yumuşak yüzlü adama karşı neredeyse şehvetli bir zevk ve azımsanmayacak bir küçümsemeyle, pantolonunun belinden uzun namlulu tabancayı çıkardı ve Winston Hill'in göğsüne ateş etti.

Silahın ateş sesleri rüzgarsız akşam havasında yankılandı. "Lanet olsun," diye Clancey acımasızca küfretti. Yere düşen adama, sonra da "Winston" diye çığlık atan ve kanlar içinde yerde yatan adamın yanına düşen Lydia'ya saf nefretle baktı.

"Kahretsin!" Clancey tükürdü ve ağaçların arkasına koşarak saklandı.

Lydia onun kaçtığını fark etmedi bile. Winston'ın beyaz takım elbisesinin üzerine kırmızı çiçeklerin endişe verici bir hızla açmasını dehşetle izliyordu.

"Winston, Winston," diye hıçkırarak onun üzerine eğildi.

Onun öldüğünü sandı, ama Winston gözlerini zorlukla açtı. "Lydia... sen iyi misin?"

"Evet, evet." Gözyaşları yüzünden akıp çenesinden damlayarak göğsündeki kan birikintisine yağmur damlaları gibi düşüyordu. "Konuşma," dedi endişeyle, sanki göğsünü bir arada tutmak istercesine ellerini endişeyle göğsünün üzerinde gezdirerek.

"Son zamanlarda... pek... erkek gibi... hissetmedim." Adamın arayan elini tuttu ve yanağına götürdü. "Öldüm... gibi... neyse."

"Lütfen konuşma. Ölme!"

O zaman ona gülümsedi. "Böylesi daha iyi... çok daha iyi, dostum."

Gözleri kapandı ve bir kez hırıltılı nefes aldıktan sonra, göğsündeki o iğrenç

gurgulama sesi kesildi. Lydia, onun kendisini duyamayacağını bilmesine rağmen, fısıldayarak adını söyledi. Gözleri, onu diriltmenin bir yolunu arıyormuşçasına, amaçsızca vücudunda dolaştı.

O anda, parmaklarında tuttuğu kadife keseyi gördü. Clancey'nin elinde tuttuğu tek şey buydu. Üvey kardeşi, Winston'ın saldırısı karşısında o kadar şaşırılmıştı ki, Winston'ın kemerinden keseyi çekip aldığını fark etmemişti bile.

Biri onun adını bağırdı. Ross. Anne. Ağaçların arasında koşan ayak sesleri. Yapraklı dalların kenara itilmesi. Yaklaşıyor.

Mekanik bir hareketle, Winston'ın elinden kadife keseyi aldı ve Ross ağaçların arasından koşarak gelirken onu elbisesinin cebine sıkıştırdı.

"Lydia!" diye bağırdı. Onu Winston'ın üzerinde eğilmiş halde görünce aniden durdu.

Hemen arkasında duran annesi, "Tanrı merhamet etsin" diye bağırdı. Arkasını dönerek yolu kapattı. "Çocukları kampa geri götür. Bu hoş bir manzara değil."

Lydia, arkadaşının cesedinin üzerinden Ross'a baktı. Gözleri yaşlarla doluydu. "Ross," diye boğuk bir sesle dedi ve ona uzandı.

O hareketsiz dururken, birkaç kişi onun etrafından dolaştı. Karısının saçları dağınık bir şekilde sırtına dökülmüş, korsesi yırtılmış, göğsü ve boynu çizik ve morluklarla kaplıydı. Vahşi bir hırıltı göğsünden yükseldi ve ağzından çıktı. Diğerlerini kenara iterek, karısına atladı ve onu ayağa kaldırdı.

Kendi başına ayakta duramayan kadın, destek olmak için onun omuzlarına tutundu. "Örtün" dedi Ross, kadının kulağına sertçe fısıldayarak.

Onun öfkesini yanlış anlayan kadın, ona boş boş baktı. Adam, kadının korsesinin kenarlarını sertçe tutup, göğüslerini örtmek için bir araya getirdi.

"Bayan Coleman, ne oldu?"

Grayson, şoktan sersemlemiş kadının beynine sorusu ulaşana kadar birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldı. Ross neden ona kaşlarını çatıyordu? Onu korumaya çalıştığını anlamıyor muydu? *Arkadaşım benim yüzümden öldü*, diye bağırarak istedi kadının soğuk, maske gibi sert yüzüne.

Sersemlemiş bir halde Grayson'a ve sessizce bekleyen diğerlerine döndü. "Ne? Oh, bir adam," diye kekeleydi. "Yürüyorduk. Bir adam..."

"Ne adamı? Onu daha önce görmüş müydün?"

Sanki onu hiç tanımamış gibi Bay Grayson'a baktı. Neden Clancey için endişeleniyorlardı? Winston Hill ölmüştü. Ona kitap ödünç vermişti. Ross kitapları okumasına yardım etmişti. "Uh... hayır, hayır," dedi, başını sallayarak. "Bana saldırdı. Bay Hill..." Sesi kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. "Bay Hill bana yardım etmeye çalıştı."

"Yeter artık beyler," dedi Ma, Lydia'nın yanına gidip onu güçlü kollarıyla sardı. "Lydia'ya ben bakarım. Bana öyle geliyor ki, birisi bu vagon treninden intikam almaya niyetlenmiş. Onu yakalamaya gitseniz iyi olur. Uzakta olamaz."

Moses ağaçların arasından geçerken kimse onu fark etmemişti. Diğerlerinin arkasında durmuş, eski sahibi ve arkadaşının cesedine bakıyordu. Winston'ın doğduğu günü hatırlıyordu. Büyük evde bir kutlama yapılmıştı. O zamanlar sadece bir hizmetçiydi, ama genç efendiye hayran kalmıştı. Winston ona bir erkek gibi davrandığı için onu her zaman sevmişti. Bir zenci gibi değil.

Grayson, dünyanın yükünün yeniden sırtına bindiğini hissederek, "Sanırım Bay Hill'i geri getirmeliyiz..." dedi.

"Ben onunla ilgileneceğim." Moses, kıskanılacak bir vakarla diğerlerinin arasından geçerek Winston'ın cesedinin yanına diz çöktü. Bir annenin çocuğuna gösterdiği özenle, cesedi kollarının arasına aldı, dik durdu ve onu arabaya doğru taşıdı. Kalbindeki acının tek kanıtı, gözlerinde karanlık aynalar oluşturan dökülmemiş gözyaşlarıydı.

Ma'nın dikkatli bakımı altında Langston'ların arabasına yerleştirildikten sonra, Lydia kederine ve çaresizliğine teslim oldu. Önce Luke, şimdi de Winston. Onlar onun yüzünden ölmüştü. Onun yüzünden. Beyaz çöp. Hiçbirine layık değildi.

"Ross nerede?" diye sordu. Nerede? Neden ona öyle nefretle bakmıştı? Clancey'i biliyor olabilir miydi?

"Sana saldıran kişiyi ve sanırım Luke'un katilini de aramak için dışarı çıktı. Al, bu çayı iç."

"Lee?"

"Anabeth onu yatırdı bile. Şimdi sen de biraz uyu ve olanları unutmaya çalış."

"Yapamam. Onların ölmesi benim suçum."

"Saçmalıyorsun Lydia. Tabii ki senin suçun değil."

Onu teselli etmek mümkün değildi ve sonunda annesi onu yalnız bırakıp, yorgunluktan uykuya dalana kadar ağlamasına izin verdi.

Ertesi sabah Bay Hill'i gömdüler. Lydia, somurtkan kocasının yanında gözyaşı dökmeden ve metanetli duruyordu. Ağlayacak gözyaşı kalmamıştı. Konuşmadılar. Kimse onu suçlamadı. Aksine, onun da öldürülmediği için şanslı olduğunu söyleyerek ona acıyorlardı. "Ya da daha kötüsü," diye fısıldıyorlardı kadınlar. Yaşadığı korkunç olay için söyledikleri taziyeler Lydia'yı daha da mutsuz ediyordu. Ona teselli değil, suçlama gerekiyordu. Ross'tan teselli edici bir söz gelmedi.

O gün yola çıktılar. Hedeflerine çok yaklaştımlardı, bir gün ara veremeyeceklerdi ve ikinci cinayet herkesin korkularını daha da artırmıştı.

Moses her zamanki gibi Hill'in arabasını sürdü. Diğerleri ona karşı nazik davranmak için ellerinden geleni yaptılar. O akşam Lydia'nın arabasına geldi.

"Üzgünüm, Moses," dedi Lydia.

"O da böyle olmasını isterdi, Bayan Lydia. Hastalıktan ölmek üzereydi ve bunu onursuz bir ölüm olarak görüyordu. Böylesi daha iyiydi."

"O da öyle demişti," diye umutla fısıldadı, suçluluk duygusunu hafifletecek her şeye tutunmaya çalışarak. "Ölmeden önce bana öyle demişti."

"Ciddiydi. Sizi çok seviyordu. Sizi korurken öldüyse, istediği gibi öldü demektir."

"Teşekkür ederim, Moses." Adamın elini tuttu ve minnetle sıktı.

Onu Ross'la birlikte akşam yemeğine davet etti, ama o reddetti ve Winston'la paylaştığı vagona geri döndü. Ross akşam yemeği için ortaya çıktığında, onu Winston'ın cesedinin başında gördüğünden beri olduğu gibi sessizce düşüncelere dalmıştı. Sessizce yemek yediler. Koyu kaşlarının altında gözlerini zar zor görebiliyordu, ama ona bakmadığını biliyordu. İlk günkü gibi, sanki onu görmek ona iğrenç geliyordu.

Vagona çekildiklerinde, sinirleri ve duyguları kırılma noktasına gelmişti. Clancey ona neredeyse tecavüz etmişti — artık bu kelimenin anlamını biliyordu. Arkadaşının ölümünü izlemişti. Ona biraz sempati gösterilemez miydi?

Ross'un ilgisizliği onu öfkelenlendirmişti. Onun duyguları, Ross'un ilgisini hak etmiyor muydu? Lee'yi yerleştirdikten sonra, Ross'a döndü ve ona neden somurduğunu söylemesini zorlamaya hazırды. Ross bir paleti sarıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Onu terk edip uyumayalı haftalar olmuştu.

"Dışarıda uyuyorum."

Dudaklarını ıslattı. "Keşke benimle ve Lee ile birlikte burada kalsan." O, ona bakmadan işine devam etti. Onun kollarının rahatlığını ne kadar özleyeceğini ona itiraf edemezdi. Başka bir argüman kullandı. "O adam hâlâ etrafta dolaşıyor olabilir. Sen burada olursan kendimi daha güvende hissederim."

Sırtını ona dönmüş, vagonun sonuna doğru ilerliyordu. Durdu, döndü ve açıkça hoşnutsuzlukla kadının vücudunu baştan aşağı süzdü. Aşağılayıcı bir kahkaha attı. "Lydia, bir aptal bile senin kendine bakabilecek kadar yetenekli olduğunu görebilir."

Yine ondan uzaklaştı. Bu ilgisizlik, yüzündeki o kendini beğenmiş ifade, başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar öfkелendirdi onu. Kendini ona doğru fırlattı.

On Dokuzuncu Bölüm

O, uzaklaşan sırtına doğru uçtu, kolunu yakaladı ve onu döndürdü. Onu tamamen şaşırtmamış olsaydı, bu başarıyı asla elde edemezdi. Ama onun saldırısı, tıpkı kehribar rengi gözlerindeki ateşli bakışlar gibi, onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Ne demek istiyorsun, Ross Coleman? Dünden beri bana neden bakmadığını, bana neden dokunmadığını söyle. Söylemeye cesaretin var mı?"

Ross, sanki bir meydan okuma gibi yatak örtüsünü yere attı. Ellerini beline koydu. "Tamam. Sana söyleyeceğim," dedi. Uyuyan Lee ve yakın komşuları nedeniyle sesini alçaltarak konuştu. Ama bu, sesinin şiddetini azaltmadı. Ses, öfkeyle titriyordu.

"Karımı ormanda başka bir adamla yalnız bulmak hoşuma gitmedi, elbisesi yırtılmış, göğüsleri tüm dünyanın görmesi için açıkta. Hill'in vurulmasına üzüldüm, çok üzüldüm. Ama lanet olsun, öncelikle onunla orada ne yapıyordun?"

"Yapmıyordum," diye patladı. "Yalnızdım. Sadece yürüyordum. Soğuyordum." Ona yalan söylemekten nefret ediyordu, ama Winston'la gizli bir romantik buluşma için buluştuklarını düşünmesine izin veremezdi. "Winston tam zamanında geldi. O adamı durdurmasaydı bana ne olacağını anlamıyor musun?"

Ross'un çenesindeki kaslar gerildi. "Eh, bu beni şaşırtmaz. Erkekler üzerinde böyle bir etkiye sahipsin ve bunu çok iyi biliyorsun. Hill de sana aşıkta ve o kadar güneyli bir beyefendi olmasaydı, seni çoktan ele geçirmiş olurdu. Hal Grayson sana buzağı gözleriyle bakıyor. Bu trende bulunan her erkek, sen yanlarından geçerken yaptıkları işi bırakıp sana bakıyor. Bubba Langston bile sana gülümsediğinde pantolonunda şişkinlik oluyor. Hepsi de sana dokunmak için can atıyor. Bu kadar şok olmuş gibi bakma." O dehşetle geri çekilince alaycı bir şekilde güldü. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Ellerini omuzlarına koydu ve yüzünü yüzüne bir santim kadar yaklaştırdı ve

"Sen davet ediyorsun."

Lydia, onun sert, suçlayıcı yüzüne baktı, ta ki söylediklerinin tam anlamını kavrayana kadar. Sonra öfkeli gözyaşları gözlerini doldurdu. Elleri itti ve öfkesini tüküren bir dişi kedi gibi ondan uzaklaştı.

"Bunu nereden biliyorsunuz, Bay Coleman? Kendini beğenmiş Bay Coleman, saf Victoria ile evli. Beni, hislerimi, kim olduğumu nereden biliyorsunuz? Hiçbir şey bilmiyorsunuz!" diye yüksek sesle fısıldadı.

Ross bu dönüşümden büyülenmişti. Saçları, fener ışığıyla parıldayan bir çelenk gibi başını çevreliyordu. Gözleri, karanlıkta bir alev hipnotize edici özelliğiyle parlıyordu.

"Üvey kardeşim bana tecavüz ettiğinde bunu ben mi davet ettim?" "Senin..."

"Evet, üvey kardeşim. Kan bağı yok. Babası annemle evliydi. Yaşlı adam öldüğünde ve onu benden uzak tutacak kimse kalmadığında, beni aldı. İlk kez, o kokuşmuş yerde zavallı çiftlik hayvanlarını tuttuğumuz barakada oldu. Ve bu çok uygun bir yerdi, çünkü ben de kendimi bir hayvan gibi hissediyordum. Beni şaşırttı ve çamura attı. Bana zarar verdi. İşini bitirdiğinde bacaklarım kan içindeydi ve göğüslerimde diş izleri vardı. Dün seni o kadar rahatsız eden göğüslerim. Ve... Tanrım... sana ne bundan?"

Yüzünü elleriyle kapattı ve vagonun zeminine çöktü, anılar geri gelince kendini berbat hissetti. "Kirliydim, çok kirliydim. Yıkadım, yıkadım, içini dışını ovuşturdum, ama yine de kendimi kirli hissediyordum."

Ross, gözlerini ondan ayırmadan, botunun burnuyla bir tabure ayağını yakaladı ve kendine doğru çekti. Birkaç dakika önce doruğa ulaşan öfkesi, ani bir sükunetle sönmüş bir yelken gibi sönmüştü. Oturdu, ellerini birleştirip başparmaklarının eklemlerini dudaklarına bastırarak onun ıstırabına tanık oldu. "Seni hamile bırakan üvey kardeşin miydi?"

Lydia, umutsuzca başını salladı, onun da mücadele gücü tükenmişti. Boş boş uzaya bakıyordu. "Ondan kaçacak kadar hızlı ya da onu savuşturacak kadar güçlü olmadıysam, bunu tekrar yapardı."

"Kaçabilirdin," dedi Ross sessizce.

Kız alaycı bir şekilde, eliyle saçlarını geriye doğru çekerek ona öfkeyle baktı. "Annem hastaydı. Yaşlı adam onu yıllarca

Yıllarca kötü muamele görmüş ve yetersiz beslenmiş bir köle gibi çalıştırmıştı. Adam öldüğünde, annem yere yığıldı ve bir daha kalkamadı. Kaçsaydım ya da intihar etseydim, ki bunu birçok kez yapmak istedim, üvey kardeşim annemi açlıktan ölmeye terk ederdi ya da uykusunda boğardı. Ona bakmazdı. Kalmak zorundaydım."

Lydia eteğinin kumaşını çekiştirdi. "Annem hamile olduğumu öğrendiğinde, günlerce ağladı. Yataktan kalkıp, bana yaptıkları için onu öldürmekle tehdit etti. O güldü ve annemi tokatladı. Annem daha da ağladı, olanlar için kendini suçladı. Birkaç hafta sonra öldü. Bir gece uykuya daldı ve bir daha uyanmadı." Gözyaşları yanaklarından kristal izler bırakarak akıyordu.

"Ertesi sabah oradan ayrıldım ve haftalarca dolaştım, bulabildiğim şeylerle geçindim. Bir çiftçi ailesi bana iyi davrandı. Bana yemek verdiler ve bir süre onlarla kaldım, ama sonra... yoluma devam etmek zorunda kaldım. Bebeğimi doğurmak için yere düşene kadar yürüdüm. Gerisini biliyorsun."

Lydia, daha iyi bir hayat hayali sona erdiğini düşünerek sessizleşti. Ross, geçmişini öğrendiği için artık onu asla istemeyecekti.

Clancey'nin onu ilk kez bulduğu kısmı anlatmamıştı. Nazik çiftçi ve karısına, kocasının öldüğünü ve bebeği doğmadan önce ailesinin yanına dönmeye çalıştığını söylemişti. Clancey onu takip etmiş ve onlara onun asi bir eş olduğunu söylemişti. Kaçmıştı, ama bir mil bile gitmeden onu yakalamıştı. Onunla mücadele etmişti. Mücadele sırasında Clancey düşmüş ve şakağını bir kayaya çarpmıştı. Lydia onun öldüğünü sanmıştı. Bu iğrenç üvey kardeşinin hâlâ onu takip ettiğini söylerse Ross ne derdi?

Gergin bir sessizlik içinde oturdular. Sonunda ağırlığını değiştirdi ve derin bir nefes aldı. "Ben bir kanun kaçağıydım, Lydia."

Bu, onun söylemesini beklediği son şeydi. Kafasını kaldırdı ve ona baktı, yüzündeki ifade yıkımdan hayranlığa dönüştü. "Kanun kaçağı mı?" diye tekrarladı. Bu, onun bilmediği bir şey değildi. O afişi görmüştü. İnanmadığı şey, onun bunu ona itiraf etmesiydi. Bu bir güven işareti değil miydi?

"James kardeşlerle birlikte seyahat ettim. Trenleri soydum. İnsanları vurdum. Birkaçını öldürdüm." Sözleri kesik kesikti, ama kadın onun içinde bir barajın açıldığını hissetti. Yıllardır bu sırrı saklamıştı ve şimdi bunu anlatmak istiyordu.

"Anlat bana," dedi kadın yumuşak bir sesle.

"Annem bir fahişeydi," dedi açıkça ve tepkisini görmek için gözlerini ona çevirdi. Victoria'ya bunu söylemeyi hayal etmişti, yüzünde göreceği dehşeti, cildinin solmasını, dudaklarının titremesini, gözlerinin kapanmasını hayal etmişti. Lydia'nın yüzünde bunların hiçbirini görmedi. O sadece ona umutla bakıyordu. Onun anlayışını acımasızca kırmak, belki de onu test etmek istedi. "Beni anla. O şişman, tembel, pis bir fahişeydi." Lydia'nın yüz hatları şefkatle yumuşadı.

"Onu sevdin mi?"

Bu soru onu utanç verici bir şekilde gözyaşlarına boğdu. İçine dönük bir şekilde cevap verdi. "Sevmek istedim. Tanrım, sevmek istedim. Belki de sevdim. Küçük bir çocukken. Beni sevmesini istedim, ama..." Savunmacı bir hareketle omuz silkti ve sırtını düzeltti. "Ben rahatsız edici bir kazaydım ve o bunu bana hiç unutturmadı."

"Baban mı?"

"Onun kim olduğunu hiç bilmedim." Neşesiz bir şekilde güldü. "O da bilmiyordu. Doğum günümün tam tarihini bile bilmiyorum. Evin hanımı, beni arka odada barmenle birlikte kalmama izin verdi, ama barmen ağzımı her açtığımda bana vururdu. Daisy, adı buydu, ona anne dememe izin vermezdi, bütün gece çalışır, gündüzleri uyurdu. Çoğunlukla kendi başımaydım, kasabanın sokaklarında dolaşır, yaramazlık yapar, hırsızlık yapar, camları kırar, yakalanmayacağım her şeyi yapardım. Yaramazlık yapmada çok başarılıydım. Sonra bunlardan sıkıldım. Bu yüzden at ahırında bir iş buldum. Atları orada öğrendim. On dört yaşımdayken Daisy öldü."

"Nasıl?"

"Bir sabah karın ağrısıyla uyandı. Durumu düzelmedi. Yaşlı doktor mide iltihabı olduğunu ve yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. Ertesi gün öğleden sonra öldü."

"Madam beni kovdu. O zamana kadar ahırda çalışmaktan da sıkılmışımdı. Ne yaparsam yapayım, kasabadaki herkesin gözünde her zaman fahişe Daisy'nin oğlu olarak kalacağımı düşündüm. Kendimi geliştirmek için çabalamanın ne anlamı vardı ki? O zamana kadar fahişehaneninin kumar salonunda saatler geçirmiş, içki içmeyi, küfür etmeyi, poker oynamayı öğrenmişim. Kendime bakmak konusunda çok şey öğrendim."

Çalıştığım adamdan bir at çaldım ve kendi başıma yola çıktım. Her yeri dolaştım, çoğunlukla ortalığı birbirine kattım. Öldürdüğüm ilk adam

beni pokerde hile yapmakla suçladı. Ona lanet olası bir yalancı dediğimde bana silah çekti. Ben daha hızlı çektim."

"Hile mi yapıyordun?"

Hüzünle gülümsedi. "Elbette. Sanırım bahis 5 dolardı. Beş lanet dolara bir adamı öldürdüm." Bir an ciddiyetle ona baktıktan sonra devam etti. "Savaş çıktığında yirmi yaşındaydım. Bir gerilla grubuna katıldım. Sanki bir parti gibiydi. Çalabilir ve öldürebilirdim, üstelik Konfederasyon Ordusu'nun da onayı vardı. Tüm bunlara rağmen, iyi bir askerdim. Ölmekten korkmayan adamlar cesurca riskler alırlar ve genellikle hayatta kalırlar. Ölenler asil adamlardır," dedi düşünceli bir şekilde.

"Ama savaş sona erdi ve bir silahşörün, biri onu yenene kadar bunu yapmaya devam etmekten başka yapacak bir şeyi kalmadı. Bir gece bir salonda bir adama silah çektim ve o sonunda geri adım attı. Cole Younger oradaydı, silahımı nasıl kullandığımı gördü ve beni Jesse ve Frank ile tanışmaya davet etti. O zaman onlarla birlikte at binmeye başladım."

O, bahsettiği bu adamları tanıımıyordu, ama onların kötü şöhretli haydutlar olduğunu varsaydı. "Onlarla yaklaşık iki yıl birlikteydim. Sonra kolay bir iş olacağını düşündüğümüz bir bankayı soydum. Aşırı hevesli bir şerif yardımcısı çatışmada öldürüldü. Atı vurulmuş olan Younger kardeşlerden birini almaya geri dönmüştüm. Birisi, sanırım şerif, beni ağır şekilde vurdu. Ciddi şekilde yaralanan tek kişi bendim. Peşimizdeki takipçileri atlatmak için beni ormanda bırakmak zorunda kaldılar."

"Seni bıraktılar mı?"

"Bırakmak zorundaydılar." Omuz silkti. "Eğer onlardan biri olsaydı, ben de kaçırdım."

"Ama ölebilirdin!"

Onun saflığına güldü. "Genel fikir buydu. Öyle olması gerekiyordu. Lydia, benim gerçek adım Sonny Clark. Sonny Clark o öğleden sonra Tennessee'nin tepelerinde bir yerde öldü."

Yüzünde bir anlama geldi. "John Sachs seni o zaman buldu."

"Hatırlamıyorum. Günler sonra onun kulübesinde uyandım. Tanrı bilir nasıl oldu, bana içirdiğim tüm o iksirler ve yaralarım sürdüğü kötü kokulu merhemler sayesinde, bir şekilde hayatta kaldım ve birkaç ay sonra tekrar hareket edebiliyordum. Göğsümdeki yara izi mi? Evet. Bir kurşun tam oradan geçti. Kalbimi ve ciğerlerimi nasıl ıskaladı, asla bilemeyeceğim.

bilemeyeceğim."

Aklı çalışıyordu, geri kalan parçaları birleştiriyordu. "Adını değiştirdin."

"Sachs önerdi. Ben baygınken, kafa derisindeki yarayı tedavi etmek için saçımı kesmişti." Lydia, onun kanadığını düşününce titredi. İkisi de farkına varmadan, Lydia onun dizlerinin arasında oturmuş, ellerini onun uyluklarına koymuştu. "Bıyığım ve sakalım uzamıştı. Sakalımı tıraş ettim, ama bıyığım beni daha yaşlı, farklı gösteriyordu. Neredeyse bir yıl boyunca onun evinde çalıştım, kışı orada geçirdim. Oradan ayrıldığımda, artık aynı adam değildim."

Elleri şimdi saçlarında, boş boş karıştırıyordu. Yanağı onun uyluğuna yaslanmıştı. "İçimde de değiştim. Yaşamak ve hayatımın bir anlamı olmasını istedim. Sanırım bunun için Sachs'a teşekkür etmeliyim. O, lanet olası hayatımda beni ilk kez umursayan insandı. Beni kurtarmak için bu kadar zahmete girdiği için ona bir şey borçlu olduğumu hissettim."

"Öldürmekten başka bildiğim tek şey atlardı. Sachs, Gentry ahırlarında iş aramayı önerdi. Geçmiş geride bıraktım, Lydia. Ama yeni isim ve yüzün altında ben hala Sonny Clark'ım, bir katil, hala bir kanun kaçağı, muhtemelen bazı eyaletlerde hala aranan biriyim."

Öyleydi, ama ona bunu söylemeyecekti. Başını kaldırıp ona baktı. "Sen değiştin ve artık Sonny Clark değilsin. Onun yıllar önce öldüğünü kendin söyledin." Bıyığına dokundu. "Sen Ross Coleman'sın."

Gözleri nadir görülen bir şefkatle doldu. Ross kendini tanıyamazdı. "Daha önce söylediklerim için özür dilerim. Benim gibi biri olarak, geldiğim yerden, seni yargılamak bana ne düşer?" Parmakları kadının saçlarına dolandı. "Tanrım, Lydia, ne cehennem gibi bir hayat yaşamış olmalısın."

Kollarını onun beline doladı ve başını göğsüne yasladı. "Seninle tanışana kadar. Sen beni gerçek bir hanımefendi gibi hissettirdin. Ama... ama dün, bana öyle baktığında..."

Saçlarına özürler fısıldadı. "Hatalıydım. Kıskançlıktan deliydim, Lydia."

"Kıskançlık mı? Winston'la buluşmak için gizlice kaçtığımı düşündüğün için mi? O benim arkadaşımdı. Hepsi bu. Ve senin saydığın diğerleri, ben hiç..."

"Kasıtlı bir şey yapmadığını biliyorum. Aklım başımda değildi. Ama lanet olsun, o adamlar orada dururken çok sinirlendim."

göğüslerine bakarak."

"Başka bir erkek istemiyorum, Ross. Hiçbir zaman başka bir erkek isteyeceğimi düşünmemiştim." Elleri yukarı kalktı ve parmaklarını onun kalın saçlarında gezdirdi. "Ama sen beni öptün ve dokundun..." Utangaç bir şekilde başını eğdiğinde sesi yok oldu. "Ve şimdi bana yaptıklarını seviyorum."

O, bağlam içinde hiç de küfür sayılmayacak bir küfür etti. Yüzünü tekrar yukarı kaldırarak, başparmağıyla dudaklarını hafifçe okşadı. "Birlikte yaptıklarımızı seviyorum."

Onu açgözlü ama şefkatle öptü, dili kadının ağzının yumuşak içini keşfetti. Eli kadının omzundan göğsüne kaydı ve onu kapattı. Kadının yumuşak inlemesi üzerine, adam hemen geri çekildi.

"Dün korktuğunu ve incindiğini biliyorum. Tanrım, neredeyse olanları düşündüğümde..." Gözlerini sıkıca kapattı ve bıyığının altında düzgün ve beyaz parlayan dişlerini gıcırdatarak. "Şu anda hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Anlarım."

Lydia ayağa kalktı ve sırtını ona dönerek saçlarını boynundan kaldırdı. "Bu düğmeleri iliklememe yardım eder misin lütfen?"

Ross'un göğsü, adı konulamayan ama hayatında hissettiği hiçbir duygudan daha güçlü bir duygu ile doldu. Taburenin kenarına oturdu. Lydia, uzattığı bacaklarının arasında duruyordu. İlk başta, gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında parmakları beceriksizdi.

Düğmeler açıldığında, eteğinin bel kısmını çözdü, iç eteğinin bantlarını çözdü ve bacaklarından aşağı indirdi. Geceliğinin altına uzanarak, bloomer pantolonunun belini çözdü. Onları ayak bileklerine kadar indirdiğinde, Lydia zarifçe giysilerden çıktı ve ayağıyla onları kenara itti.

Şu anda sadece bluz ve geceliği giymiş olması inanılmaz derecede tahrik ediciydi. Kız bluzunu çıkardığında ve geceliğinin düğmelerini açmaya başladığında, adam ona uzandı ve ellerini kendi elleriyle tuttu.

"Bana bırak."

Sadece dokunma duyusuyla yönlendirilen adam, her bir düğmeyi buldu ve yavaşça açtı. Elleri kadının göğüsleri arasında dolaştı, ince pamuklu kumaşın üzerinden onu okşamak için uzun aralar verdi. Elleri kadının belinden aşağı inerek geceliğin tüm düğmelerini açtı.

Kadının itiraz etmemesi üzerine, geceliği omuzlarından ve kollarından nazikçe aşağı indirdi, ta ki kumaş kalçalarını bir bulut gibi sarana kadar.

Sırtı, kusursuz, sıcak ve parlak bir deri ile kaplıydı. Omuzlarından kalçalarına kadar, omurgası sığ bir oluk oluşturunuyordu. Parmak ucunu oraya koydu ve sırtının alt kısmından en altına kadar aşağı doğru kaydırıldı.

Kalçalarının ilk kademeli şişkinliğinde, omurgasının her iki yanında çekici ikiz çukurlar vardı. O, sırayla onları öptü, sonra narin çıkıntılı omurgasından omuz bıçaklarına kadar ısırarak yukarı doğru ilerledi.

Lydia, sırtının ortasından aşağı doğru kayan ıslak ve sıcak dilini hissettiğinde zevkten titredi. Belinde, ağzını sıkıca derisine yapıştırdı ve onu ateşli bir şekilde öptü, elleriyle göğüslerini buldu ve sevgiyle okşadı. Ağzıyla erojen bölgeye tatlı bir emme basıncı uygularken diliyle okşadı.

"Dön," diye yumuşak bir sesle emretti.

Tahmin ettiği gibi, parmaklarının baskısıyla meme uçları büyük ve koyu renkteydi. Ellerini kalçalarının yanlarına koyarak onu kendine yaklaştırdı ve gergin mercan rengi tepeleri öptü. Burnuyla göğüslerine hafifçe dokundu, sevgiyle başını onlara sürttü.

Yumuşak bir şekilde parlayan fener, kadına titreyen bir ışık yansıtarak altın rengi, kokulu teninde gölgeler dans ettiriyordu. Onu yutmak istiyordu. Bunun yerine, yamyamlık içgüdüsünü bastırdı ve ellerini kadının göğüslerinin altına kıvırdı, başparmakları kadının kaburgaları arasındaki çukurda buluştu.

Öne eğilerek dudaklarını hafifçe karnına değdirdi. Sonra dili, karnının ortasına erotik hisler uyandıran bir desen çizdi. Başparmakları göğüslerinin altını okşamaya devam etti, sık sık kızarmış ve yatıştırılmak için can atan meme uçlarını okşamak için yeterince yükseğe çıkıyordu. Ağzı göbeğine ulaştı. Dilinin sivri ucuyla narin kenarını daireler çizdi. Sonra, nazıkçe sondalayarak onu deflower etti.

Elleri saçlarını kavrayarak başını kendine çekti. Böyle bir zevk düzeyinin var olabileceğini hiç bilmiyordu. Yaptıkları şey kötü müydü? Bu, herkesin bildiği, ama onun yeni öğrendiği bir şey miydi?

Ross'un vücudu kaos içindeydi. Kan, düzensiz ama geri dönülmez bir şekilde kasıklarına pompalanıyordu. Kızın ellerinin saçlarında dolaştığını hissedebiliyor, teninin kokusunu alabiliyor, güzelliğinin tadını alabiliyordu. Ona boğuluyordu, ama bu yeterli değildi. Hiç de yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu. Her şeyi.

Geri çekildi ve loş ışıktaki, hala kalçalarında duran geceliğin açıklığından ortaya çıkan et parçasını gördü.

gölgeli bir alandı, ama ışığı zar zor yakalayan kıvrımlı kahverengi saçları görebiliyordu.

Kalbi hızla atıyordu, coşkun cinsel arzusu pantolonunun düğmelerini zorluyordu. Cesaret edebilecek mi diye tereddüt etti. Sonra tekrar öne eğildi ve dudaklarını kumaşın kenarlarının arasına koydu. Kız kıpırdamadı. Bıyığını hafifçe, çok hafifçe kızın karnına sürttü, sonra aşağıya, aşağıya, o tatlı üçgenin üst kenarını okşayana kadar. Dudakları açıldı. Nefesi yumuşak tüyleri havalandırdı.

Kadın tüm vücudunu birden sarsarak tepki gösterdi. Nefesi kesildi ve sessizlikte yüksek sesle nefes aldı, elleri otomatik olarak adamın saçlarını kavradı.

Adam, elde ettiği avantajdan anında utandı ve hızla geri çekildi. Beceriksizce ayağa kalktı, neredeyse kafasını tuvale çarpacaktı. Kadın, doğal bir şekilde geceliğini çıkardı ve sadece ayakkabıları ve çoraplarıyla onun önünde durdu.

Hâlâ ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu fark etmemişti ve onun farkında olmadan sergilediği saflık, onun akıl sağlığını geçici olarak geri kazandırdı. "Ayakkabılarını çıkar, ama çoraplarını giymeye devam et."

"Neden?" diye sordu nefes nefese.

O botlarını ve pantolonunu çıkardı. İç çamaşırının ön tarafına baskı yapan et çıkıntısı oldukça belirgindi. "Onları giydiğin hali hoşuma gidiyor."

Kadın onun dediğini yaptı, üst dişleriyle alt dudağını ısırarak ona yaramazca gülümsedi. Ross inledi ve gömleğinin düğmelerini yırtmaya başladı. "Dur, ben yapayım, yoksa tüm düğmeleri tekrar dikmek zorunda kalacağım."

Kız, adamın ellerini itti ve düğmeleri açmaya başladı. Gömleği çıktı. Önce gözleri, sonra parmak uçları buruşuk yara izini buldu. Sevgiyle dokundu ve fısıldadı, "Neredeyse ölüyordun." Ağız yara iziyle aynı hizaya gelene kadar parmak uçlarına yükseldi. Dudakları hareket ettiğinde, pembe teni hafifçe okşadı. "Ölmediğine çok sevindim."

Son kalan utangaçlığını da bir kenara bırakarak, onu orada öptü, dilini şekilsiz oyuğa daldırdı. Boğazından yumuşak bir inilti çıktı ve kolları onu sardı. Güven kazanan kız, dudaklarını göğsünde gezdirdi. Kıvrımlı kıllar dudaklarını ve burnunu gıdıkladı, ama yüzüne değen hissi hoşuna gitti. Göğüsleri karnını ve onu ikiye bölen ipeksi koyu renkli kıl sütununu okşadı. Parmakları meme ucuna dokunduğunda meme ucu kasıldı

ve o bunu o kadar dikkat çekici buldu ki, dilini kullanarak o yumruya dokundu. Nazıkçe yaladı.

Ross, içinden geçen sıcak hisse hayret etti. "Lanet olsun," diye dişlerinin arasından küfretti ve iç çamaşırlarıyla uğraşmaya başladı. "Bana bilmediğim şeyler öğretiyorsun."

Lydia uyku paletine geri düştü, ama sonra iç çamaşırını çıkarmak için çılgınca çabalamasına gülmeye başladı. Yeşil gözlerini kısarak ona tehditkar bir şekilde baktı.

"Komik mi buluyorsun?"

Gülmesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Gülüşü zengin, dolgun ve içten çıktı. O kahkahalarla bir yandan diğer yana yuvarlanırken, Ross da gülümsemeden edemedi. Çıplak bir şekilde yanına uzandı ve onu sıkıca kucakladı. "Komik mi sence?" diye tekrarladı, kaburgalarını gıdıklayarak.

"Hayır, hayır. Dur lütfen," diye nefes nefese, onun ellerini iterek direndi.

"Benim pahasına güldüğün için bedelini ödeyeceksin," dedi ve sertçe boynuna burnunu sürttü.

"Ne?"

"Çoraplarını çıkarmamalısın." Şimdi bacaklarının arasında yatıyordu, üstüne uzanmış, sertliği ikisinin arasında sıkışmıştı.

Kahkahalar dinerken nefesleri birbirine karıştı. Birbirlerinin gözlerine ateşli bir şekilde baktılar. Adam, kadının boğazındaki kalp atışlarını gördü. Adamın erkekliğinin kadının kasıklarına çarptığını hissettiğinde, kadının gözleri cam gibi büyüdü.

"Sanırım çoraplarımı çıkarmayabilirim. Eğer hoşuna gidiyorsa."

"Senden hoşlanıyorum." Onun tereddütsüz beyanı, onu en az kendisi kadar şaşırttı. Gözleri birbirine çarptı ve dondu, birbirlerinin ruhuna ve zihnine delici bir bakış attılar.

"Öyle mi?" Sesi o kadar alçaktı ki, onu zar zor duyabiliyordu. "Evet."

Daha önce fark etmemiş olsa da, şimdi ikna olmuştu. Her adımda bununla mücadele etmişti, ama o, onun hayal edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade etmeye başlamıştı. Önceki gece onu tüketen kıskançlık, şimdi onu saran duygunun sadece hafif bir habercisiydi. Bu duygu, onun varlığının temellerini sarsmıştı.

Bunu görmezden gelemezdi. Bu onu heyecanlandırıyordu. Bu onu korkutuyordu. Artık bununla savaşmak istemiyordu.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sevgisini göstermenin yolu

onun dili olmalıydı. Parmağı, onun için güzelce şişkinleşen meme uçlarını daireler çizerek, göğüsleri üzerinde boş boş dolaştı. "Daha önce bir kadının vücuduna hiç bu kadar yakın olmamıştım," dedi utangaç bir şekilde.

Bunu söylemek için ne kadar gururunu feda ettiğini bilen kadın, eliyle onun ensesini tuttu ve başını göğsüne doğru çekti, diğer eliyle de göğsünü ona doğru kaldırdı. "Dilinizle bana dokunduğunuzda harika hissediyorum."

O, dilini meme uçlarında gezdirirken, aynı dokudaki iki parçayı birbirine kaydırarak, kadının artan tutkuyla inlemeye başlayana kadar, boğazından aç bir ses çıktı.

"Ross, başka hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremez," diye nefes nefese söyledi.

Sadece penisinin ucu onun nemli yarıklarına girmişti. Tamamen sahip olmanın artan beklentisini tadını çıkarıyordu. "Evet," diye mırıldandı göğsüne. "Bazı şeyler olabilir."

"Ne?" diye sordu kadın, adam pürüzsüz, ıslak bölgenin içine birkaç milim daha derinlemesine girerken yumuşak bir iniltiyle. "Göster bana."

Başını kaldırıp gözlerine baktığında, nefes alış hırıltılı titremeler halindeydi. Gözlerinde sadece dürüst bir merak okudu. Korku yoktu, fedakarlık yoktu. Kesinlikle önceden bilgi yoktu.

Kendini kaldırarak kadının bacaklarının arasına diz çöktü. Hâlâ kadının yüzünde tiksinti veya korku belirtileri olup olmadığını izlerken, avucunu kadının hâlâ siyah pamuklu çorapla kaplı baldırına doğru kaydırды. Sonra başını çevirip jartiyerin hemen üstündeki bacağının içini öptü, hassaslaşmış cildi tüm ağızıyla ovuşturdu.

"Ross." Diye iç geçirdi.

"Bacakların çok güzel, Lydia," diye fısıldadı. Elleri esnek cildi yukarı aşağı okşadı ve jartiyerin altına kayarak dizinin arkasını okşadı. Çorabı, dizini öpebilecek ve dilini dizinin arkasına değdirebilecek kadar aşağı indirdi.

Aynı erotik ritüeli diğer bacağına da uyguladı. Cinsel zevkin esiri olan kadın başını bir yana çevirdi ve adamın ellerini uyluklarına doğru kaydırarak masaj yapmasını, okşamasını izledi. Adamın gözleri kadınınkilerle buluştuğunda, bakışlarının yoğunluğu kadının ruhunu yakıp kül etti ve kadın, adamın adını fısıldayarak gözlerini kapattı.

"Burada çok güzelsin." Parmakları kızıl renkli tüyleri taradı. "Çok güzel bir renk." Sesi ton ve tınısını değiştirmişti. Sert,

tutkuyla doluydu, arzuyla yüklüydü.

Lydia, sesine ve dokunuşuna heyecanlandı. Parmakları, tepesini çizdi, uyluklarının üst kısmındaki olukları, birleştiği yere kadar izledi. Sonra en mahrem yerine dokundu, hafifçe okşadı, parmak uçlarında onun kremsiliğini aldı ve miktarını fısıldayarak övdü.

Uyuşukluğu kayboldu ve uyluklarının iç kısmındaki nemli okşamayı hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Saçları cildini ipeksi bir şekilde gıdıkladı, sakal kılları lezzetli bir şekilde çizdi, ama gözleri bunu doğrulayana kadar onun yaptıklarına inanamadı.

"Ross!" diye bağırdı şok içinde ve parmaklarını onun saçlarına dolayarak başını kaldırdı. Ama çok geçti. O onu öpüyordu ve onu uzaklaştırmak yerine, elleri onu daha da yaklaştırdı. Baş, ecstasy'nin spazmı ile yastığa düştü.

Onu, ağzını öptüğü kadar nazikçe öptü. Bu harikaydı ve o duramıyordu.

Başparmakları, kadınlığının merkezini barındıran koruyucu kıvrımları nazikçe ayırdı. Dilini ustaca kullandı. Her bir cömert dokunuş, onun tatlılığına, gençliğine, maruz kaldığı istismara rağmen masumiyetine bir övgüydü. Okşayan ağzı, geride kalan duygusal yaralarını iyileştirdi; onları öperek yok etti. Yalvaran dudakları, bedenini onunla cömertçe paylaştığı için minnettarlığını ifade ediyordu. Çünkü daha önce hiç böyle bir sevgi ayrıcalığına sahip olmamıştı.

Mutluluk dalgaları, nefes nefese kalana kadar onu sular altında bıraktı. Olanlar, onun zihninde hayal edebileceğinin ötesindeydi. Bu onu şok etse de, bunun Ross'un ona verdiği nadir bir hediye olduğunu ve zevkin, bunu aynı ölçüde sınırsızca kabul etmekte yattığını biliyordu.

Onun dilinin her çevik hareketi, ağzının her sevgi dolu okşamasıyla, ezici zevk devam etti, ta ki o hızlanıp rahmi kasılana kadar. Tam kontrolünü kaybettiği anda, o kendini onun üzerine yerleştirdi ve titreyerek vücudunu kendine yakın tuttu. Onun erkekliği, onu tamamen dolduran titreyen bir baskıydı. O, tohumları kaynar bir sel gibi içine akmadan önce, tek bir hızlı hamlede derinlere girdi.

Uzun bir süre sonra, kadın kendine geldiğinde, ikisinin tamamen hareketsiz yattığını ve ellerinin adamın kalçalarını kavradığını fark etti

"Ross?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Üzgünüm. Yeterli olmadı."

Hareket etmeye başladı, önce yavaşça, sonra zihnini çalan, giderek hızlanan, düşüncelerini çalan ve onu yine o anlaşılmaz alemin eşiğine getiren itmelerle. Bu sefer birlikte o aleme fırladılar, siyah saten unutulmuşluğa yutuldular, sıcak kadife kucaklamasına sarıldılar.

Altın rengi, şehvetli sonrasına batarken, yüzünü onun boynuna gömerek sevinçle onun adını fısıldadı.

* *

"Yorgunum, ama uyumak istemiyorum. Uyanınca bunların hepsinin bir rüya olduğunu fark edeceğimden korkuyorum." Lydia, parmaklarıyla onun göğüs kıllarını çimdikliyordu.

Ross memnuniyetle iç geçirdi. "Biliyorum. Ben de uyumak istemiyorum. Seni kucaklamak çok güzel bir duygu." Kollarını ona daha sıkı sardı ve şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Lydia, senin gibi bir hayat sürerken, nasıl bu kadar iyi konuşmayı öğrendin? Annem bir gece, ne kadar aptal ve inatçı olduğumu anlatan sert bir konuşmada bana işaret ettiği gibi, senin tavırların çok zarif. Ben Victoria ve babasını taklit ettim. Sana kim öğretti?"

"Her zaman orada yaşamadım. Gerçek babam, annem ve ben bir kasabada yaşıyorduk. O kasaba hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, ama evimizi hatırlıyorum. Annem ön verandada saksılarda çiçek yetiştirirdi. Üst katta penceresi olan bir odam vardı. Yaz aylarında geceleri o pencerede oturup perdelerin yüzüme çarpmasına izin verdiğimi hatırlıyorum. Perdeler beyaz ve firfırlıydı ve içinden görülebiliyordu."

Ross'un eli tembelce kalçalarının kıvrımlarını okşadı. "Evimizi inşa ettiğimizde sana beyaz firfırlı perdeler alacağım." O daha da yakınlaştı. "Baban ne oldu?"

"Öldü. Adı Joseph Bryant'tı." Aniden doğruldu ve gururla, "Benim adım da o, Lydia Bryant," dedi.

Onu tekrar kendine doğru çekti ve dudaklarından öptü. "Artık değil. Artık Coleman."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldandı ve tekrar uyuklu bir şekilde ona yaslandı. "Babam gazeteye hikayeler yazardı. Bazen insanlar yazdıklarını beğenmedikleri için kızardı. Sanırım kölelerle ilgiliydi. Anneme, bize yeni bir yer bulmak için kuzeye gideceğini söyledi. Çok heyecanlandık. Ama orada hastalandı ve öldü. Onu bir daha hiç görmedik. Onu zar zor hatırlıyorum."

"Babanın kim olduğunu hiç bilmediğini düşün. Annemin müşterilerinin hiçbiri iyi bir baba adayı değildi."

Acı dolu yüzüne baktı ve parmağıyla gerginliğini yatıştırdı. "Seni doğurmuşsa, çok yakışıklı ve güçlü bir adam olmalı. Ama kim olduğu benim için önemli değil."

Yüz hatları yumuşadı ve elini öptü. "Devam et. Annen ne zaman yeniden evlendi?"

"Emin değilim. Sanırım on yaşındaydım. Evimizden taşınmak ve içindeki her şeyi bırakmak zorunda kalmıştık. Babamın yazdıkları yüzünden insanların anneme iyi davranmadığını düşünüyorum."

Ross eksik parçaları tamamladı. Bryant bir kölelik karşıtıydı. Kuzeye gitmiş, muhtemelen iklim değişikliğine dayanamamış ve bronş rahatsızlığından ölmüştü. Lydia'nın annesi, bir dul, her şeyini kaybetmişti.

"Eski bir evin üst katındaki karanlık bir odayı hatırlıyorum. Orada yaşıyorduk. Annem diğer kadınların mendillerine ve eşyalarına nakış işliyordu. Bir gün içeri girip bana tepelerde bir çiftlikte yaşayan bir adamla tanıştığını söyledi."

Derin bir nefes aldı. "Evlendiler ve bizi evine götüreceğini söyledi. Evi bir ev değildi, kışın soğuk, yazın sıcak bir kulübeydi. Çatı katında yatmak zorundaydım ve oraya çıkmanın tek yolu merdiveni tırmanmaktı. Ev pis ve annem her gün yemek yapmak ve kulübeyi yaşanabilir hale getirmek için çok çalışmak zorundaydı. Şimdi anlıyorum ki, onunla evlenmek için çaresiz kalmış olmalı. Çiftlikte bol bol yiyecek olacağını, benim için tavan arasından daha sağlıklı bir büyüme ortamı olacağını düşünmüştü. Adam övünmüştü ve annem onun abartılarına inanmaya hazırdı. Kendine bedava bir köle edinmişti."

"Peki üvey kardeşin?"

"Benden büyüktü. Annem ve ben oraya taşındığımızda yetişkin biriydi. O ve yaşlı adam sürekli birbirleriyle ve nefret ettikleri komşularıyla kavg ediyorlardı. Ve herkes bizi de nefret ediyordu."

malzemeler almak için kasabaya gittiğimizde, insanlar bize hakaretler yağdırırdı. Annem ağlardı ve kısa sürede kasabaya gitmeyi reddetti, ben de gidemedim. Erkeklerle yalnız kalmaktan korkuyordum.”

Ross onu sıkıca kucakladı. "O hayat sona erdi, Lydia. Bana anlattığına sevindim. Bu birçok şeyi açıklıyor. Ve sana kendimden bahsetmek de rahatlatıcı oldu. Gerçeği bilen tek kişi sensin. Sırrım John Sachs ile birlikte öldü. Başka kimseye anlatmadım."

Onu bilen tek kişi o değildi. Clancey de biliyordu. Sonny Clark'ı arayan başkaları da vardı. Ama o engelleyebilseydi, onu asla bulamayacaklardı. Kollarını ona daha sıkı sardı. "Victoria'ya hiç söylemedin mi?"

Elleri okşamayı bıraktı. "Hayır," diye yumuşak bir sesle cevapladı. "Ona hiç söylemedim."

Lydia içinden gülümsedi. Victoria onun sevgisine sahip olabilirdi. Hala da sahipti. Ama Lydia'nın Victoria'nın sahip olmadığı bir şeyi vardı. Onun inancı.

"Ross?"

"Hmmm?" Lydia'nın karnının ne kadar yumuşak olduğuna hayran kalmıştı. Parmaklarının arkasıyla cildini hafifçe okşuyordu.

"Az önce yaptığın şey..."

Hareketsiz kaldı. "Evet?"

"Hiçbir şey, boş ver."

"Ne? Söyle bana."

"Şey... Bilmiyorum... Muhtemelen düşüneneceksin..." "Söylemezsen ne düşüneceğimi bilemem."

"Şey, merak ediyordum da..." Kendini onun göğsüne yaslayıp gözlerine bakmak için yuvarlandı. "Aynı şey sana da yapılabilir mi?"

Yirminci Bölüm

Jefferson, faaliyetlerle dolup taşıyordu. 1872 yılında Teksas'ın Galveston'dan sonra en büyük şehri olan Jefferson, ticaret ve seyahatin merkeziydi. Çok katlı çarklı gemiler rıhtımlarda sıralanmış, yolcuları arabalarla batıya doğru yolculuklarına devam etmek üzere gemiden indiriyor, malları boşaltıyor ve New Orleans pazarlarına gönderilmek üzere büyük miktarlarda pamuk balyalarını gemilere yüklüyorlardı.

Sokaklar, çoğunluğu geçici olarak orada bulunan, alım satım, takas, yükleme veya boşaltma yapan insanlarla doluydu. Para ve mallar el değiştiriyordu. Özgürleşmiş zenciler göze batmamaya çalışıyordu. Savaş sırasında her şeylerini kaybetmiş aristokratlar, çatışmanın hayatlarını, özellikle de toplumdaki yerlerini değiştirmediğini iddia etmeye devam ediyorlardı. Carpetbaggers, paralarının miktarına ve rengine ve onu ne kadar coşkuyla dağıttıklarına bağlı olarak ya tükürüldü ya da nezaketle karşılandı. Saygın aile babaları, geceleri rıhtım bölgesinde dolaşan en beceriksiz maceracılarla omuz omuza yaşıyordu. Burası tanışmak ve tanınmak için iyi bir yerdi... ya da kaybolmak için.

Vance Gentry, at sırtında şehri her yönden kilometrelerce çevreleyen kampçıların denizini incelerken, cesaretsizce iç geçirdi. "Bütün *bunların* arasında onları nasıl bulmayı umuyorsun?" diye sordu Howard Majors'a, başını vurgulu bir şekilde sallayarak.

"Onları bulacağız," dedi Majors sessizce.

"Peki, başlayalım o zaman," dedi Gentry, botunun topuğuyla atını dürterek.

"Hayır," dedi Majors. "Bu gece dikkat çekmeden etrafta sorular sormaya başlayacağız. Her vagona dalıp bakarsak, onu uyandırabiliriz. Saklanmak isterse, bu kalabalıkta kolayca saklanabilir."

Gentry süslü bir dil kullanarak küfretti. Madam LaRue onları Ross'un izine yönlendirdiğinden beri, tozlu, dumanlı trenlerde,

sonsuz gecikmeler, uygunsuz pişirilmiş yemekler, sert yataklar - tabii varsa. O ve Majors, Shreveport'ta bir çarklı gemiye binmişlerdi, ama gemi aşırı kalabalık ve yavaştı. Sinirleri tükenmek üzereydi ve Majors'ın sürekli ihtiyatlı olmaları konusunda ısrar etmesi onu rahatsız ediyordu, özellikle de bu kadar yaklaşmışken.

Vagon treninin burada dağılacağını biliyorlardı. Victoria, kasabayı çevreleyen vagonların herhangi birinde olabilirdi. Coleman'ın başka bir yere gitme şansı bulmadan, onu çektiği aşağılanma ve ağır işlerden bir an önce kurtarmak istiyordu. Madam LaRue'dan, Bay Coleman'ın karısını gördüğünü ve onun sağlığının iyi olduğunu duyduğunda ne kadar rahatladığını neredeyse unutmuştu.

"Tamam," diye kabul etti isteksizce. "Bu gece sorular soracağız. Yarın, hoşuna gitse de gitmese de kızımı aramaya başlayacağım." Atının dizginlerini çekti ve şans eseri oda bulabildikleri kasabanın merkezine doğru yola çıktı.

Majors hemen arkasından gitti. Gentry'nin tehditlerinden bıktı usandı. Emekli olmadan önce Sonny Clark'ı yakalamaya ve şan şöhretle ayrılmaya bu kadar kararlı olmasaydı, bu işi haftalar önce bırakıp Gentry'ye başka birini tutmasını söylerdi. Gentry şüphesiz silahşörler tutardı. Damadının kötü şöhretli Sonny Clark olduğu duyulmasını istemiyordu. Bunu önlemenin en iyi yolu, adamı öldürmekten başka ne olabilirdi?

Majors atını daha hızlı koşturmaya başladı. Gentry'yi gözünün önünden ayırmayacaktı. Clark'ı canlı yakalamak istediğini defalarca söylemesine rağmen, adamın onu dinlemediğini düşünüyordu. Her halükarda ona güvenmiyordu.

* * *

Bezelye tanesi büyüklüğünde iki damla gözyaşı Priscilla Watkins'in alt göz kapaklarından süzülerek yanaklarından aşağıya doğru aktı. "Sen nefret dolu birisin, Bubba Langston. Bana yaptıklarından sonra, doğru olanı yapıp babamdan benimle evlenmek için izin isteyeceğini sanmışım."

Bubba, tatlı tadı olan bir ot sapını çiğnerken gün batımını hayranlıkla seyretti. "Öyle mi düşündün?"

O değişmişti. Priscilla her gün onun daha da değiştiğini görüyordu. Artık gençlerin beceriksiz yürüyüşü yoktu, kim olduğunu bilen bir adamın kendinden emin adımları vardı

Gözleri, dünyanın ona bundan sonra ne sunacağına dair merak ve şaşkınlıkla dolu değildi, hiçbir şeyi hafife almayan bir adamın kararlı, değerlendirici gözleriydi. Ve şimdi, gözlerini kısarak gün batımını seyrederken, tüm bu yeni özellikleri ortaya çıkıyordu. Priscilla, Jefferson'a vardıklarını kutlamak için en güzel elbisesini giydiğini fark etmemesine kızmıştı. Son zamanlarda, ne zaman karşılaşsalar, adam nadiren bir şey fark ediyordu. Sadece işine bakıyor, onu hızlı ve metodik bir şekilde alıp götürüyordu. Luke'un cinayetinden sonra adamın nihayet durgunluğundan çıkmasına sevindi. Ama o ilk seferden beri hiç bu kadar tatlı olmamış, ona hiç güzel sözler fısıldamamıştı.

"Sence neden sana bunu yapmana izin verdim?" diye sordu, arabaya endişeli bir bakış atarak annesinin duymamasını umdu. "Seninle evlenmeyi planlıyordum, yoksa asla..."

"Peki Scout'a ne yapmayı planlıyordun?" diye sordu Bubba, gözlerini yanan gökyüzünden ayırıp ona bakarak.

Dudaklarını yaladı ve gözlerini kırptı. Onu tokatlasa bile, daha fazla şaşkın olamazdı. "Scout mu?" diye yüksek sesle sordu.

"Evet, Scout. Onunla da evlenmeyi mi planlıyordun? Yoksa sadece annenden uzaklaşmak için can atıyordun ve sana yardım edecek kişiyi pek umursamıyor muydun?"

İçinde öfkeyle kaynıyordu. Bu aptal *çocuk* kiminle konuştuğunu sanıyordu? Ama yine de yanaklarından mükemmel, ağır gözyaşları akıtmayı başardı. "Bubba, Bubba, benim hakkımda bu yalanları sana kim söyledi? Benim sadece seni sevdiğimi biliyorsun. Her zaman. Sana bunu söyleyen kişi kıskançtı, hepsi bu. Çünkü ben seni seviyorum, başka kimseyi değil."

Bubba, son üç ayda oldukça dolgunlaşan uzun vücudunu gerdi. Artık sadece kollar ve bacaklardan ibaret görünmüyordu. "Duyduğuma göre, başka biriyle ilişkisi olmayan herkesi seviyormuşsun."

Çaresizlik onu sardı. Scout çoktan alaycı bir veda etmişti. Yapması gereken işi tamamlamış ve başka bir maceraya atılmıştı, onu kolayca başından savarak öfkeyle bırakmıştı.

Bubba onun son şansıydı. Sadece karı koca olan babası ve otoriter annesiyle birlikte kasvetli bir çiftlikte sıkışıp kalmak istemiyordu. Saf angarya dışında hiçbir türden bir hayat şansı olmayacaktı. Endişeyle arabaya bakarak, onun elini tuttu ve

göğsüne koydu, gözlerini kapatıp sahte bir tutkuyla baktı.

"Bubba, kalbimi hisset. Sadece sana olan aşkımla atıyor. Yemin ederim. Seni ne kadar sevdiğimi hisset, Bubba."

Elinin üzerinde hareket etmeye başladığını hissettiğinde dudaklarından bir titreme geçti. Zafer dolu bir gülümseme, coşkulu dudaklarını kıvırdı. Yeni keşfettiği uzmanlıkla onu okşadı. Başparmağıyla meme ucunu okşadığında yumuşak bir inilti çıkardı.

Adam elini indirdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen güzelsin Priscilla ve her erkeği cezbedecek özelliklere sahipsin. Ama ben, herkesin tadına bakması için kendini herkese sunan bir eşe sahip olmayı sevmiyorum."

"Seni piç kurusu," diye tısladı ve ondan uzaklaştı.

O ana kadar onun ne kadar çirkin olabileceğini fark etmemişti. Yüzü vahşice acımasız bir maskeye dönüştü. O şımarık bir kadındı ve her zaman kendi istediğini yapardı. Bubba, Ross'un onu bu kaltak hakkında uyardığı için sadece rahatlamış hissediyordu.

"Sana nasıl erkek olunacağını gösterene kadar sen erkek değildin. Seninle olmak domuzla çiftleşmek gibiydi. Beni duyuyor musun?" diye bağırdı. "Çiftleşen bir domuz!"

Bubba iyi huylu bir şekilde sıırttı. "Daha iyi bir öğretmen isteyemezdim. Dersler ve pratik için teşekkürler."

Topuklarını döndü ve ağır bir yükten kurtulmuş bir adamın gevşek, rahat adımlarıyla uzaklaştı.

Priscilla, güçsüz bir öfkeyle arkasını döndü ve annesinin hemen arkasında durduğunu gördü. Dar yüzü kızarmıştı. İnce burnunun burun delikleri neredeyse kapanacak kadar sıkışmıştı. Pençe gibi eliyle uzanıp kızına tüm gücüyle tokat attı ve Priscilla'nın yanağında kırmızı bir iz bıraktı.

Kız hiç kıpırdamadı. Sadece annesine baktı ve bakarken, dolgun dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. Tek kelime etmeden vagona girdi, hasır bir valizi indirdi, şaşkın babasını kenara itti ve eşyalarını valizin içine atmaya başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, küçük hanım?" diye sordu Leona. "Senden uzaklaşıyorum. Jefferson'a gidip bir iş bulacağım."

Leona'nın renksiz gözleri hızlı ve öfkeyle kırıştı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"İzle de gör." Priscilla annesine döndü. "Hayatımı senin gibi

mutlu olmayan, kurumuş bir yaşlı kadın olarak, onun gibi yaşlı bir morukla birlikte, tanrının unuttuğu bir yerde yaşamayacağım." Parmaklarını babasına doğru uzattı. "Hayatımı senden farklı yaşayacağım."

"Nasıl? Açlıktan öleceksin."

Priscilla, küçümseyerek gülerek eşyalarını toplamaya devam etti. "Gece olmadan bir iş bulacağım."

"Ne iş?"

Priscilla bavulun fermuarını kapattı ve annesine tekrar döndü. "Sevdiğim şeyi yapacağım," dedi, gözleri parlayarak. "Ve uzun zamandır bedavaya yaptığım şeyi. Bundan sonra bunun için bana para ödemek zorunda kalacaklar."

"Fahişelik mi?" diye fısıldadı Leona, dehşete kapılmış bir şekilde. "Fahişe mi olacaksın?"

Priscilla kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Tarihin en yüksek ücretli fahişesi. Anlarsın ya anne, sevildiğini hissetmediğinde, seilmek için can atarsın. Yıllarca birinin beni sevmesi için yollar hayal ettim. Bana vermediğin tüm o sevgiyi paraya çevirmeyi planlıyorum. Bacaklarımın arasına bir erkeği aldığım her seferinde, beni kucaklamadığın tüm o anları düşüneceğim. Bununla yaşa."

Valizini vagonun ucundan dışarı attı ve yanına oturdu. Valizini alıp Jefferson'a doğru yola çıktı, arkasına bakmadı bile.

Leona kocasına döndü. "Ee, seni omurgasız aptal, öylece oturup hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Kocası, yıllardır hiç olmadığı kadar canlı görünen, sulu ve yorgun gözlerle karısına baktı. "Evet. Onu geri getirmek için hiçbir şey yapmayacağım. Kendisine ne kadar mutsuzluk getirirse getirsin, seninle yaşayacağı hayattan daha iyi bir hayat olacak. Keşke yıllar önce onun gibi cesaretim olsaydı."

* *

"Mektup yazabiliriz," dedi Lydia gözyaşları içinde.

"Okuma yazma bilmiyorum, ama gençlerden biri öğrendiğinde..." Ma'nın sesi, duygularına boğulduğu için kesildi. "Seni özleyeceğim. Seni kendi evladım gibi gördüm."

"Sen olmasaydın ben burada bile olmazdım."

Lydia ve Ma tekrar birbirlerine sarıldılar, Lydia bu kadının gücünü kendine aktardı. Kızlar Lydia'nın eteğine yapışarak açıkça ağlıyorlardı. Micah ve Samuel babalarının yanında ciddiyetle duruyorlardı. Herkes üzgün görünüyordu.

Lydia, trende bulunan diğer ailelere veda etmişti. Hepsi tek tek Jefferson'daki kargaşaya karışmış, bir sonraki varış noktalarına doğru yola çıkmıştı. Langstonlar ertesi gün erkenden ayrılacaktı. Arabalarına yeni erzak yüklenir yüklenmez, kampın batı sınırına doğru yola çıkacaklardı. Lydia'yı bir daha göremeyecekleri için, vedalarını şimdi ediyorlardı.

"Sizi ziyarete geleceğiz. Ross zaten gelebileceğimizi söyledi. Belki bir iki yıl sonra, ev inşa edildiğinde. Moses'ın da bizimle geleceğini söylemiş miydin? Bize çok yardımcı olacak. Ross, Moses hizmetlerini teklif etmeden önce bile ona sormayı planlıyordu." Çok fazla ve çok hızlı konuşuyordu, ama durursa ağlayacağını biliyordu.

"Onu seviyorsun, değil mi kızım?" Lydia nefes almak için durakladığında annesi sessizce sordu.

"Evet, onu seviyorum. O bana..." Doğru kelimeleri aradı, ama Ross ona değer vermeye başladığından beri kendini nasıl hissettiğini tarif edecek kelime bulamadı. Ve onun değer verdiğini biliyordu. Victoria'yı sevdiği gibi onu sevmiyordu, ama değer veriyordu. "O bana içimden temiz ve yeni hissettiriyor. Saygı duyulmuş ve onurlandırılmış. Daha önce nasıl biri olduğumun önemi yok."

"O da seni seviyor," dedi anne, Lydia'nın elini okşayarak.

Lydia başını sallayarak reddetti. "O hala Victoria'yı seviyor."

Ma elini sallayarak bunu reddetti. "Öyle olduğunu düşünüyor olabilir, ama onun yatağında yatan sensin. Bir gün senin onu sevdiğini anlayacak. Son zamanlarda o beyaz dişlerini gösterip durduğu halinden bakılırsa, o günün çok uzak olmadığını düşünüyorum. O hayattayken hiç böyle görünmüyordu. Sanki sürekli bir şeyden endişe duyuyormuş gibi görünüyordu, onu mutlu etmek için çok uğraşıyormuş gibi. İkiniz birlikte güzel bir hayat süreceksiniz. Biliyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum anne."

Yaşlı kadın Lydia'yı inceledi. "Biliyor musun, bir hafta kadar önce bir ara senin bana bir şey yüzünden kızgın olduğunu düşünmüştüm."

Lydia, annesinin keskin bakışlarından kaçındı. Clancey'nin Luke'u öldürdüğünü öğrendikten sonra annesine güvenemediği doğrudur. Suçluluk duygusu

Oğlanın cinayeti yüzünden, bir zamanlar diğer kadınla paylaştığı yakın ilişkisini sürdürmesine izin vermiyordu. Annesinin, onlardan kaçındığını fark ettiğini fark etmemişti. "Sana kızgın değildim. Sanırım veda etmek zorunda kalacağım bu anı çoktan korkuyordum ve sen olmadan yaşamaya alışmaya çalışıyordum." Göz kapaklarının arkasında gözyaşları birikti. "Seni seviyorum anne. Hepinizi."

Anne onu sıkıca kucakladı. "Biz de seni seviyoruz, Lydia."

Ayrıldıklarında, Lydia sırayla tüm kızları kucakladı. Hatta, bir erkek çocuğu gibi kızaran Zeke'yi bile kucakladı. "Kendine iyi bak, Lydia," dedi utangaç bir şekilde.

"Bubba, daha sonra vagonuna gelip veda edeceğini söyledi," dedi annesi, önlüğünün köşesiyle gözlerini silerken. "Ross'un dönmesini beklemek istedi. O çocuk, kahramanını terk etmekten dolayı çok üzgündü."

"Ross yakında kasabadan dönmüş olmalı. Acele etmeliyim ki akşam yemeği hazır olsun." Anabeth'in isteksiz kollarından Lee'yi alan Lydia, onlara baktı, nazik, sevgi dolu yüzlerini hafızasına kazıdı ve aralarında duran Luke'u özledi. Onun ölümü sonsuza kadar vicdanında kalacaktı. O olmasaydı...

"Hoşça kalın," dedi ve gözyaşlarına boğulmadan önce arkasını döndü.

Clancey'i düşünerek, Lydia kamp alanından kendi vagonuna doğru aceleyle yürüdü. Sakladığı yerden mücevher çantasını alması gerekiyordu. Clancey onu almaya gelecekti, bunu biliyordu. Muhtemelen Winston'ı vurduğu geceden beri treni takip ediyordu. Mücevherlerin yanında olmadığını ne zaman fark etmişti? Öfkeli ve şiddet eğilimli olacaktı. Lydia, Clancey tekrar ortaya çıktığında hazırlıklı olmak istiyordu. Clancey gelecekti ve geldiğinde, Lydia mücevherleri hemen ona teslim etmeyi planlıyordu.

Artık Ross'un mücevherlerden haberi olmadığına emindi. Victoria onları vagonlarına saklamıştı. Lydia, Ross'un suçlu hayatından sıyrılıp saygın bir hayata kavuşmaktan gurur duyduğunu biliyordu. O, kendi kararlılığı ve sıkı çalışmasından başka hiçbir şeye güvenmiyordu. Victoria'nın ailesinin servetini yanlarında getirmelerine asla izin vermezdi. Victoria bunu kendi başına yapmıştı. Yani Lydia mücevherleri Clancey'e teslim edip onu satın alırsa, Ross hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

Akşam yemeğini hazırlamak için acele etti, ama Lee onu oyalama konusunda kararlı görünüyordu. Önce bezini kirletip değiştirilmesi gerekti, sonra ateşi yakmaya çalışırken ağlamaya başladı.

ateşi yakmaya çalışırken ağlamaya başladı. Ona yarım şişe süt içirene kadar sakinleşmedi. Ross, Jefferson'a vardıklarında Norwood'lara bağımlı kalmamak için bir inek satın almıştı.

Bu gecikmeler, kadının kadife çantayı saklandığı yerden almasını engelledi. Akşam yemeği nihayet kaynamaya başladığında, kadının vagona tırmandı. Sandığı bir iki santim ittiğinde, Ross'un "Lydia!" diye bağırıldığını duydu.

Hayal kırıklığını iç çekerek, saçlarını düzeltti ve vagonun arkasına doğru yürüdü. "Buradayım." Ross'un düz yataklı vagonun koltuğundan atladığını görmek için tam zamanında kafasını kanvas açıklıktan dışarı çıkardı. Yanında oturan adam yıpranmış şapkasını çıkardı ama oturmaya devam etti.

Ross ona gülümsedi. "Şansımıza inanamayacaksınız," dedi, geniş bir gülümsemeyle. "Bu Bay Pritchard. Karım, Lydia." Adam Lydia'ya doğru başını salladı. Lydia ona baktı, içini bir önsezi kapladı. Ross heyecanla devam etti. "Onunla kasabada tanıştık. Haftalardır bir vagon satın almak için bekliyordu. Ona bizimkini sattım ve hemen teslim almak istiyor. Kış gelmeden önce mümkün olduğunca çok yol kat etmek istediğini söylüyor. Hemen yola çıkarsa, ailesinin El Paso'ya varıp kışı orada geçirebileceğini ve sonra Kaliforniya'ya devam edebileceğini düşünüyor."

"Arabayı almak mı istiyor? Şimdi mi?"

"Satmayacağı her şeyi indirdiğimiz anda," dedi Ross gülerek. "Yardım etmeyi teklif etti, hadi işe koyulalım. Bu düz yataklı arabayı, Bay Pritchard'ın bana ödediği parayla aldım, çünkü daha sonra ihtiyacımız olacak. Sen ve Lee, biz seyahat ederken Moses'ın arabasında uyuyabilirsiniz. Benim istediğim kadar çabuk kulübeyi inşa edemezsek diye şimdilik onu saklayacağız."

"Neden ona Moses'ın arabasını satmıyorsun?" diye sordu telaşla.

"Çünkü o kadar büyük değil ve beş çocuğu var." Ross başını Bay Pritchard'a çevirdi, o da ona gülümsedi. "İhtiyacın olan her şeyi elinin altında tut, düz yataklı araca taşımaya başla."

Bay Pritchard düz yataktan indiğinde, o ve Ross son iki aydır yaşadığı evi sökmeye başladılar.

Ross, onun dehşet içinde ve hareketsiz durduğunu fark edecek kadar uzun bir süre durakladığında, yanına geldi, ellerini omuzlarına koydu ve hafifçe sıktı.

"Lydia? Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye kekeleydi. Moses'ın yardımıyla Bay Pritchard, Ross'un arabasından sandığı indiriyor ve Moses'ın Winston'dan miras kaldığı arabaya taşıyordu. Kadife çantayı almak sadece birkaç saniye sürerdi, ama fırsat yoktu. Ross ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Ben... Langstonlara veda etmek zorundaydım."

Onu kendine çekti ve dudaklarından sertçe öptü. "Bu konuda üzgün olduğumu biliyorum, ama onları görmeye gideceğimize söz verdim ve ciddiydim. Belki gelecek yıl." Onu tekrar öptü. "Şimdi lütfen bu eşyaları ayırmama yardım et ve neye ihtiyacın olduğunu ve neyi satabileceğimizi söyle."

İşlerini bitirmek için karanlık basana kadar çalıştılar. Mississippi'den Jefferson'a gelen Pritchard ailesi, mallara olan talep ve hazır stokların tükenmesi nedeniyle altı haftalık bir gecikmeden sonra yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Bay Pritchard ve çocukları —beş erkek çocuk, adam Lee'yi hayranlıkla izlerken gururla övünmüştü— kasabada Ross'un onlara sattığı eşyaları tamamlamak için alabilecekleri her şeyi satın alıyorlardı.

Sonunda, iki saatlik yoğun çalışmanın ardından, onlara veda ederek el salladı. Ross, atları nasıl koşumlayacakları konusunda onlara tavsiyelerde bulunmuş ve her birine şahsen veda etmişti. Neredeyse gitmek istemiyor gibiydiler, ama Bay Pritchard'ın emirlerine itaat ederek yola çıktılar. Ross, at arabası, koşum takımı, yedek tekerlek, iki su varili, yol ekipmanı ve Gentry mücevherleriyle yola çıkarken onlara el salladı ve iyi şanslar diledi.

Lydia'nın mücevherleri arabadan çıkarmak için tek bir şansı bile olmamıştı. Clancey olmasaydı, onların gitmesine sevinirdi. Clancey ortaya çıktığında ne yapacaktı? *Ne?*

Yorgun olsalar da, Ross, Hill'in arabasını ve yeni düz yataklı arabayı kasabanın güney ucuna, diğer göçmenlerin kalabalığından uzağa taşımakta ısrar etti. Lydia, zihnindeki yorgunluk bedeninin gücünü tüketirken, her görevi gelişigüzel yerine getirdi. Yüzü endişesini belli ediyor olmalıydı, çünkü gece için yerleştiklerinde, Ross yanına gelip onu kendine çekti.

"Lee'nin Moses'ın arabasına gidip biraz uyusan iyi olur."

Clancey'nin şu anda bile onun yerini polise bildirmiş olabileceğinden endişelenerek ona sarıldı. "Hayır. Bu gece benimle uyu Ross. Hemen yatağa gel ve beni sarıl. Lütfen," diye yalvardı, parmakları onun deri yeleşine tutunarak.

Ross, saçlarına gülümsedi. "İstiyorum. Ama Moses ve benim bu gece yapmamız gereken çok iş var. Sen dinlen. Yarından sonra eve doğru yola çıkacağız."

Bu kelimeyi duyunca başını kaldırdı. "Ev," diye tekrarladı, sevgi dolu bir terim gibi. "Ross, bu olacak mı? Bana? Bize?" Onu sıkıca sarıldı, keşke evlerinde olsalardı, tüm tehditlerden uzakta, diye düşündü.

"Olacak," diye onu yumuşak bir fısıltıyla teselli etti. Onu öptü, dilini ağzının derinliklerine bastırdı. Giysilerinin üzerinden, vücudunun ona uyum sağlamak için şekillenen tanıdık hatlarını hissetti. O da ona karşı sertleşerek karşılık verdi. "Lydia," diye azarladı, "bana ne yaptığını görüyor musun?" Dudakları saç çizgisini takip etti, sonra fedakar bir şekilde onu itti. "Yapacak işlerim var, kadın." Onu Hill vagonunun yönüne doğru işaret ederken poposuna bir şaplak attı.

Lydia, Ross'un kucaklamasının sıcaklığında kendini kaybedebilmeyi, onun sevgisini Clancey'i düşünmemesini sağlayacak bir iksir olarak kullanabilmeyi diledi. Ona her şeyi anlatmalı mıydı? Clancey'i? Mücevherleri? Karanlık gecede durdu ve arkasını döndü. Ross, Moses'la birlikte çalışmaya başlamıştı bile, düz yatakta eşyaları düzenliyor ve o öğleden sonra yaptığı planlar hakkında heyecanla konuşuyordu.

Eğer annesi haklıysa, Ross onu sevmeye çok yakınken, ona, ikisinin de onu kirleten üvey kardeşinden kurtulamadığını söylemeye cesaret edebilir miydi?

Clancey'nin kendisi oluşturduğu tehdidin yanı sıra, Ross'un ne yapacağı sorusu da vardı. Ya intikamını kendisi alıp Clancey'i öldürürse? Bu, şüphesiz kanunların peşine düşmesine neden olurdu. Ya da Clancey'i hor görmek yerine, tiksintisini ona yöneltirse? Clancey'in hala hayatında önemli bir yer tuttuğunu öğrenince, onu karısı olarak aldığını, onunla seviştiğini pişman olur muydu? Hayır, ona söylemeyecekti. Clancey'in onları takip etmemesini ummaktan başka bir şey yapamazdı.

Bunu düşünürken arkasını döndü ve düşüncelerinin baş belası olan kişinin arabaya binmesini engellediğini gördü. "İyi akşamlar, küçük kardeş," dedi yavaşça. Lydia, ses tonunu duyunca kanı dondu.

Ross ve Moses'a aceleyle bir bakış attı. Moses kahve yapmak için ateş yakarken, Ross düz yatakta eşyaları düzenliyordu. Çalışırken sohbet ediyorlardı. "Delirdin mi?" diye sordu Clancey'e, başını ona doğru çevirerek. "Ross seni görürse..."

"Konuşacak çok şeyimiz olur, değil mi? Mesela ondan mücevherleri çalmak ve sevgili üvey kardeşine vermek gibi."

O, zorlukla yutkundu ve vagonun etrafından dolaşarak, Ross'un bir anlık bakışıyla, bir zamanlar tanımadığını iddia ettiği adamla konuşurken görmemesi için kendini gizledi. Clancey onu takip etti ve parmaklarını mengene gibi onun koluna doladı. "Mücevherler nerede? Hemen istiyorum! O yakışıklı çocuk bana saldırdığında, bir şekilde onları geri almayı başarmışsın."

"Almadım!" diye ateşli bir şekilde cevap verdi ve kolunu kurtarmak için çabaladı. "Onu almanı istedim, böylece senden kurtulabilirdik. Winston düşerken onu aldı. Onu vagonun döşeme tahtalarının altına geri koydum ve..."

"Al onları."

Alt dudağını kanın tadını alana kadar ısırды. Derin bir nefes alarak, "Yapamam," dedi. Onu vagona o kadar sert bir şekilde fırlattı ki kulakları çınlamaya başladı ve nefesi kesildi.

"Al onu dedim," diye yüzüne yakın bir şekilde hırladı.

"Ross arabayı bu öğleden sonra sattı. Artık yok. Onu bu kadar çabuk elden çıkaracağını bilmiyordum. Yemin ederim, Clancey. Mücevherleri çıkarmaya vaktim olmadan satılmış ve gitmişti."

O, ona kötücül gözlerle baktı ve sonra kamp alanını gözden geçirerek onun söylediklerini doğruladı. "Siktir!" diye küfretti ve bu kelime, ona tokat gibi çarptı. "Bu senin için çok kötü, değil mi?" diye sordu ve onu öyle ani bir şekilde bıraktı ki, neredeyse yere düşecekti.

"Ne demek istiyorsun?" Dudakları lastik gibi hissediyordu ve düzgün çalışmıyordu. Ağzı kurumuştı. Başı dönüyordu.

"Demek istediğim, kocana kanun adamlarını salan kişiye hala beş bin dolar ödül var, demek istediğim bu."

"Hayır, Clancey..." Kız onun koluna uzandı, ama Clancey onu itti.

"Sessizliğimi satın alma şansın vardı. Bedeli, benden çaldığın mücevherlerdi."

"Sana söyledim..."

"Kapa çenenı." Sanki ona vurmak istercesine elini geri çekti. Bunun yerine, elini boynuna okşayarak koydu. "Belki de bedelim değişti. Belki de senin yerine seni istiyorum. Eğer bu onun hayatını kurtaracaksa, şu anda o güçlü, iyi kocanı bırakıp benimle gelmeye razı mısın?"

Tiksinti onu sardı. Dokunuşu soğuk ve ürperticiydi, sanki

dokunduğu her yere yapışkan bir madde sürüyordu. Midesi isyan etti ve içeriği boğazına kadar yükseldi. Kontrolsüz bir şekilde titredi. Buna dayanamıyordu. Bir daha asla. Hiçbir şey için.

Ross için mi? Ross'un hayatını kurtarmak için mi?

Ama Ross'un sevgisini tattıktan sonra bu hayvanın kendisine dokunmasına nasıl izin verebilirdi? Tanrım, ona yardım et, nasıl? Ama Ross ve Lee'yi kurtarmak için gerekiyorsa, Clancey'e bile boyun eğecekti.

Onun çirkinliğine bakmaya dayanamadığı için kapattığı gözlerini açtı ve ona soğuk bir bakış attı. "Tamam. Seninle geleceğim."

O, yumuşak ama yine de ölümcül bir kahkaha attı. Elini göğüslerinin üzerinde sertçe gezdirdi. "Seni yine de alabilirim, küçük kardeş." Ondan uzaklaştı. "Ne kadar güzel olsan da, şu anda beş bin dolar daha güzel görünüyor. Sıkı ve sulu olsan da, şu anda pazarlık gücün yok."

Onu küçük düşürmüştü, ama artık umursamıyordu. Gerekirse yalvaracaktı. "Clancey, lütfen, yapma. Bize bunu yapma."

"O parayı kazanmak için çok çalıştım, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Öldürmek zorunda kaldığım çocuğu hatırlıyor musun? Ona ne demiştin?"

"Luke Langston."

"Evet, Langston. Zorlu küçük piç kurusu. Neredeyse benden kaçıyordu. Vahşi bir kedi gibi savaştı. Ve o şık adam."

"Winston Hill. Onları sen öldürdün. İkisi de benim arkadaşlarımdı."

"Sen bana sırtını dönmeden önce *ben* senin arkadaşındım. Bunu unutma. Beni ölüme terk ettin, bayan. Sen benim kadınımsın. Karnın benim çocuğumla şişmiş halde kaçtın. Bana yaptıklarının bedelini ödemeni sağlayacağım. Kasabada yapmam gereken işler var."

"Ne yapacaksın?"

"Birincisi, o arabayı arayacağım. Eğer bana doğruyu söylüyorsan, çok uzağa gitmiş olamaz."

Lydia, Bay ve Bayan Pritchard ile beş oğullarını düşündü. Vicdanında daha fazla masum insan vardı. "Onu bulamayacaksın," dedi, denemenin bile boşuna olduğunu ima ederek.

Adam eliyle Lydia'nın çenesini kavradı ve ölümcül bir sesle fısıldadı. "Bulmamı umsan iyi olur, yoksa sabahleyin arkamda kanun adamları varken görüşürüz."

Bununla birlikte uzaklaştı. Lydia, uzaklaşan silüetine baktı.

ona karşı işlediği suçların listesini tekrarlamak, onu ne kadar nefret ettiğini, onun ölmesini ne kadar istediğini fark etmesini sağladı. Onun peşinden iki adım koştu, ama sonra durdu. Onu nasıl öldürecek? Silahı yoktu. Adam onu alt eder, belki de öldürür, sonra Lee ve Ross'u almaya geri gelirdi.

Tanrım, ne yapacağım? diye sordu kendine, Lee'nin huzur içinde uyuduğu vagona tırmanırken. Burada oturup o hayvanın hayatını bir kez daha mahvetmesine izin veremezdi. Yapabileceği bir şey olmalıydı. Ama ne? Ne?

Dışarıda, bir gölge arabayı çevreleyenlerden ayrıldı. Somutlaşarak bir adamın şeklini aldı. Arabaya göz attı ve Lydia'nın bebeğin üzerine eğildiğini gördü. Ellerini ovuşturuyor ve ağlıyordu. Kararlı adımlarla kasabaya doğru yürüyen hantal adamı izledi. Dudakları inceldi ve ellerini yumruk yaptı.

Sonra, sessizce adamın peşinden gitti.

* * *

Clancey bu şansa inanamıyordu. Ne şans ama!

Kasabanın ana caddesinde, kuru gıda dükkanının önünde park etmiş Coleman vagonunu görmüştü. Aptal çiftçi, sıska karısı ve beş oğlu, dükkanın önünden tahta kaldırıma malzeme taşıyorlardı ve bunları vagona en iyi şekilde nasıl yükleyecekleri konusunda iyi niyetli bir şekilde tartışıyorlardı.

Sokağın karşısından gizlice onları izlemişti. Herkes bir yük daha almak için içeri girdiğinde, kimse fark etmeden sokağın karşısına geçip vagona tırmandı. Lydia'nın ayırdığı için çiziklerle dolu döşeme tahtalarını bulması sadece birkaç dakika sürdü. Pritchard'lar kolları dolu olarak geri dönmeden önce, Clancey kadife çantayı gömleğinin ön cebine koydu ve kaldırımda yürüyerek, kimseyi öldürmek zorunda kalmadığı ve dikkat çekmediği için mutluydu.

Kanunlara en iyi nasıl yaklaşacağını karar vermeye çalışıyordu. Şerifin ofisine dalıp, Sonny Clark'ın nerede olduğunu bildiğini yüksek sesle ilan etmeli miydi? Clancey, kanunların çok zeki olduğunu düşünmüyordu. Şerif, Clark'ın kim olduğunu bile bilmiyor olabilirdi. Ne de olsa, Teksas kanun kaçaklarının bölgesi değildi. Kanunların tutuklama için yeterli bilgiyi toplaması günler sürebilirdi. Bu arada, Clark ve

Lydia kaçabilirdi. Hayır, bunun olmasına izin vermeden önce onları öldürecekti. Peki, ikisini ve aptal şerifi nasıl gözetim altında tutabilirdi?

Lydia cinayetler hakkında ağzından laf kaçırırsa ne olacaktı? Tabii ki onun sözüne karşı Lydia'nın sözü olacaktı ve kim Clark gibi bir suçlunun karısına inanırdı ki? Ama o zaman birkaç tanık Clancey'i vagon treninin yakınında gördüklerini söyleyebilirdi. Ona bir şey yükleyemezlerdi, ama ödül parasını almasını kesinlikle engelleyebilirlerdi.

Mücevherleri ele geçirdikten sonra, Clark'ı ihbar edip ödülü almak ve yoluna devam etmek istiyordu. Ama bunu yapmanın en iyi yolu ne olabilirdi? Salona giderken otel lobisine girdiğinde bu konuyu düşünmeye başlamıştı. Barı bulmak için odayı gözden geçirdi. Aklına ilk gelen şey, aralarında küçük bir masa bulunan koltuklarda tek başlarına oturan iki adamdı. Biri masaya eğilmiş, yumruklarıyla masayı vurarak, ciddiyle bir şeyleri anlatıyordu. Diğer ise sıkılmış bir ifadeyle dinliyordu, ama gözleri profesyonel bir tavırla bitişik salondaki kalabalığı inceliyordu.

Clancey, iki adama bakarken, kalabalık binaya giren

Clancey, iki adama bakarken, kalabalık binaya giren diğer eğlence severlerin etrafında dönmesine izin verdi. Knoxville'de geçirdiği o gece, yarısından dolayı hala sersemlemiş ve epey sarhoştı, ama hafızasının şimdi ona hizmet etmemesi için o kadar da sarhoş değildi. Aynı iki adam. Lydia'nın vagon trenine sığınmış olabileceği fikrini ilk kez ona veren adamlar. Clark'ın peşinde olan adamlar.

Neredeyse sevinç çılgılığı atacaktı. Ne şanslı bir herifti o!

Her zaman gömleğinin içinde taşıdığı yırtık pırtık posterini çıkardı ve mücevher dolu çantayı karnına daha sıkı bastırarak halı kaplı lobinin zemininde ilerleyerek onlara yaklaştı. Tek kelime etmeden, posterini yüzü yukarı bakacak şekilde aralarındaki masaya attı.

Beyaz saçlı adam uzun konuşmasını kesip sinirli bir şekilde başını kaldırdı. "Ne oluyor lan..."

Diğer adam, Clancey'nin masaya ne attığını fark edince, sessiz kalması için onun bileğini sıkıca tuttu.

"Susamış ve konuşacak çok şeyi olan bir adama viski ısmarlar mısınız?" Clancey yağlı şapkasını geri itti ve kendinden emin bir şekilde onlara baktı,

önemini hissederek baktı.

Majors masaya boş bir sandalye çekti ve yakındaki bir büfenin tepsisinden bir bardak daha aldı. Clancey, onların öğrenmek isteyecekleri bir sırrı biliyormuş gibi onlara sırttı ve onlar da ona tiksinti ama inkar edilemez bir ilgiyle baktılar. Şu anda titiz davranacak durumda değillerdi.

Clancey birkaç bardak viski içtikten sonra, koluyla ağzını sildi ve "Adım Russell. Clancey Russell" dedi.

"Ben Pinkerton Dedektif Ajansı'ndan Howard Majors. Bu da Bay Vance Gentry."

Clancey sandalyesine yaslandı, odayı kayıtsızca süzdü ve kendine bir bardak daha bolca viski doldurdu. "Tennessee'de, Kuzey Carolina sınırına yakın bir yerim var," diye övündü. "Aylardır karımı arıyorum, karnında bebeğimle kaçtı."

"Tanrı aşkına, dostum..." Gentry söze başladı, ancak Majors'ın sakin, profesyonel sesi onu kesintiye uğrattı.

"Bunlar çok ilginç, Bay Russell, ama bu kağıdı nasıl ele geçirdiğinizi ve onun hakkında ne bildiğinizi bana anlatır mısınız?"

Clancey, sırtarak, "Şu anda nerede olduğunu bilmekten başka bir şey bilmiyorum," derken çürümüş dişleri göründü.

Gentry sandalyesinden fırlayarak Clancey'i yakasından yakaladı ve onu sandalyesinden çekip çıkardı. Viski Clancey'in eline döküldü. "Nereye?" diye sordu Gentry.

Majors, Gentry'nin patlamasına o kadar sinirlendi ki, neredeyse gizlediği tabancasını ona doğrultacaktı. Ayağa kalktı, adamı sertçe itti ve oturup sessiz olmasını emretti. Grup, otelin diğer müşterilerinin dikkatini çoktan çekmişti ve Majors dikkat çekmek istemiyordu. En azından şimdilik. Gentry, isteksizce ve Clancey'e tehditkar bir bakış atarak itaat etti.

Majors, elinden dökülen viskiyi yudumlayan Clancey'e döndü. "Özür dilerim, Bay Russell. Bay Gentry çok gergin. Kızı Clark ile evli. Aylar önce Tennessee'deki evlerinden kaçtılar ve o zamandan beri haber alınamıyor. Kızının durumu hakkında çok endişeli."

Clancey bunların hepsini biliyordu, ama bildiğini belli etmek istemiyordu. Ödül parasını çabucak alıp sonra aceleyle ortadan kaybolma planları

kanunla veya Gentry ile uğraşmayı içermiyordu. Lydia ve Clark, kızının ölüm haberini ona versinler.

Mücevherler konusunda da aptal rolü oynaması uygun olurdu. Onları bu gece gömecekti. Böylece yarın Lydia, mücevherleri bildiğini söylerse sadece kendini suçlu duruma düşürmüştü olacak. Bu arada, Lydia'nın çok hayran olduğu kocasıyla da işini bitirecekti. Clancey'e göre, Lydia ona yaptığı kötülüklerin bedelini yeterince ödememişti. Artık o küçük hanımın hak ettiğini bulmasını sağlayacaktı.

Clancey istediğinde iyi bir aktör olabilirdi. Onun tepkisi, diğer iki adamın da beklemediği bir tepkiydi. Kahkahalarla gülmeye başladı. "Kızınla evli, ha? Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Gentry" —adı alaycı bir şekilde telaffuz etti—"ama o adamı takip ediyorum çünkü benim kadını benden çaldı. Onunla benimle değil, onunla evli olduğunu ve çocuklarının benim değil, onun olduğunu iddia ediyor. Onun etrafında başka bir kadın olduğunu duymadım."

"Bu zaman kaybı," diye tersledi Gentry, Clancey'e bakmaya tenezzül etmeden. Majors'a seslendi. "Belli ki ne dediğini bilmiyor. Sarhoş."

Bu sefer masanın karşısına atlayan Clancey'di. "Sonny Clark'ı arıyorsun, değil mi? Alias Ross Coleman? O burada, kasabadan sadece bir mil uzakta kamp kurmuş. Bugün onları yakaladığımda kadınla biraz konuştum. Akli başına geldi." Müstehcen bir ima ile göz kırptı. "Güzel bir kız. Ben oraya polislerle dönene kadar onu bu gece iyi meşgul edecek."

* *

Bir saat sonra üç adam ayrıldı. Clancey duyamayacak kadar uzaklaştığında Gentry, Majors'a döndü.

"Sabaha kadar onun bizi oraya götürmesini bekleyeceğimizi söylediğinde ciddi olamazsın?" Majors merdivenlere doğru ilerlerken Gentry haykırdı.

"Tam olarak söylediğim şeyi kastettim. Gece içeri girmek istemiyorum. Karanlığı kaçmak için kullanabilir."

"Bu tam bir sürpriz olur."

"Sabah da sürpriz olacak. Russell'ın bize anlattıklarına göre, Clark

hiçbir şeyden şüphelenmiyor."

"O Victoria'ya bir şey yaptı," diye fısıldadı Gentry sert bir sesle, lobide artık sadece masanın arkasında uyuklu bir görevli dışında kimse kalmamıştı. "Russell onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kızımın nerede olduğu hala bilinmezken, Clark'ın kaçmasına izin mi vereceksin?" Sesi yükselmiş ve öfkesi de artmıştı. "Tanrı şahidimdir ki, senin ihtiyatlı tavrına artık tahammül edemiyorum. Sabaha kadar beklemeyeceğim. Hemen peşine düşeceğim ve

---

Gentry birdenbire döndürüldü ve duvara çarpıldı. Majors onun kadar uzun boylu ya da güçlü değildi, ama emeklilik yaşına rağmen, zindeydi ve sürpriz unsuruna sahipti. Diğer adamı kurnazca etkisiz hale getirdi.

"Beni dinle, Gentry. Senin öfken ve tiradlarından bıktım. Ajansa para ödüyorsun, tamam, sana katlanmak zorundayım. Ama bana işimi nasıl yapacağımı dikte edemezsin. Benim yöntemimle yapacağız. Benim yöntemimle." Vurgulamak için, yakasından tuttuğu adamın göğsüne yumruklarını daha derine batırdı.

"Şimdi, bu seni yatağına zincirlemek ya da şerifi arayıp uydurma bir suçlamayla seni hapse attırmak anlamına geliyorsa, bu gece içeri dalıp her şeyi mahvetmeni engellemek için bunu yaparım. Ne olacak?"

Gentry, içinde bulunduğu durumdan nefret ederek, dedektifin gözlerine baktı ve Gentry'nin bile sarsılması zor bir kararlılık gördü. "Sabaha kadar bekleyeceğim," dedi kısaca.

Majors, Gentry'nin yazlık ceketinin ince kumaşını yavaşça bıraktı. Uyarıda bulunmadı. Keskin, delici bakışları her şeyi anlatıyordu.

* *

Clancey, tahta kaldırımında ilerlerken, melodisiz bir şekilde mırıldanıyor, yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. O kaltağa dersini verecekti. Sabah ilk iş Majors ve Gentry ile birlikte oraya gidip, onu ve kocasını şaşırtmayı planlıyordu. Onları yatakta yakalamayı umuyordu.

Ahlaksızca güldü ve elini dolduran göğüslerini düşündü. Lanet olsun, ülkenin her yerinde göğüsler vardı. Kendisine en iyisini alacaktı.

Yarın Clark'ı tutukladıktan sonra ödöl parasını alacaktı. Mücevherleri zaten almıştı.

Clancey Russell rahat bir hayat sürecekti. Evet, efendim. Hayatında yükseliyordu. Artık Clancey'i engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Hey, bayım?" diye bir ses, sokağın karanlık gölgelerinden fısıldadı.

"Ha?" Clancey, sarhoş bir şekilde sallanarak ve gözlerini odaklamaya çalışarak sordu. "Beni kim istiyor?"

"Ben." Ses gölgelerin içinden çıktı. "Tanıdık geliyor muyum?"

Clancey, iki görüntü birleşene kadar gözlerini kırıştırdı, sonra çenesi gevşedi ve gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Lanet bir hayalet görüyordu!

"Bu Luke için. Kardeşim için."

Bubba bıçağı Clancey'nin kaburgalarının arasına saplayıp yukarı doğru çekti. Çirkin yüzün önce şaşkınlıkla, sonra dehşet ve acı ile çarpıldığını, sonunda da ölümün sarkık ifadesine dönüştüğünü izledi.

Bubba bıçağı çıkardı ve cesedi çöp dolu sokağa iğrenç bir sesle düşmesine izin verdi. Bir saniye boyunca cesedin üzerine diz çöktü, sonra görünmeden ve sessizce gölgelerin arasına kayboldu.

Yirmi birinci bölüm

Ross, ellerini başının arkasında birleştirip, yıldızlarla ve hilal şeklindeki ayla süslenmiş siyah kadife gökyüzüne bakarak yatak örtüsünün üzerinde uzanıyordu. Mutluydu; huzur içindeydi. Memnuniyet, zengin ve yoğun bir krema gibi vücudunu kaplamıştı.

Victoria'nın ölümünü izlediğinde, hayatının bittiğini düşünmüştü. Ama hayatı bitmekten çok uzaktı. Hayatın, kalp kırıklığı kadar mutluluk da sunduğunu öğreniyordu. Kişinin değerini kanıtlamak için sürekli mücadele etmek zorunda değildi. Birisi sizi önemseydiğinde, otomatik olarak kendinizi değerli hissediyordunuz.

Lydia ona değer veriyordu.

Victoria'nın umursamadığı anlamına gelmezdi. Umursuyordu. Onu sevmeseydi, babasına karşı gelip onunla evlenmezdi. Gelenekler ve sınıf farkları hiçe sayılmıştı. Ama onun geçmişini tamamen bilseydi, onunla evlenir miydi? Onu yine de sever miydi?

Ross öyle düşünmüyordu. Belki, ama o öyle düşünmüyordu. Onun sevgisinin gücünü test edecek cesareti hiç olmamıştı. Onun için Lydia bir hazineydi, değer verilmesi ve korunması gereken, tüm çirkinliklerden korunması gereken, ne pahasına olursa olsun tutunulması gereken bir şeydi. Lydia'nın onun hakkındaki gerçeği tolere edebileceğini düşünmüyordu. Öte yandan Lydia, bu yüzden onu daha çok seviyor gibiydi.

Sevgi mi? Neden bu kelime aklına gelmişti? Onu seviyor muydu? Onun için yaptığı küçük iyiliklerde, ona baktığında gözlerindeki beklenti, konuştuklarında sesindeki nefes nefese kalışta, sevgisini yüzlerce şekilde göstermişti. Şimdiye kadar bu sevgi göstergelerini dikkate almamıştı. Kalbi ve zihni Victoria ile doluydu. Ama şimdi...

O, onun sevgisini bu kadar özgürce gösterdiği geceyi hatırlayarak inledi ve kapalı gözlerinin üzerine bir kolunu koydu. Tanrım, şimdiye kadar yaratılmış hiçbir kadın bir erkeği sevmekte ondan daha becerikli olmuş muydu? O gecenin hatırası onu okşamak için geri geldi, tıpkı onun parmaklarının onu okşadığı gibi

tam sertliğe ulaşana kadar okşadığı gibi.

Çıplaklığı onu hiç itmemişti. Çıplak bir erkek düşüncesi çoğu "namuslu" kadın için iğrenç olurdu. Utanç ya da çekingenlik duymadan, Lydia vücudunu dürüst bir hayranlıkla incelemişti. Elleri onun tenini okşayarak hassaslaştırmıştı.

Yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde onun vücuduna yaslanmıştı. Göğsüne hızlı, hafif öpücükler kondurmuş, dilini meme uçlarına değdirmiş, dudaklarıyla derisini çimdiklemiş, parmak uçlarıyla kıllarını okşamıştı. Göbeğini şehvetle öpmüştü.

"Lydia, bunu yapmak zorunda değilsin," diye hırıldamıştı. Sözlerinin aksine, parmaklarıyla kadının saçlarını sarmıştı.

"İstiyorum," diye fısıldadı kadın, yumuşak nefesi ile adamın karnındaki tüyleri karıştırarak.

Dudaklarının ilk dokunuşu çekingen, utangaç ve mahzundu. Ross nefesini tutmuştu. Penisi, kadının elinin sıkıştığı yerde zonkluyordu. Kendini hiç olmadığı kadar erkek hissediyordu, ama aynı zamanda zayıf ve çaresizdi, çünkü bu kadının tatlı sevgisi sadece bedenini değil, kalbini de ele geçirmişti.

Kadının dili onun her dokusunu ve tadını tanımaya başladığında, deli gibi küfürler etti, dua etti ve kadının adını tekrar tekrar söyledi. Mantıklı düşünceden uzaklaşmış, sadece kadının yarattığı sihre tepki veriyordu. Onun tepkisiyle cesaretlenen kadın, artık utangaçlık yapmadan dudaklarıyla onun her yerini sevgiyle okşadı.

İlk orgazm titremesini hissettiğinde, onu üzerine çekip bacaklarını açtı ve kadının sıcaklığı onu sardı. Kadın göğsüne düştü ve muhteşem saçlarıyla ikisini de örttü. Ross, kadının yüzünü elleriyle kavradı ve ağzını, bedenlerinin birleşmesi kadar yağmacı ve samimi bir öpücük için kendi ağzına yaklaştırdı. Kadının dudaklarında kendi tadını aldı ve kadın onun tohumunu içine alırken ağzına aşk sözleri döktü.

Ross, son seviştikleri anı hatırlayarak, vücudunu ince bir ter tabakası kapladı. Kasıklarındaki baskı o zaman olduğu kadar şiddetliydi ve bu gece Lee ile yalnız yatması için ısrar ettiği için kendini lanetledi.

Aniden ona gitme ihtiyacı hissetti. Şimdi ona kendisi hakkında ne hissettiğini sorsa ne derdi? Ona karşı her zaman dürüst olmuştu. Bu konuda onu suçlayamazdı. Hiç yalan söylememişti. Onu sevdiğini söylememiş olsa da, en ufak bir teşvikle

. Onun bu sözleri söylemesini duymak istiyordu. Bunu çok istiyordu. Onun kendisini sevdiğini söylemesini duymak birdenbire hayati bir önem kazandı.

Arabaya doğru baktı ve pişmanlıkla iç geçirdi. Kız derin uykuda olmalıydı ve onu uyandırmak zalimce olurdu. Ama yarın gece...

Yarın gece ve ondan sonraki gece, ve hayatlarının geri kalanındaki tüm diğer geceler. Her birini sabırsızlıkla bekliyordu.

* * *

Bubba, Hill'in arabasının sonuna kadar sessizce yaklaştı ve kadının adını yumuşak bir sesle çağırdı.

Clancey'nin geri döndüğünden korkan Lydia, vagonun içinde koşarak kanvasın kenarını açtı.

"Benim. Bubba."

Omuzları rahatlamış bir şekilde düştü. "Bu saatte ne yapıyorsun?" Fısıldıyordu. Bubba da öyle.

"Sana bunu getirdim."

Serbest eliyle ağzını kapatarak yüksek sesle nefes almayı engelledi. Tanıdık mücevher çantası nedense çok ağır geliyordu. "Bunu nereden buldun?" Boğazı kelimeleri söylemek için kapanmış gibiydi ve nefesinin çok azaldığını fark etti.

Bubba sorusuna açıkça cevap vermedi. "Luke gibi masum insanları bir daha öldürmeyecek. Bundan emin oldum."

Bubba Clancey'i öldürmüştü! "Arabayı satın alan insanlar..."

"Onu takip ettim, çantayı çıkardığını gördüm. Kimseye zarar vermedi ve onlar da hiçbir şeyin farkında değildi."

Bubba'nın ne kadar değiştiği birdenbire dikkatini çekti. O, birkaç hafta önceki çocuk değildi. Bu düzgün genç adam, o çocuğa neredeyse hiç benzemiyordu. Çenesinde yeni bir sertlik, bir zamanlar masum gözlerinde bir iz güvensizlik vardı. O saflık ne zaman bu kadar çok bilgiyle yer değiştirmişti? Bir zamanlar onun bakışları onu utandırıp başka yere bakmasına neden olurken, şimdi onun bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. O sevimli çocuk bir erkek olmuştu ve artık erkeklerin yüzleşmek ve harekete geçmek zorunda olduğu tüm nefret dolu şeyleri biliyordu. İntikamı kardeşi içindi, ama bu eylem ona da bir armağan olmuştu. Clancey'i nasıl öğrendiğini bilmiyordu ve sormayacaktı.

Bubba sayesinde o ölmüştü ve onun ölümüyle Ross yeniden özgür olmuştu.

Parmak uçlarıyla Bubba'nın yanağına dokundu. Bir adamı öldürdüğü için minnettarlık duymak düşünülemezdi, ama bunun kendisi için ne anlama geldiğini bilmesini istiyordu. "Ross'u biliyor musun?"

Bubba başını salladı. "Yeterince. Kimse benden bunu duymayacak, Lydia. Ve o, seninle ve..." Cümlelerin geri kalanını yarım bıraktı.

"İkimize de hayatımızı geri verdin. İlk olarak, ormanda yatarken ölmeyi beklerken ve isterken. Ve şimdi de bu. Sana borçluyuz, Bubba."

O, beyaz sarı saçları ay ışığında parlayarak, kararlı bir şekilde başını salladı. "Bunu Luke'a borçluydum."

Mücevher çantasını baktı. "Bunu istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum."

"Bu ne Ross'a ne de bana ait." "Peki ya çocuk?"

Lee ne olacak?"

Tabii ki! Lee bir gün annesi hakkında bilgi alacaktı. Ross ona annesinin bir şeyini vermek isteyecekti. Lydia mücevher çantasını paketleme kutularından birine saklamaya karar verdi ve Ross'un onu kendisi "keşfetmesine" izin verdi. Lee için saklayabilirdi.

"Evet. Sanırım Lee'ye ait."

Lydia Bubba'ya gülümsedi ve bu gülümsemeyi hayatının sonuna kadar unutmayacağını biliyordu. Tıpkı Clancey Russell'ın ölüm anındaki ifadesini unutmayacağı gibi. Bubba bunun uzun süre aklında kalacağını biliyordu. Onu öldürdüğü için suçluluk duymuyordu. Russell ölmeyi hak etmişti. Luke ve Bay Hill'i öldürmüştü. Tepelerin kanunu, göze göz, Bubba'nın genç zihnine o kadar derinlemesine işlemişti ki, hesabı kapatmaktan dolayı suçluluk duymuyordu.

Sadece bunu yapmak zorunda kaldığı için pişmandı. Bundan zevk almamıştı. Midesi bulanmıştı. Bununla asla övünmeyecekti. Hatta bunu ailesinden bile saklayacak, Luke'un ölümünün intikamının alındığını onlara asla söylemeyecekti. Kardeşine olan borcunu asla ödeyemezdi, ama Ross ve Lydia'ya yardım etmişti. Bu, yaptığı şeyi yapmak için yeterli bir sebepti.

"Hoşça kal, Lydia."

Lydia duygularını bastırmaya çalıştı. "Hoşça kal, Bubba. Seni sık sık düşüneceğim."

Ay ışığıyla aydınlanan yüzüne uzun bir süre baktı ve kaderleri onları bir araya getirdiğinde

kaderleri onları bir araya getirdiğinde birkaç yaş daha büyük olmasını diledi. Sonra bu düşünce için kendinden nefret etti. O, Ross'a aitti ve onların birlikte olması doğrudu. Sadece bir gün Lydia kadar iyi bir kadın bulmayı umuyordu.

Duygularını belli etmemek için şapkasını çıkardı, botlarının topuklarını döndü ve karanlıkta kayboldu.

Karanlıkta el yordamıyla ilerleyen Lydia, yedek yatak takımlarının bulunduğu sandığı açtı ve kadife çantayı iki yorganın arasına sıkıştırdı. Sonra paletine sürünerek uzandı. Uzun zamandır dua etmemişti. Annesi ölmeden çok önce, dua etmenin boşuna olduğunu düşünerek vazgeçmişti. Şimdi doğru kelimeleri hatırlamaya çalıştı, ama hatırlayamadı, bu yüzden kendi kelimelerini kullandı. Duası şiirsel ya da lirik değildi. Garipti, ama içten geliyordu. Tanrı'nın ne kadar minnettar olduğunu anladığını umuyordu.

Kollarını kendine doladı ve tüm endişe ve korkularını içinden atmaya çalıştı. O ve Ross özgürdü. Yarın yeni evlerine doğru yola çıkacaklardı. Kimse geçmişlerini bilmeyecekti. Bay ve Bayan Ross Coleman olacaklardı, mutlulukları ile kıskanılacaklardı.

Belki yarın Ross'a onu ne kadar sevdiğini söyleyecek cesareti bulurdu.

* *

Bubba'nın botunun altında bir dal kırıldı ve bir adım daha atamadan, Ross'un tabancası göğsüne doğrultuldu. "Lanet olsun Ross, benim, Bubba."

"Üzgünüm," dedi Ross, Colt'unun tetikini indirip, yastık olarak kullandığı eyerinin altına geri koydu. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Yakınında hafifçe horlayan Moses'a baktı. Gözleri, ateşin yanında çömelmiş genç adama geri döndü. "Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun?"

"Uyuyamadım."

Ross, bastıramadığı şiddetli arzusu yüzünden hâlâ sinirliydi. Lydia'nın yanında yatmamasını çok özlüyordu. "Ben de uyuyamadım."

"Ayrıca, veda etmek için gelmek istedim."

Ross, kamp ateşinin kırmızı ışığında Bubba'nın silüetine baktı.

Tennessee'nin McMinn County'sinde ilk tanıştığı hevesli çocuk neredeydi? Vücudu gelişmişti. Göğsü artık içbükey değildi. Çenesinde ve üst dudağında sakal izleri vardı. Sesi farklıydı. Tavırları, çocukluktan erkeklığe tamamen dönüşmüştü.

"Demek teklifimi kabul etmiyorsun," dedi Ross sessizce, çocuğun içindeki mücadelenin farkında olarak.

Bubba küfürlü bir söz mırıldandı ve oynadığı çakıl taşını ateşe attı. Loş ışıktaki Ross'un gözlerini aradı. "Ross, seninle, Lydia ve Moses'la birlikte gitmek, senin için çalışmak kadar hoşuma giden bir şey olmadığını biliyorsun, ama yapamam."

"Biliyorum Bubba. Seni istiyorum, yanlış anlama, ama sana sorduğumda ailenle gitmen gerektiğini biliyordum. Sadece seni ne kadar özleyeceğimizi bilmeni istedim."

"Teşekkürler, Ross." Ateşe hüzünlü bir şekilde baktı. "Babam yaşılanıyor. Luke'un ölümünü çok zor karşıladı. Artık bizim ayrıldığımız zamanki kadar çiftçiliğe hevesli olduğunu sanmıyorum."

"Bir arazi bulduğunda, yine hevesli olacak."

"Belki," dedi Bubba ikna olmadan. "Ama yardıma ihtiyacı olacak ve ben en büyük oğlum. O ve annem bana güveniyorlar. Seninle gitmekten vazgeçmek anlamına gelse bile onları hayal kırıklığına uğratabilirim."

Ross yatak rulosundan kalkıp çocuğun yanına çömeldi ve omzuna sıkıca sarıldı. "Bu bir erkeğin kararı. Bu kararı verdiğin için seninle gurur duyuyorum." Gözleri kısa bir süre duygusal bir şekilde buluştu, sonra ikisi de utanarak başka yere baktı. Ross elini indirdi.

Ross sessizliği bozana kadar uzun bir süre kömürlere baktılar. "Lydia hepimizi görmeye gelmeye kararlı. Bir iki yıl sonra çiftliğinizin, birkaç atı idare edebilecek kadar iyi bir hale geleceğini düşünüyordum. Size iyi bir kısırak ve aygır getirip, başlangıçta size yardım etsem nasıl olur?"

Bubba'nın gözleri, haftalardır kimsenin görmediği parlak, çocuksu bir sevinçle doldu. "Ciddi misin?" diye heyecanla sordu. Ama hemen ardından coşkusu ve gülümsemesi söndü. "Fazla paramız yok, Ross."

Ross omuz silkti. "Bir çaresini buluruz. Sen onlara bir ağıllar hazırla."

"Hazırlayacağım. Ama lanet olsun, *iki yıl!*"

Ross güldü. "Düşündüğünden daha çabuk bitecek." Ross gereksiz yere

ateşi karıştırdı. Bubba'ya gizlice bir bakış attıktan sonra, "Priscilla'ya veda ettin mi?" diye sordu.

Bubba hoş olmayan bir şekilde burnunu çektirdi. "Evet. Haklıydın Ross. O bir sũrtũk. Scout ayrılmadan önce onunla buluştum ve birbirimize hikayelerimizi anlattık. Onun gibi başka bir kadınla asla ilişki kurmayacağım."

Ross yine yumuşak bir kahkaha attı. "Onun gibi olmayabilir, ama yine de biriyle birlikte olacaksın. Onları yalnız bırakamayız, biliyorsun. Ne olduğunu anlamadan bize ulaşırlar."

"yle mi?" diye sordu Bubba, bu konuyu biraz dũřũndũđũnũ ima ederek. "Ne yapmamız gerekiyor, Ross? Yani, bir gũn evlenmek istiyorum ama lanet olsun, gũnũn her saati fermuarımın dũđmelerini zorlayarak dolaşıyorum."

Ross alaycı bir şekilde gũlũmsedi. "O zaman ortak bir noktamız var." "Yani..."

"Demek istediğim, geceleri iyi olduğunda, gũndũzleri daha da çok zlyyorsun."

Bubba idolũne baktı ve sonra ikisi de Moses uykusunda kıpırdanıp diğer tarafa dönene kadar gũldũler.

"Sessiz olsak iyi olur, yoksa herkesi uyandıracağız."

"Zaten geri dönmem lazım. Annem, bũtũn çocukları yatağa girmeden uyumaz ve arabamız buradan neredeyse bir mil uzakta."

Ross ayağa kalktı ve elini uzattı. "Kendine iyi bak, Bubba. Ve kadınlar için endişelenme. Priscilla ile bir yaz geirebilirsen, bir sonrakini nasıl geçireceğini bilirsin."

Bubba, Ross'un elini tuttu ve ciddiyetle sıktı. "Seni tanıdığım herkesten daha çok seviyorum Ross, belki Luke hariç."

Ross, Bubba'nın elini daha sıkı tuttu. "Bu bũyũk bir iltifat, Bubba. Teřekkũrler. Lydia, Anabeth'e okuma ve yazma öğretiyor. Bize haber vermek için mektup yazmasını sağla."

Bubba'nın gözleri yaşlarla doldu ve yine kendini gũlũn duruma dũřũrmek üzereydi. Ross'un elini bıraktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Lydia ve Lee'ye iyi bak."

"yle yapacağım."

"Sanırım artık adımla çağrılmayı hak ettim, sence de öyle değil mi?"

şaşkın bir şekilde Ross bir an dũřũndũ. "Sanırım hak ettin." Sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Ne oldu?"

"Jacob," Bubba utangaç bir şekilde mırıldandı. "O isme pek ısınmadım." Kısa bir sessizlikten sonra, "Jake nasıl?" dedi. Jake Langston. Kulağı hoş geliyordu. Dik durdu ve başını bir yana eğdi. "Evet, Jake."

Ross başını salladı. "Kendine iyi bak, Jake." "Görüşürüz, Ross."

"Bir yıl kadar sonra, Bubba."

Ross, Bubba için tarif edilemez bir üzüntüyle paletine uzandı. Onda farklı bir şey vardı. Olgunluktan daha fazlası. Ross, genç adamda bir gerginlik fark etti. Neredeyse Ross'un on altı yaşında birini öldürdüğünde hissettiğı stres gibi...

Ama bu imkansızdı. Bubba iyi bir çocuktur. Daha iyi bir adam olacaktı. Ross buna güveniyordu.

Uykuya dalarken, tüm gelecek hakkında kendinden emindi. Yarın başlayacaktı. Güneşin doğmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

* *

"Kıpırdama, orospu çocuğı."

Ross, şimdi Colt'a uzanmanın aptalca olacağını biliyordu. Eğitimli sinirleri ona bunu söylüyordu. Gözlerini açıp tabancanın namlusuna baktığında, bunun doğru olduğı ortaya çıktı. Tabancası, kendisinininki kadar uzun ve korkutucu değildi, ama burnunun ucundan daha uzak bir mesafeden ateşlendiğinde aynı derecede ölümcül olacaktı.

Gökyüzü güvercin grisiydi, pembeye dönmeye başlamıştı. O kadar uzun süre uyumamıştı. Saat erkendi. Çevredeki kırsal alan sessizdi.

Tabanca tutan ele baktı, sonra kalın kolu takip ederek etkileyici omuzlara ve kayınpederinin granit gibi yüzüne ulaştı. Geniş kenarlı şapkanın altından Ross'a sert bir bakış attı.

Ross, kaslarını hareket ettirmemek için kendini kontrol ettiğı kadar, şaşkınlığını da kontrol etti. "Bay Gentry?" diye sordu, bu adamın evinden yüzlerce kilometre uzakta, yüzüne silah doğrultarak ne yaptığını merak ederek. Aralarında anlaşmazlıklar vardı. Gentry, Victoria'nın onunla evlenmesini istememişti, ama neden şimdi ondan bir fahişenin ucuz parfümü gibi nefret yayılıyordu? "Ne..."

"Nerede o? Victoria nerede?"

Ross o anda tepki gösterdi. Dirseklerinin üzerine doğruldu ve adamın kızarmış yüzüne bakarak gözlerini kırptı. "Victoria mı?" diye sordu inanamayan bir sesle. Adam bilmiyor muydu? Gönderdiği mektup hiç teslim edilmemiş miydi? "Victoria öldü, Bay Gentry," dedi Ross yumuşak bir sesle.

Yaşlı adamın titrediğini gördü, ama sadece Gentry'nin gözleri parladı. Ve silahı daha sıkı kavradı. Bunun dışında tamamen hareketsiz kaldı. "Öldü mü?"

"Aylar önce sana mektup yazdım. Tennessee'den ayrılmadan önce öldü. Doğum sırasında."

"Yalancı piç," diye tısladı adam ve Ross'un kaburgalarına acımasızca tekme attı.

Ross, kaburgalarının kırıldığını duyarken, aynı anda Moses'ın uyanıp oturduğunu da duydu. "Kıpırdama zenci, yoksa buradaki arkadaşını öldürmek zorunda kalırım," diye tehdit etti Gentry.

"Ross?" diye sordu Moses tereddütle.

"Dediğini yap," diye nefes nefese söyledi Ross, gözlerine acıdan yaşlar doldu. Kırık kaburgalarını korumak için bir kolunu üzerine koyarak yan yatıyordu. "Ona Victoria'yı anlat."

Moses beyaz adama baktı ve onun acımasız önyargısını hemen fark etti. Ama konuşup Ross'a yardım etmekten başka seçeneği yoktu. "Bay Coleman'ın karısı, Memphis'e varmadan hemen önce oğullarını doğururken öldü," dedi Moses sessizce. "Onu gömdük."

Gentry kısa bir kahkaha attı. "Onun sözüne inanacağımı mı sanıyorsun? Kızım hamile değildi. Bana söyledin. Yoksa onu kaçırıp mücevherlerini çalmak için ona zaman tanımadın mı? Onu nereye attın? Bence o öldü. Ve bence onu sen öldürdün."

Mücevherler mi? Ross başını salladı, umarım yakında uyanır ve bu saçma kabusa bir son verir diye düşündü. Acı dalgaları onu sarmış, görüşünü parlak sarı ışıklarla doldurmuştu. Kusması gerekiyordu.

"Bay Gentry, neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi kısa nefeslerle. "Sachs bana Teksas'ta bir arazi tapusunu verdi."

"Sachs öldü," diye bağırdı Gentry.

Bu Ross'u şaşırtmadı. Yaşlı adamın ölmek üzere olduğunu

yine de onun vefatını duyunca üzüldü. Sachs, Sonny Clark'ı önemseyen dünyadaki ilk insandı. "Bana tapuyu verdi çünkü onu asla talep etmeyeceğini biliyordu. Victoria ve ben kendi atlarımızı alıp buraya taşınmaya ve kendi çiftliğimizi kurmaya karar verdik. Bir vagon treninin kurulduğunu duyduk ve güvenli bir şekilde seyahat edebilmek için ona katıldık."

"Kızımın evini, sevdiği ve değer verdiği her şeyi terk edip, senin peşinden boş bir arayışa çıktığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Yüzü her geçen dakika daha da kızarıyordu. Öfkeyle titriyordu ve Ross, parmağının tabancanın tetiğini huzursuzca oynatmasından hoşlanmamıştı. Kendi silahına uzanamıyordu, özellikle de kırık kaburgaları onu yavaşlatıyordu. Ayrıca, kayınpederine silah çekmek gibi bir niyeti de yoktu.

"Bu Victoria'nın kararıydı, benim değil," dedi, hissetmediği bir sakinlikle. "Sen Virginia'dan dönene kadar beklemek istedim. Sana bebekten bahsetmek istedim..."

Gentry kolunu aşağı salladı ve yumruğunu Ross'un çenesine indirdi. Ross geriye düştü. "Bebek hakkında yalan söyleyen ağzını kapat. Onu öldürmen yetmedi mi?"

"Ross? Ne oldu?"

Ross, acı ve öfkenin sisinden Lydia'nın sesini duydu. Gentry'nin çılgın suçlamalarına daha fazla tahammül edemeyecekti ve bir son vermesi gerekiyordu. Ama Gentry'nin yumruğunun çarpıcı darbesinden bulanıklaşan görüşü ve karnına saplanan kırık kaburgalarıyla ne yapabilirdi?

"Lydia," diye nefes nefese, ıslıklı nefesinin izin verdiği kadar yüksek sesle bağırdı. "Lee'yi getir."

Lydia, Ross'un sesindeki boğuk tını ve çömelmiş duruşunu merak ederken, onun yaralandığını ve üzerinde duran adamın silahı olduğunu fark etti. Lydia, Lee'yi göğsüne sıkıca bastırarak kamyonetin arkasından atladı ve koşarak geldi. Giyinmeye vakit bulamamıştı ve geceliğinin üstünden göğüslerinin üst kısımları doğu ufkunda parlayan altın ve pembe renklerde ışıldıyordu.

Gentry'nin dikkatini çeken de buydu ve tabancasını Ross'un burnunun birkaç santim uzağında tuttu. Kız bir pislikti. Her tarafında ahlaksızlık damgası vardı. Clark, güzel, zarif, sevimli Victoria'yı terk edip bu fahişeyle birlikte olmuştu. Russell'ın kaçak karısı. Gentry içinde yeni bir öfke uyandığını hissetti. Clark'ın sevgili kızını bu sürtüğe tercih etmesi

onun nefretine yeni bir boyut katan bir hakaretti.

Lydia, Ross'a yaklaşırken Gentry ona "Geri çekil" diye emretti.

Lydia aniden durdu ve Lee'yi göğsüne sıkıca sarıldı. "Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Lydia, bu Victoria'nın babası. Lee'yi göster ona. O senin torunun, Gentry."

"Yalancı."

"O bebek senin torunun. Yemin ederim. Victoria onu doğururken öldü."

"Bu doğru," diye Lydia acilen ekledi. "Bebeğim ölü doğdu. Ben Lee'ye emzirdim.

Lee'yi emzirdim. Ross, Victoria öldükten birkaç hafta sonra benimle evlendi."

"İkinizin bu bebeği Victoria'nın çocuğu olarak gösterip benden para almaya çalışacağınızı tahmin etmiştim," dedi Gentry. Ross'un yüzünün yanındaki toprağa tükürdü. "Kızıma dokunduğunuzu düşünmek bile beni hasta ediyor," dedi yumuşak bir sesle.

"Biliyorum, lanet olsun," diye homurdandı Ross. "Bu artık beni rahatsız etmiyor. Ama gururun uğruna Victoria'nın oğlunu inkar mı edeceksin? Kendi kanını?"

Adam bebeğe bakmadı bile. "Beni ne kadar aptal sanıyorsun... *Clark*?" Ross başını kaldırıp dikkatini ona verdiğinde, Gentry alaycı bir şekilde güldü. "Oh, evet, senin hakkında her şeyi biliyorum, lanet olası kanun kaçağı. Bu beyaz çöp kızı da biliyorum. Burada oldukça dokunaklı bir sahne sergiliyor. Ama dün gece kasabada kocasıyla tanıştım. Bay Russell ile hoş bir sohbet ettik. Sen, büyük adam Sonny Clark, bir çift köylü tarafından aptal yerine konuyorsun."

Ross kayınpederine boş boş baktı. "Russell mı?"

"Kocasını mı?" Lydia tekrarladı.

"Clancey Russell. Bir hafta kadar önce seninle tanıştığını söyledi. Seni ve karısını, seni ihbar etmek için plan yaparken rahatsız ettiğini, bu yüzden iş istiyor gibi davrandığını söyledi."

Kayınpederinin deliye döndüğü, Ross'un ilk düşüncesi idi. Sonra gözleri Lydia'nın kilerle buluştu ve kadının yüzü gerçeği ortaya çıkardı. Yüzü renksiz, suçluluk duygusuyla dolu ve korku doluydu. "O senin *kocan* mıydı?" diye sordu inanamadan, kadının bunu inkar etmesini umarak.

"Hayır. Clancey Russell benim kocam değildi," dedi Lydia, başını yavaşça sallayarak. Clancey, ölümünde bile ona acı çektiriyordu. "Üvey kardeşimdi."

"Tanrım, onlar da akraba," dedi Gentry alaycı bir şekilde.

"Üvey *kardeşi* mi?" diye bağırdı Ross.

Gözleri anlayış bekliyordu. "Evet."

"Lanet olsun," diye küfretti Ross. "Beni biliyordun, değil mi?

Ben sana söylemeden

önce." "Evet, ama..."

"Ve senin nefret ettiğini iddia ettiğin üvey kardeşin..."

"Onu... nefret *ediyordum*." Clancey'nin ölümünü bildiğini ele verip Bubba'yı suçlayamazdı.

"İkiniz beni ödül için ihbar etmek için komplo kuruyordunuz."

"Hayır," diye çılgınca itiraz etti. "Ross, hayır. Mücevherleri vermezsem her şeyi anlatmakla tehdit etti."

"Mücevher, mücevher mi? Ne mücevheri?" diye sordu.

"Benden aldığın mücevherler," diye tamamladı Gentry. "Gentry ailesinin yadigârları. Victoria'yı yemek odasındaki tablonun arkasındaki kasayı açıp mücevherleri alması için zorladığın kesin. Onları Yankeelerden saklamak için özenle saklamıştık, ama senin gibi bir hırsız onları bizden çaldı. Russell'ın bunu bildiğini bilmiyordum. Muhtemelen karın olduğunu iddia ettiğin kadın ona söylemiştir."

"Eğer istediğin mücevherlerse, sana veririm," dedi Lydia, Gentry'ye doğru bir adım attı. Ross'un elindeki silahı alması için ona seve seve verirdi. "Lee...?" Bebeği dedesine uzattı.

O, bebek şeytanın çocuğuymuş gibi geri çekildi. "Onu zenciye ver ve mücevherleri getir."

Moses, açlık ve etrafındaki gerginlikten dolayı hıçkırarak ağlayan Lee'yi aldı. Lydia, geceliğinin eteğini kaldırdı ve arabaya koştu, içine girdi ve birkaç saat önce sakladığı mücevherleri aldı. Ross'un suçlayıcı bakışlarından kaçınarak Gentry'ye geri koştu ve çantayı ona uzattı.

"Bırak onu." Çantayı yere attı. "Bak, Clark. Seni kanıtla yakaladım. Bu seni öldürmek için yeterli."

"Bunu daha önce hiç görmedim," diye haykırdı Ross.

"Bunu o çalmadı," diye bağırdı Lydia. "Victoria, Tennessee'den ayrılırken bunu yanında getirmişti."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Gentry. "Onun adını ağzına almaya bile layık değilsin." Serbest eliyle Lydia'nın kolunu yakaladı ve sırtına doğru bastırarak elini omuz bıçaklarının arasına itti. Onu

Ross'a dönmesini sağladı.

"Ona bak, Clark. Bu tür bir kadın benim Victoria'mdan sana daha uygun. Ona bak, utanç duymadan iç çamaşırlarıyla ortalıkta dolaşıyor. Russell'ın dediği gibi, dün gece seni meşgul ederek bize yerini bildirebilmesini mi sağladı?"

"Hayır!" Lydia acı ve utançtan inledi. Clancey kendi intikamını alıyordu. Gentry'nin hakaretlerini görmezden gelebilir. Onu en çok acı veren şey, Ross'un hayal kırıklığına uğramış bakışlarıydı.

"O mücevherleri nereden öğrendin, Lydia?" Sesi tonlamasızdı.

Yutkundu, Gentry'nin ona uyguladığı acı verici baskıyı gözlerini kırparak geri püskürttü. "Clancey söyledi. Nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Senin aranan posterlerinle ortaya çıktı ve tehdit etti..."

"Ne zaman?"

"Luke öldürüldükten hemen sonra."

Ross küfretti ve gülmeye başladı. Önce göğsünden derin bir gürültü çıktı, sonra da bağırmaya başladı. Yanındaki ağrının onu delirttiğini biliyordu, ama histeriye kapıldı. "Haftalar önce." Yaptığı her şey yalan mıydı?

Jilet gibi keskin gözleri, kadının yüzünde küçük kanayan kesikler açtı. Kadın dudaklarını ıslak bir şekilde yaladı. "Luke'u öldürdü, Ross, çünkü Luke onu trenin yanındaki ormanda dolaşırken görmüştü. Bana saldıran ve Winston'ı vuran adam oydu."

"Ve bunu kimseye söylemeyi uygun görmedin mi?"

Bana söylemeyi?" "Sana ve Lee'ye zarar vereceğinden korktum."

"Ya da onu koruyordun," diye öfkeyle bağırdı. Geceliğinin kenarından taşan göğüslerine bakıyordu. Gentry'nin tutuşunun acısını hafifletmek için kısmen eğilmişti ve bu, göğüslerinin dolgunluğunu daha da belirgin hale getiriyordu. Saçları, başını çevreleyen ve omuzlarına dökülen vahşi bir yele gibiydi. "Benim arkamdan gizlice onunla buluşuyordun."

"Evet, ama..."

"Peki ya dün gece? Dün gece o buradaydı mı?" "Hayır. Yani evet, ama..."

"Sen benimle yatmam için yalvardığında, beni meşgul etmek için miydi? Sen

Onun fahişesiydin, değil mi? O sana ne isterse yapmanı emredebilirdi ve sen de yapardın, değil mi?"

Sözler göğsüne top mermisi gibi çarptı. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı. Neredeyse tanıyamadığı soğuk yeşil gözlere baktı. Son birkaç haftadır birbirlerine yaptıklarına rağmen, o hala onun en kötüsünü düşünebiliyordu.

"Evet," dişlerinin arasından tısladı. "Evet, onun fahişesiydim. Ve evet, dün gece buradaydı. Onunla gitmeyi teklif ettim. Ona beni, bedenimi sınırsızca kullanmasını teklif ettim. Annemin hayatını kurtarmak için onun fahişesi olmuştum. Seni ve Lee'yi kurtaracak olsaydı, hayatımın geri kalanında onun fahişesi olurum. Onun fahişesi olmak, senin fahişen olmaktan nasıl daha kötü olabilir? Çünkü hala beni öyle görüyorsun, değil mi?"

Yüzü güneş ışığında parlıyordu. Yeni ışınlar saçlarını parlatarak alev gibi görünmesini sağlıyordu. Gözleri ona bakarken ateşli bir ışık yayıyordu. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. Tüm sıcaklığı, ateşi, cinselliği, gururu ve cesareti. Tanrım, az önce itiraf ettiği şeyi itiraf etmek ne büyük cesaret. Ross onu tüm bunlar için seviyordu.

Ama o bir şey söyleyemeden, Gentry onu yere fırlattı. Lydia silahına uzandı, ama o elini savuşturdu. Kavgaları Gentry'nin dikkatini bir anlığına dağıttı, bu da Ross'un yanına yuvarlanıp, aynı anda eyerin altından Colt'unu çekip horozu geri çekmesi için yeterli bir zamandı.

Gentry dönüp Ross'un hareket eden silüetine ateş etti. Lydia çığlık attı, ama mermi Ross'un kafasının bir santim ötesindeki toza saplandı. Yılların refleks tepkisi ona tek bir tepki öğretmişti. Colt'u ateşledi.

Gentry, ceketinin yırtık ve kararmış kolundan görünen yaraya aptalca baktı. Silahını tekrar kaldırdı.

"Ben olsam yapmazdım." Ross'un tüm şartlı refleksleri devreye girdi. Artık kırık kaburgalarından kaynaklanan yan ağrısını hissetmiyordu. Görüşü artık bulanık değildi. Sesi, aynalı bir yüzeye düşen buz parçalarının kırılğan sesini andırıyordu. İlk seferinde bilerek ıskalamıştı. Şimdi silahı doğrudan Gentry'nin alnına nişan almıştı. "Silahı bırakın Bay Gentry."

"Onu sen öldürdün. Soğukkanlı bir cinayet olsun ya da olmasın, onun ölümünden sen sorumlusun. Bunun için seni öldüreceğim, bu bana hayatıma mal olsa bile."

"Sizi öldürmek istemiyorum, Bay Gentry."

Yaşlı adam kötücül bir şekilde güldü. "Beni öldürmek istersin. Çünkü seni her zaman nefret ettiğimi biliyorsun. Üstlerinden taklit etmeye çalıştığın o kibar tavırlarının arkasında ne olduğunu çok iyi biliyorum. Sen bir pisliksin. Her zaman öyleydin. Her zaman öyle olacaksın." Kanayan, uyuşmuş kolu titreyerek Ross'a doğrultuldu. "Seni ortadan kaldırdığım için dünya bana minnettar olacak."

"Seni öldürmek istemiyorum, seni orospu çocuğu!" diye bağırdı Ross. "Lanet silahı bırak."

Gentry gülümsedi ve parmağı tetiği sıkı.

Ross, Colt'unu bir kenara fırlattı ve silah toza gömüldü. "Seni öldürmeyeceğim, Gentry. Reddediyorum. Silahsız bir adamı öldüreceksin." Yeşil gözleri diğer adamın gözlerinden ayrılmadı. Gözlerine bakarsan... Ross, vurulmak üzere olduğunu biliyordu.

"Sen bilirsin," dedi Gentry yumuşak bir sesle, işaret parmağını sıkarken.

"Hayır!" diye bağırdı Lydia ve kendini Ross'un önüne attı.

"Silahı bırak!" Gentry'ye atılan emir, at sırtında dikilen adamdan geldi. Omzunda bir tüfek vardı ve çelik gibi namlusuna bakıyordu.

Silahlar aynı anda ateşlendi. Gentry'nin kalbi bir kurşunla delindi ve anında öldü.

Onu vuran adam küfürlü sözler sarf ederek, atı tamamen durmadan önce attan indi.

Moses, çığlık atan Lee'yi göğsüne çekti ve "Tanrım, Tanrım" diye fısıldadı.

Gentry'nin silahından çıkan kurşun Lydia'yı vurdu. Lydia yakıcı bir acı hissetti ve Ross'un gömleğinin önünü kavradı. Başını kaldırıp onun gözlerine bakmaya çalıştı. Affedilmeyi, anlaşılmayı arzuluyordu. Ama başını kaldıracak gücü yoktu. Gözlerinin önüne siyah bir perde indi ve hiçbir şey göremedi.

Ross, Lydia üzerine yığılırken onun adını haykırdı. Göğsünü ıslatan sıcak kan akışını hissetti. "Lydia, Lydia," diye boğuk bir sesle bağırdı, etrafındaki her şeyi unutup, sadece üzerinde cansız bir şekilde uzanan yumuşak ağırlığını fark etti.

Onu nazıkçe sırt üstü yatırdı ve yüzüne baktı. Ölümceül bir solgunluk vardı. "Hayır, Tanrım, hayır!" Ross dudaklarını oynattı, ama ses çıkmadı.

Bu, işlediği tüm günahlar için çekeceği cehennem miydi? İki kadını sevmek. İkisini de kaybetmek. Victoria'yı, temsil ettiği şey, ona öğrettikleri için sevmiştii. Ama Lydia, Lydia. Ona sevmenin ne demek olduğunu öğretmişti. Koşulsuz sevmeyi. Bir şey yüzünden değil, bir şeye rağmen sevmeyi.

"Ölme," diye yalvardı, başını göğüslerine koydu ve dua edercesine kalp atışını dinledi. "Sana ihtiyacım var. Ölme." Yanağında hafif bir nefes hissetti ve minnetle hıçkırdı.

Bir tüfek namlusu omzuna dokundu. Başını kaldırdı. Daha önce hiç görmediği bir adam ona bakıyordu. Ross, adamın onu Sonny Clark olarak tanıdığını biliyordu.

"Benim adım Majors. Pinkerton ajanı."

Ross ona bakakaldı, gözleri artık sinirleri kadar çelik gibiydi. Her zaman korktuğu gün gelmişti. Bunu bekliyordu. Her zaman bir bedel ödenirdi. Her zaman. Mutluluk, kısa süreli olsa bile, yüksek bir bedel gerektirirdi.

Her bir değerli nefes için mücadele eden, hafifçe aralanmış dudaklara baktı. Göz kapakları sabah ışığında narin bir menekşe rengindeydi. Şeffaf kırılganlıkları, ruhunu parçalayan bir duygu ile onu etkiledi.

"Her şeyi itiraf edeceğim," dedi Ross yumuşak bir sesle, hala Lydia'ya bakarak. Sonra Pinkerton dedektifi, kendisinden daha iyi adamların kalplerine korku salmış olan yeşil gözlerle delik deşik edildi. "Eğer karımın hayatını kurtarırsan."

Yirmi İkinci Bölüm

Ross botlarına ve altındaki kirli zemine bakıyordu. O da en az o kadar kirliydi. Tıraşsız, yıkanmamış, ter lekeli. Kan lekeli. Kadının kanı gömleğinin ön tarafında sert, kahverengimsi bir leke bırakmıştı.

Dört gün, diye düşündü, ellerini dizlerinin arasında sallayarak. Dört lanet olası gün bu hücrede oturmuş, karısının hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu merak etmişti. Neredeydi, Lee neredeydi? Moses'ın bebeğe baktığını düşündü, ama emin olamıyordu.

Görünüşe göre kaburgaları sadece çatlamış, tamamen kırılmamıştı. İlk iki gün hareketsiz yatmış ve kaburgalarının kendiliğinden yerine oturmasını ummuştu. Artık ara sıra ağrıyorlardı, ama bu ağrı, zihinsel ıstırabına kıyasla ikincil öneme sahipti.

Genellikle sarhoşluk ve asayişi bozma suçlamasıyla getirilen diğer mahkumlar dışında kimseyi görmemişti. Köşede kusup işedikten ve ucuz viskiyi gürültüyle uyuyarak atlattıktan sonra serbest bırakılıyorlardı. Yemekleri getiren şişman memur, ona hiçbir şey söylemiyordu.

Pinkerton dedektifi ve Vance Gentry'nin Ross Coleman'ın gerçek kimliğini keşfettiklerini ve onun peşine düştüklerini biliyordu. Yargılanacaktı, ama karar korkunç derecede tahmin edilebilirdi. Asılacaktı.

Pis yataktan kalkıp, tanımlamak istemediği çamur birikintilerinden kaçınarak kare şeklindeki odada dolaştı. Neden üç yıl önce onu öldürecek yaralardan ölmemişti? Lydia muhtemelen onun hayatını kurtarmaya çalışırken kendi hayatını kaybetmişti. Bir insan daha ne kadar sevgi isteyebilirdi? Ve o, onun kendisinden nefret ettiğini düşünerek ölmüştü.

"Coleman."

Dönüp baktı. Şerif yardımcısıydı. Adam, hem temizlik hem de davranışları açısından bir domuzdu. Ross ona cevap vermedi.

Parmaklıklar arasına bir çift kelepçe attı. Ross havada yakaladı. "Tak şunu," dedi şerif yardımcısı, etli ağzının her iki yanından kahverengimsi bir salya akan tütün çiğnemesini bırakmadan.

Ross söyleneni yaptı. Dedektif sonunda onu görmeye, sorgulamaya ve itirafını almaya geliyor muydu? Lydia hakkında bilgi vermedikçe tek kelime bile etmeyecekti. Ve eğer Lydia... ölmüşse, cesedini görmesine izin verilene kadar hiçbir şey söylemeyecekti.

Hapishane gardıyanı parmaklıkları kapının kilidini açtı ve Ross'a çıkması için sessizce başını salladı. Dar koridordan yürüdüler, yardımcısı tutuklunun sadece birkaç adım gerisindeydi. Dış ofisteki hava, dar olmasına ve yaz sıcağına rağmen, hücredekenden oldukça iyiydi ve Ross, burnundaki kokuyu temizlemek için ciğerlerine bolca hava çekti.

"Hadi," dedi şerif yardımcısı, Ross'un şapkasını kafasına takarak. "Komiklik yapma," diye uyardı.

Ross'u kasabanın tahta kaldırımlarında yürüttü. İşlerine koşturan insanlar kelepçeli adama neredeyse hiç bakmadılar. Görünüşe göre Majors, hapishanelerinde kimi tuttuklarını açıklamamıştı. Adı bu kadar batıda pek bilinmiyor olabilir, ama herkes Frank ve Jesse James'i duymuştu. Ona karşı merak duyulmaması şaşırtıcıydı.

Birkaç blok yürüdükten sonra şişman adam "Burası" dedi ve düzgün bir tek katlı eve giden taş kaldırıma doğru sallanarak yürüdü.

Ross, adamın kendisini ön kapıdan içeri itmesine izin verdi ve içinde büyükbaba saati rahatça tık tak eden bir koridora girdi. "Doktor?" diye seslendi yardımcısı.

Evin arkasındaki odadan bir adam çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Yeleğini göbeğinin üzerine çekip öne doğru geldi ve çılgın kaşlarının altından şerif yardımcısına kötü kötü baktı. "Teşekkürler, Ernie," dedi doktor, Ross'un yanından geçip ön kapıyı açarak şerif yardımcısına gitmesi için ince bir ima yaptı. Şişman adam isteksizce şapkasını çıkarıp gitti.

Kısa boylu, kel adam Ross'un sakallı yüzüne baktı. "Ben Doktor Hanson." Az önce geldiği kapıyı işaret etti. "Karınız orada."

Ross'un kalbi kurşun gibi ruhunun derinliklerine düştü. Karısı ölmüş olmalıydı. Aksi takdirde onu hapisten çıkarmazlardı. Eğer hayatta olsaydı, eninde sonunda onu görmeye gelmesine izin verirdi.

Derin ve titrek bir nefes aldı ve kapıya doğru yürüdü. Zordu, ama elleri hala ağır metal kelepçelerle bağlıken bile kapı kolunu çevirmeyi başardı. Kapıdan geçti ve arkasını odaya dönerek kapıyı kapattı. Yavaşça döndü ve yatağı bulana kadar esintiyle serinleyen odaya bakındı.

Lydia'nın en güzel elbisesini giymiş, elleri hala göğsünde kavuşturulmuş halde yatmasını bekliyordu. Bunun yerine, dar demir yatağın üzerinde parlak desenli bir yorgan ve yatağın ucundaki korkulukta örgü bir battaniye vardı.

Gözleri, tanıdık olmayan odayı hızla taradı ve sonunda onu açık pencerenin yanındaki sallanan sandalyede otururken gördü. Gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Hareketsizce oturuyordu. Gömlek ve etek giymişti. Yüzünün etrafındaki saçları, esintinin kaprisli bir şekilde kaldırıp artık ölümcül solgunlukta olmayan ama hala solgun olan yanaklarına düşürdüğü dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Pinkerton ajanı onun yanında duruyordu.

Kelepçeleri fark etti. "Lanet olası şerif yardımcısı," diye homurdandı. Cebinden küçük bir anahtar çıkardı, hızlıca yere doğru yürüdü ve kelepçeleri açarak Ross'un bileklerinden düşmelerini sağladı. Kelepçeleri yakaladı ve cebine koydu.

"Kocanızı sıradan bir suçlu gibi size teslim ettiğim için özür dilerim, Bayan Coleman," dedi neredeyse neşeli bir tavırla.

Ross, ya işitme yetisini kaybettiğini ya da hala tuhaf bir rüyanın etkisinde olduğunu düşündü. Adam ona Bayan *Coleman* mı demişti?

Lydia dedektife nazıkçe gülümsedi. Ross sadece onun görüntüsünü içmek istiyordu, ama Majors onunla konuşuyordu.

"Elbette Bay Gentry'nin size karşı yönelttiği tüm saçma suçlamalar düşürüldü."

Ross, adama şaşkınlık ve inanamama duygusuyla baktı. Gözleri, mors alfabesi kadar hızlı bir şekilde milyonlarca soru işareti yansıtıyordu.

Majors boğazını sertçe temizledi ve o delici gözlerden uzaklaştı. Yapmak üzere olduğu şeyin duyulmamış bir şey olduğunu hatırlatılmak istemiyordu. Bu, kariyeri boyunca değer verdiği tüm ilkelere aykırıydı. Her şey ya siyah ya beyaz, ya yanlış ya da doğrudu. Yakın zamana kadar, görev ve sorumluluğun duygular ve içgüdüler tarafından bastırıldığı gri alana inanmıyordu.

Ancak son iki aydır neredeyse Vance Gentry ile birlikte yaşıyordu. Adamın, bir fikrin doğru ya da yanlış olmasına bakılmaksızın, dogmatik ve sarsılmaz bağlılığını sevmiyordu. Ross Coleman olarak tanınan adamın, karısının üzerine eğilip ona ölmemesi için yalvarışını görmüştü. Kızla saatlerce vakit geçirmiş, geçmişini araştırmış, alışılmadık koşullar altında evlendiği adam hakkında sorular sormuştu.

Günlerce kendi içinde tartışmıştı, ama bu günün erken saatlerinde ne yapacağına karar vermişti. Bunun doğruluğu şüpheliydi ve tamamen kişinin bakış açısına bağlıydı, ama yine de yapacaktı.

Odanın diğer penceresine gitti ve perdeyi çekti, görünüşte Bayan Hanson'ın yaz sonu güllerinin tadını çıkarmak için. Aslında, onlara sırtını dönmek içindi.

"Benim gördüğüm kadarıyla, Bay Coleman, Gentry kızının onu terk ettiğini düşünüyordu. İkinizin ondan gizlice kaçmasına kızmıştı. Bir baba olarak, onun böyle hissetmesini suçlayamam. Ama bir kadının ailesine haber vermeden kocasıyla kaçması suç değildir."

Omzunun üzerinden onlara bir göz attı. Adam kıpırdamamıştı, ama sözsüz bir şüpheyle ona bakıyordu. Kadın kocasına bakıyordu. Tekrar pencereye döndü. "Son birkaç gündür etrafı araştırıyordum. Victoria Gentry Coleman doğum sırasında öldü. Onun ölümünü usulüne uygun olarak kaydettirmiş olsaydın, bir sürü beladan kurtulabilirdin genç adam."

Ross'un ağzı boşuna hareket etti. Bu bir tür tuzak mıydı? Ne amaçla? Adam onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Lydia'ya sorgulayan bir bakış attı. Lydia fark edilmeyecek şekilde başını salladı, onun kadar kendisinin de hiçbir şey bilmediğini belli etti. "Victoria'nın cenazesini yönetmek için gelen papaz kayıtları halledeceğine dair bana güvence verdi."

Majors başını salladı. "Yapmadı, ama o vagon trenindeki herkesi bulup konuştum ve hepsi de karın, şu *anki* karın, bana anlattığı hikayeyi doğruladı." Tekrar Ross'a döndü. "Bu arada, bunları kontrol edene kadar hapiste kalmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Ross hiçbir şey söylemedi. Lydia da öyle. O odaya girdiğinden beri konuşmamıştı. Acı çekiyor muydu? Şokta mıydı? Neden ona, Lee'yi tedavi etmek için vagonuna getirildiği ilk gece gözlerinde gördüğü aynı ihtiyatla bakıyordu?

Majors cebinden bir şey çıkardı ve yatağın üzerine attı. Siyah kadife çantaydı. "Gentry seni bu mücevherleri çalmakla suçladı."

"Onlar Victoria'ya aitti. Onları istemiyorum," dedi Ross kısaca.

Majors o ana kadar herhangi bir şüpheye kapılmışsa, o anda doğru şeyi yaptığına emin oldu. Sonny Clark, yaralı bir kadın için açıkça ağlamazdı. Sonny Clark, zor bir durumdan kurtulmak için ateş ederdi. Sonny Clark, kendisini misafir eden talihsiz hapisane hücrelerini neredeyse yok ettiği ile ünlüydü. Ross Coleman son birkaç günü sessizce ve kederle dolu bir şekilde duvarlara bakarak geçirmişti.

Ross Coleman, birlikte seyahat ettiği herkes tarafından hayranlık duyulan ve saygı gören bir adamdı. Meşru bir şekilde, kendini savunmak için Gentry'yi öldürebilirdi. Ancak bunu yapmadı. Tutuklandığında, biraz düşmanca olsa da, itaatkar bir şekilde gitti. Asıl endişesi karısıydı. Kendisi için hiçbir iyilik istemedi, ancak karısının derhal bir doktora götürülmesini rica etti. Kaçmaya hiç teşebbüs etmedi.

Şimdi ise küçük bir servet değerinde mücevherleri reddediyordu. Hayır, bu adam artık Sonny Clark değildi. O Ross Coleman'dı ve Majors onun huzur içinde yaşamasına izin verecekti. Yaşlılıkta duygusallaşmaya başlamış olmalıydı. Ama vicdanında bu iki mahvolmuş hayatın yüküyle emeklilik, hiç de çekici gelmiyordu.

"Siz istemiyor olabilirsiniz, ama bunlar haklı olarak oğlunuza ait, Bay Coleman. Oğlunuz reşit olana kadar bunları onun için saklamanız gerekmez mi?"

Ross yavaşça başını salladı. Majors çantayı Ross'a uzattı, Ross da onu beceriksizce Lydia'ya verdi.

"Bay Gentry'nin cenazesi Tennessee'ye gönderildi bile. Avukatına telgraf çektim, o da cenaze işlemlerini halledeceğini telgrafla bana bildirdi." Majors eliyle öksürdü ve pencerenin önündeki alanda bir süre dolaştıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Eşinize ölen üvey kardeşi hakkında sorular sordum ve..."

"Ölen mi?"

"Ah, evet, doğru. Bunu bilemezsiniz. O sabah Gentry'yi yakalamak için koşarken onu ölü buldum. Gentry'ye, ben orada olmadan size hırsızlık ve adam kaçırma suçlamalarıyla karşı karşıya kalmamasını söylemiştim. Uyandığımda odasını kontrol ettiğimde onu

ortadan kaybolduğunu fark ettim."

Majors, o anda ne kadar öfkeli olduğunu hatırlayınca dudaklarını büzdü. Otelden koşarak çıkmış ve at ahırına doğru giderken, otelin yanındaki sokakta Clancey'nin cesedini fark etmişti. Gentry'nin, kızının Sonny Clark ile evlendiği haberinin yayılmasını önlemek için Russell'ı öldürdüğünü düşünmüştü.

"Russell'ın cinayeti hala çözülmedi," dedi düşünceli bir şekilde. Coleman bunu yapmış olamazdı. Sorgulandığında Moses, Coleman'ın öğleden sonra geç saatlerden Gentry'nin onları ertesi sabah uyandırmasına kadar kendisiyle birlikte olduğunu söylemişti. Peki ya kız? Majors şimdi ona baktı. Eğer gizlice kaçıp üvey kardeşini öldürmüştü, ki bundan şüphe duyuyordu, bunu yapmak için haklı bir nedeni vardı.

Lydia sessizce oturdu, Majors'ın düşüncelerini okuyamamasını umuyordu. Clancey'in katilinin adını asla söylemeyecekti. Ross'a bile. Bubba onun sırrını saklamaya hazırdı. O da onun sırrını saklayacaktı.

"Sonny Clark adında bir silahşör duydun mu hiç?" diye sordu Majors aniden.

Lydia'nın gözleri Ross'un gözleriyle buluştu, sonra ikisi de dedektife odaklandı. Ross başını onaylayarak keskin bir şekilde salladı. Majors'ın ne oyun oynadığını anlayana kadar hiçbir şey söylemeyecekti.

Lydia'nın kalbi boğazında atıyordu.

"Öldüğünü duydum," dedi dedektif yavaşça, Ross'un yüzünü izleyerek. "Birkaç yıl önce bir banka soygununda aldığı kurşun yaralarından öldüğünü duydum. Bu teori hakkında ne düşünüyorsun?"

"Öldü," dedi Ross kesin bir şekilde.

"Bundan emin misin?"

"Evet."

Hâlâ Ross'u keskin gözlerle süzen Majors başını salladı. "Öyleyse, James kardeşlerin şu anda nerede saklandıklarına dair bir ipucu veremeyeceğini tahmin ediyorum."

"Yemin ederim, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diye cevapladı Ross, kaçamak ama dürüstçe.

Majors'ın tüm içgüdüleri, adamın yalan söylemediğini söylüyordu. "Hayır," dedi, düşünceli halinden çıkarak. "Bence bilmiyorsun." Sanki tartıştıkları konu önemsiz bir konuymuş gibi kulağını kaşıdı. "Pinkerton dedektifi olarak son resmi görevim,

Sonny Clark'ın öldüğünü duyurmak olacak." Hafifçe güldü. "Eminim bunu duyunca hayal kırıklığına uğrayan birçok kanun adamı ve ödül avcısı olacaktır. Onun başına konulan ödülü alamayacaklar."

Zor olsa da, hem Ross hem de Lydia stoik kaldılar. Sadece Ross'un gırtlığı, sertçe yutkunurken yukarı aşağı kayıyordu.

Majors kapıya gitti ve kapıyı açtı. "Sizi daha fazla alıkoymak için bir neden görmüyorum." Elini geniş bir hareketle sallayarak gidebileceklerini işaret etti. Ross Coleman'ın gerçek adını bilen diğer tek kişiler ölmüştü. Vance Gentry ve Clancey Russell. Madam LaRue, Majors'tan, kanun kaçağının silahla vurularak öldüğünü bildiren bir mektup alacaktı. Majors, tarihi belirtmeyecekti.

Majors, Moses'a uzun uzun sorular sorarak, Bay Coleman'ın şiddet eğilimi gösterdiğini hiç fark edip etmediğini sormuştu. Özgür bırakılmış köle, Bay Coleman'ın tanıdığı en iyi insanlardan biri olduğunu yemin etmişti. Coleman'ın geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Elbette adam yalan söylüyordu. Moses, Gentry'nin o sabah söylediği her kelimeyi duymuştu. Ama Majors, Moses'ın bu sırrı mezara kadar götüreceğini biliyordu. Lydia Coleman, kocasının çalkantılı geçmişinden asla bahsetmezdi. Onu sevgisinin normal sınırların ötesinde olduğunu anlamak için, ona bakışını görmek yeterliydi.

Kocası ona ayağa kalkması için yardım etmişti, ama aralarında tek kelime bile konuşulmamıştı. Majors, ona yaklaşırken Lydia'nın sıra dışı gözlerinde minnet gözyaşlarının parladığını gördü. Lydia sözlerini dikkatlice seçti. "Çok naziksiniz. Teşekkür ederim."

Odayı terk etti ve Ross'u dedektifle yalnız bıraktı. Ross'un gözleri Pinkerton adamının gözlerine dikildi ve bakışlarını ondan ayırmadı. Ağzını açtı, ama Majors elini uzattı ve sözlerini kesintiye uğrattı.

"Bana teşekkür etmeseniz daha iyi olur." Bir teşekkür, itirafla eşdeğer olurdu. İkisi de, eşi benzeri görülmemiş bir iyilik yapıldığını kabul etme riskini göze alamazdı.

Ross, teşekkür etmek için adamın elini sıkıca sıktı. Sonra hızla dönüp karısının yanına gitti. Howard Majors onların gitmesini izledi. Kendine hüznü bir gülümseme attı ve kendisinin bir yarı tanrı mı yoksa sadece yaşlı, yufka yürekli bir aptal mı olduğunu merak etti.

* *

Doktor Hanson, onları Moses'in kasabanın kenarında iki arabayla kamp kurduğu yere götürdü. Moses onları coşkuyla karşıladı ve iyi bakılmış olan Lee ile yeniden bir araya geldiler. Lucky ve kısıraklar, Ross'un bakımı altında olduğu kadar iyi durumdaydılar. Yeni süt ineği de yıpranmış görünmüyordu. Lydia ve Ross doktora teşekkür ettikten sonra, doktor kasabaya geri döndü. Ross arabaları bağladı.

O gün, sonunda Ross'un arazisine akan nehri takip ederek sadece birkaç mil yol kat ettiler. Ross, arabasını Pritchard'lara sattığı gün arazi ofisine hak talebinde bulunmuştu. Her şey, arazinin hemen sahiplenilmesi için hazırды.

Gece için kamp kurduktan kısa bir süre sonra, Moses nazıkçe ortadan kayboldu. "Sanırım nehrin aşağısına gidip akşam yemeğimiz için şişman bir yayın balığı yakalayabilir miyim diye bakacağım." Ross ve Lydia arasında, birbirleriyle tek kelime bile konuşmayan, tedirgin bir gerginlik olduğunu hissetti. Ross düz yataklı arabayı, Moses ise kapalı arabayı sürüyordu. Lydia ise arabanın arkasında yatıyordu.

"Teşekkürler, Musa," dedi Ross, atları arabadan çözerek. "Bu iyi bir fikir."

"Lee'yi de yanımda götüreceğim. Gölgede uyuyabilir ve uyanırsa ona balık tutmanın inceliklerini öğretmeye başlayabilirim."

"Seni rahatsız etmeyeceğinden emin misin?"

"Rahatsız etmeyecek. Artık çok iyi arkadaşız." Koyu renkli gözleri Ross'un gözlerine tam bir anlayışla baktı. "Muhtemelen uzun süre yok olacağız."

Ross kampta işlerini bitirdi, ateşi yaktı ve sonra nehirde yıkanarak kendini ödüllendirdi. Hapishanenin kokusunu üzerinden atmak için durmaksızın ovuşturdu. Kıyıya çıkıp temiz bir pantolon giydikten sonra, dört gündür uzayan sakalını tıraş etti ve yeniden gerçek bir insan gibi hissetmeye başladı.

Kampa geri dönmek üzereyken, Lydia Hill ailesinin arabasının arka kapısına çıktı. Onu görünce biraz geri çekildi, sonra kararlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indi. "Araba çok sıcak. Bir süre su kenarında oturacağım." Gömleğini çıkarmıştı ama eteğini giymişti. Ayakları çıplaktı. Omzuna sarılmış beyaz gazlı bez bandajı görmek, neredeyse başlarına gelen trajediyi hatırlatarak Ross'un kalbini sızlattı.

Ross'u suskun bıraktı.

Kız, onunla göz göze gelmeden yanından geçti. Ross ona yetiştiğinde, kız nehrin eğimli çimenli kıyısında oturmuş, yavaşça akan suyu izliyordu. Batmakta olan güneşin ışığı, erimiş altın gibi kızın üzerine dökülüyordu. Kız, dokunmak için neredeyse çok güzel, çok ruhani görünüyordu. Neredeyse.

Ross onun yanına çöktü. Uzun bir sessizlikten sonra, ona döndü ve parmağıyla bandaja nazıkçe dokundu. "Neden yaptın bunu, Lydia?"

"Neyi?" diye sordu boğuk bir sesle. Doktorun evindeki odaya zayıf, yetersiz beslenmiş, perişan ve kirli bir halde girdiğinde, sandalyesinden atlayıp kollarına atılmak istemişti. Ama Gentry onu gerçek haliyle görmeye zorladığında yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi hatırladı. Şimdi de Clancey ile ilişkisine girme nedenlerini tekrar anlatmasını mı isteyecekti?

"Neden benimle o kurşun arasına girdin?"

Kafasını kaldırdı. Gözleri birbirine karıştı. Dudakları zar zor hareket ederek fısıldadı. "Çünkü seni seviyorum. Ve seni kurtarmak için her şeyi yapardım."

"Russell'a geri dönmek anlamına gelse bile mi?"

Tiksinti dolu bir spazm yüzünü bir anlığına değiştirdi, ama gözlerinde tereddüt yoktu ve yumuşak bir sesle "O bile" dedi.

"Lydia." Onu kollarına alıp başını boynuna yaslarken, dudaklarından kırık bir çığlık gibi adı döküldü. "Öldüğünü sandım. Bana hiçbir şey söylemediler. Tanrım, senin benim için hayatını feda ettiğini düşünerek ne kadar acı çektim."

Elleri, banyodan çıkmış, hâlâ nemli olan saçlarına dokundu. Duyduklarına inanmaya cesaret edemeyerek, nazik ellerle saçlarını düzeltti.

Adam kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve geriye doğru eğdi. Başparmaklarıyla kadının dudaklarını hafifçe okşadı. "Seni ne kadar sevdiğimi bilmeden önce seni kaybettiğimi sandım."

"Ross!" diye haykırdı. "Beni hor gördüğünü sandım. Gözlerini gördüm. Yüzün..."

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi ve yüzüne sıcak, acil öpücükler yağdırdı. "Bir an için öyle hissettim, ama sonra Russell'la geri döneceğini söylemenin sana neye mal olduğunu anladım. Onu ne kadar nefret ettiğini biliyordum. O zaman beni ne kadar sevdiğini anladım."

Sonra onu öptü. Elini onun boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Dudaklarını ve bıyığını onun dudaklarına değdirerek eğdi, sonra dilini pervasızca onun ağzına daldırdı ve dilini istediği gibi gezdirdi.

Sonunda nefes nefese ayrıldıklarında, kız onun başını elleriyle kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Victoria'nın mücevherleri çaldığını öğrenmenize üzüldüm. Bay Gentry'nin sizi vurmasını engellemeye çalışıyordum, yoksa bunu asla söylemezdim."

O, başparmağı ve işaret parmağıyla nazikçe kadının kulak memelerini okşarken, kadının saçları onun ellerinin arkasını okşuyordu. "O bana güvenmiyordu, Lydia. Onu koruyacağıma inanmıyordu."

"Eminim güvenmiştir. Sadece güzel şeylere alışkındı." O öyle düşünmüyordu, ama üzgün bir şekilde başını salladı. "Onu sevdiğini biliyorum Ross, ve sorun değil."

Onun dudaklarını inceledi ve onları tatmaktan hiç bıkmayacağını merak etti. Hayır, diye düşündü. "Victoria'yı benim için yaptıkları için sevdim. Lee yüzünden onu her zaman seveceğim. Ama," diye ekledi anlamlı bir şekilde, dudaklarını onun dudaklarına değdirerek, "sen benim aşkımsın. Hayatımın her günü sevmeye ve ihtiyaç duymaya devam edeceğim en değerli aşkım."

O, onun adını fısıldayacak zaman bile bulamadan, dudakları bir kez daha dudaklarını ele geçirdi. Öpücük yoğunlaşırken, yavaş yavaş altlarındaki serin, yeşil çimlere uzandılar. Dudakları nihayet dudaklarından ayrıldığında, birbirlerine bakarak uzandılar. İşaret parmağı, geceliğinin dantelli kenarını takip etti ve onda arzu dolu bir heyecan uyandırdı.

"Sence neden yaptı bunu, Lydia?" Eli durdu.

Onun sert yüz hatlarını hayranlıkla okşayan parmakları da hareketsiz kaldı. "Bilmiyorum."

"Dört gün boyunca senin hayatta olup olmadığını bilemedim. Beni senden uzaklaştırırken, kanlar içinde yatarken nasıl görüldüğünü düşünmeden edemedim. Tanrım." Yüzünü kadının göğüslerinin arasındaki çukura gömdü. "Majors sana ne olduğunu bilememenin cehennemini yaşattıysa, neden beni serbest bıraktı?"

Kadın parmaklarını gece yarısı rengi saçlarına geçirdi. "Bence senin eskisi gibi bir adam olmadığını, tamamen değiştiğini gördü. Ama emin olması gerekiyordu. Ross Coleman'ın Sonny Clark'ın günahlarının bedelini ödemesinin adil olmadığı sonucuna vardı."

"Peki ya Ross Coleman'ın günahları? Seni şüphe ettiğim için beni affedebilir misin?"

Gülümsemesi biraz yaramazcaydı. "Eğer şimdi beni seversen."

Gözleri bastırılmış tutkunun patlamasıyla parladı. "Yapamayız. Sana zarar vereceğim." Bandajı öptü.

"Sadece bir sıyrık. Doktor, şoktan dolayı bayıldığımı, kurşundan değil, dedi." Gözlerindeki acıyı gördü ve yanlış yorumladı. "Çirkin. Yara izi kalacak," dedi utangaç bir şekilde.

Adam inledi ve kadının göğüslerinin üst kısmını öptü. "O güzel yara izi bana her zaman senin sevgini hatırlatacak."

"Kavga ettiğimizde bile mi, ki bunu herkes bilir?"

"O zaman bile. Kahretsin, her kavgamızdan zevk aldım. Beni heyecanlandırıyorsun." Başını kaldırdı ve yüzüne doğru sırttı. "Ve eğer yara izlerimizi karşılaştırmaya başlarsak, bana yetişmek için birkaç tane daha alman gerekecek."

Elleri, geceliğinin kurdelesine uzandı ve fiyonku çözdü. "Kendini iyi hissettiğinden emin misin?"

"Evet," dedi rüya gibi, küçük düğmeleri iliklemesine yardım ederken ve giysiyi omuzlarından çıkarırken.

Kadın tekrar rahatça uzandığında, adam kadının göğüslerine baktı. "Her seferinde ne kadar güzel olduğunu unutuyorum. Her seferinde bir hazine keşfetmiş gibi oluyorum."

Ellerini onunla doldurdu, okşadı, yoğurdu. Parmak uçlarıyla meme uçlarını sıkıca tepki verecek şekilde oynadı. Başını eğdi, birini ağzına aldı ve nazikçe emdi.

"Hâlâ süt tadındasın. Bana getirildiğin ilk gece, bunu gördüğümü hatırlıyorum" — parmağı meme başını çizdi — "sütünle inci gibi parlıyordu. O zaman bile seni istedim. Tanrı beni affetsin, ama istedim."

"Ross, lütfen."

Sesindeki yalvarışa cevap verdi ve ayağa kalkıp pantolonunu çıkardı. Kız, önünde diz çökerek onu şaşırttı. Açık alanda sevişmekten hiç çekinmiyordu. Moses'ın, Lee ile uzun bir süre ortalarda olmayacaklarını söylediğini duymuştu.

Ross'a yanan kehribar rengi gözlerle bakarak, ellerini onun karnına koydu. "Onları senin için çıkaracağım."

Ağzı, saç kıvrımlı göbeğini yaladı. Parmakları, dudaklarında adı titrerken başını kavradı. Pantolonunun düğmelerini

tek tek açtı, dudakları yavaşça ortaya çıkan şeyi nazikçe selamladı. Onu çığına çeviren, artan tutkusu, onun nefesinin, dudaklarının, dilinin o yakalanması zor dokunuşuydu.

Avuç içleri, onun uyluklarının arkasını yukarı aşağı okşadı, sonra kalçalarına doğru ilerledi. O, onun gergin kalça kasları üzerinde tek bir uzun hareketle pantolonunu indirdi. Onun sert mükemmelliği, hem aşkının cesur bir ifadesi hem de erkekliğin güzel bir temsilcisiydi. O, ona şefkatle saygıyla öptü.

"Ah, aşkım." O, pantolonundan kurtulurken yüksek sesle inledi. Onu yavaşça çimlerin üzerine yatırdı. Yanına diz çökerek eteğini çözdü, iç eteğini çözdü ve diğer giysilerini bacaklarından aşağıya doğru sıyırdı.

Ona gülümsedi. Saçları arkasına yayılmıştı. Gün batımının renklerinden oluşan bir gökkuşağı, vücudunu kırmızı, altın ve lavanta rengiyle boyamıştı. Teninin doğal parlaklığı, bu renk yelpazesine özel bir ışıltı katıyordu. Bembeyaz bandaj, bu mükemmelliği azaltmıyordu. Aksine, onu daha da güzelleştiriyordu. Onun yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı, yaralı omzunu üstte olacak şekilde yüzünü kendisine çevirdi.

"Sen çok güzelsin," dedi. "Beni çok seviyorsun, Lydia. Artık bunun bir anlamı var." Göğüslerine dokundu, öptü, meme uçlarını ıslak bir şekilde parlayana kadar yaladı. Sonra parmakları kızıl saç yuvasına kayd ve orada kaldı. Elini nazikçe kullanarak bacaklarını ayırdı.

Kendini indirdi ve karnını öptü, sonra ağzını o değerli kadınlık tepesine kaydırıldı. Dudakları, kadınlığının eşiğini ateşli bir öpücükle onurlandırdı. Sonra, ona zevk vermek ve aşkını göstermek için kararlı, haşmetli diliyle onu iyice sevdi.

"Ross, Ross," diye nefes nefese haykırdı ve ona uzandı.

O, ona dönmek için tekrar yukarı tırmandı ve bacağına kalçasının üzerine kaldırdı. "Kendine zarar verme," diye yumuşak bir sesle talimat verdi. "Bırak ben yapayım." Tek bir yumuşak hareketle kendini onun içine gömdü. Onu sevgiyle göğsüne sarıldı ve her vuruşta daha derine daldı. O, kalçalarını onun karnına doğru salladı ve o, en üst düzeyde zevk aldığını mırıldandığında, o da bu tahrik edici hareketi tekrarladı.

Her zamanki gibi, her seferinde benzersiz olsa da, kargaşa ona geldi. İlk olarak, kadife eldivenle içinden okşandığı hissi geldi

Sonra, sadece duyularının hakim olduğu bir bilinçsizlik durumuna daldı. Ardından, Ross'un kasıklarından sıvı ısı patlamasıyla birlikte bir ışıık yağmuru geldi. Onun içine akarak rahmini, tüm vücudunu sevgiyle doldurdu. En yüce olanı, onun sevgisinin güvenliğini hissettiğı kucağına ağırlıksız bir şekilde geri dönmesiydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, artık kıvrılmış ve nemli olan göğsüne. Sol göğsünün üzerindeki buruşuk yara izini öptü.

"Ben de seni seviyorum. Beni geçmişten kurtardın."

O iç geçirdi. "Ve beni, Ross. Ve beni. Artık sadece geleceğimiz var."

Uzun bir süre, onun vücudu hala onun vücuduna sokulmuş halde yattılar. Ateşböcekleri, karararak alacakaranlıkta minik kayan yıldızlar gibi uçuyorlardı. Güneşin kırmızı diski, günü geride bırakmak istemiyormuşçasına batı ufkunda asılı kalmıştı. Gökyüzü, canlı bir indigo rengine büründü. Gün batımı etraflarını sardı ve onlar bunu memnuniyetle karşıladılar.

Ve bu günden itibaren, şafak da aynı derecede tatlı olacaktı.

***New York Times*'ın 1 numaralı çok satan yazarı Sandra Brown'dan,
aile bağları ve yasak aşkın sürükleyici hikayesi.**

Heyecan verici bir ön izleme için lütfen sonraki sayfaya bakın.

Friction

Prolog

Barikatı koruyan iki sadık otoyol polisi, hiçbir duygu göstermeden ona bakıyordu, ancak son birkaç gündür medyada yer alan haberler nedeniyle, onun kim olduğunu tanıdıklarını ve sert tavırlarına rağmen, Yargıç Holly Spencer'ın neden bir katliam mahalline yaklaşmaya çalıştığını merak ettiklerini biliyordu.

"... göğsünde kurşun deliği..."

"... bileklerinde ve ayak bileklerinde bağ izleri..." "... yarısı suda, yarısı suda..."

"... katliam..."

Bunlar, Çavuş Lester'ın barikatın ötesindeki manzarayı tanımlamak için kullandığı ifadelerdi, ancak ona "korkunç ayrıntıları" anlatmayacağını söylemişti. Ayrıca ona buradan gitmesini, eve dönmesini, burada olmaması gerektiğini, yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemişti. Sonra barikatın altından geçip sedanına binmiş ve üç noktalı bir dönüşle suç mahalline doğru yola çıkmıştı.

Gönüllü olarak ayrılmazsa, iki devriye polisi onu uzaklaştırırdı ve bu da daha da büyük bir olay yaratırdı. Arabasına doğru yürümeye başladı.

Oradan ayrıldığı birkaç dakika içinde, daha fazla kolluk kuvveti ve acil durum personeli bölgeye gelmişti. Dönüş yolunun her iki yanındaki dar yolun kenarlarında uzayan bir araba, kamyonet ve minibüs sırası oluşmuştu. Bu kavşak, ormanın derinliklerindeydi ve çok az haritada görünüyordu. Üzerinde armadillo bulunan taksidermi tabelasını bilmeyenlerin bulması neredeyse imkansızdı.

Bu gece burası çok popüler bir yer haline gelmişti.

Toplanan kalabalığın havası neredeyse bayram havasıundaydı. Resmi araçların yanıp sönen ışıkları Holly'ye karnaval ortasını hatırlattı.

giderek artan sayıda seyirci, kan kokusuna gelen köpekbalıkları gibi acil duruma çekilmiş, gruplar halinde durmuş, ölü sayısıyla ilgili söylentileri paylaşıyor, kimin nasıl öldüğünü tahmin ediyorlardı.

Bir grubun kimlerin hayatta kaldığına dair bahis yaptığını duyunca, "*Bu eğlence değil*" diye bağırarak istedi.

Arabasına ulaştığında nefesi kesilmiş, endişeden ağzı kurumuştur. Arabaya bindi ve direksiyonu kavradı, alnını o kadar sert bastırdı ki canı yandı.

"Sür, yargıç."

Neredeyse derisinden çıkacak gibi, başını çevirdi ve giysilerini kanın kapladığını görünce nefes nefese onun adını haykırdı.

Büyük kırmızı leke, etraflarını saran kırmızı, beyaz ve mavi ışıkların kaleydoskopunda parlak bir şekilde görünecek kadar tazeydi. Gözleri gölgeli göz çukurlarından ona doğru parladı. Alnı terle kaplıydı, saçları alnına yapışmıştı.

Arka koltuğun köşesinde uzanmış, sol bacağını uzatmış, kanla kaplı kovboy çizmesinin burnu arabanın tavanına doğru bakacak şekilde, tamamen hareketsiz duruyordu. Sağ bacağı dizinden bükülmüştü. Sağ eli bacağına dayanmış, kötü görünümlü bir tabanca tutuyordu.

"Bu benim kanım değil,"

dedi. "Duydum."

Uzun gövdesine bakarak, boğuk ve acı bir kahkaha attı. "Yere düşmeden önce ölmüştü, ama emin olmak istedim. Aptalca bir hareketi. Bu gömleği mahvettim, en sevdiklerimden biriydi."

Onun görünürdeki kayıtsızlığı ya da rahat duruşu onu kandırmadı. O, her an ani bir hareket yapmaya hazır, refleksleri çok hızlı biriydi.

İleride, polisler seyirci araçlarının sıralandığı şeridi boyunca ilerlemeye başlamış, sürücülere alanı boşaltmaları için işaret ediyorlardı. Ya onun istediğini yapmalı ya da onunla birlikte arabasında yakalanmalıydı.

"Çavuş Lester bana sizin..."

"O orospu çocuğunu vurdun mu? Doğru. O öldü. Şimdi sür."

Birinci Bölüm

Beş gün önce

Crawford Hunt, uzun zamandır beklediği günün geldiğini bilerek uyandı. Gözlerini açmadan önce bile, göğsünde mutlu bir heyecan dalgası hissetti, ancak bu duygu aniden bir endişe dalgasıyla yerini aldı.

İşler istediği gibi gitmeyebilirdi.

Her zamanki verimlilikle duş aldı, ancak kişisel bakım için normalden biraz daha fazla zaman harcadı: diş ipi kullandı, ekstra dikkatli tıraş oldu, saçını doğal olarak kurutmak yerine saç kurutma makinesi kullandı. Ancak saç kurutma makinesini kullanmakta pek iyi değildi ve saçları her zamanki gibi

—kontrol edilemez. Neden saçını kestirmeyi düşünmemişti?

Sakalında birkaç gri tel fark etti. Bunlar, gözlerinin köşelerinde ve ağzının iki yanında belirginleşen ince çizgilerle birlikte, ona olgun bir hava katıyordu.

Ancak yargıç bunları muhtemelen zorlu bir yaşamın belirtileri olarak görecekti.

"Boş ver." Kendini incelemeye sabırsızlanan yargıç, banyo aynasından uzaklaşıp giyinmek için yatak odasına gitti.

Takım elbise giymeyi düşünmüştü, ama bunun aşırıya kaçacağını, yargıcı etkilemek için çok uğraştığını düşündü. Ayrıca, lacivert yün karışımı kumaş onu cenazeci gibi hissettiriyordu. Spor ceket ve kravat giymeye karar verdi.

Sırtının alt kısmı tabanca kılıfının baskısını özlese de, silah taşımamaya karar verdi.

Mutfakta kahve yaptı ve kendine bir kase mısır gevreği doldurdu, ama ikisi de gergin midesine iyi gelmedi, bu yüzden ikisini de çöpe attı.

Çerios buharlaşırken avukatından bir telefon geldi.

"İyi misin?" William Moore'u iyi bir avukat yapan özellikler, onu sevimli bir insan olarak olumsuz etkiliyordu. Çok az zarafet ve hiç çekiciliği yoktu, bu yüzden Crawford'un ruh halini sormak için aramış olsa da, sorusu olumlu bir cevap beklediği bir meydan okuma gibi geliyordu.

"İyiyim."

"Mahkeme saat ikide başlayacak." "Tamam.

Keşke daha erken olsaydı."

"Önce ofisine mi gideceksin?" "Düşündüm.

Belki. Bilmiyorum."

"Gitmelisin. İş, duruşmayı aklından uzak tutar." Crawford tereddüt etti. "Sabah nasıl geçecek bakacağım."

"Gergin

misin?"

"Hayır."

Avukat şüpheyle burnunu çektirdi. Crawford biraz heyecanlandığını itiraf etti.

"Her şeyi gözden geçirdik," dedi avukat. "Herkesin gözlerine bak, özellikle de hakim. Samimi ol. Başaracaksın."

Kulağa kolay gelse de Crawford uzun bir nefes verdi. "Bu noktada, elimden gelen her şeyi yaptım. Artık karar yargıca kalmış, ki muhtemelen kararını çoktan vermiştir."

"Belki. Belki de değil. Karar, tanık kürsüsünde nasıl davranacağına bağlı olabilir."

Crawford telefona kaşlarını çattı. "Ama baskı yok."

"İyi hissediyorum."

"Diğer türden daha iyi, sanırım. Ama bugün kazanamazsam ne olacak?

Sonra ne yapacağım? Yargıç Spencer'ı ortadan kaldırmak dışında."

"Kaybetmeyi aklından bile geçirme." Crawford cevap vermediğinde, Moore ders vermeye başladı. "En son ihtiyacımız olan şey, senin karamsar bir şekilde mahkemeye girmen."

"Haklısın."

"Ciddiyim. Kendinden emin görünmezsen, batarsın." "Tamam."

"Oraya güvenle, emin adımlarla gir, sanki *çoktan* başarıya ulaşmışsın gibi."

"Anladım, tamam mı?"

Müvekkilinin sinirli tavrına tepki gösteren Moore geri adım attı. "Saat ikiden biraz önce mahkeme salonunun dışında buluşuruz." Vedalaşmadan telefonu kapattı.

Mahkemeye gitmeden önce birkaç saat vakti olan Crawford, evinde dolaşarak her şeyi kontrol etti. Buzdolabı, dondurucu ve kiler iyice doldurulmuştu. Dün temizlikçi çağırmıştı ve üç çalışan kadın evi tertemiz bırakmıştı. Banyosunu topladı ve yatağını yaptı. İyileştirebileceği başka bir şey görmedi.

Son olarak, Georgia'nın eve dönüşü için haftalarca hazırlık yaptığı ikinci yatak odasına girdi ve bu geceden itibaren küçük kızının her gece onun çatısı altında kalmayacağını düşünmemeye çalıştı.

Dekorasyonu mobilya mağazasındaki satış görevlisine bırakmıştı. "Georgia beş yaşında. Anaokuluna başlamak üzere."

Satıcı kadın, "En sevdiği renk

nedir?" diye sordu. "Pembe.

İkinci en sevdiği renk de

pembe." "Bütçeniz var mı?"

"İstediginizi yapın."

Kadın onun sözünü dinlemişti. Krem rengi beyaz başlık, çekmeceli dolap ve dik dikmeler arasında dönebilen oval aynalı makyaj masası dışında odadaki her şey pembedir.

Georgia'nın seveceğini düşündüğü dokunuşlar eklemişti: pastel renkli kapaklarında gökkuşağı ve tek boynuzlu atlar gibi resimler olan resimli kitaplar, doldurulmuş hayvanlar, parlak ayakkabılarla uyumlu bir balerin eteği ve pembe prenses elbisesi ve altın taç giyen bir oyuncak bebek. Satıcı, bunun beş yaşındaki bir kız çocuğunun hayalindeki oda olduğunu garanti etmişti.

Tek eksik olan şey, kızdı.

Yatak odasını son bir kez kontrol ettikten sonra evden çıktı ve bilinçli olarak niyet etmeden kendini mezarlığa doğru giderken buldu. Anneler Günü'nden beri buraya gelmemişti. O gün, kayınvalidesi ve kayınpederiyle birlikte Georgia'yı, hatırlamadığı annesinin mezarını ziyarete getirmişlerdi.

Georgia, talimatlara uygun olarak mezara bir buket gül bıraktı, sonra ona bakıp "Şimdi dondurma yemeye gidebilir miyiz baba?" diye sordu.

Kayınvalideleri merhum kızlarına saygılarını sunarken, Georgia'yı kucağına alıp arabaya taşıdı. Onun ağırlığı altında sendeliyormuş gibi yaptığında Georgia çığlık attı. Beth'in buna itiraz etmeyeceğini düşündü. Georgia'nın mezarı başında ağlamaktansa dondurma yiyip gülmesini tercih etmez miydi?

Her nasılsa, bugün ziyaret etmek uygun görünüyordu, ancak eli boş gelmişti. Bir buket çiçeğin mezarda yatan kişiye ne fark yaratacağını anlamıyordu. Mezarın yanında dururken, ölen karısının ruhuna hiçbir şey söylemedi. Ona söyleyecek sözleri yıllar önce bitmişti ve bu sözlü arınmalar onu hiç rahatlatmamıştı. Beth'e de kesinlikle bir faydası olmamıştı.

Bu yüzden sadece granit mezar taşına kazınmış tarihi izledi ve onu lanetledi, suçluluğunu lanetledi, sonra dinleyen herhangi bir kozmik kuklacıya, Georgia'nın velayetini alırsa, telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapacağına dair söz verdi.

* *

Holly, adliye binasının zemin katında asansörü beklerken kol saatine baktı. Asansör geldiğinde ve kapısı açıldığında, içinde Greg Sanders'ı görünce içinden bir inilti bastırdı.

Kenara çekilip herkesin inmesini bekledi. Sanders eşikten öteye geçmedi, orada durarak onun binmesini engelledi.

"Merhaba Yargıç Spencer," dedi yavaşça. "Sizinle karşılaşmak ne güzel. Beni tebrik eden ilk kişi siz olabilirsiniz."

O zorla gülümsedi. "Tebrik etmek için uygun bir zaman mı?"

Kapının kapanmasını engellemek için elini kapıya koydu. "Mahkemeden geliyorum. Mallory davasının kararı mı? Suçsuz."

Holly kaşlarını çatı. "Bunu kutlama sebebi olarak görmüyorum. Müvekkiliniz, silahlı soygun sırasında bir market çalışanını acımasızca dövmekle suçlandı. Çalışan bir gözünü kaybetti."

"Ama müvekkilim dükkânı soymadı."

"Çünkü tezgahtarı öldürdüğünü sandığında paniğe kapılıp kaçtı." Davayı yakından biliyordu, ancak savunma avukatı Sanders, yaklaşan bölge mahkemesi yargıçlığı seçimlerinde rakibi olduğu için

dava başka bir mahkemeye atanmıştı.

Greg Sanders, kendini beğenmiş bir sırıtiş attı. "Savcılık davayı kanıtlayamadı. Müvekkilim..."

Holly sözünü kesti. "Davayı duruşmada zaten tartıştınız. Size burada ve şimdi davayı yeniden yargılamanızı istemeyi hayal bile edemem. İzninizle?"

Onu geçerek asansöre girdi. O da çıktı, ama elini kapıya dayadı. "Zaferlerimi biriktiriyorum. Kasım geldiğinde..." Göz kırptı. "Büyük zafer."

"Korkarım ki kendinizi büyük bir hayal kırıklığına hazırlıyorsunuz." Asansörün beşinci kat düğmesine bastı.

"Bu sefer, Yargıç Waters seni zorla davaya dahil etmeyecek."

Üç asansörden birini tek başlarına kullanıyorlardı. İnsanlar sabırsızlanmaya başlamış, onlara kötü bakışlar atıyordu. Başkalarına rahatsızlık verdikleri gerçeğinin yanı sıra, Greg Sanders'a karşı kendini veya mentorunu savunmak için kışkırtılmayacaktı. "On beş dakika sonra mahkemede olmam gerekiyor. Lütfen kapıyı bırakın."

Sanders, kapıyı açık tutmak için otomatik sistemle mücadele ediyordu. Sadece onun duyabileceği şekilde, "Senin gibi genç ve güzel bir avukat, yaşlı Yargıç Waters'ın valiye senin için savunma yapmasını sağlamak için ne yapmış olabilir?" dedi.

"Güzel" kelimesi iltifat değil, aşağılama amaçlıydı.

Gülümsedi, ama öfkeyle. "Gerçekten mi, Bay Sanders? Saygıdeğer Yargıç Waters ile benim aramda cinsel uygunsuzluk olduğunu ima eden imalara başvuruyorsanız, Kasım ayında başarılı bir sonuç elde etme konusunda çok güvensiz hissediyor olmalısınız." Bu sefer "lütfen" demeden, "Kapıyı bırakın" dedi.

Ellerini teslim olarak kaldırdı ve geri çekildi. "Her şeyi mahvedeceksin. Zaman meselesi." Kapı, sırttan yüzünün önünde kapandı.

Holly odasına girdiğinde asistanı Bayan Debra Briggs'i masasında bir kutu yoğurt yerken buldu. "İster misin?"

"Hayır, teşekkürler. Az önce rakibimle yüz yüze görüştüm."

"Bu iştahını kaçırmazsa, hiçbir şey kaçırmaz. Bana çocukluğumda dedemin sahip olduğu yaşlı bir katırı hatırlatıyor."

"Benzerliği görebiliyorum. Uzun yüz, büyük kulaklar, dişli gülümseme." "Ben katırın diğer ucunu kastetmiştim."

Holly güldü. "Mesaj var mı?"

"Marilyn Vidal iki kez aradı."

"Ona geri dön ve mahkemeye gitmem gerektiğini söyle. Duruşmadan sonra onu ararım."

"Ertelenmekten hoşlanmayacaktır."

Marilyn, kampanyasını yöneten güçlü kadın, sinir bozucu derecede ısrarcı olabilirdi. "Hayır, hoşuna gitmeyecek, ama atlatacaktır."

Holly özel ofisine girip kapıyı kapattı. Yaklaşan velayet duruşması öncesinde kendini toplamak için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Sanders ile karşılaşması — ve bunun için kendinden nefret ediyordu — onda alışılmadık bir tedirginlik bırakmıştı. Seçimlerde onu yenebileceğinden ve geçici olarak atandığı yargıçlık görevini koruyabileceğinden emindi.

Ama bornozunu giyerken, Sanders'ın veda sözleri, korkunç bir kehanet gibi zihninde yankılanıyordu.

* *

Crawford?

Erken gelmiş olan Crawford, Prentiss County Adliye Sarayı'nın dördüncü katındaki dalgali camdan dışarıya bakarken zihnini olumsuz düşüncelerden arındırmaya çalışıyordu.

Adı onu kendine getirdi. Grace ve Joe Gilroy, orada bulunma nedenlerine uygun olarak, somurtkan ifadelerle ona doğru yürüyorlardı.

"Merhaba, Grace."

Kayınvalidesi minyon ve güzeldi, gözlerinden tatlı mizacı parlıyordu. Gözlerinin dış köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı, bu fiziksel özellik Beth'e de geçmişti. O ve Grace kısa bir süre sarıldılar.

Geri çekilirken, onu onaylayıcı bir bakışla süzdü. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Merhaba Joe."

Grace'i bırakıp Beth'in babasıyla el sıkıştı. Joe'nun hobisi marangozluktu ve bu yüzden parmaklarının dibinde bir dizi nasır oluşmuştu. Aslında, Joe Gilroy'un yetmişli yaşlarını yeni geçmiş bir adam için her şeyi sert ve sağlamdı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Crawford zorla gülümsedi. "Harika."

Joe bu abartılı cevaba inanmamış gibi görünüyordu, ama yorum yapmadı. Crawford'un gülümsemesine de karşılık vermedi.

Grace, "Sanırım hepimiz biraz gerginiz," dedi. Tereddüt etti, sonra Crawford'a duruşma hakkında bir şey hissedip hissetmediğini sordu.

"Kazanıp kazanmayacağımı mı soruyorsun?"

Acı çekmiş gibi görünüyordu. "Lütfen sonucu kazanmak ya da kaybetmek olarak düşünme."

"Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Biz sadece Georgia için en iyisini istiyoruz," dedi Joe. Bu, onunla birlikte kalmasının en iyisi olacağı anlamına geliyordu. "Eminim Yargıç Spencer da bunu istiyor."

Crawford dilini tuttu ve tartışmayı mahkeme salonuna saklamaya karar verdi. Şimdi onlarla bu konuyu konuşmak anlamsızdı ve sadece düşmanlığa yol açabilirdi. Basit gerçek şu ki, bugün o ve kayınları, sonuçları hepsini derinden etkileyecek bir hukuki meselenin karşı taraflarındaydılar. Biri mahkeme salonundan yenilmiş ve mutsuz olarak çıkacaktı. Yargıç onların lehine karar verirse Crawford onları tebrik edemeyecekti ve onlara şans dilemeye de niyetli değildi. Onların da ona karşı aynı şekilde hissettiklerini düşündü.

Her iki taraf da Georgia'yı davadan tamamen çıkarmayı kabul ettiğinden, Crawford Grace'e, onlar mahkemedeysen onun için ne tür düzenlemeler yaptığını sordu. "Komşumuzun torunuyla oyun randevusu var. Onu bıraktığımda çok heyecanlıydı. Kurabiye pişirecekler."

Crawford yüzünü buruşturdu. "Son yaptıkları kurabiyelerin ortası biraz yapışkandı." "Onları her zaman fırından çok erken çıkarıyor," dedi Joe.

Crawford gülümsedi. "Onları tatmak için sabırsızlanıyor." "Sabrın erdemini öğrenmesi gerekiyor."

Gülümsemesini korumak için Crawford dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Kayınpederi, Crawford'un karakter kusurlarını hedef alan bu tür iğneleyici sözler söylemekte ustaydı. Bu söz çok etkileyiciydi. Ayrıca zamanlaması da çok iyiydi. Crawford cevap veremeden, Gilroy'ların avukatı asansörden indi. Onunla görüşmek için izin istediler.

Birkaç dakika içinde Crawford'un avukatı geldi. Bill Moore'un yürüyüşü tavırları kadar hızlıydı. Ancak bugün, kararlı adımları, kendilerine atanan mahkeme salonunu arayan düzinelerce potansiyel jüri üyesi tarafından engellendi.

avukat, kalabalığın arasından geçerek Crawford'a ulaştı ve birlikte Yargıç

Avukat, kalabalığın arasından geçerek Crawford'a ulaştı ve birlikte Yargıç Spencer'in mahkemesine girdiler.

Mübaşir Chet Barker, mahkeme binasının bir simasıydı. Boyuna uygun, girişken bir mizaca sahip iri bir adamdı. Crawford'u ismiyle selamladı. "Büyük gün, ha?"

"Evet, öyle Chet."

Adli memur omzuna bir şaplak attı. "İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Crawford'un poposu sandalyesine oturur oturmaz Chet herkesten ayağa kalkmasını istedi. Yargıç mahkeme salonuna girdi, kürsüye çıktı ve Crawford'un tedirgin bir şekilde tahtla karşılaştırdığı yüksek sırtlı sandalyeye oturdu. Bir bakıma öyleydi. Burada, saygıdeğer Yargıç Holly Spencer mutlak bir otoriteye sahipti.

Chet duruşmayı açtı ve herkesten oturmasını istedi.

"İyi günler," dedi yargıç. Avukatlara tüm tarafların hazır olup olmadığını sordu ve formaliteler bittiğinde, ellerini kürsünün üzerinde birleştirdi.

"Bu davayı Yargıç Waters'tan devralmış olsam da, davayı iyice inceledim. Anladığım kadarıyla, 2010 yılının Mayıs ayında, Grace ve Joe Gilroy torunları Georgia Hunt'ın geçici velayetini talep etmişler." Crawford'a baktı. "Bay Hunt, bu talebe itiraz etmediniz."

"Hayır, Sayın Yargıç, itiraz etmedim."

William Moore ayağa kalktı. "İzninizle, Sayın Yargıç?" Yargıç başını salladı.

Avukat, hızlı konuşma tarzıyla Crawford'un velayeti geri almak için yaptığı başvurunun ana unsurlarını açıkladı ve Georgia'nın kendisine iade edilmesinin neden zamanında ve uygun olduğunu özetledi. Son olarak, "Bay Hunt onun babasıdır. Onu seviyor ve iki çocuk psikoloğunun da onayladığı gibi, bu sevgi karşılıklıdır. Georgia hakkındaki değerlendirmelerinin kopyaları sizde var mı?" dedi.

"Evet, inceledim." Yargıç Crawford'a düşünceli bir şekilde baktı, sonra "Bay Hunt mahkemeye hitap etme şansı olacak, ama önce Gilroy'ların görüşlerini duymak istiyorum" dedi.

Avukatları, Crawford'un dilekçesine itirazlarını kayda geçirmek için heyecanla ayağa kalktı. "Bay Hunt'ın istikrarı dört yıl önce sorgulanmıştı

. Kızını tartışmasız bir şekilde bıraktı, bu da çocuğunun büyükannesiyle ve büyükbabasıyla daha iyi olacağını bildiğini gösteriyor."

Yargıç elini kaldırdı. "Bay Hunt, o zaman Georgia'nın onların yanında kalmasının onun yararına olduğunu kabul etmişti."

"Mahkemeyi, onun onlarla kalması gerektiğine ikna etmeyi umuyoruz." Grace'i tanık olarak çağırdı. Yemin etti. Yargıç Spencer, tanık kürsüsüne oturduğunda ona güven verici bir gülümseme attı.

"Bayan Gilroy, siz ve Bay Gilroy, damadınızın velayetini geri alma talebine neden itiraz ediyorsunuz?"

Grace dudaklarını ıslattı. "Georgia'nın bildiği tek ev bizim evimiz. Onun için sevgi dolu ve besleyici bir ortam yaratmaya kendimizi adadık." O, yarattıkları sağlıklı ev hayatını ayrıntılı olarak anlattı.

Yargıç Spencer sonunda sözünü kesti. "Bayan Gilroy, bu mahkeme salonundaki hiç kimse, Bay Hunt bile, Georgia için mükemmel bir yuva kurduğunuzu inkar etmiyor. Kararım, çocuğa iyi bakıp bakmadığınıza değil, Bay Hunt'ın ona eşit derecede iyi bir yuva sağlayıp sağlayamayacağına göre verilecek."

"Onu sevdiğini biliyorum," dedi Grace, ona tedirgin bir bakış atarak. "Ama sevgi tek başına yeterli değildir. Kendilerini güvende hissetmek için çocukların istikrara, rutine ihtiyacı vardır. Georgia'nın annesi olmadığı için, ona en yakın şeye ihtiyacı var."

"Babası." Crawford'un mırıldanması, yargıç da dahil olmak üzere herkesin onaylamayan bakışlarını üzerine çekti.

Bill Moore koluna dokundu ve fısıldadı, "Sıra sana gelecek."

Yargıç Grace'e birkaç soru daha sordu, ancak kayınvalidesinin inandığı şey, Georgia'yı şu anda evlerinden uzaklaştırmanın onun genç hayatında zararlı bir kargaşaya yol açacağıydı. Son olarak, "Kocam ve ben, bizden ayrılmasının Georgia'nın duygusal ve psikolojik gelişimine zararlı bir etkisi olacağını düşünüyoruz" dedi.

Crawford'a bu ifade önceden yazılmış ve prova edilmiş gibi geldi, avukatlarının Grace'e söylemesi için öğrettiği bir şeydi, kendi başına bulduğu bir şey değildi.

Yargıç Spencer, Crawford'un avukatına Bayan Gilroy'a soracağı bir soru olup olmadığını sordu. "Evet, Sayın Yargıç, var." Tanık kürsüsüne doğru büyük adımlarla yürüdü ve laf kalabalığına zaman kaybetmedi. "Georgia hafta sonlarını sık sık Bay Hunt ile geçiriyor, değil mi?"

Hunt ile geçirir, değil mi?"

"Evet. Onun bizden bir gece uzak kalacak kadar büyüdüğünü ve Crawford'un... yeterince *güvenilir* olduğunu düşündüğümüzde, onun Georgia'yı bir gece, bazen de iki gece kalmasına izin vermeye başladık."

"Babanızla geçirdiği bu gecelerden sonra size döndüğünde Georgia nasıl bir çocuk oluyor?"

"Nasıl mı?"

"Ruh hali, genel durumu nasıl? Size koşarak gelir mi, kollarını açar mı, geri döndüğü için minnettar mı olur? Korkmuş, ürkek veya travma geçirmiş gibi davranır mı? Hiç duygusal sıkıntı içinde olur mu? İçine kapanık ve konuşkan değil midir?"

"Hayır. O... iyidir."

"Sadece babası onu sana geri getirdiğinde ağlıyor. Öyle değil mi?"

Grace tereddüt etti. "Bazen babası onu bıraktığında ağlıyor. Ama sadece ara sıra. Her seferinde değil."

"Onunla daha uzun süre vakit geçirdikten sonra daha sık ağlıyor," dedi avukat. "Diğer bir deyişle, onunla ne kadar uzun süre vakit geçirirse, size geri döndüğünde ayrılık kaygısı o kadar artıyor." Gilroy'ların avukatının itiraz etmek üzere olduğunu fark etti ve onu koltuğuna geri dönmesi için eliyle işaret etti. "Benim tarafımdan sonuç."

Yargıca özür diledi, ancak Crawford, fikrini açıkça ifade ettiği ve kayıtlara geçtiği için üzgün olmadığını biliyordu.

Grace'e başka bir soru yöneltti. "Bay Hunt'ı en son ne zaman sarhoş gördünüz?"

"Bir süre önceydi. Tam olarak hatırlamıyorum."

"Bir hafta önce mi? Bir ay önce mi? Bir yıl önce mi?"

"Ondan daha uzun zaman önce."

"Ondan daha uzun zaman önce," diye tekrarladı Moore. "Dört yıl önce mi? Karısını kaybetmesinin en zor döneminde mi?"

"Evet. Ama..."

"Bildiğiniz kadarıyla, Bay Hunt Georgia ile birlikteyken hiç sarhoş oldu mu?"

"Hayır."

"Sinirlenip ona vurdu mu?" "Hayır."

"Ona bağırması mı, onun önünde küfürlü veya kaba bir dil kullanması mı?" "Hayır."

"Kızınız açken ona yemek vermedi mi?"

"Hayır."

"Onu araba koltuğuna oturtmayı ihmal etti mi? Onu beklediği zaman gelmedi mi? Kızının fiziksel veya duygusal ihtiyaçlarını ihmal etti *mi*?"

Grace başını eğdi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Hayır."

Moore yargıca döndü ve kollarını iki yana açtı. "Sayın Yargıç, bu dava mahkemenin zamanını boşa harcamaktadır. Bay Hunt bazı hatalar yaptı ve bunları kabul ediyor. Zamanla hayatını yeniden kurdu. Kızını düzenli olarak görebilmek için Houston'dan Prentiss'e taşındı.

"On iki ay önce sizin öncülünüzün zorunlu kıldığı danışmanlık sürecinden geçti. Bir yıl, çocuğunun velayetini geri kazanma kararlılığını azaltmadı ve ben, kendi bencil çıkarları dışında, Bay ve Bayan Gilroy'un müvekkilimin talebine itiraz etmeleri için hiçbir gerekçe olmadığını ileri sürüyorum."

Gilroy'ların avukatı ayağa fırladı. "Sayın Yargıç, müvekkillerimin bu talebe itiraz etme gerekçeleri dosyada yer almaktadır. Bay Hunt, kendisinin uygun olmadığını kanıtlamıştır..."

"Dosya bende, teşekkürler," dedi Yargıç Spencer. "Bayan Gilroy, lütfen yerinize oturun. Şimdi Bay Hunt'ı dinlemek istiyorum."

Grace, davalarını başarısızlığa uğratmış gibi üzgün bir şekilde tanık kürsüsünden indi.

Crawford ayağa kalktı, kravatını düzeltti ve tanık kürsüsüne doğru yürüdü. Chet ona yemin ettirdi. Crawford oturdu ve Moore'un öğrettiği gibi yargıcın

—Moore'un ona öğrettiği gibi gözlerine baktı.

"Bay Hunt, dört yıl önce bazı davranışlarınız, iyi bir ebeveyn olma yeteneğinizi sorgulanır hale getirdi."

"Bu yüzden Joe ve Grace'in Georgia'nın geçici velayetini almasına itiraz etmedim. Beth öldüğünde Georgia sadece on üç aylıktı. Sürekli bakıma ihtiyacı vardı, ancak koşullar bunu sağlamamı engelliyordu. İşteki yükümlülüklerim, diğer sorunlar."

"*Ciddi* diğer sorunlar."

Bu bir soru değildi. Ağzını kapalı tuttu.

Yargıç, resmi görünümlü birkaç kağıdı karıştırdı ve parmağını bir kağıda kaydırды. "Alkollü araç kullanmaktan tutuklandınız ve suçunuzu kabul ettiniz."

"Bir kez. Ama ben..."

"Kamuya açık yerde ahlaksızlık yaptığınız için tutuklandınız ve..." "İşiyordum."

"...saldırı."

"Bir bar kavgasıydı. Yumruk atan herkes gözaltına alındı. Ben serbest bırakıldım..."

"Dosya bende."

Orada oturmuş, öfkeyle kaynıyordu, geçmişinin geleceğini mahvedeceğini fark etmişti. Yargıç Holly Spencer ona hiç müsamaha göstermiyordu. Onu uzun uzun, dikkatle değerlendirdikten sonra, yine "dosyası" olarak adlandırdığı belgeleri karıştırmaya başladı. Suçlarının siyah beyaz yazılmış haliyle ne kadar kötü göründüğünü merak etti. Yargıcın kaşlarını çatması, durumun iyi olmadığını gösteriyordu.

Sonunda, "Tüm danışmanlık seanslarına katıldınız." dedi.

"Yargıç Waters her birinin zorunlu olduğunu açıkça belirtmişti. Yirmi beş seansın hepsini. Hiçbirini kaçırmadım."

"Terapistin raporu çok kapsamlı. Ona göre, kayda değer bir ilerleme kaydettiniz."

"Öyle düşünüyorum. Öyle olduğunu *biliyorum*."

"Çalışkanlığınızı takdir ediyorum Bay Hunt ve açıkça sevdiğiniz kızınızın velayetini geri kazanma konusundaki kararlılığınızı takdir ediyorum."

İşte geliyor, diye düşündü. "Ancak..."

Mahkeme salonunun arkasındaki kapı birden açıldı ve bir korku filminden çıkmış gibi görünen bir figür, elinde tabancayla orta koridordan koşarak geldi. İlk kurşun, Crawford ile Yargıç Spencer arasındaki mesafeyi ikiye bölen tanık kürsüsünün arkasındaki duvara isabet etti.

İkincisi, icra memuru Chet Barker'ın göğsüne isabet etti.

Yazarın Notu

Sevgili Okuyucu

Bazı karakterler — tek başlarına, ikili veya gruplar halinde — kendi hayatlarını yaşarlar. Onlar, yer aldıkları kitap yayınlandıktan çok sonra da benimle yaşamaya devam ederler. *Sunset Embrace* ve *Another Dawn*'daki Colemanlar ve Langstonlar da böyleydi.

Bu kitapları ikili olarak yazmaya niyetlenmemiştim. Asıl fikrim şuydu: Bebeği ölü doğan genç bir kadın, karısı doğum sırasında ölen bir adamın yeni doğan bebeğine annelik yapar. Bu öncül ile *Sunset Embrace*'in konusunu oluşturdum. Elbette kahramanların okuyucuların sevgisini kazanmasını istedim. Hikayelerinin ilgi çekici ve eğlenceli olmasını istedim. Ancak ikincil karakterlerin bu kadar önemli bir rol oynayacağını beklemiyordum. Bu rolü kendileri üstlendiler!

Sunset Embrace'in taslağını teslim ettikten ve kitap yayınlanmak üzereyken, editörüm Carolyn Nichols beni arayarak kişisel bir ricada bulundu: Lütfen bir devam kitabı yazın.

İlk kitap kadar ilgi çekici bir başka hikaye yazma baskısı altındaydım. *Another Dawn* böyle ortaya çıktı. Bugüne kadar, hayranlarımdan Coleman ve Langston ailelerinin hikayesini devam ettirmem için istekler alıyorum. Kariyerim farklı bir yöne gitti. Onlara bir daha dönmedim. Ama zihnimde, onlar hala hayatta.

Lütfen şimdiye kadarki hikayelerinin tadını çıkarın...

—Sandra Brown

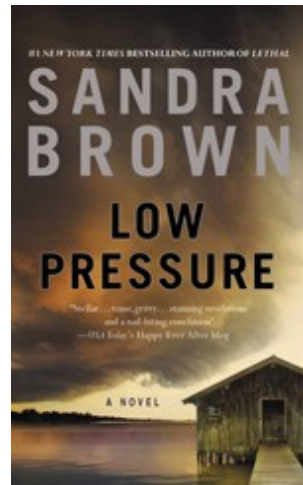
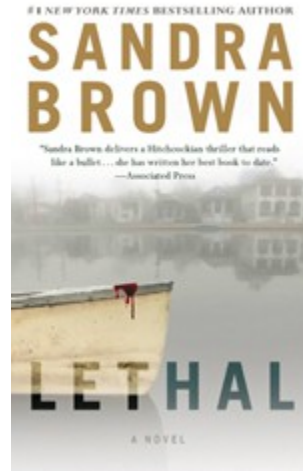
Yazar Hakkında

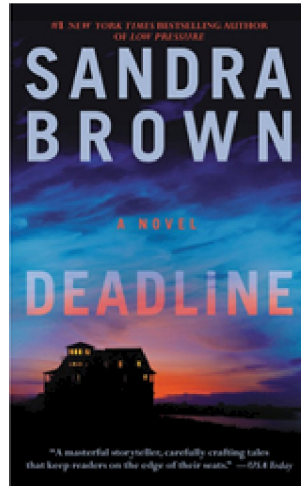
Sandra Brown, *New York Times*'ın en çok satan kitapları listesinde yer alan 63 kitabın yazarıdır. Kitapları dünya çapında 80 milyondan fazla basılmıştır ve eserleri 34 dile çevrilmiştir. Teksas'ta yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.SandraBrown.net adresini ziyaret edebilirsiniz.

Sandra Brown'in heyecan verici romanlarını keşfedin!

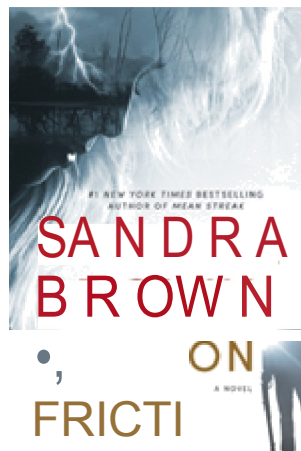
Sürtünme
Kötü Niyetli
Son Tarih
Düşük Basınç
Ölümcül
Ayna Görüntüsü
Dumanın Olduğu Yerde
Şarap
Özel
Kıskançlık
Değişim
Aşk Salı
Konuşulama
z Tanık
Mazereti
Çatışma
En İyi Saklanan Sırlar
Skandalın Nefesi
Fransız İpeği

SANDRA BROWN'UN GERİLİM ROMANLARINI ARAYIN

SANDRA
BROWN
MEAF!
STR

**Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve
uygulamalarımızla ilgili haberler almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Kaydol

Veya hachettebookgroup.com/newsletters adresini ziyaret edin.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Hoş](#)

[Geldiniz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[birinci Bölüm On](#)

[ikinci Bölüm On](#)

[üçüncü Bölüm On](#)

[dördüncü Bölüm](#)

[On beşinci Bölüm](#)

[On altıncı Bölüm](#)

[On yedinci Bölüm](#)

[On sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[On Dokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

[Bölüm Yirmi Birinci](#)

[Bölüm Yirmi İkinci](#)

[Bölüm](#)

[*Friction*'ın Önizlemesi](#)

[Yazarın Notu Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Sandra Brown'ın Diğer](#)

[Eserleri Hoşunuza](#)

[Gidebilecek Diğer](#)

[Eserler... Haber](#)

[Bültenleri](#)

[Telif Hakkı](#)

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif Hakkı© 1985 Sandra Brown

Friction kitabından alıntı telif hakkı © 2015 Sandra Brown Management, Ltd.

Kapak tasarımı Emily Weigel/Faceout Studio

Kapak fotoğrafı Aleksandar Nakic /Getty

Kapak telif hakkı© 2015 Hachette Book Group, Inc.

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığı anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak istiyorsanız, permissions@hbgusa.com adresinden yayıncıyla iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing

Hachette Book Group

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

hachettebookgroup.com

twitter.com/grandcentralpub

Warner Books tarafından ilk kez kitle pazarı için basılmış ilk

baskı: Aralık 2015

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür.

Grand Central Publishing adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir.

Hachette Speakers Bureau, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli yazarlar sunmaktadır. Daha fazla bilgi için www.hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN 978-1-4555-4638-1

E3

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

